TEMERAIRE SERİSİ 2

YEŞİM TAHT

NAOMI NOVIK

"*Temeraire*, korkunç derecede eğlenceli bir fantastik seri."

-STEPHEN KING

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 282
Bestseller Roman: 105

YEŞİM TAHT
NAOMI NOVIK
Özgün Adı: THRONE OF JADE

Yayın Yönetmeni: Zeynep Tür
Yayınevi Editörü: Yusuf Tan
Kitap Editörü: Gamze Bulut
Son Okuma: Zeynep Kumruluoğlu
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Orta mah. Fatin Rüştü sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ekim 2010
ISBN: 978-605-4263-96-7

PEGASUS YAYINLARI © TEMERAIRE LLC-2006

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları aracılığıyla Random House Inc. Random House Publishing Group'a ait Del Rey'den alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

NAOMI NOVIK

YEŞİM TAHT

İngilizceden Çeviren:
GÜRKAN GENÇ

PEGASUS YAYINLARI

Bir gün onun kitabını yazmaya hazır olacağım umuduyla,
Chawa Nowik'in anısına.

I

1. Bölüm

HAVA KASIM AYI için fazlasıyla sıcaktı, ama Çin Büyükelçisi'ne duyulan gereksiz saygıdan, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nın toplantı salonunun şöminesi aşırı derecede yanıyordu ve Laurence o şöminenin tam önünde duruyordu. Ayrı bir özenle en iyi üniformasını giymişti ve uzun ve dayanılmaz görüşme süresince kalın koyu yeşil çuha ceketinin astarı terden gittikçe sırılsıklam olmuştu.

Girişte, Lord Barham'ın arkasındaki resmî gösterge Kanal üzerindeki rüzgârın yönünü gösteriyor, rüzgâr bugün Fransa için ideal olan kuzey-kuzeydoğudan esiyordu; şu anda bile çok büyük olasılıkla Kanal Filosu'nun bazı gemileri Napolyon'un limanlarını gözleme görevindeydi. Esas duruşta bekleyen Laurence bakışlarını geniş metal diske sabitlemişti ve böyle düşüncelerle dikkatini dağıtmaya çalışıyordu; üzerine kilitlenmiş soğuk, düşmanca bakışları karşılayacak kadar kendine güvenmiyordu.

Barham konuşmayı kesti ve bir kez daha, yumruk yaptığı eline öksürdü. Hazırlamış olduğu karmaşık cümleler denizci ağzına hiç de yakışmıyordu ve her beceriksiz, aksak satırın sonunda

durarak gergin bir tavırla Çinlilere göz atıyordu. Bu çok övgüye değer bir performans değildi ama Laurence normal koşullar altında olsalardı Barham'ın konumu için belli bir dereceye kadar anlayış duyabilirdi: Bir çeşit resmî mesaj beklenmişti, hatta belki de bir elçi, ama kimse Çin İmparatoru'nun dünyanın öteki ucuna kendi biraderini göndereceğini düşünmemişti.

Prens Yongxing bir sözcükle iki ulusu savaşa sürükleyebilirdi ve tavırlarında doğuştan gelen dehşet verici bir şey vardı. Barham'ın her söylediğini vurdumduymaz bir sessizlikle karşılıyordu. Ejderhalarla kalınca işlenmiş, koyu sarı cüppesinin ezici görkemi; uzun, mücevher kaplı parmaklarının ucuyla hafif hafif sandalyesinin koluna vurması... Barham'a bakmıyordu bile; dudaklarını birbirine bastırmış, doğrudan masanın karşısında duran Laurence'a bakıyordu.

Maiyeti o kadar kalabalıktı ki, salonu köşelerine kadar dolduruyordu. Kapitone zırhları içinde bunalan ve serseme dönmüş bir düzine muhafız ve bunların yanı sıra pek çok hizmetkâr vardı; sadece bir diğerinin yardımcısı olan çoğu hiçbir şey yapmıyor, hepsi de odanın uzak duvarının dibinde ayakta dikiliyor ve geniş yelpazelerle ortamı serinletmeye çalışıyordu. Çevirmen olduğu her halinden belli olan bir adam Prens'in arkasında duruyor ve genelde Barham'ın daha uzun duraklamalarının birinden sonra Yongxing bir elini kaldırınca mırıldanıyordu.

Yongxing'in iki yanında diğer iki resmî elçi oturuyordu. Bu adamlar Laurence'la sadece formalite icabı tanıştırılmıştı ve Sun Kai adındaki daha genç olanı sabırsızca ve sessiz bir dikkatle çevirmenin söylediklerini takip ederek tüm gidişatı izliyor olmasına karşın, ikisi de tek kelime etmemişti. Gri sakallı, kocaman yuvarlak göbeği olan diğer adam, gittikçe sıcaklığa yenik düşmüştü. Başı önünde, ağzı yarı açıktı ve yelpazesini güçlükle sal-

lıyordu. Neredeyse Prens'inki kadar gösterişli lacivert bir cüppe giyiyordu ve ikisi birlikte göz alıcı bir görüntü oluşturuyordu. Böyle elçiler Batı'da kesinlikle görülmemişti.

Barham'dan çok daha deneyimli bir diplomat, bir dereceye kadar yaltakçılığa yenik düştüğü için affedilebilirdi, ama daha iyi bir şeyler umduğu için neredeyse kendisine daha fazla kızgın olmasına karşın, Laurence bağışlayıcı olma havasında değildi pek. Buraya kendini savunacağı beklentisiyle gelmişti ve içten içe yüreğine su serpileceğini bile düşünmüştü; bunun yerine suçlarını dinlemek için toplanmış bir mahkeme gibi, yabancı bir prens ve maiyetinin önünde, vicdanının acemi bir teğmeni kullanmaya elvermeyişi yüzünden azarlanmıştı. Yine de yapabildiği kadar dilini tutmuştu ama Barham sonunda büyük bir lütuf havasıyla, "Doğal olarak, Yüzbaşı, sonrasında size başka bir ejdercik vereceğiz," deyince Laurence daha fazla dayanamadı.

"Hayır, efendim," dedi araya girerek. "Özür dilerim ama hayır. Bunu kabul etmeyeceğim; başka bir göreve gelince, beni mazur görmenizi isteyeceğim."

Barham'ın yanında oturan, Hava Kuvvetleri'nden Amiral Powys toplantı süresince oldukça sessiz kalmıştı; şimdiyse herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermeden yalnızca başını iki yana sallıyor ve ellerini geniş göbeğinin üzerinde birleştiriyordu. Barham öfkeli bir bakış atıp Laurence'a, "Belki kendimi iyi ifade edemedim, Yüzbaşı," dedi, "bu bir rica değildi. Emir aldınız ve onu uygulayacaksınız."

"Önce beni asmanız gerekir," dedi Laurence kesin, umursamaz bir tonda. Deniz Bakanı'na böyle ifadelerle konuşmak, hâlâ bir denizci subayı olsaydı kariyerinin sonu olurdu ve bir pilot olarak da ona pek bir yarar sağlamazdı. Ama Temeraire'i ondan alıp Çin'e göndereceklerse, bir pilot olarak kariyeri zaten

bitmişti; başka bir ejderhayla görev yapmayı asla kabul etmezdi. Laurence'a göre başka hiçbir ejderha onun dengi olamazdı ve bu fırsat için Hava Kuvvetleri'nde sıraya girmiş onca adam varken bir ejderciği ikinci en iyi olmak zorunda bırakmayacaktı.

Yongxing hiçbir şey söylemedi ama dudakları gerildi; maiyeti kıpırdandı ve aralarında kendi dillerinde bir şeyler mırıldandılar. Laurence kendisinden çok Barham'a yönelik olan ses tonlarındaki küçümseme imasını kendisinin uydurduğunu sanmıyordu; yüzü görünüşteki sakinliğini koruma çabası içinde gittikçe kızarıp bozaran Bakan da açıkça aynı izlenimi paylaşıyordu. "Tanrı aşkına, Laurence; Whitehall'un ortasında durup isyan edebileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun. Sanırım öncelikli görevinin ejderhana değil, ülkene ve Kral'ına hizmet etmek olduğunu unutuyorsun."

"Hayır, efendim; bunu unutan sizsiniz. Bırakın bir Semavi'yi, hangi tür olduğunu bile bilmeden denizci rütbemi feda ederek Temeraire'e koşum takmak görevimdi," dedi Laurence. "Görevim olduğu için de onu zor bir eğitimden geçirdim ve hem zor hem de tehlikeli bir göreve koştum; görevim olduğu için onu savaşa soktum ve ondan hayatını ve mutluluğunu tehlikeye atmasını istedim. Böylesine sadık bir hizmete yalanlar ve aldatmayla karşılık vermeyeceğim."

"Yeter," dedi Barham. "Duyan da ilk çocuğunu elinden almak istediğimizi sanır. O yaratık kaybetmeye dayanamayacağın evcil bir hayvana dönüştüyse üzgünüm..."

"Temeraire ne benim evcil hayvanım, ne de malım, efendim," diye araya girdi Laurence. "İngiltere'ye ve Kral'a o da benim kadar hizmet etti ve şimdi, Çin'e dönmek istemiyor diye, orada durmuş benden ona yalan söylememi istiyorsunuz. Bunu kabul edersem nasıl onurlu bir insan olduğumu iddia edebilirim

bilemiyorum. Aslında," diye ekledi kendini tutamayarak, "böyle bir teklifi yapmış olmanıza bile hayret ediyorum; gerçekten hayret ediyorum."

"Ah, şeytanlar götürsün seni, Laurence," dedi Barham, son resmiyet yaldızını da kaybederek; Hükümet'e girmeden önce uzun yıllar boyunca bir deniz subayı olarak görev yapmıştı ve öfkelendiği zaman hâlâ çok az politik davranıyordu. "O bir Çin ejderhası, Çin'den hoşlanacağı gayet açık. Sonuçta onlara ait ve bu konu burada kapanmıştır. Hırsız diye adlandırılmak hiç hoş olmaz ve Majesteleri'nin hükümeti buna davetiye çıkarmak niyetinde değil."

"Sanırım bunu nasıl anlamam gerektiğini biliyorum." Laurence zaten yarı pişmiş halde olmasaydı kıpkırmızı olacaktı. "Ve suçlamayı tamamen reddediyorum, efendim. Bu beyefendiler yumurtayı Fransa'ya verdiklerini inkâr etmiyor. Yumurtayı bir Fransız savaş gemisinde ele geçirdik; çok iyi bildiğiniz gibi gemi ve yumurta Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nın yasal ganimetidir. Temeraire'in onlara ait olmasını anlamak mümkün değil; madem bir Semavi'yi kaybetmek istemiyorlardı, onu yumurtadayken vermemeleri gerekiyordu."

Yongxing homurdanıp bağrışmalarına denk bir tonla lafa girdi. "Bu *doğru*," dedi; resmî ve yavaş İngilizcesi yoğun aksanlıydı ama ölçülü temposu sadece sözcüklerinin etkisini artırıyordu. "Lung Tien Qian'ın ikinci yumurtasının denizin ötesine gönderilmesi en başından beri aptalcaydı. *Buna* kimse itiraz edemez artık."

Bu ikisini de susturdu ve Çinlilere Yongxing'in söylediklerini çeviren çevirmen hariç, bir an için kimse konuşmadı. Ardından Sun Kai, beklenmedik bir şekilde kendi dillerinde, Yongxing'in sertçe ona bakmasına sebep olan bir şeyler söyledi. Sun başını

saygıyla önünde tuttu ve kafasını kaldırıp bakmadı, ama yine de bu, Laurence'ın, elçilerin ağız birliği etmeyebileceğine dair gördüğü ilk belirtiydi. Yongxing, daha fazla konuşulmasına izin vermediğini belirten bir ses tonuyla yanıt verdi ve Sun da başka bir şey söylemeye kalkışmadı. Emrindeki adamı bastırmasıyla tatmin olan Yongxing onlara döndü ve, "Yine de yumurtanın sizin elinize geçmesini sağlayan kötü şansa bakılmaksızın, Lung Tien Xiang'ın Fransız İmparator'a gitmesi istenmişti, sıradan bir askerin yük hayvanı olması değil," diye ekledi.

Laurence kaskatı kesildi; *sıradan asker* lafı ağırına gitmişti ve ilk kez, onunkine eşit o soğuk, küçümseyici bakışlarla karşılaşmak üzere dönüp doğrudan Prens'e baktı. "Fransa'yla savaştayız, efendim; düşmanlarımızla müttefik olmayı ve onlara malzeme yardımı yapmayı seçtiyseniz, yumurtayı adil bir dövüşte ele geçirdiğimiz için şikâyetçi olamazsınız."

"Saçmalık!" diye araya girdi Barham anında ve yüksek sesle. "Çin hiçbir şekilde Fransa'nın müttefiki değildir, asla; biz Çin'i kesinlikle Fransa'nın bir müttefiki olarak görmüyoruz. Burada Yüce Majesteleri adına konuşmuyorsun, Laurence; kendine gel," diye ekledi alçak sesle.

Ama Yongxing araya girme çabasını görmezden geldi. "Şimdi de savunmanı korsanlıkla mı yapıyorsun?" dedi küçümsemeyle. "Barbar ulusların âdetleriyle ilgilenmeyiz. Tüccarların ve hırsızların birbirlerini yağmalamalarını kabul etmesi, sizin yaptığınız gibi İmparator'a hakaret etmeyi seçmedikleri sürece Semavi Taht'ı ilgilendirmez."

"Hayır, Ekselansları, öyle bir şey yok, hem de hiç," dedi Barham aceleyle, zehir gibi bakışlarla Laurence'a bakarken. "Majesteleri ve onun hükümeti İmparator'a karşı en derin sevgiden **başka bir** şey beslememektedir; isteyerek hiçbir hakarette bulu-

nulmamıştır, sizi temin ederim. Yumurtanın sıra dışı doğasını bilseydik bu durum asla ortaya..."

"Ama artık haberiniz var," dedi Yongxing, "ve hakaret devam ediyor. Lung Tien Xiang hâlâ koşumlu, ona bir attan biraz daha iyi davranılıyor, yük taşıması ve savaşın vahşetine katlanması bekleniyor, hem de bütün bunları basit bir yüzbaşıyla birlikte yapması isteniyor. Yumurtası okyanusun dibini boylasaydı daha iyiydi!"

Şoke olan Laurence bu duyarsızlığın Barham ve Powys'i kendi gibi sus pus olup dik dik bakar hale getirdiğini görmekten memnundu. Yongxing'in maiyetindeki çevirmen irkildi, huzursuzca kıpırdandı ve ilk kez olarak Prens'in söylediklerini Çinceye çevirmedi.

"Efendim, sizi temin ederim, itirazlarınız öğrenildikten sonra hiç koşum altında tutulmadı, bir tek tokayla bile," dedi Barham kendini toparlayarak. "Temeraire'i –yani Lung Tien Xiang'ı– rahat ettirmek için elimizden geleni yaptık ve ona davranış tarzımızdaki bütün uygunsuzlukları düzelttik. Artık Yüzbaşı Laurence'ın emrinde değil, size bunu garanti ederim; iki haftadır konuşmadılar."

Son söylenen acıydı ve Laurence kalan biraz sakinliğinin de uçup gittiğini hissetti. "İkinizden biri gerçekten onun rahatı için endişeleniyor olsaydı, onun hislerini göz önünde tutardı, kendi isteklerini değil," dedi, sesi fırtınada emirlerini duyurmaya alışmış bir kükremeye yükselerek. "Onun koşum altında olmasından şikâyet ediyorsunuz, ama aynı zamanda, istememesine karşın onu götürebilesiniz diye zincirlemek için benden onu kandırmamı istiyorsunuz. Bunu yapmayacağım; bunu asla yapmayacağım, hepinize lanet olsun."

İfadesinden anlaşıldığı kadarıyla Barham, Laurence'ın zin-

cirler içinde götürülmesinden son derece memnun olurdu: Gözleri neredeyse dışarı çıkmış, kalkmak üzere, elleri masanın üzerine düz bir şekilde yapışmıştı; ilk kez olarak, Amiral Powys araya girip ondan önce davranarak konuştu. "Yeter, Laurence, diline hâkim ol. Barham, onu burada daha fazla tutmanın bize bir katkısı olmaz. Çık, Laurence, hemen çık. Gidebilirsin."

Epeydir süren itaat etme alışkanlığı ağır bastı; Laurence kendini odadan dışarı attı. Bu müdahale büyük olasılıkla itaatsizlikten tutuklanmasını önlemişti ama minnettarlık duymuyordu. Boğazında binlerce duygu düğümlenmişti ve kapı onun arkasından hızla kapandığı halde arkasına döndü. Ama kapının her iki tarafında duran bahriyeliler, kaygısızca bir merakla, sanki eğlenmeleri için sergilenen bir bibloymuş gibi ona bakıyordu. Onların açık, sorgulayan bakışları altında öfkesine biraz hâkim olabildi ve kendini daha fazla zor duruma sokmadan dönerek uzaklaştı.

Barham'ın söyledikleri kalın kapı tarafından yutuluyordu, ama hâlâ yüksek olan sesinin boğuk gürültüsü Laurence'ı koridorun sonuna kadar takip etti. Öfkeden neredeyse sarhoş olmuştu, kesik kesik nefes alıp veriyordu ve öfke gözyaşlarından görüşü bulanıklaşmıştı. Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nın bekleme salonu deniz subayları, yazıcılar, memurlarla doluydu ve hatta aralarında raporlarla seğirten yeşil ceketli bir pilot bile vardı. Laurence kalabalığı omuzlayarak kaba bir biçimde kapıya yöneldi. Titreyen ellerini görünmesin diye ceketinin ceplerine sokmuştu.

Londra'nın sağır edici öğleden sonra gürültüsüne çıktı. Whitehall akşam yemekleri için evlerine giden işçilerle kaynıyordu ve fayton sürücüleriyle çekçekçiler kalabalığın arasında müşteri toplamak için bağırıyordu. Hisleri etrafındakiler kadar karışıktı ve sokakta içgüdüyle ilerliyordu; kendi adının söylendiğini fark edene kadar üç kere seslenilmesi gerekmişti.

Gönülsüzce döndü. Eski bir meslektaşıyla bir iki kelime etmek ya da selamlaşmak zorunda kalmak istemiyordu. Ama biraz rahatlayarak bunun olanlardan haberi olmayan bir tanıdık değil, Yüzbaşı Roland olduğunu gördü. Ejderhası Excidium, Dover kuşlağında bir formasyon lideri olduğu için onu gördüğüne şaşırmıştı. Kadın görevinden kolayca izin alamazdı ve ne olursa olsun, Uzunkanatların kadın pilotlar konusunda ısrar etmesi sonucu varlığı gerekli olan bir kadın subay olarak açıkça Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'na gelemezdi. Bu sır pilotlar dışında çok az biliniyordu ve toplumsal hoşnutsuzluğa karşı aşırı titizlikle saklanıyordu. Laurence ilk başlarda bu fikri kabul etmekte zorlanmıştı ama zaman içerisinde fikre öylesine alışmıştı ki, artık Roland üniformasızken ona çok garip geliyordu: Bir etek, onu gizlemek için de uzun bir pelerin giymişti ve her ikisi de ona yakışmamıştı.

"Beş dakikadır arkandan koşuyorum," dedi kadın, yanına geldiğinde koluna girerek. "Dışarı çıkmanı bekleyerek bir binanın girişinde dolanıyordum ama yanımdan öylesine hızlı geçtin ki sana güçlükle yetişebildim. Bu kıyafetler oldukça rahatsız. Umarım seni yakalamak için girdiğim zahmeti takdir edersin, Laurence. Ama unut gitsin," diye ekledi sesi yumuşayarak. "Yüzünden görüşmenin iyi gitmediğini anlayabiliyorum. Gidip bir şeyler yiyelim de her şeyi anlat bana."

"Teşekkür ederim, Jane. Seni gördüğüme sevindim," dedi ve yemek yiyebileceğini sanmamasına karşın, kadının onu kaldığı hana doğru yönlendirmesine izin verdi. "Buraya nasıl geldin? Excidium'un bir şeyi yoktur umarım?"

"Hazımsızlığı dışında hiçbir şeyi yok," dedi kadın, "ama Lily'yle Yüzbaşı Harcourt harika iş çıkarıyorlar ve bu yüzden Lenton onlara çift devriye, bana da birkaç gün izin verdi. Exci-

dium bunu anında üç şişman inek yemek için bir bahane olarak gördü. Pis, açgözlü şey. Onu Sanders'le –yani yeni üsteğmenimbaş başa bıraktığımı söylediğimde bir gözünü güçlükle açabildi ve sana eşlik etmeye geldim. Bu yüzden sivillerimi giydim ve bir kuryeyle buraya geldim. Ah, kahretsin. Bir saniye lütfen." Durdu ve çılgınca tekmeleyerek eteğini salladı; çok uzundu ve topuklarına dolanmıştı.

Laurence düşmesin diye onu dirseğinden tuttu ve sonrasında daha yavaş bir hızda Londra sokaklarında yürümeye devam ettiler. Roland'ın erkeksi yürüyüşü ve yaralı yüzü yeteri kadar kaba bakışı üzerinde toplamıştı; Laurence geçerken çok uzun süre bakanlara dik dik bakmaya başladı ve kadın onlara aldırmamasına karşın, Laurence'ın bu davranışını fark ederek, "Çok sinirli bakıyorsun, zavallıları korkutma," dedi. "Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'ndakiler sana ne söyledi?"

"Herhalde duymuşsundur, Çin'den elçiler geldi; Temeraire'i yanlarında götürmek istiyorlar ve Hükümet de itiraz etmek istemiyor. Ama kesinlikle böyle bir şey olmayacak. Haftalardır ellerinde olmasına karşın hepsine cehenneme kadar yolları olduğunu söyledim," dedi Laurence. Konuşurken, tam göğüs kemiğinin altında keskin bir acı hissetti. Temeraire'in, son yüzyılda çok az kullanılan eski, yıkık Londra kuşlağında, yanında ne Laurence, ne mürettebatı, ne de ona kitap okuyacak kimsesi olmadan ve kendi türünden arada bir gelip giden sadece birkaç tane küçük kurye ejderhasıyla neredeyse yapayalnız tutulmasını gözünde çok iyi canlandırabiliyordu.

"Elbette gitmeyecek," dedi Roland. "Onu senden ayrılmaya ikna edebileceklerini sanmıyorum. Onların bunu daha iyi biliyor olması gerekir; Çinlilerin hiç durmadan ejderha yetiştiricilerinin beşiği olmakla övündüğünü duyardım."

"Prenslerinin beni adamdan saymadığı bir sır değil; Temeraire'in de aynı şekilde düşüneceğini ve geri dönmekten mutlu olacağını sanıyorlar," dedi Laurence. "Sonuçta onu ikna etmeye çalışmaktan bıkacaklardır; bu yüzden hain Barham ona Cebelitarık'a atandığımız yalanını söylememi emretti. Böylece tek yapmaları gereken onu bir nakliye gemisine bindirip nereye gittiğini anlayana dek karaya uçamayacağı kadar uzaklaştırmak olacak."

"Ah, rezalet." Kadının eli neredeyse kolunu acıtacak kadar sıkılmıştı. "Powys hiçbir şey demedi mi? Sana böyle bir şey teklif ettiklerine inanamıyorum; insan bir deniz subayının bu gibi şeyleri anlamasını bekleyemez, ama Powys'in ona durumu açıklaması gerekirdi."

"Hiçbir şey yapmadığını söyleyebilirim; sonuçta o yalnızca bir subay ama Barham, Bakanlar Kurulu tarafından atanmış," dedi Laurence. "Powys en azından asılmamı engelledi; kendimi kontrol edemeyecek kadar sinirlenmiştim ve beni gönderdi."

Strand'a varmışlardı; trafikteki artış konuşmayı zorlaştırmıştı ve kereste arabalarıyla faytonlar tarafından kaldırıma sıçratılan, yol kenarlarında toplanmış çamurdan kaçınmak için dikkat etmeleri gerekiyordu. Laurence'ın öfkesi azalırken morali gittikçe bozuluyordu.

Ayrılık anından beri, bunun yakında sona ereceğiyle ilgili günlük beklentilerle avutmuştu kendini; Çinliler, Temeraire'in gitmek istemediğini çok geçmeden anlayacak ya da Deniz Kuvvetleri Komutanlığı onları yatıştırmaya çalışmaktan vazgeçecekti. Öyle bile olsa bu zalimce bir ceza gibi görünüyordu; Temeraire yumurtadan çıktığından beri bir gün bile ayrı kalmamışlardı ve Laurence tek başına ne yapacağını ya da vaktini nasıl geçireceğini pek bilemez olmuştu. Ama iki uzun hafta bile, bütün şansı-

nı mahvetmiş olduğu korkunç gerçeğinin yanında hiçbir şeydi. Çinliler vazgeçmeyecekti ve Bakanlık sonunda Temeraire'i Çin'e yollamanın bir yolunu bulacaktı. Bu amaç doğrultusunda ona bir sürü yalan söylenmesine açıkça itiraz etmeyeceklerdi. Barham çok büyük bir olasılıkla Laurence'ın Temeraire'le vedalaşmasına bile razı olmayacaktı.

Laurence, Temeraire gittikten sonra kendi hayatının nasıl olacağını düşünmemişti bile. Başka bir ejderha elbette mümkün değildi; Deniz Kuvvetleri de onu geri almazdı artık. Ticaret filosunda bir gemi alabileceğini tahmin ediyordu ama bunu istediğini sanmıyordu ve ganimet parası olmadan da oldukça iyi bir hayat sürebilirdi. Hatta evlenebilir ve bir taşra beyefendisi olarak bir yuva kurabilirdi, ama bir zamanlar son derece dingin olduğunu düşündüğü bu olasılık artık sıkıcı ve renksiz geliyordu.

Daha da kötüsü, biraz da olsa anlayış bulabileceğini düşünmüyordu. Bütün eski tanıdıkları bunu şanslı bir kurtuluş olarak değerlendirecek, ailesi sevinecek ve herkes kaybını olağan karşılayacaktı. Ne şekilde olursa olsun, bu kadar başıboş kalmış olmak çok saçma geliyordu. Pek istemeyerek, sadece son derece güçlü olan görev bilinciyle pilot olmuştu ve görevi değiştiğinden beri bir yıl olmamıştı; yine de bu olasılığı güçlükle düşünebiliyordu. Sadece başka bir havacı, belki ancak başka bir pilot duygularını gerçekten anlayabilirdi ve Temeraire'in gidişiyle, herkes gibi o da pilotların arkadaşlığından mahrum kalacaktı.

Şehir standartlarına göre akşam yemeği için henüz erken olmasına karşın Taç ve Çıpa'nın lobisi tenha değildi. Müşterileri genelde yemek-içmek için daha makul bir saate alışkın olan çiftçilerden oluşan mekân şık ya da kibar bir işletme değildi. Burası ne saygıdeğer bir kadının geleceği, ne de eskiden Laurence'ın sık sık gelmek isteyeceği türden bir yerdi. Roland birkaç haddini bil-

mez ve birkaç meraklı bakışı üzerine çekti ama kimse daha ileri gitmeye kalkışmadı; Laurence, onun yanında geniş omuzları ve kalçasından sarkan kılıcıyla korkutucu bir kişilikti.

Roland, Laurence'ı odasına çıkardı ve onu çirkin bir koltuğa oturtup bir kadeh şarap verdi. Laurence kadının anlayışlı bakışlarından kadehin arkasına saklanarak kana kana içti; kolaylıkla ağlayabileceğinden korkuyordu. "Açlıktan ölüyor olmalısın, Laurence," dedi kadın. "Yemek yemek sıkıntını hafifletir." Hizmetçi için zili çaldı; kısa bir süre sonra çeşidi bol bir akşam yemeğiyle iki tane hizmetkâr geldi. Yanında sığır eti ve yeşillikle birlikte kızarmış ördek, et suyu sos, birkaç tane marmelatlı peynirli kek, dana paça börek, bir tabak kırmızı lahana yahnisi ve tatlı olarak küçük bir bisküvili puding. Kadın tepsiyi olduğu gibi masaya bıraktırdı ve hizmetkârları gönderdi.

Laurence yiyebileceğini sanmıyordu ama yemekler önüne koyulur koyulmaz aç olduğunu hissetti. Temeraire'in tutulduğu kuşlağa yakınlığı dolayısıyla seçmiş olduğu ucuz pansiyonunun düzensiz saatleri ve gösterişsiz yemekleri yüzünden oldukça kötü beslenmişti; Roland sohbeti neredeyse tek başına devam ettirip kuşlak dedikoduları ve önemsiz şeylerle dikkatini dağıtırken, o hiç durmadan yedi.

"Lloyd'u kaybettiğime üzüldüm elbette; ona Kinloch Laggan'da sertleşen Sivrikanat'ın yumurtasını önerdiler," dedi kadın, eski üsteğmeninden bahsederek.

"Sanırım o yumurtayı gördüm," dedi Laurence, biraz dikilip başını tabağından kaldırarak. "Obversaria'nın yumurtası mı?"

"Evet ve oldukça büyük umutlarımız var," dedi kadın. "Lloyd sevinçten havalara uçtu elbette ve onun adına çok mutlu oldum; yine de, beş yıl sonra yeni bir üsteğmen edinmek kolay bir şey değil. Bütün mürettebat ve Excidium, Lloyd'un eskiden

işleri nasıl hallettiği hakkında mırıldanıp duruyor. Ama Sanders iyi kalpli, güvenilir bir adam; Granby görevi reddettikten sonra Cebelitarık'tan onu gönderdiler."

"Ne? Ret mi etti?" diye bağırdı Laurence, büyük bir hayal kırıklığı içinde: Granby onun üsteğmeniydi. "Umarım benim hatırım için değildir."

"Ah, Tanrım, bilmiyor muydun?" dedi Roland, aynı derecede bir hayal kırıklığıyla. "Granby benimle çok kibar konuştu; minnettar olduğunu ama görevini değiştirmek istemediğini söyledi. Konuyu seninle konuştuğundan oldukça emindim; ona beklemesi için bir sebep vermiş olabileceğini düşünmüştüm."

"Hayır," dedi Laurence çok alçak bir sesle. "Bir daha böyle bir fırsat yakalayabileceğini sanmıyorum; böylesine iyi bir göreve geçmediğini duyduğuma çok üzüldüm." Görevi reddetmesinin Hava Kuvvetleri'nde Granby'ye yararı olamazdı; bir teklifi geri çeviren biri uzun zaman geçmeden bir diğerini almayı bekleyemezdi ve kısa bir süre sonra Laurence'ın ona yardım edecek gücü kalmayacaktı.

"Sana üzülecek daha fazla sebep verdiğim için çok üzgünüm," dedi Roland bir süre sonra. "Amiral Lenton mürettebatının büyük bir kısmını dağıtmadı, biliyorsun. Çaresiz kaldığı için sadece birkaç tanesini adam sıkıntısı çeken Berkley'ye verdi. Hepimiz Maximus'un büyümesinin sona erdiğinden çok emindik; sen buraya çağırıldıktan kısa bir süre sonra yanıldığımızı kanıtlamaya başladı ve şimdiye kadar dört buçuk metre boy attı." Son söylediğini konuşmanın gidişatını yumuşatma girişimi içinde eklemişti ama bunu yapmak imkânsızdı; Laurence iştahının kaçtığını hissetti ve çatalıyla bıçağını hâlâ içindekilerin yarısı duran tabağının yanına bıraktı.

Roland perdeleri çekti; hava kararmaya başlamıştı. "Konsere gitmek ister misin?"

"Sana eşlik etmekten mutluluk duyarım," dedi Laurence mekanik olarak ve kadın başını iki yana salladı.

"Hayır, unut gitsin; işe yaramayacağını görebiliyorum. Yatağa gel öyleyse, canım arkadaşım; oturup ağlaşmanın anlamı yok."

Mumları söndürdüler ve birlikte yatağa uzandılar. "Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile yok," dedi Laurence sessizce. Karanlığın maskelemesi, itirafını biraz daha kolaylaştırmıştı. "Barham'a hain dedim ve benden bir beyefendiye hiç yakışmayacak şekilde yalan söylememi istediği için onu affetmeyeceğim. Ama Temeraire bir eşya değil; başka seçeneği olmuş olsaydı bunları yaşamak zorunda kalmayacaktı."

"Onun bu yabancı Prens'e boyun eğdiğini ve onun sırtını sıvazladığını duymak beni oldukça rahatsız ediyor." Roland yastığa koyduğu dirseğinin üzerinde doğruldu. "Bir keresinde yardımcı pilot olarak Hindistan'dan kalkan bir nakliye gemisinde, Canton Limanı'ndaydım; o hurdalar bırak fırtınayı, orta şiddette bir yağmura bile dayanamayacak gibi görünüyordu. Bizimle savaşa girmek istemelerine karşın, duraklamadan ejderhalarını okyanusun üstünde uçuramıyorlardı."

"İlk duyduğumda ben de bunu düşünmüştüm," dedi Laurence. "Ama Çin ticaretini bitirmek için bütün okyanusu aşmaları gerekmiyor ve isteselerdi Hindistan'a olan deniz nakliyatımızı da mahvederlerdi; ayrıca ülkeleri Rusya'yla sınır komşusu. Çar Doğu sınırlarına saldırsaydı, bu Bonaparte'a karşı olan koalisyonun sonu anlamına gelecekti."

"Şu ana kadar Rusların savaşta bizim için iyi bir şey yaptığını görmedim ve para, bir adam ya da bir ulusun aşağılık dav-

ranması için acınacak bir bahane," dedi Roland. "Devletin daha önce para sıkıntısı vardı, ama bir yolunu bulup ayakta kalmayı başardık ve onun için Bonaparte'ın gözünü morarttık. Ne olursa olsun, seni Temeraire'den ayırdıkları için onları affedemiyorum. Barham onu görmene izin vermiyor, değil mi?"

"İki haftadan beri, hayır. Kuşlakta ona mesajlarımı ileten bir adam var ve yemek yediğini söylüyor ama beni içeri almasını isteyemiyorum; bu ikimiz için de askeri mahkeme anlamına gelir. Ama artık bunun beni durdurup durduramayacağını pek bilemiyorum."

Bir yıl önce böyle bir şey söyleyeceğini hayal bile edemezdi; şu anda düşünmekten de hoşlanmıyordu, ama ona bunları söyleten dürüstlüktü. Roland buna karşı çıkmadı, ama sonuçta o da bir pilottu. Kadın uzanarak yanağını okşadı ve onu kollarında bulunabilecek bir teselliye doğru çekti.

Laurence karanlık odada sıçrayarak uyandığında Roland çoktan yataktan çıkmıştı. Kapının önünde, elinde odayı sarı ışıkla dolduran bir şamdanla, esneyen bir hizmetçi duruyordu. Kadın, Roland'a mühürlü bir zarf verdi ve şehvetli bir ilgiyle Laurence'a bakarak beklemeye devam etti. Laurence suçluluk duygusundan yanaklarının kızardığını hissetti ve yatak örtüsünün altında olduğundan emin olmak için üzerine baktı.

Mührü çoktan açmış olan Roland uzanıp kızın elinden şamdanı aldı. "Al bakalım. Haydi git artık," dedi hizmetçiye ve bir şilin verip nezaketten uzak bir şekilde kapıyı kızın yüzüne kapadı. "Laurence, acilen gitmem gerekiyor," dedi çok kısık sesle, yatağın yanına gidip diğer mumu da yakarak. "Mesaj Dover'dan geliyor. Bir Fransız konvoyu ejderha koruması altında Le Havre'a doğru gidiyormuş. Kanal Filosu peşlerindeymiş ama konvoyda

bir Flamme-de-Gloire varmış ve hava desteği olmadan düşmana yaklaşamıyorlarmış."

"Mesaj Fransız konvoyunda kaç tane gemi olduğundan bahsediyor mu?" Laurence çoktan yataktan çıkmış, pantolonunu giyiyordu. Bir ateş püskürten, iyi bir hava desteği olsa bile, neredeyse bir geminin karşılaşabileceği en tehlikeli şeydi.

"Otuz ya da daha fazla ve askeri gereçle yüklü olduklarına kuşku yok," dedi kadın, saçını sıkıca örerek. "Ceketim oralarda mı?"

Pencerenin dışında, gökyüzü yavaş yavaş uçuk maviye dönüyordu; çok geçmeden mumlar gereksiz olacaktı. Laurence ceketi bulup kadının giymesine yardım etti. Aklının bir kısmı ticaret gemilerinin olası gücünü, kaç savaş gemisinin onlara eşlik ediyor olabileceğini ve kaç tanesinin limana ulaşabileceğini hesaplamakla meşguldü: Le Havre'daki toplar tehlikeliydi. Rüzgâr dünden beri değişmediyse, kaçmak için uygun şartlara sahiptiler. Demir, bakır, cıva, barut yüklü otuz gemi. Bonaparte Trafalgar'dan sonra denizde artık bir tehlike oluşturmayacak olabilirdi ama karada hâlâ Avrupa'nın hâkimiydi ve böylesi bir nakliye, ikmal ihtiyacını aylarca karşılayabilirdi.

"Şu pelerini de verir misin?" dedi Roland, düşüncelerini bölerek. Dökümlü kıvrımlar, üzerindeki erkek kıyafetlerini örterken başlığını çekti. "İşte, tamamdır."

"Bir saniye, ben de geliyorum," dedi Laurence, aceleyle ceketini giyerek. "Umarım bir yararım dokunur. Berkley'nin Maximus'ta adam sıkıntısı varsa, en azından koşumlamaya ya da bordacıları defetmeye yardım edebilirim. Çantaları boş ver. Hizmetçiyi çağır. Kalan eşyalarını pansiyonuma yollarız."

Hâlâ çoğunlukla boş olan sokaklarda seğirttiler. Dışkı toplayan çöpçüler pis kokulu el arabalarıyla gürültüyle yanlarından

geçiyor, gündelikçiler iş aramak için her zamanki turlarına başlıyor, hizmetçiler takırdayan takunyalarıyla alışverişe gidiyor ve hayvan sürülerinin nefesleri serin havada beyaz dumanlar çıkarıyordu. Teni hafifçe ısıran, yapışkan, acı bir sis çökmüştü. Hiç olmazsa kalabalığın az oluşu sayesinde Roland'ın pelerinine fazla dikkat etmesi gerekmiyor ve neredeyse koşmaya yaklaşan bir yürüme hızında ilerleyebiliyorlardı.

Londra kuşlağı, Thames'in batı yakasının kenarındaki Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'ndan çok uzakta değildi. Muhit oldukça iyi olmasına karşın, buralarda yaşayanların, ejderhalardan uzak yerlerde yaşayacak parası olmadığı için etraftaki binalar bakımsız ve harap haldeydi. Başlarını uzatıp geçen yabancılara kuşkuyla bakan birkaç tane bir deri bir kemik çocuk dışında evlerin büyük kısmı boştu. Bir çamur birikintisi yolun kenarındaki suyolundan akmayı reddediyordu; Laurence ve Roland koşarken, çizmeleri üstteki ince buz tabakasını kırdı ve kokunun onlara kadar gelmesine sebep oldu.

Burada sokaklar tamamen boş olmasına karşın, onlar aceleyle ilerlerken, sisin içinden aniden büyük bir at arabası çıkıverdi. Roland, Laurence'ı tam zamanında kaldırıma çekerek arabanın çarpıp onu altına almasını önledi. Sürücü özür bile dilemeden sallana sallana ilerlemeye devam etti ve köşede gözden kayboldu.

Laurence dehşetle en iyi pantolonuna baktı. Benek benek çamur olmuştu. "Boş ver," dedi Roland avutucu bir ses tonuyla. "Havada kimse umursamayacaktır. Hem belki fırçalanınca çıkar." Bu Laurence'a göre fazla iyimser bir yaklaşımdı, ama şu anda pantolonu için yapılabilecek hiçbir şey olmadığından, telaşlı ilerleyişlerine devam ettiler.

Kuşlağın parlak pirinç sürgülü yeni boyanmış siyah demir

kapıları, loş sokaklara eşdeğer loşluktaki sabaha karşı ışıltılı duruyordu. Kapının yanında, kırmızı üniformaları içinde iki genç bahriyeli, tüfekleri duvara dayalı, aylak aylak dolaşıyordu. Görev başındaki kapıcı onları içeri alırken şapkasına dokunarak Roland'a selam verirken, bahriyeliler şaşkınlıkla gözlerini kısmış kadına bakıyordu. Roland'ın pelerini o an için üç sarı şeridini ve yabana atılmayacak endamını gözler önüne serecek şekilde omuzlarının bir hayli gerisindeydi.

Laurence kaşlarını çatarak kadınla bahriyelilerin arasına girdi. "Teşekkür ederim, Patson. Dover kuryesi?" dedi kapıcıya, içeri girdiklerinde.

"Sanırım sizi bekliyor, efendim," dedi Patson, kapıları kapatırken başparmağıyla omzunun üstünden geriyi işaret ederek. "İlk açıklıkta. Şunlar hakkında endişelenmenize gerek yok," diye ekledi, kaşlarını çatıp mahcup görünen bahriyelilere bakarak. Çocukluktan yeni çıkmışlardı ve eski bir zırhçı olan Patson, etrafında yanmış kırmızı bir derinin olduğu göz bandıyla daha da korkutucu görünen iri bir adamdı. "Kulaklarını çekerim, hiç üzülmeyin."

"Teşekkürler, Patson. İşin peşini bırakma," dedi Roland ve ilerlemeye devam ettiler. "Bunlar burada ne arıyor? En azından subay olmadıklarına şükredebiliriz. Hâlâ on iki yıl önce bir karacı subayın, Toulon'da yaralanan Yüzbaşı St. Germain'i öğrendiğini hatırlıyorum. Olay üzerine büyük patırtı kopmuştu, neredeyse gazetelere çıkıyordu; aptal işi."

Etrafında, kuşlağı şehrin havasından ve gürültüsünden ayıran dar bir ağaç ve bina sırası vardı; bu yüzden çok kısa bir sürede, orta boy bir ejderhanın kanatlarını ancak açmasına yetecek büyüklükteki ilk açıklığa ulaştılar. Kurye gerçekten de bekliyordu. Mor kanatları henüz ergenlik koyuluğuna ulaşma-

mış, tam koşumlu ve havalanmak için sabırsızlanan genç bir Winchester.

"Vay canına, Hollin," dedi Laurence, Yüzbaşı'nın elini memnuniyetle sıkarak. Eski yer ekibi şefini bir subay üniforması içinde görmek gerçekten hoştu. "Ejderhan bu mu?"

"Evet, efendim, Elsie," dedi Hollin sevinçle. "Elsie, bu sana bahsettiğim Yüzbaşı Laurence; seni almama yardımcı olmuştu."

Winchester başını çevirdi ve zeki, ilgili gözlerle Laurence'a baktı. Yumurtadan çıkalı daha üç ay olmamış olmasına karşın kendi türü için bile küçüktü, ama derisi temizlikten neredeyse parlıyor ve gerçekten de çok iyi bakılmış görünüyordu. "Demek Temeraire'in kaptanı sensin? Teşekkür ederim; Hollin'imi çok seviyorum," dedi ejderha neşeli bir sesle ve Hollin'i sevgiyle öyle bir dürttü ki adamı neredeyse yere deviriyordu.

"Yardımcı olabildiğime ve tanıştığımıza sevindim," dedi Laurence, acısını belli etmemeye çalışarak. Temeraire bu kuşlakta, beş yüz metre bile uzakta değildi ve ona bir merhaba bile diyemiyordu. İleri baktı, ama binalar görüş alanını kapatıyordu ve görünürlerde siyah bir deri yoktu.

Roland Hollin'e, "Her şey hazır mı?" diye sordu. "Bir an önce yola koyulmalıyız."

"Evet, efendim, hazır; sadece götüreceğimiz mesajları bekliyoruz," dedi Hollin. "Uçuştan önce bacaklarınızı açmak istersenız, beş dakikamız var."

Dürtü çok güçlüydü. Laurence sertçe yutkundu ama disiplini galip geldi. Çirkin bir emri açıkça reddetmek başka, sadece nahoş olan bir emre itaatsizlik etmek için ortalıkta gizlice dolanmak başkaydı. Ayrıca bu, Hollin ve Roland üzerinde kötü sonuçlar doğurabilirdi. "Şuradaki kışlaya kadar gidip Jervis'le

konuşacağım," dedi ve Temeraire'in bakımıyla ilgilenen adamı bulmaya gitti.

Jervis, koşum ustası olarak görev yaptığı bir ejderhanın yan tarafına isabet eden bir yaylım ateşi sırasında sol kolunun ve bacağının büyük bir kısmını kaybetmiş, yaşlı bir adamdı. Bütün tahminleri altüst ederek iyileşince, nadiren kullanılan Londra kuşlağında sakin bir göreve atanmıştı. Sol tarafındaki tahta bacak ve metal kanca yüzünden garip, orantısız bir görünümü vardı ve boş oturmaktan dolayı biraz tembelleşmişti, ama Laurence şimdi sıcak bir karşılama bulmasına yetecek kadar sıklıkla, candan bir dinleyici olmuştu ona.

"Rica etsem benim adıma bir mesaj iletebilir misin?" diye sordu Laurence, bir fincan çayı reddettikten sonra. "Bir yararım olup olamayacağına bakmak için Dover'a gidiyorum. Temeraire'i habersiz bırakarak kaygılandırmak istemiyorum."

"Götürüp ona okurum; buna ihtiyacı olacak, zavallı hayvan," dedi Jervis, tek eliyle mürekkep hokkasını ve tüy kalemini almak için gürültüyle yürüyerek. Laurence notu yazmak için bir kâğıt parçasını çevirdi. "Yarım saat önce bir grup bahriyeli ve şu süslü Çinlilerle birlikte Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'ndaki şu şişman adam geldi. Hâlâ kıymetlinin yanında gevezelik ediyorlar. Kısa bir süre içinde gitmezlerse, bugün yemek yememesinin sorumlusu ben olmayacağım. Çirkin denizci hergele; ejderhalar hakkında hiçbir şey bilmediğini düşünürsek, neyin peşinde olduğunu bilmiyorum... yani, özür dilerim, efendim," diye ekledi çabucak.

Laurence kâğıt üzerindeki elinin titrediğini, bu yüzden de ilk birkaç satıra ve masaya mürekkep sıçrattığını fark etti. Anlamsız da olsa yanıt verdi ve aklına yazacak bir şey gelmemesine karşın mesaja devam etmeye çabaladı. Cümlenin ortasında kilitlenip

kalmıştı ki aniden zemin ayakları altından kayıyormuş hissine kapıldı ve masa devrilerek yerlere mürekkep saçıldı. Dışarıdan, en şiddetli Kuzey Denizi fırtınası kadar korkunç derecede yıkıcı bir parçalanma sesi duyuldu.

Saçma bir şekilde hâlâ elinde duran kalemi attı ve hızla kapıyı açıp arkasından seğirten Jervis'le dışarı çıktı. Yankılar hâlâ havada asılıydı ve Elsie, Hollin ve Roland onu yatıştırmaya çalışırken kanatları heyecanla yarı açılıp kapanarak arka ayaklarının üzerinde oturuyordu. Kuşlaktaki diğer birkaç ejderha da başlarını kaldırmış, korku içinde ağaçların üstünden bakıp tıslıyordu.

"Laurence," diye seslendi Roland ama Laurence kadına aldırış etmedi. Eli bilinçsizce kılıcının kabzasında, koşarak yolu çoktan yarılamıştı. Açıklığa vardı ve yolunun çöken bir kışla binası ve devrilen birkaç ağaç tarafından kapatılmış olduğunu gördü.

Romalılar Batı ejderha türlerini evcilleştirmeden binlerce yıl önce, Çinliler çoktan bu konunun ustası olmuştu. Ejderhalarda savaş becerisinden çok güzelliğe ve zekâya değer veriyorlardı ve Batı'da ateş ve zehir püskürtenlere bu kadar değer veriliyor olmasına biraz kibirli bir hor görmeyle bakıyorlardı. Hava birlikleri o kadar çoktu ki, son derece cafcaflı buldukları böyle şeylere ihtiyaç duymamalarına karşın, bu tür olağandışı becerilerin hepsini de hor görmüyorlardı ve Semavilerde başarılarının doruğuna ulaşmışlardı: Çinlilerin *İlahi Rüzgâr* dediği, diğer bütün zarafetlerin, top ateşinden daha büyük bir güçle, kükreme biçimindeki zor algılanan ve ölümcül güçle birleşimi.

Laurence İlahi Rüzgâr'ın yarattığı yıkıma, Temeraire onu Dover Savaşı'nda Napolyon'un hava nakliyelerine karşı kullandığında tanık olmuştu. Ama buradaki zavallı ağaçlar etkiye o kadar yakın mesafeden maruz kalmıştı ki, gövdeleri parçalarına ayrılmıştı ve fırlatılmış kibrit çöpleri gibi yatıyorlardı. Eğreti bir

yapı olan kışla da yerle bir olmuş, kaba harç tamamen ufalanmış ve tuğlalar kırılıp etrafa dağılmıştı. Böyle bir hasara bir kasırga ya da bir deprem sebep olabilirdi; bir zamanlar şiirsel gelen isim aniden son derece yerinde gelmeye başlamıştı.

Bahriyeli muhafız takımının tamamı, yüzleri korkudan beyaz ve ifadesiz bir biçimde, açıklığı çevreleyen bitki örtüsüne kadar gerilemişti. Yalnızca Barham yerinde duruyordu. Çinliler de gerilememiş, başlarında korkusuzca duran Prens Yongxing hariç hepsi diz çökerek yere kapanmıştı.

Köklerinden hâlâ toprak akan kocaman bir meşe ağacının enkazı hepsini açıklığın kenarına kapatmıştı ve Temeraire önayaklarından birini ağacın gövdesine atmış, kıvrımlı cüssesi üzerinde yükselerek o ağacın arkasında duruyordu.

"Bana böyle şeyler söylemeyeceksin," dedi Temeraire, başı Barham'a doğru alçalarak. Dişlerini gösteriyor ve başının arkasındaki dikenli yelesi öfkeden kalkmış, titriyordu. "Söylediğin tek bir sözcüğe bile inanmıyorum ve bu gibi yalanları dinlemeyeceğim. Laurence asla başka bir ejderha almaz. Onu uzağa gönderirseniz peşinden giderim ve ona zarar verirseniz..."

Bir kere daha kükremek için nefes almaya başladı. Göğsü sert rüzgârdaki bir yelken gibi şişiyordu ve bu kez talihsiz adamlar tam Temeraire'in burnunun dibindeydi.

"Temeraire," diye seslendi Laurence, aceleyle enkaza tırmanıp elbiselerine ve derisine saplanan kıymıklara aldırış etmeden yığından kayarak açıklığa inerken. "Temeraire ben iyiyim, buradayım..."

İlk sözcükle birlikte Temeraire'in başı arkaya döndü ve anında, açıklığın diğer tarafına geçmesine yetecek iki adımı attı. Kalbi yeniden kavuşmanın heyecanıyla küt küt atan Laurence yerin-

den kımıldamadı. Korkunç tırnaklı önayaklar iki yanına indi ve Temeraire'in gösterişli bedeni onu korurcasına etrafına kıvrıldı. Büyük pullu derisi parlayan siyah duvarlar gibi etrafında yükselirken, köşeli başını indirip Laurence'a yasladı.

Laurence ellerini Temeraire'in burnuna koydu ve bir süre yanağını yumuşak burnuna yasladı; Temeraire keder yüklü hafif bir mırıltı koyuverdi. "Laurence, Laurence, bir daha beni bırakma."

Laurence yutkundu. "Kıymetlim," dedi ve durdu; verebileceği bir yanıt yoktu.

Dünyanın geri kalanını umursamadan başları birbirine yaslanmış halde, sessizce durdular; ama yalnızca kısa bir süre için. "Laurence," diye seslendi Roland etrafını çevreleyen sarmalın dışından. Kadın nefes nefeseydi ve sesi telaşlıydı. "Temeraire, yana çekil." Temeraire başını kaldırdı ve konuşabilsinler diye isteksizce biraz açıldı ama bütün bu süre boyunca kendini Laurence ile Barham'ın grubu arasında tuttu.

Roland, Temeraire'in ön ayağının altından geçip Laurence'ın yanına geldi. "Elbette Temeraire'in yanına gelmen gerekiyordu ama bu, ejderhaları anlamayan birisinin gözüne çok kötü görünecektir. Yalvarırım, Barham'ın seni daha fazla tahrik etmesine izin verme. Ona annene yanıt verir gibi uysalca yanıt ver ve dediği her şeyi yap." Kadın başını iki yana salladı. "Tanrı aşkına, Laurence; seni böyle bir durumda bırakıp gitmekten nefret ediyorum ama mesajlar geldi ve dakikalar bile çok önemli."

"Elbette kalamazsın," dedi Laurence. "Saldırıyı başlatmak için Dover'da seni bekliyorlardır. Biz idare ederiz, sakın korkma."

"Saldırı mı? Çarpışma mı var?" diye sordu Temeraire. Pen-

çelerini sıkıp, havalanan formasyonları görebiliyormuş gibi doğuya baktı.

"Bir an önce yola çık ve lütfen dikkatli ol," dedi Laurence, Roland'a aceleyle. "Hollin'e özürlerimi ilet."

Kadın başını salladı. "Sakin olmaya çalış. Saldırı için havalanmadan önce Lenton'la konuşacağım. Hava Kuvvetleri bu duruma sessiz kalmayacaktır. Sizi ayırmak zaten yeterince kötü, ama artık bu çirkin baskı ve bütün ejderhaları bu şekilde huzursuz etmek... bunun devam etmesine izin verilemez ve kimse sizi suçlayamaz."

"Bir saniye bile endişelenme ya da bekleme. Saldırı çok daha önemli," dedi Laurence son derece içten bir şekilde; ama bu, kadının verdiği güvence kadar sahteydi. İkisi de durumun umutsuz olduğunu biliyordu. Laurence, Temeraire'in yanına geldiği için bir an bile pişmanlık duymuyordu, ama açıkça emirlere itaatsizlik etmişti. Hiçbir askerî mahkeme onu suçsuz bulmazdı. Suçlamaları yapacak olan Barham'dı ve sorgulandığı takdirde Laurence yaptığını inkâr edemezdi. Onu asacaklarını sanmıyordu; bu bir savaş suçu değildi ve koşullar bir miktar hafifletici sebep içeriyordu, ama hâlâ Deniz Kuvvetleri'nde olsaydı onu ihraç ederlerdi. Sonuçlara katlanmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Gülümsemeye çalıştı. Roland hafifçe kolunu sıkıp gitti.

Çinliler kalkıp kendilerini toparlamıştı ve her an kaçmaya hazır görünen perişan bahriyelilerden daha iyi durumda görünüyorlardı. Hepsi de devrik meşenin üzerinden atlıyordu. Genç görevlilerden Sun Kai, ağacı daha ustaca aştı ve hizmetkârlardan biriyle birlikte Prens'in inmesine yardım etti. Kırık dalların üzerinde renk değiştiren örümcek ağları gibi parlak ipek iplik parçaları bırakan Yongxing, kalın, işlemeli cüppesi yüzünden güçlükle hareket ediyordu, ama İngiliz askerlerinin yüzlerinden daha

açıkça okunan korkunun aynısını hissediyorsa bile belli etmedi; etkilenmemiş görünüyordu.

Temeraire vahşi, düşünceli bakışlarla hiçbirinden gözünü ayırmıyordu. "Herkes savaşmaya giderken burada oturacak değilim. Bu insanların ne istediği umurumda değil."

Laurence avuturcasına Temeraire'in boynunu okşadı. "Seni sinirlendirmelerine izin verme. Lütfen sakin ol, kıymetlim. Sinirlenmemizin durumumuza bir yararı olmaz." Temeraire sadece homurdandı. Uçları kaskatı olmuş, yelesi hâlâ dik duruyordu ve alev saçan gözlerini bir an bile grubun üstünden ayırmadı; yatıştırılacak durumda değildi.

Yüzü kül gibi olan Barham, Temeraire'e daha fazla yaklaşmak için hiç de acele etmemesine karşın Yongxing, Temeraire'e doğru yaptığı el hareketlerinden anlaşıldığı kadarıyla hem ısrarcı, hem de öfkeli isteklerini tekrar ederek ona sertçe hitap ederken, Sun Kai biraz ileride durmuş, düşünceli düşünceli Laurence ile Temeraire'e bakıyordu. Sonunda, öfkesinden korkusunu unuttuğu aşikâr olan Barham, kaşlarını çatarak onlara doğru ilerledi. Laurence savaş arifesinde bunu insanlarda çok sık görmüştü.

"Anladığım kadarıyla Hava Kuvvetleri'nin disiplini bu," diye başladı Barham. Hayatı çok büyük olasılıkla bu itaatsizlikle kurtulmuş olmasına karşın aşağılayıcı ve kindardı. O kadarını kendi de anlamış gibi görünüyordu ve daha da öfkelendi. "Pekâlâ, buna en ufak bir hoşgörü bile göstermeyeceğim, Laurence. Bunun hesabını vereceksin. Çavuş, bu adamı tutuklayıp..."

Laurence cümlenin sonunu duyamadı. Yer ayaklarının altından uzaklaşırken, ağzı nefes alıp veren bir balık gibi açılıp kapanan Barham gittikçe küçülüyor, sözcükler seçilemez oluyordu.

Temeraire'in pençeleri dikkatlice Laurence'ın etrafına dolanmıştı ve büyük siyah kanatları geniş bir açıyla havayı dövüyordu. Loş ve pis Londra havasında yükselirlerken kurum Temeraire'in derisini matlaştırıyor ve Laurence'ın ellerini leke leke yapıyordu.

Laurence tırnakların arasına oturdu ve sessizce yol aldılar. Olan olmuştu ve Laurence, Temeraire'den hemen yere inmesini istemeyecek kadar akıllıydı. Hayvanın kanat vuruşlarının arkasında tam bir sertlik, güçlükle kontrol edilebilen bir öfke vardı. Çok hızlı gidiyorlardı. Şehir duvarlarının üstünden hızla geçerlerken endişeyle aşağı baktı. Temeraire koşumsuz ve habersiz yol alıyordu; Laurence topların onlara ateş edebileceğinden korktu. Ama toplar sessizliklerini korudu. Temeraire kenarlarındaki lacivert ve incimsi gri benekler haricinde siyah olan kanatları ve derisi sayesinde kolaylıkla ayırt edilebilirdi ve tanınmıştı da.

Ya da belki geçişleri topların tepki veremeyeceği kadar hızlı olmuştu. Havalandıktan on beş dakika sonra şehri arkalarında bırakmışlardı ve çok geçmeden uzun namlulu biber toplarının bile eriminin dışında olacaklardı. Altlarında uzanan karla kaplı yollar kırsal bölgelere doğru dallanıyordu ve havanın kokusu şimdiden daha temizdi. Temeraire durdu ve bir an havada asılı kalarak tozları temizlemek için kafasını iki yana salladı ve gürültüyle aksırarak Laurence'ı hafifçe hoplattı. Artık daha yavaş uçuyordu ve bir ya da iki dakika sonra konuşmak için başını çevirdi. "İyi misin, Laurence? Rahat mısın?"

Olması gerektiğinden daha endişeli görünüyordu. Laurence uzanarak hafifçe ön ayağına vurdu. "Evet, çok iyiyim."

"Seni bu şekilde kapıp kaçtığım için özür dilerim," dedi Temeraire, Laurence'ın ses tonundaki sıcaklıkla gerginliğinin bir kısmı yok olarak. "Lütfen kızma. O adamın seni götürmesine izin veremezdim."

"Hayır, kızgın değilim," dedi Laurence. Gerçekten de, daha mantıklı tarafı bu durumun çok sürmeyeceğini bilse de, şu ana kadar kalbi sadece tekrar uçuyor olmalarının ve Temeraire'in vücudundan akan canlı güç akımlarını hissetmenin sevinciyle atıyordu. "Ayrıca kaçtığın için seni zerre kadar suçlamıyorum, ama korkarım artık geri dönmek zorundayız."

"Hayır, seni o adama geri götürmeyeceğim," dedi Temeraire inatla ve Laurence can sıkıcı bir sezgiyle Temeraire'in koruyucu içgüdülerine denk geldiğini anladı. "Bana yalan söyledi ve seni benden uzak tuttu ve ardından seni tutuklamak istedi. Onu ezmediğim için kendini şanslı saymalı."

"Kıymetlim, başımıza buyruk hareket edemeyiz," dedi Laurence. "Böyle bir şey yaparsak kesinlikle haddimizi aşmış oluruz. Çalmak dışında nasıl yemek yiyebileceğimizi sanıyorsun? Ayrıca bütün arkadaşlarımızı da yüzüstü bırakmış oluruz."

"Londra'da bir kuşlakta oturarak onlara zaten bir yararım dokunmuyor ki," dedi Temeraire tartışmasız bir doğrulukla, Laurence'ı nasıl yanıt vereceğini bilemez bir durumda bırakarak. "Gerçi istediğimizi yapmamız kesinlikle çok hoş olurdu," dedi hafif bir özlemle, "ve kimsenin sağda solda gezinen birkaç koyunu özleyeceğini sanmıyorum, ama başıma buyruk dolaşmaya niyetim yok. Çarpışma varken olmaz."

"Ah, kıymetlim," dedi Laurence gözlerini kısıp güneşe bakarak ve güneydoğuya, doğruca Dover'daki eski kuşlaklarına doğru yol aldıklarını fark etti. "Temeraire, savaşmamıza izin vermezler. Lenton geri dönmemi emretmek zorunda kalacak ve itaatsizlik edersem beni Barham kadar çabuk tutuklatacağına emin olabilirsin."

"Obversaria'nın amiralinin seni tutuklatacağına inanmıyo-

rum," dedi Temeraire. "Ejderhası çok iyi ve çok daha yaşlı. Hem sancak ejderhası olmasına karşın benimle her zaman çok kibar konuştu. Zaten denerse bile, Maximus ve Lily orada. Onlar bana yardım eder. Ayrıca Londra'daki o adam gelip seni götürmeye çalışırsa, onu öldüreceğim," diye ekledi korkutucu derecede hunhar bir hevesle.

2. Bölüm

HAZIRLIK TELAŞI VE gürültüsünün ortasında Dover kuşlağına indiler. Her tarafta yer ekiplerine emirler yağdıran koşum ustalarının bağırtıları, tokaların takırtısı ve torbalarda altçılara verilen bombaların boğuk metalik çınlamaları, tüfeklerini dolduran avcı erlerinin şakırtıları ve kılıçları bileyen bileği taşlarının acı sesleri duyuluyordu. Bir düzine meraklı ejderha, gelişlerini izlemişti ve inerken pek çoğu Temeraire'i selamladı. Temeraire selamlarına heyecanla karşılık verdi. Laurence'ınki gittikçe bozulurken onun morali iyice yerine geliyordu.

Temeraire onları Obversaria'nın açıklığına indirdi. Bir Sivrikanat olarak orta boyun biraz üstünde olmasına karşın, burası sancak ejderhası statüsüne uygun olarak kuşlaktaki en geniş açıklıklardan biriydi ve Temeraire için yeterli alan vardı. Ejderha çoktan donatılmış, mürettebatı biniyordu. Amiral Lenton subaylarının binmesini bekleyerek uçuş kıyafetleri içinde ejderhasının yanında duruyordu. Havalanmalarına yalnızca dakikalar vardı.

"Eee, yine ne yaptın?" diye sordu Lenton, daha Laurence kendini Temeraire'in tırnaklarının arasından kurtaramadan. "Roland benimle konuştu ama sana sakin kalmanı söylediğini söyledi. Bunun hesabını vermek gerçekten zor olacak."

"Efendim, sizi böyle savunulamaz bir duruma düşürdüğüm için çok üzgünüm," dedi Laurence utanıp sıkılarak ve Temeraire'in Londra'ya dönmeyi reddetmesini nasıl açıklayabileceğini düşünmeye çalışarak.

"Hayır, bu benim hatam," diye lafa karıştı Temeraire başını eğerek utanmış görünmeye çalışıp çok da başarılı olamayarak. Gözlerinde bariz bir sevinç parıltısı vardı. "Laurence'ı ben kaçırdım. O adam onu tutuklayacaktı."

Kendiyle gurur duyduğu her halinden belli oluyordu. Obversaria aniden öne eğildi ve Temeraire'in yarısı büyüklüğünde olmasına karşın onu sallamaya yetecek kadar sertçe başının yanına vurdu. Temeraire irkilip şaşkın ve incinmiş bir ifadeyle ejderhaya baktı. Obversaria sadece homurdandı ve, "Gözlerin kapalı uçmak için çok yaşlısın," dedi. "Lenton, biz hazırız sanırım."

"Tamam," dedi Lenton, ejderhasının koşumunu incelemek için güneş yüzünden gözlerini kısıp yukarı bakarak. "Şu an seninle ilgilenecek zamanım yok, Laurence. Bu iş beklemek zorunda kalacak."

"Elbette, efendim, affedersiniz," dedi Laurence sessizce. "Lütfen sizi yavaşlatmamıza izin vermeyin. İzin verirseniz, siz dönene kadar Temeraire'in açıklığında kalacağız." Obversaria'nın azarından gözü korkmuş olsa da, Temeraire buna hafifçe homurdanarak itiraz etti.

"Hayır, hayır; karacılar gibi konuşma," dedi Lenton sabırsızlıkla. "Bunun gibi genç bir erkek, formasyonunun gittiğini gördüğünde yaralı değilse oturup beklemez. Hükümet tarafından ne zaman bir atama yapılsa, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'ndaki Barham ve diğer herkes aynı hataya düşüyor. Ejderhaların vahşi hayvanlar olmadıklarını kafalarına sokabilmeyi başarabilsek

bile, bu sefer de tıpkı insanlar gibi olduklarını ve askeri disiplin altına alınabileceklerini düşünmeye başlıyorlar."

Laurence, Temeraire'in itaatsizlik etmeyeceğini söylemek için ağzını açtı, ardından Temeraire'e göz attıktan sonra kapadı. Temeraire kanatları yarı açık şekilde büyük pençeleriyle huzursuzca yeri eşeliyor ve Laurence'la göz göze gelmekten kaçınıyordu.

"Evet, aynen öyle," dedi Lenton düz bir sesle, Laurence'ın sessizleştiğini görünce. Hafifçe yumuşayarak iç geçirdi ve eliyle alnındaki seyrek gri saçları geriye attı. "Şu Çinliler onu geri istiyorsa ve zırhsız ya da mürettebatsız dövüşerek yaralanırsa, bu, işleri sadece daha da kötüleştirir," dedi. "Gidip onu hazırla. Sonra konuşuruz."

Laurence minnettarlığını ifade edecek söz bulamadı ama zaten gereksizdi de. Lenton çoktan Obversaria'ya doğru dönmüştü. Gerçekten de kaybedecek zaman yoktu. Laurence eliyle Temeraire'e ilerlemesini işaret etti ve itibarını düşünmeden koşarak kendi açıklıklarına gitti. Dağınık, bölük pörçük, aşırı derecede heyecanlı bir düşünceler akını. Büyük rahatlama. Elbette Temeraire asla oturup beklemezdi; emirlere karşı gelip çarpışmaya katılarak ne kadar acınası görüneceklerdi; kısa bir süre sonra havalanacaklardı ama durumlarında hiçbir değişiklik olmamıştı; bu son defa olabilirdi.

Mürettebatının çoğu dışarıda oturmuş, gökyüzünü izlemiyormuş gibi davranarak gereksiz yere ekipmanları parlatıyor ve koşumu yağlıyordu. Sessizlerdi ve canları sıkkındı ve Laurence açıklığa koşarak girdiğinde öylece bakakaldılar. "Granby nerede?" diye sordu Laurence. "Tam içtima beyler; ağır savaş donanımı. Derhal."

O zamana kadar Temeraire açıklığa varmış alçalıyor ve mü-

rettebatın geri kalanı Temeraire'e tezahürat ederek kışladan dışarı dökülüyordu. Bunu, hafif silahlar ve donanım arasında bir koşuşturmaca takip etti ki bu, denizcilik düzenine alışık olan Laurence'a bir zamanlar karmaşa gibi görünürdü, ama bir ejderhayı donatma işi bu telaşlı koşuşturmacayla başarılıyordu.

Granby koşuşturmanın arasında kışladan çıktı. Siyah saçlı, uzun boylu, zayıf ve genellikle günlük uçuştan dolayı soyulan parlak cildi ilk defa haftalardır yerde olması sayesinde normal olan genç subay. Adam Laurence'ın aksine doğuştan havacıydı ve diğer pek çok havacı gibi, Temeraire gibi birincil tür bir ejderhanın bir deniz subayı tarafından sahiplenilmesini hazmedemediği için tanışmaları sürtüşmeyle başlamıştı. Ama o hazımsızlık beraber yer aldıkları bir harekâtta son bulmuştu ve karakterleri oldukça farklı olmasına karşın Laurence onu üsteğmeni olarak aldığına bir an bile pişman olmamıştı. Granby başta Laurence'a göstermesi gereken ve bir beyefendi olarak yetişmiş Laurence için nefes almak kadar doğal olan resmiyeti göstermemişti, ama bu resmiyetler onun yapısında yoktu. Çoğu havacı gibi, yedi yaşından beri kibar toplumdan uzak büyümüş ve eleştiren bir göze çok fazla batan özgürlükçü bir karakter edinmişti.

"Laurence, seni görmek çok güzel," dedi Granby, Laurence'ın elini sıkarak. Amirine bu şekilde hitap etmenin ve selam vermemenin yakışıksızlığının farkında değildi; aslında aynı anda tek eliyle kılıcını kemerine takmaya çalışıyordu. "Fikirlerini mi değiştirdiler? Böyle bir sağduyu göstereceklerini beklemiyordum, ama onu Çin'e gönderme fikrinden vazgeçselerdi Lord Cenaplarının affını ilk isteyecek kişi ben olacaktım."

Laurence bunu saygısızlık olarak görmemeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Şu anda gayriresmiliğe dikkat bile etmiyordu. Granby'yi hayal kırıklığına uğrattığı için çok üzgündü; özellikle

güzel bir terfiyi reddettiğini bildiği için. "Korkarım hayır, John, ama şu anda bunu açıklayacak zaman yok. Temeraire'i bir an önce havalandırmalıyız. Normal silah donanımının yarısı, bombaları da bırakın; Deniz Kuvvetleri, gemileri batırdığımız için bize teşekkür etmeyecektir ve gerçekten gerekli olursa Temeraire kükreyerek daha fazla hasar verebilir."

"Baş üstüne," dedi Granby ve etrafa emirler yağdırarak hızla açıklığın diğer tarafına geçti. Büyük deri koşum iki katı hızda çoktan dışarı çıkarılmıştı ve Temeraire iyice yere çömelerek adamların sırtındaki geniş ağırlık taşıyıcı kayışları ayarlamasına yardım etmek için elinden geleni yapıyordu.

Göğsü ve karnı için olan zincir zırh panelleri çabucak kaldırıldı. "Protokol yok," dedi Laurence ve bu yüzden hava mürettebatı, her zamanki düzene aldırış etmeden paldır küldür koşumdaki yerlerini aldı.

"Üzgünüm ama on kişi eksiğiz," dedi Granby yanına gelerek. "Amiral'in emri üzerine altı kişiyi Maximus'un mürettebatına gönderdim; diğerleri..." Duraksadı.

"Anlıyorum," dedi Laurence, onu bu işkenceden kurtararak. Savaşın bir parçası olmadıkları için doğal olarak adamların canları sıkılmıştı ve kayıp dört kişi de hiç kuşkusuz teselliyi bir şişede ya da kadında aramak için sıvışmıştı. Ortadan kaybolanların bu kadar az olmasından memnundu ve daha sonra onlara zorbalık yapmak gibi bir niyeti de yoktu. Şu an, dayanacağı ahlaki bir temel olmadığını hissediyordu. "İdare ederiz; ama yer ekibinde yükseklik korkusu olmayan, silah ya da kılıç kullanma becerisine sahip adamlar varsa, gönüllü olanları alalım."

Kendisi ceketini çoktan, savaşta kullandığı uzun, kalın deri ceketiyle değiştirmişti ve üstüne karabina kemerini takıyordu. Yakınlardan pek çok kükreme duyulmaya başlayınca, başını kal-

dırıp yukarı baktı. Küçük ejderhalar havalanıyordu ve aralarında, diğerlerinin havalanmasını beklerken daireler çizerek uçan, formasyonlarının uç üyeleri Dulcia ve gri-mavi Nitidus'u gördü.

"Laurence, hazır değil misin? Acele et lütfen, diğerleri havalanıyor," dedi Temeraire heyecanla, başını kaldırarak. Üstlerinde orta sıklet ejderhalar da görüş alanına giriyordu.

Granby iki uzun boylu koşumcu Willoughby ve Porter'la birlikte Temeraire'in sırtına çıktı. Laurence koşum halkalarına bağlanmalarını bekledi ve ardından, "Her şey hazır, silkin," dedi.

Bu bir kenara bırakılamayacak bir güvenlik âdetiydi. Temeraire koşumun sağlam olduğundan ve bütün adamların düzgünce bağlandığından emin olmak için arka ayakları üzerine kalkıp sallandı. "Daha sert," dedi Laurence sertçe. Temeraire bir an önce havalanma kaygısıyla iyice silkelenmemişti.

Temeraire homurdanarak da olsa itaat etti, ama yine de hiçbir şey gevşemedi ya da düşmedi. "Her şey yerli yerinde; lütfen artık bin," dedi gürültüyle yere inip ön ayağını hemen ileri uzatarak. Laurence pençeye çıktı ve çabucak Temeraire'in ensesindeki yerine neredeyse fırlatıldı. Aldırış etmedi. Memnundu ve her şeyden keyif alıyordu: Karabinaları yerlerine kilitlerken çıkan tatmin edici sesten, koşumun yağlı, çift dikişli deri kayışlarının ve altında Temeraire'in havalanmak için çoktan kasılan kaslarının verdiği histen.

Kuzeylerindeki ağaçların ardından aniden, Roland'ın söylemiş olduğu gibi kırmızı-sarı vücudu öncekinden de büyük olan Maximus çıktı. Kanal'da konuşlandırılmış tek Soylu Bakır hâlâ oydu ve güneşi büyük ölçüde kapatarak görüş alanındaki diğer bütün ejderhaları küçüklermiş gibi gösteriyordu. Temeraire man-

zara karşısında neşeyle kükredi ve aşırı heyecandan kanatlarını biraz hızlıca çırparak Maximus'un peşinden havalandı.

"Yavaş," diye seslendi Laurence. Temeraire başını salladı, ama hâlâ yavaş ejderhaları geçiyorlardı.

"Maximus, Maximus. Bak, döndüm," diye bağırdı Temeraire, büyük ejderhanın yanındaki konumunu almak için daire çizip alçalarak ve birlikte formasyonun uçuş yüksekliğine doğru kanat çırparak yükselmeye başladılar. "Laurence'ı Londra'dan getirdim," diye ekledi zafer kazanmış gibi bir edayla, fısıltı olarak düşündüğü bir tonla. "Onu tutuklamaya çalışıyorlardı."

"Birini mi öldürdü?" diye sordu Maximus kalın sesiyle, ayıplamadan uzak bir ilgiyle. "Döndüğüne sevindim. Sen yokken beni ortada uçuruyorlardı ve bütün manevralar farklıydı," diye ekledi.

"Hayır," dedi Temeraire, "şişman, yaşlı adamın teki, bana hiç de mantıklı gelmeyen bir şekilde ona yapmaması gerektiğini söylediği halde sadece yanıma gelip benimle konuştu."

"Şu Jacobin ejderhanı kapasan iyi edersin," diye bağırdı Berkley, Maximus'un sırtından. Laurence genç bayraktarlarından gelen sorgulayıcı bakışları görmezden gelmeye çalışarak başını çaresizce iki yana sallarken.

"Lütfen görevde olduğumuzu unutma, Temeraire," diye seslendi Laurence sert olmaya çalışarak, ama sonuçta bunu bir sır olarak tutmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Haber, kuşkusuz, bir hafta içinde her yerde duyulacaktı. Çok yakında durumlarının ciddiyetiyle yüzleşmek zorunda kalacaklardı ve elinden geliyorken Temeraire'i biraz şımartmanın pek bir zararı olmazdı.

"Laurence," dedi Granby omzunun dibinden, "acele edeceğiz derken, dengelemek için bombaları taşımıyor olmamıza

karşın cephane her zamanki yerine değil, sol tarafa koyulmuş. Yeniden düzenleme yapmamız lazım."

"Çatışmaya girmeden önce yapabilir misin? Ah, Tanrım," dedi Laurence, farkına vararak. "Konvoyun konumunu bile bilmiyorum, değil mi?" Granby mahcup bir ifadeyle başını iki yana salladı ve Laurence gururunu bir kenara bırakarak, "Berkley, nereye gidiyoruz?" diye bağırdı.

Maximus'un sırtındaki adamlar arasında gülüşmeler oldu. Berkley gerisin geri, "Cehenneme, ha ha!" diye bağırdı. Böğürerek söylediği koordinatları neredeyse bastıran daha fazla gülüşme oldu.

"On beş dakika zamanımız var öyleyse." Laurence aklından tahmini bir hesap yaptı. "Ve bunun en az beş dakikasını duaya ayırmak zorundayız."

Granby başını salladı. "Halledebiliriz," dedi ve Temeraire'in yan tarafından, düzenli aralıklarla karnının altında asılı duran depolama ağlarına giden halkalara karabinalarını deneyimli bir beceriyle takıp çıkararak işlemi organize etmek için hemen aşağı indi.

Temeraire ve Maximus geri savunma konumlarını almak için yükselirken formasyonun geri kalanı çoktan yerini almıştı. Laurence formasyon liderinin flamasının Lily'nin sırtında dalgalandığını fark etti. Bu, onların yokluğunda komutanın Yüzbaşı Harcourt'a verildiği anlamına geliyordu. Değişikliğin yapılmasına memnun olmuştu. İşaret bayraktarının bir gözünü ileride tutarken kanattaki ejderhalardan birini izlemek zorunda kalması zor bir işti ve ejderhalar resmî önceliğe aldırmaksızın içgüdüsel olarak daima öndeki ejderhayı takip ediyordu.

Yine de, yirmi yaşındaki bir kızdan emir almasının ne kadar garip olduğunu düşünmeden edemiyordu. Harcourt, Lily'nin

beklenmedik doğumu yüzünden erken terfi almış, hâlâ çok genç bir subaydı. Ama Hava Kuvvetleri'ndeki emir komuta zinciri ejderhaların becerilerine uygun olmak zorundaydı ve sadece kadın kullanıcıları kabul eden Uzunkanatlar gibi nadir görülen asit püskürten bir ejderha, formasyonun başı dışında bir yere yerleştirilemeyecek kadar değerliydi.

"Amiral'den işaret var: *Buluşma noktasına ilerleyin,*" diye seslendi işaret bayraktarı Turner. Bir saniye sonra Lily'nin işaret bayraktarından *formasyon bir arada kalsın* işareti geldi ve ejderhalar kısa sürede seyir hızlarını on yedi deniz miline çıkartarak yola devam etti. Bu, Temeraire için yavaş sayılabilecek bir hız olmasına karşın, bütün Sarı Orakçıların ve devasa Maximus'un rahatça yol alabileceği bir hızdı.

Laurence'ın, kınındaki kılıcını gevşetecek ve tabancalarını dolduracak zamanı vardı. Aşağıda, rüzgârın üstünden emirler yağdıran Granby telaşlı görünmüyordu ve Laurence'ın, işi zamanında tamamlayacağı konusunda ona sonsuz güveni vardı. Kuşlağın ejderhaları, sayıca ekim ayında Napolyon'un istila girişimini püskürttükleri Dover Savaşı'nda bir araya getirdikleri kadar çok olmamasına karşın, etkileyici bir dağılım sergiliyordu.

O savaşta, savaş ejderhalarının çoğu güneydeki Trafalgar'a gönderildiği için, elde bulunan bütün ejderhaları, küçük kuryeleri bile göndermek zorunda kalmışlardı. Bugün Excidium ve Yüzbaşı Roland'ın, en küçükleri orta sıklet Sarı Orakçı olan ve hepsi de yerlerinden bir kanat vuruşu bile sapmayarak kusursuz bir düzende uçan on ejderha gücündeki formasyonu, tekrar komutanın başındaydı.

Lily'nin formasyonu henüz o kadar etkileyici değildi. Arkasında sadece altı ejderha uçuyordu ve formasyonun yanları, deneyimsiz Lily ya da arkadaki Maximus ve Temeraire tarafından

yapılacak hataları kolayca telafi edebilecek kıdemli subayların yönetimindeki daha küçük ve manevra becerisi daha yüksek hayvanlar tarafından tutuluyordu. Yaklaşırlarken Laurence, genç ejderhaların sorun yaşamadığından emin olmak için ejderhasının sırtında ayağa kalkıp dönmüş onlara bakan, formasyonun ortasında yer alan Messoria'nın kaptanı Sutton'ı gördü. Laurence sorun olmadığını anlatmak için elini kaldırdı ve Berkley'nin de aynısını yaptığını gördü.

Fransız konvoyunun ve Kanal Filosu'nun yelkenleri ejderhalar erime girmeden çok önce görüş alanına girdi. Aşağıdaki manzarada ihtişamlı bir nitelik vardı. Piyonlar satranç tahtasındaki yerlerini alıyordu. İngiliz gemileri istekli bir aceleyle daha küçük Fransız ticaret gemilerinin oluşturduğu büyük kalabalığa doğru ilerliyordu. Her gemide muhteşem beyaz yelkenler görülüyor ve aralarında İngiliz bayrakları dalgalanıyordu. Granby omuz kayışından tırmanarak Laurence'ın yanına geldi. "Artık daha rahat yol alacağız sanırım."

"Çok iyi," dedi Laurence, dalgın dalgın dürbünüyle Temeraire'in omzunun üstünden aşağı bakarak; bütün dikkati İngiliz filosunun görebildiği kısmındaydı. Çoğunlukla hızlı fırkateynlerden ve daha küçük yelkenlilerden oluşan karışık bir derlemeydi ve az sayıda altmış dört ve yetmiş dört toplu gemi vardı. Deniz Kuvvetleri ateş püskürtene karşı daha büyük birinci –ve ikinci– sınıf gemileri tehlikeye atmazdı. Şanslı bir saldırıyla, barutla dolu üç güverteli bir gemiyi ateşe verip yanında yarım düzine de küçük gemi götürmek çok kolaydı.

"Herkes görev yerlerine, Bay Harley," dedi Laurence doğrularak ve genç bayraktar koşuma gömülü işaret kayışını aceleyle kırmızıya ayarladı. Avcı erleri tüfeklerini hazırlayıp kısmen yanlarından sarkarak Temeraire'in sırtındaki yerlerini alırken,

üstçülerin geri kalanı tabancaları ellerinde, mümkün olduğunca çömeldi.

Daha büyük olan Excidium'un formasyonu, daha önemli savunma mevzilerini almak ve alanı onlara bırakmak için İngiliz savaş gemilerinin üzerinde dalışa geçti. Lily hızlarını artırınca, Temeraire titreşimin derisinden hissedilebildiği hafif hırıltılı bir gürleme koyuverdi. Laurence öne eğilip Temeraire'in boynuna dokunmak için biraz zaman ayırdı; sözcüklere gerek yoktu. Heyecandan kaynaklanan gerilimin biraz da olsa hafiflediğini hissetti ve doğrulup deri uçuş eldivenlerini giydi.

Lily'nin ileri gözcüsünden rüzgârla onlara taşınarak, "Düşman göründü," diye zayıf, tiz bir ses duyuldu ve bir an sonra Temeraire'in kanat ekleminin yanına konuşlanmış genç Allen tarafından tekrar edildi. Adamların arasında bir mırıldanma oldu ve Laurence bakmak için bir kez daha dürbününü çıkardı.

"La Crabe Grande sanırım," dedi, dürbünü Granby'ye verirken, içten içe telaffuzu çok kötü yapmamış olduğunu umarak. Hava harekâtlarındaki deneyim eksikliğine karşın, formasyon stilini doğru tanımlamış olduğundan oldukça emindi. On dört ejderhadan oluşan çok az formasyon vardı ve formasyonun ortadaki büyük grubun her iki yanına yayılmış daha küçük ejderhaların oluşturduğu iki sıra kıskacımsı saftan meydana gelen şekli son derece belirgindi.

Etrafta benzer renklerde birkaç tane sahte hedef olarak kullanılan ejderha dolaştığı için Flamme-de-Gloire'ı tespit etmek kolay değildi. Uzaktan şaşırtıcı derecede ona benzemeleri için, iki tane Papillon Noir'ın doğal mavi ve yeşil çizgilerinin üzerine sarı benekler boyanmıştı. "Hah, gördüm onu. Bu Accendare. Lanet hayvan şurada," dedi Granby, dürbünü geri verip eliyle göstererek. "Sol arka bacaklarından birinin pençesi yok, sağ

gözü kör. Şanlı Bir savaşında ona hatırı sayılır dozda biber vermiştik."

"Gördüm. Bay Harley, bütün gözcülere iletin. Tęmeraire," diye seslendi megafonla. "Flamme-de-Gloire'ı görüyor musun? Sağ aşağıda, bir pençesi eksik ve sağ gözü kör olan."

"Gördüm," dedi Temeraire hevesle, hafifçe başını çevirerek. "Saldıracak mıyız?"

"İlk görevimiz, ateşini Deniz Kuvvetleri'nin gemilerinden uzak tutmak. Elinden geldiği kadarıyla gözünü ondan ayırma," dedi Laurence ve Temeraire çabucak başını sallayıp tekrar önüne döndü.

Dürbününü koşuma asılı küçük keseye koydu; biraz sonra ona ihtiyacı olmayacaktı. "Aşağı insen iyi olur, John," dedi Laurence. "Kenarlardaki şu hafif ejderhalarla bize saldırmaya çalışacaklarını tahmin ediyorum."

Bütün bunlar arayı hızla kapatırlarken olmuştu. Laurence aniden daha fazla zamanlarının kalmadığını fark etti. Fransızlar, bir ejderha bile formasyonun dışına çıkmadan, bir kuş sürüsü kadar zarif bir biçimde, kusursuz bir ahenkle daireler çiziyordu. Arkasından hafif bir ıslık sesi duydu. Kuşkusuz, etkileyici bir sahneydi bu, ama kalbi elinde olmadan hızla çarpmasına karşın Laurence kaşlarını çattı. "Kesin şu gürültüyü."

Papillonlardan biri tam önlerindeydi ve alev püskürtecekmiş gibi ağzını ardına kadar açmıştı. Laurence ejderhanın rol yaptığını görünce tuhaf bir keyif hissetti. Temeraire formasyonun arkasında olduğu için önündeki Messoria ve Lily yüzünden kükreyemiyordu ama kaçmaya da çalışmadı. Karşılık olarak pençelerini kaldırdı ve iki formasyon hızla birbirine doğru uçup karışırken, o ve Papillon mürettebatlarını sarsacak bir güçle çarpıştı.

Laurence sıkıca koşuma tutundu ve ayaklarını tekrar altına almayı başardı. "Dayan Allen," dedi, uzanarak. Çocuk, kolları ve bacaklarıyla, ters dönmüş bir kaplumbağa gibi çılgınca hareket ederek karabina kayışlarından sallanıyordu. Allen kendini toparlayıp tutunmayı başardı. Beti benzi atmıştı. Diğer gözcüler gibi henüz on iki yaşına basmış, yeni bir bayraktardı ve çarpışmanın dur-kalkları sırasında hayvanın üstünde durmayı öğrenememişti.

Temeraire tırmalayıp ısırıyor, Papillon'u sıkıca tutmaya çalışırken kanatlarını çılgınca çırpıyordu. Fransız ejderha daha hafifti ve açıkça şu anda tek istediği, kurtulup formasyonuna geri dönmekti. "Yerinde kal," diye bağırdı Laurence. Şu an için formasyonu bir arada tutmak daha önemliydi. Temeraire Papillon'u isteksizce bırakıp düzeldi.

Aşağıdan ilk top atışının sesi duyuldu. İngiliz gemilerindeki pruva topları, bir iki şanslı atışla Fransız ticaret gemilerinin direklerini indirmeyi umuyordu. Bu pek olası değildi ama adamları havaya sokardı. Avcı erleri silahlarını doldururken Laurence'ın arkasında bir tıkırtı ve şakırtı oldu. Görebildiği kadarıyla koşum hâlâ iyi görünüyordu. Kan sızıntısından eser yoktu ve Temeraire düzgün uçuyordu. Lily onları tekrar doğruca düşman formasyonuna götürdüğü için nasıl olduğunu soracak zaman yoktu.

Bu kez Fransızlar hiç direniş göstermedi ve ejderhalar etrafa dağıldı. *Çılgınca,* diye düşündü Laurence ilk başta, ama ardından etrafa ne kadar iyi yayıldıklarını fark etti. Küçük ejderhalardan dördü hızla yükselirken diğerleri belki otuz metre aşağı dalmıştı ve Accendare'i sahte hedeflerden ayırmak yine çok zordu.

Artık açık hedef yoktu ve formasyon, üstlerindeki ejderhalar yüzünden tehlikeli biçimde saldırıya açıktı. Lily'nin bayraktarından, dağılıp ayrı ayrı savaşabilecekleri anlamına gelen, *düşmana*

yaklaşın, işareti geldi. Her muhabere subayı gibi Temeraire de işaretleri okuyabiliyordu. İşini tamamlamak için biraz fazla hevesli bir şekilde anında sahte hedefe doğru dalışa geçti. "Hayır, Temeraire," diye bağırdı Laurence. Onu Accendare'in peşine takmaya niyetliydi ama artık çok geçti. Küçük ejderhalardan –yaygın bulunan Pêcheur-Rayé türüydü– ikisi her iki taraftan onlara doğru geliyordu.

Üstçülerin amiri Teğmen Ferris, "Bordacıları püskürtmeye hazırlanın," diye bağırdı arkasından. Sağlam yapılı yardımcı pilotlardan ikisi Laurence'ın hemen arkasındaki yerlerini aldı. Laurence dudaklarını birbirine bastırarak omzunun üstünden adamlara göz attı. Bu şekilde korunuyor olmak hâlâ canını sıkıyordu. Diğerlerinin arkasına saklanmak çok korkakça geliyordu ama kaptanının gırtlağına kılıç dayanmış hiçbir ejderha savaşmazdı, bu yüzden de buna katlanmak zorundaydı.

Temeraire, kaçan sahte hedefin omuzlarına bir pençe daha savurmakla yetindi ve geriye doğru neredeyse ikiye katlanıp kıvrılarak uzaklaştı. Takipçiler ıskalayarak uzaklaşınca dönmek zorunda kaldılar. Şu anda altından daha değerli olan bir dakika kazanmışlardı. Laurence savaş alanına göz attı. Hızlı, hafif savaş ejderhaları İngiliz ejderhalarını püskürtmek için hamleler yapıyor olmasına karşın, büyük olanlar bir küme halinde tekrar şekillenip konvoylarının hızına ayak uyduruyordu.

Aşağıdan gelen bir ışık çakması gözünü aldı ve bir an sonra Fransız gemilerinden atılan bir biber güllesinin ıslıklı tiz sesi duyuldu. Formasyon üyelerinden Immortalis, diğer ejderhalardan birini takip ederken sadece bir milim daha fazla dalmıştı. Neyse ki Fransızlar hedefi ıskaladı. Gülle Immortalis'in yüzü yerine omzuna çarptı ve biberin büyük kısmı zararsızca denize saçıldı; geri kalan miktar bile zavallı hayvanı on boy geriye atarak hapşırtmaya yetmişti.

"Digby, yüksekliği ölç," dedi Laurence. Aşağıdaki topların erimine girdiklerinde onları uyarmak ileri sancak gözcüsünün göreviydi.

Digby küçük, boş bir gülle alarak delip yükseklik ipini bağladı ve Temeraire'in omzunun üstünden fırlattı. Her elli metrede bir düğümü olan ince ipek iplik parmaklarının arasından hızla kaymaya başladı. Gözcü, Immortalis'in yüksekliğinden hesap ederek, "Hedefte altı, suda on yedi," dedi ve ipi kesti. "Biber toplarına erim beş yüz elli metre, efendim." Bir ölçüm daha yapmak gerekirse diye başka bir gülleye çoktan bir ip daha geçiriyordu.

Bu her zamankinden daha kısa bir erimdi; daha tehlikeli ejderhaları aşağı çekmek için bilerek mi yapıyorlardı, yoksa rüzgâr atışlarına ket mi vurmuştu? "Altı yüz metrede kal, Temeraire," diye seslendi Laurence. Şu an için tedbirli olmak en iyisiydi.

"Efendim, lider bize, *Maximus'un solunda safta toplanın*, işareti gönderiyor," dedi Turner.

Maximus'a hemen ulaşmanın yolu yoktu. Düz bir çizgi halinde değil de, oldukça garip bir biçimde uçuyor olmalarına karşın, Temeraire'e yandan yanaşıp adamlarını bordalamaya çalışan iki Pêcheur arkalarındaydı. "Neyin peşindeler?" diye sordu Martin ve soru Laurence'ın zihninde çabucak yanıtlandı.

"Kükremesi için ona hedef vermekten çekiniyorlar," dedi Laurence, Temeraire'in duyması için yüksek sesle söyleyerek. Temeraire küçümsemeyle homurdandı ve aniden durup döndü ve kalkık duran yelesiyle iki ejderhayı karşılamak için havada asılı kaldı. Bu hareketten dolayı korktukları her hallerinden belli olan küçük ejderhalar içgüdüsel olarak gerileyerek onlara yer açtı.

"Hah!" Temeraire iki ejderhanın, onun becerisinden bu kadar korktuğunu görmekten mutlu, havada asılı kalmaya devam etti. Laurence hayvanın dikkatini henüz görmemiş olduğu işa-

rete çekebilmek için koşuma asılmak zorunda kaldı. "Ah, gördüm!" dedi ve Maximus'un solunda yerini almak için ileri doğru fırladı. Lily çoktan sağındaki yerini almıştı.

Harcourt'un niyeti belliydi. "Herkes çömelsin," dedi Laurence ve emri verirken Temeraire'in boynuna sindi. Bir an sonra yerlerini almışlardı ve Berkley Maximus'u azami hızında, Fransız ejderhalarından oluşan kümenin yukarısına doğru yönlendirdi.

Yelesi kalkan Temeraire nefes alarak şişiyordu. O kadar hızlı gidiyorlardı ki rüzgâr gözlerini yaşartsa da Laurence, Lily'nin başının benzer bir hazırlıkla geriye çekildiğini görebiliyordu. Maximus başını aşağı eğdi ve muazzam ağırlık avantajıyla saflarını dağıtmak için doğruca Fransız ejderhalarına doğru dalışa geçti. Ejderhalar yanlara çekilerek Maximus'tan sıyrıldılar ama Temeraire'in kükreyişi ve Lily'nin aşındırıcı asidiyle karşılaştılar.

Bunu acı çığlıkları takip etti ve ilk ölü mürettebat koşumdan kesilerek kolları ve bacakları bez bebek gibi sallanır halde okyanusa gönderildi. Fransız ejderhalarının ilerleyişi neredeyse durmuştu; pek çoğu panikleyip bu kez bir uçuş modeli düşünmeksizin etrafa dağılıyordu. Maximus'la birlikte işlerini bitirmişlerdi. Küme dağılmıştı ve artık Accendare sadece Temeraire'den biraz büyük bir Küçük Şövalye ve Accendare'in başka bir sahte hedefi tarafından korunuyordu.

Yavaşladılar. Yüksekliğini korumaya çabalayan Maximus nefes nefeseydi. Lily'nin sırtında resmî işaret yükseliyor olmasına karşın Harcourt, Laurence'a çılgınca el sallayarak boğuk sesle megafonundan, "Peşinden git," diye bağırıyordu. Laurence, Temeraire'e dokunup onu ileri gönderdi. Lily bir kere daha asit püskürttü ve iki savunucu ejderha Temeraire'in yanlarından geçmesine yetecek kadar geri çekildi.

Aşağıdan Granby'nin sesi duyuldu: "Bordacılara dikkat!"

Demek ki Fransızlardan bazıları Temeraire'in sırtına atlamıştı. Laurence'ın bakacak zamanı yoktu. Tam önünde, on metreden daha az bir mesafede Accendare alev püskürtmeye hazırlanıyordu. Sağ gözü süt beyazı, siyah göz akında açık sarı gözbebeği olan sol gözü uğursuz ve parlaktı; alnından aşağı kıvrılan ve ağzının kenarına kadar gelen uzun, ince boynuzları vardı. Ağzından alevler çıkmaya başlarken bir ısı dalgalanması havayı titretti. *Cehennem ağzına çok benziyor*, diye düşündü Laurence, o çok kısa an içinde kırmızı ağza bakarak. Derken Temeraire kanatlarını kapattı ve taş gibi düşerek ejderhanın önünden çekildi.

Laurence'ın içi hopladı. Arkasında takırtıları ve şaşkınlık çığlıklarını duyabiliyordu; bordacıların ve savunucuların ayakları yerden kesilmişti. Temeraire'in tekrar kanatlarını açması ve sertçe çırpmaya başlaması yalnızca bir saniye sürmüş gibi gelmesine karşın, bayağı bir mesafe düşmüşlerdi ve Accendare onlardan hızla uzaklaşarak aşağıdaki gemilere doğru gidiyordu.

Fransız konvoyunun en arkasındaki ticaret gemileri İngiliz savaş gemilerinin uzun menzilli toplarının erimine girmişti. Kükürt ve dumanla karışık düzenli bir top ateşi kükremesi yükseldi. En hızlı fırkateynler çoktan ilerlemeye başlamış, ateş altındaki ticaret gemilerinin yanlarından geçiyor ve öndeki daha zengin ganimetlere doğru yol alıyordu. Ama bunu yapmakla Excidium'un formasyonunun korumasından çıkmışlardı ve Accendare artık onlara doğru alçalıyor ve mürettebatı, saldırıya açık İngiliz gemilerine doğru düşerlerken, ejderhanın aleviyle yıkadığı yumruk büyüklüğündeki demir yangın bombaları atıyordu.

Bombaların yarıdan fazlası denize düştü. Temeraire'in takibini dikkate alan Accendare çok fazla alçalamamış ve bu kadar yüksekten hedefleme çok keskin olmamıştı. Buna karşın Laurence aşağıda az miktarda bombanın alev aldığını görebiliyordu.

İnce metal kabuklar gemilerin güvertelerine çarpınca kırılıyor ve içlerindeki neftyağı sıcak metal yüzünden tutuşarak güvertelere bir ateş gölcüğü şeklinde yayılıyordu.

Temeraire fırkateynlerden birinin yelkenlerinin alev aldığını görünce hafif bir öfke hırıltısı koyuverdi ve Accendare'e doğru daha da hızlandı. Güvertede yumurtadan çıkmış ve hayatının ilk üç haftasını denizde geçirmişti; sevgisi bakiydi. Aynı öfkeyle dolu Laurence sözcükler ve dokunuşlarla onu cesaretlendirdi. Takibe ve Accendare'e destek verecek kadar yakın olan diğer ejderhaları izlemeye yoğunlaşmıştı; odağından tatsızca irkilerek çıktı. Croyn adındaki üstçülerden biri, sırtına çarptı ve yuvarlanarak ağzı açık, elleri ileri uzanmış şekilde Temeraire'in sırtından düştü. Karabina kayışları kopmuştu.

Croyn koşumu ıskaladı ve elleri Temeraire'in pürüzsüz derisinden kaydı. Laurence onu yakalamaya çalıştı ama boşunaydı. Çocuk, kolları boş havayı döverek dört yüz metre düştü ve suya gömüldü: Sadece hafif bir sıçrama oldu; bir daha yüzeye çıkmadı. Onun hemen arkasından bordacılardan biri düştü ama havada gevşekçe döne döne düşen adam çoktan ölmüştü. Laurence kayışlarını gevşetip ayağa kalktı ve arkasına dönerken tabancalarını çekti. Yedi bordacı vardı ve çok sıkı dövüşüyorlardı. Omuzlarında teğmen şeritleri olan bir tanesi sadece birkaç adım uzakta, Laurence'ı koruyan ikinci yardımcı pilot Quarle'la yakın dövüşteydi.

Laurence ayağa kalkarken, Teğmen, kılıcıyla Quarle'ın kolunu yana savurdu ve sol elindeki uğursuz görünüşlü uzun bıçağı adamın böğrüne soktu. Quarle kılıcını düşürdü ve kan tükürerek yavaş yavaş çökerken elleriyle bıçağın kabzasına sarıldı. Laurence'ın açık atış şansı vardı ama Teğmen'in hemen arkasında bordacılardan biri Martin'i dizlerinin üstüne çökertmişti ve

yardımcı pilotun boğazı tam da adamın denizci palasının önündeydi.

Laurence tabancasını doğrultup ateşledi. Bordacı, göğsünde bir delikle geriye doğru düştü ve Martin ayağa kalktı. Laurence tekrar nişan alıp diğerinin işini bitiremeden, Teğmen kendi kayışlarını kesme riskini aldı ve Quarle'ın cesedinin üzerinden atlayarak hem desteklemek, hem de tabancayı yana itmek için Laurence'ın koluna yapıştı. İster cesaretten, isterse pervasızlıktan yapılmış olsun, bu alışılmadık bir hareketti. "Bravo," dedi Laurence elinde olmadan. Fransız şaşkınlıkla baktı ve kılıcını kaldırmadan önce, kan lekeli yüzüne uymayan bir çocuksulukla gülümsedi.

Laurence'ın haksız bir avantajı vardı elbette. Kaptanı öldürülen bir ejderha, kontrolsüz ama çok tehlikeli bir biçimde düşmana karşı son derece saldırganlaştığı için, Laurence ölü olarak işe yaramazdı. Fransız'ın onu öldürmesi değil, esir alması gerekiyordu ve bu onu aşırı derecede dikkatli olmak zorunda bırakırken, Laurence özgürce elinden gelen en öldürücü vuruşu ya da atışı yapabiliyordu.

Ama bu şu an çok iyi değildi. Bu garip bir savaştı; Temeraire'in dar ensesinde birbirlerine o kadar yakındılar ki Laurence uzun boylu Teğmen'in daha uzun erimi yüzünden dezavantajlı durumda değildi, ama aynı durum Fransız'ın aksi halde çoktan sıyrılmış olacak Laurence'ı tutmasına olanak sağlıyordu. Gerçek bir kılıç dövüşünden çok birbirlerini itiyorlardı ve kılıçları birbirinden bir iki santim ayrılmadan tekrar bir araya geliyordu ve Laurence bu çekişmenin ikisinden biri düşerse sona ereceğini düşünmeye başladı.

Laurence bir adım atma riskine girdi. Bu ikisinin de birazcık dönmesine yol açmıştı. Böylece Laurence, Teğmen'in omzunun

üstünden mücadelenin geri kalanını görebiliyordu. Martin, Ferris ve birkaç tane avcı eri hâlâ ayaktaydı ama sayıca azınlıktaydılar ve iki tane daha bordacı onları geçmeyi başarırsa, Laurence için durum gerçekten çok güç olacaktı. Birkaç tane altçı yukarı çıkmaya çalışıyordu ama bordacılar iki tane adamı onları püskürtmek için ayırmıştı. Laurence bakarken Johnson bıçaklandı ve düştü.

Teğmen de bunu görerek adamlarını cesaretlendirmek için, "*Vive l'Empereur*!"[1] diye bağırdı. Avantajlı konumlarından dolayı yüreklenmişti ve Laurence'ın bacağını hedefleyerek tekrar hamle yaptı. Laurence hamleyi savuşturdu ama kılıcı darbenin etkisiyle garip bir şekilde çınladı ve tatsız bir şokla, bir gün önce Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nda taktığı tören kılıcıyla dövüşmekte olduğunu fark etti; değiştirecek fırsatı olmamıştı.

Fransız'ın kılıcının, kendi kılıcının orta noktasından aşağıda bir yere denk gelmemesine çalışarak daha kısıtlı dövüşmeye başladı. Kırılacaksa bile kılıcı tamamen kaybetmek istemiyordu. Sağ koluna sert bir darbe daha geldi ve onu da engelledi, ama bu sefer kılıcın on santimi gerçekten de koptu ve yansıyan alev ışığında kırmızı-sarı parlayan parça, çenesinde ince bir sıyrık açtı.

Fransız artık kılıcın zayıflığını fark etmişti ve sert darbelerle kılıcı parçalarına ayırmaya çalışıyordu. Bir çatırtı daha oldu ve kılıcın bir kısmı daha gitti. Laurence artık sadece, gümüş kaplama kabzası dalga geçer gibi parlayan on beş santimlik kılıçla dövüşüyordu. Dişlerini sıktı. Teslim olmayacak ve Temeraire'in Fransa'ya götürüldüğünü görmeyecekti. Seslenerek aşağı atlarsa, Temeraire'in onu yakalaması umudu vardı; yakalayamazsa, o zaman hiç değilse Temeraire'i Napolyon'un ellerine teslim etme sorumluluğundan kurtulmuş olurdu.

---

1 (Fr.) Yaşasın İmparator! (yay. n.)

Derken bir bağırış duyuldu. Granby karabinaları kullanmadan kuyruk kayışından tırmandı, kendini sırt kayışına bağladı ve kılıcıyla karın kayışının sol tarafını koruyan adama hamle yaptı. Adam düştü ve altı altçı neredeyse aynı anda yukarı çıktı. Geri kalan bordacılar bir araya toplandı ama çok geçmeden teslim olmak ya da öldürülmek zorunda kalacaklardı. Martin dönmüş, elinde kılıcıyla çoktan Quarle'ın cesedinin üzerinden tırmanıyordu.

Teğmen de bunu görerek, "*Ah, voici un joli gâchis,*"[2] dedi üzüntülü bir ses tonuyla ve son bir cesurca girişimde bulunarak kılıcını Laurence'ın kabzasına geçirip, uzunluğu bir manivela olarak kullandı. Büyük bir çabayla da olsa, kılıcı Laurence'ın elinden kanırtmayı başardı ama tam bunu yaptığı anda şaşkın bir yüz ifadesiyle sendeledi ve burnundan kan geldi. Kendinden geçerek Laurence'ın kollarına yığıldı. Ölçüm ipinin ucundaki gülleyi tutan genç Digby sallanarak arkasında duruyordu. Temeraire'in omzundaki görev yerinden sürünerek gelmiş ve elindeki gülleyi Fransız'ın kafasına indirmişti.

"Aferin," dedi Laurence, ne olduğunu anladıktan sonra. Çocuk gururdan kıpkırmızı oldu. "Bay Martin, bu adamı revire indirin." Laurence baygın Fransız'ı Martin'e verdi. "Bir aslan gibi dövüşüyordu."

"Emredersiniz, efendim." Martin'in ağzı oynamaya devam ediyor, bir şeyler daha söylüyordu ama yukarıdan gelen bir kükreme, sesini bastırıyordu. Bu Laurence'ın duyduğu son şeydi.

Temeraire'in hemen üzerinde kükreyişinin alçak ve tehlikeli gümbürtüsü, boğucu bilinçsizliğini deldi. Laurence etrafına bakmak için hareket etmeye çalıştı, ama ışık acı verici derecede göz-

2 (Fr.) *Ah, işte hoş bir karışıklık.* (yay. n.)

lerine batıyor ve bacağı yanıt vermek istemiyordu. Uyluğundan aşağısını el yordamıyla yokladığında, bacağının koşumun kayışlarına dolanmış olduğunu ve tokalardan birinin pantolonunu ve derisini deldiği yerde kanın ıslaklığını fark etti.

Bir an için yakalanmış olabileceklerini düşündü ama duyduğu konuşmalar İngilizceydi. Ardından bağıran Barham'ın ve ona sertçe karşılık veren Granby'nin sesini tanıdı. "Hayır, efendim, daha ileri gidemezsiniz, bir adım bile. Temeraire, eğer bu adamlar geçmeye çalışırsa onları yere serebilirsin."

Laurence dik oturmak için çabalayınca, aniden telaşlı eller ona yardım etti. "Sakin olun, efendim, iyi misiniz?" Bu genç Digby'ydi. Eline bir matara tutuşturuyordu. Laurence dudaklarını ıslattı ama yutkunmaya cesaret edemedi; midesi bulanıyordu. "Kalkmama yardım edin," dedi boğuk bir sesle, gözlerini kısıp biraz açmaya çalışarak.

"Hayır, efendim, kalkmamalısınız," diye fısıldadı Digby aceleyle. "Başınıza kötü bir darbe aldınız ve şu adamlar sizi tutuklamaya geldi. Granby sizi gözden uzak tutmamız ve Amiral'i beklememiz gerektiğini söyledi."

Temeraire'in ön ayağının koruyucu kıvrımının arkasında ve açıklığın sert toprağının üstünde yatıyordu. İleri gözcüleri Digby ve Allen iki yanına çömelmişti. Biraz ötede yeri siyaha boyayarak, Temeraire'in bacağından usul usul kan derecikleri akıyordu. "Temeraire yaralı," dedi Laurence sertçe, tekrar kalkmaya çalışarak.

"Bay Keynes sargı getirmeye gitti, efendim. Bir Pêcheur omuz hizasından bize çarptı ama sadece birkaç çizik," dedi Digby, kalkmasına engel olarak. Bu girişimi başarılı olmuştu, çünkü Laurence herhangi bir ağırlığı taşımak şöyle dursun, ba-

cağını bükemiyordu bile. "Kalkmamanız gerekiyor, efendim. Baylesworth sedye getiriyor."

"Yeter, kalkmama yardım edin," dedi Laurence sertçe. Lenton muhtemelen bir çarpışmanın hemen sonrasında çabucak gelemezdi ve işlerin daha da kötüye gitmesine izin vermek için yatarak aylaklık etme niyetinde değildi. Digby ve Allen kalkmasına yardım etti ve iki bayraktar ağırlığı altında debelenirken, topallayarak saklandığı yerden çıktı.

Barham bir düzine bahriyeliyle oradaydı. Bunlar Londra'da ona eşlik eden toy delikanlılar değil, daha yaşlı çetin askerlerdi ve yanlarında bir biber topu getirmişlerdi. Sadece küçük, kısa namlulu bir taneydi ama bu erimde daha iyisine pek ihtiyaçları yoktu. Açıklığın kenarında Granby'yle tartışan Barham'ın suratı neredeyse mordu; Laurence'ı görünce gözleri kısıldı. "Al işte. Bir korkak gibi burada saklanabileceğini mi sandın? Hemen o hayvanın yanından uzaklaş. Çavuş, gidip o adamı buraya getir."

Laurence herhangi bir yanıt veremeden, "Laurence'ın yakınına bile yaklaşmıyorsunuz," diye hırladı Temeraire askerlere; vurmaya hazırlanarak ölümcül ön ayaklarından birini kaldırdı. Omuzlarından ve boynundan akan kan onu daha da vahşi gösteriyordu ve başının arkasındaki büyük yelesi sertçe dikilmişti.

Adamlar biraz geri çekildi, ama Çavuş vurdumduymazca, "Topu hazırlayın, Onbaşı," dedi ve geri kalanlarına tüfeklerini doğrultmalarını işaret etti.

Laurence boğuk, korku dolu bir sesle bağırarak, "Temeraire, dur; Tanrı aşkına sakinleş," dedi ama yararı yoktu. Temeraire'in öfkeden gözü dönmüştü ve hiçbir şeyi fark etmiyordu. Tüfekler ona ciddi bir zarar vermese de, biber topu onu kesinlikle kör edip daha da delirtecekti ve hem kendi, hem de diğerleri için korkunç olacak kontrolsüz bir çılgınlığa sürüklenebilirdi.

Batılarındaki ağaçlar aniden sallanmaya başladı ve bitki örtüsünün ardından aniden Maximus'un devasa başı ve omuzları çıktı. Hayvan başını geriye atıp tırtık tırtık bir diş sırasını gözler önüne sererek ağzını ardına kadar açarak esneyip silkelendi. "Savaş bitmedi mi? Bu gürültü de ne?"

"Sen, oradaki!" diye bağırdı Barham büyük Soylu Bakır'a, Temeraire'i göstererek. "Şu ejderhayı tut!"

Bütün Soylu Bakırlar gibi, Maximus da pek zeki bir yaratık değildi. Açıklığı görebilmek için yeterli uzaklığı elde etmek üzere kalçalarının üzerinde dikilmek zorunda kaldı. Artık ağırlık olarak Temeraire'in iki katı ve boy olarak da ondan altı metre daha uzundu. Dengesini sağlamak için yarı açık duran kanatları önüne uzun bir gölge düşürüyor ve yarı saydam derideki damarları ortaya çıkaran güneş yüzünden kanatları kırmızı kırmızı parlıyordu.

Üzerlerinde korku verici bir biçimde yükselerek başını geriye çekip açıklığa baktı. "Neden tutulman gerekiyor?" diye sordu Temeraire'e ilgiyle.

"Tutulmam gerekmiyor!" dedi Temeraire, yelesi titrerken öfkeden neredeyse tükürükler saçarak; omuzlarından daha fazla kan akmaya başlamıştı. "Şu adamlar Laurence'ı benden uzaklaştırmak, hapse atmak ve idam etmek istiyor, ama onlara asla izin vermeyeceğim ve Laurence seni ezmememi söylese bile *aldırmayacağım*," diye ekledi öfkeli bir şekilde, Lord Barham'a bakarak.

"Aman Tanrım," dedi Laurence hafifçe, dehşete düşmüş bir şekilde. Temeraire'in korkusunun gerçek sebebi şu ana kadar aklına gelmemişti. Ama Temeraire'in bir tutuklama gördüğü tek sefer, bir haini tutukladıkları zamandı ve adam hemen sonrasında ejderhasının gözleri önünde idam edilmişti. Bu deneyim

Temeraire'de ve kuşlaktaki diğer genç ejderhalarda günlerce süren bir acı bırakmıştı; şu anda paniklemesine şaşmamak gerekti.

Granby, Maximus'un istemeden sağladığı dikkat dağıtmanın avantajını kullandı ve Temeraire'in mürettebatındaki diğer subaylara hızlı, gözü kara bir işaret verdi. Ferris ve Evans hemen onu takip etti, ardından Riggs ve avcı erleri peşlerinden seğirtti ve bir an içinde hepsi tabancalarını ve tüfeklerini doğrultarak Temeraire'in önünde savunma konumu aldı. Hepsi gösterişten ibaretti. Silahları savaşta boşalmıştı, ama bu, olayın ciddiyetini azaltmıyordu. Laurence korkuyla gözlerini kapadı. Granby ve bütün adamları emirlere karşı gelerek kendilerini az önce onunla birlikte kaynayan kazana atmıştı. Aslında bunu bir isyan olarak niteleyebilecek bütün gerekçeler vardı.

Onlara karşı duran silahlı adamlar bocalamamıştı. Bahriyeliler hâlâ topu hazır duruma getirmek için acele ediyor, küçük bir tıkaçla biber güllelerinden birini topa yerleştiriyorlardı. "Hazır!" dedi Onbaşı. Laurence ne yapacağını bilemiyordu. Temeraire'e o topu durdurmasını emretse, sadece görevlerini yapan kendi askerlerine saldırmış olacaklardı ve bu ona göre bağışlanamaz bir şeydi, ama onlar Temeraire'i ya da kendi adamlarını yaralarlarken öylece dikilmek de olanaksızdı.

"Burada ne halt ediyorsunuz?" Temeraire'in bakımından sorumlu ejderha doktoru Keynes, arkasında temiz beyaz sargı bezleri ve dikiş için ince ipek iple yüklü iki yardımcısıyla açıklığa gelmişti. Tuzlu saçları ve kan lekeli önlüğü, karşı gelmek istemedikleri bir otorite oluşturan Doktor, şaşkın bahriyelileri iterek aralarından geçti ve biber topunu hazırlayan adamın elinden fitili kaptı.

Fitili yere atıp üzerine basarak söndürdü ve ne Barham'ı, ne bahriyelileri, ne Granby'yi, ne de adamlarını es geçerek, öfkeyle

etraftakilere baktı. "O ejderha savaştan yeni geldi. Aklınızı mı kaçırdınız? Savaştan sonra ejderhaları bu şekilde rahatsız edemezsiniz. Yarım dakika içinde bütün kuşlak buraya bakıyor olacak, sadece şuradaki her şeye burnunu sokan koca bebek değil," diye ekledi Maximus'u göstererek.

Gerçekten, şimdiden, daha fazla ejderha büyük bir gürültüyle dalları kırarak ağaç örtüsünün üstünden başlarını kaldırmış, neler olup bittiğini görmeye çalışıyordu. Utanan Maximus merakını daha az belli etme girişimi içinde kalçalarının üzerine oturunca yer sallandı. Barham tedirginlikle etrafındaki pek çok meraklı izleyiciye baktı. Ejderhalar genelde savaştan sonra beslenirdi ve pek çoğunun kan damlayan çenesinden, çiğnedikleri kemiklerin çatırtıları duyulabiliyordu.

Keynes ona toparlanacak zaman vermedi. "Çıkın, çıkın, hemen, hepiniz; bu kargaşanın ortasında işimi yapamam ve sana gelince," diye çıkıştı Laurence'a, "hemen uzanıyorsun. Doğruca doktora götürülmeni emretmiştim. Üzerinde zıplayarak o bacağa ne yaptığını sadece Tanrı bilir. Baylesworth sedye getirecekti, nerede kaldı?"

Bocalayan Barham, bununla harekete geçti. "Laurence pekâlâ tutuklu ve siz diğer isyancı köpekleri de zincire vurduracağım," diye başlayınca, Keynes hızla ona doğru döndü.

"Onu sabah tutuklayabilirsin. Bacağına ve ejderhasına bakıldıktan sonra. Ne kaba, ne merhametsiz bir düşünce bu, yaralı adamların ve ejderhaların üstüne çullanmak..." Keynes yumruğunu Barham'ın suratının önünde sallıyordu; parmaklarındaki yirmi beş santimlik kancalı makası düşünülürse korkutucu bir manzaraydı ve savının ahlak anlayışı çok güçlüydü. Barham elinde olmadan geriledi. Bahriyeliler minnetle bunu bir işaret olarak algıladı ve topu kendileriyle birlikte açıklıktan çıkartma-

ya başladı. Afallayan ve tek başına kalan Barham geri adım atmak zorunda kaldı.

Böylece kazanılan erteleme çok sürmedi. Doktorlar Laurence'ın bacağını incelerken şaşırdılar; muayene ettiklerinde nefes kesen acıya karşın kemik kırılmamıştı ve neredeyse bütün bacağı kaplayan alacalı çürük hariç, gözle görülür bir yaralanma yoktu. Başı da korkunç derecede ağrıyordu ve ona afyon tentürü vermekten başka yapabilecekleri pek bir şey yoktu, ama Laurence bunu reddetmişti. Ona bacağına yüklenmemesini söylemişlerdi. Yere yığılmadan uzun süre ayakta duramadığı için tavsiye gereksiz olduğu kadar faydalıydı da.

Bu arada Temeraire'in ufak tefek yaraları dikilmişti ve Laurence çok fazla dil dökerek, sıkıntılı olmasına karşın onu biraz yemeye ikna etmişti. Sabah, Temeraire'in normal olarak iyileştiği ve yara hummasından eser olmadığı açıklık kazanınca, daha fazla gecikme için bahane de kalmamış oldu. Amiral Lenton'dan, Laurence'a kuşlak karargâhına rapor vermesini emreden resmî bir çağrı gelmişti. Arkasında tedirgin ve huzursuz bir Temeraire bırakarak, bir koltukla taşınması gerekmişti. "Yarın sabaha kadar dönmezsen, gelip seni bulacağım," diye yemin etti hayvan ve aksine ikna edilemezdi.

Laurence'ın gerçekte ona güvence verecek pek bir şeyi yoktu. Lenton bir ikna mucizesi gerçekleştirmediyse, büyük olasılıkla tutuklanacaktı ve bu katmerli suçlardan sonra askerî mahkeme pekâlâ idam kararı verebilirdi. Genelde havacılar açık ihanet dışında herhangi bir suç yüzünden asılmazdı. Ama Barham kesinlikle çok daha katı olacak ve Deniz Kuvvetleri subaylarından oluşan bir askerî mahkemenin önüne çıkaracaktı; ejderhanın görevini koruma düşüncesi tartışmalarına girmeyecekti. Temerai-

re Çinlilerin istekleri doğrultusunda, bir savaş ejderhası olarak İngiltere için zaten bir kayıptı.

Kolay ya da rahat bir çözüm yolu yoktu ve daha da kötüsü, adamlarını da tehlikeye attığını biliyordu. Granby ve diğer teğmenleri Evans, Ferris ve Riggs de itaatsizlikleri için hesap vermek zorunda kalacaktı ve hepsi de görevden ihraç edilebilirdi. Bu, çocukluğundan beri havacı olarak büyümüş biri için korkunç bir kaderdi. Teğmenliğe geçemeyen yardımcı pilotlar bile genellikle görevden ihraç edilmez, onlar için üreme alanlarında ya da kuşlaklarda, arkadaş grubu içinde kalabilecekleri uygun bir iş bulunurdu.

Gece boyunca bacağı biraz iyileşme gösterdiyse de, Laurence'ın yüzü hâlâ solgundu ve binanın önündeki kısa merdivenleri çıkarken bile terliyordu. Acı keskin bir şekilde artıyor, başı dönüyordu ve küçük ofise girmeden önce durup soluklanmak zorunda kalmıştı.

"Tanrım, doktorların seni taburcu ettiğini sanıyordum. Düşmeden otur, Laurence, al şunu," dedi Lenton, Barham'ın sabırsızca kaş çatmasına aldırmadan. Laurence'ın eline bir kadeh konyak tutuşturdu.

"Teşekkür ederim, efendim; yanılmıyorsunuz, taburcu edildim," dedi Laurence ve sırf kibarlıktan, konyaktan bir yudum aldı; aklı fena halde bulanıktı zaten.

"Bu kadarı yeter; buraya şımartılmak için çağırılmadı," dedi Barham. "Hayatım boyunca böyle çirkin bir davranış görmedim, hem de bir subaydan... Tanrı aşkına, Laurence, adam asmak asla hoşuma gitmedi, ama bu durumda senden kurtulduğumuz iyi oldu derdim. Ancak Lenton hayvanının kontrol edilemeyeceğine yemin etti. Gerçi farkı nasıl söyleyeceğiz pek bilemiyorum ya."

Bu kibirli ton karşısında Lenton dudaklarını sıktı. Lauren-

ce bu anlayışı Barham'ın kafasına sokmak için uğraştığı küçük düşürücü süreyi hayal edebiliyordu sadece. Lenton'ın bir amiral olması ve bir büyük zafer daha kazanması bile daha geniş bir alanda çok az şey ifade ediyordu; Deniz Kuvvetleri'ndeki bütün amirallerin politik nüfuzları ve meselenin daha saygın bir şekilde halledilmesini sağlayacak yeterli sayıda arkadaşı varken, Barham onu dokunulmazlıkla rahatsız edebilirdi.

"Görevden ihraç edildin, ona kuşku yok," diye devam etti Barham. "Ama hayvan Çin'e gitmeli ve bu yüzden, üzülerek belirtmeliyim ki işbirliğine ihtiyacımız var. Onu ikna etmenin bir yolunu bul, biz de meseleyi bu kadarıyla bırakalım. Bu itaatsizlikler devam ederse, seni *astırmazsam* adam değilim; evet, hayvanı da vurdurturum. Şu Çinlilere de lanet olsun."

Bu, yarasına karşın Laurence'ı neredeyse sandalyesinden kaldırıyordu. Sadece Lenton'ın onu sıkıca aşağı bastıran omzundaki eli onu yerinde tuttu. "Efendim, çok ileri gidiyorsunuz," dedi Lenton. "İnsan yemedikleri takdirde İngiltere'de ejderhaları vurmayız ve bundan sonra da buna başlamayacağız. Aksi takdirde tam bir isyan çıkar."

Barham kaşlarını çattı ve disiplin eksikliğiyle ilgili anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ki bunun, Laurence'ın iyi bildiği, donanmanın yarısının ayaklandığı '97'deki büyük deniz isyanları sırasında görev yapan bir adamdan geliyor olması garipti. "Eh, umalım iş o noktaya gelmesin. Spithead limanında duran *Allegiance* adında bir nakliye gemisi var. Bir hafta içinde denize açılmaya hazır hale gelebilir. Bu kadar inatçıyken hayvanı nasıl o gemiye bindirebiliriz?"

Laurence yanıt veremedi. Bir hafta korkunç derecede kısa bir zamandı ve bir an için çılgınca, kaçma olasılıklarını düşündü. Temeraire, Dover'dan Avrupa'ya kolayca uçabilirdi ve Alman

eyaletlerinde sadece küçük türler olsa da, yabani ejderhaların yaşadığı ormanlık bölgeler vardı.

"Bunu düşünmek gerekecek," dedi Lenton. "Bütün meselenin en başından beri kötü yönetildiğini söylemekten çekinmeyeceğim, efendim. Hayvan fena halde tahrik edildi ve bir ejderhayı baştan beri istemediği bir şeye ikna etmeye çalışmak şakaya gelmez."

"Yeterince bahane dinledim, Lenton, haddinden fazla," diye başladı Barham ama ardından kapıya vuruldu. Kapıyı beti benzi atmış bir yardımcı pilot açınca hepsi de şaşkınlıkla bakakaldı. Genç subay, "Efendim, efendim..." dedikten sonra aceleyle yoldan çekildi. Çinli askerler, sanki Prens Yongxing'e yol açmak için adamı çiğneyeceklermiş gibi sert görünüyordu.

Hepsi de o kadar şaşırmıştı ki ilk başta ayağa kalkmayı unuttular ve Yongxing odaya girdiğinde Laurence hâlâ ayağa kalkmaya çalışıyordu. Hizmetkârlar Prens'in oturması için aceleyle bir sandalye –Lord Barham'ın sandalyesini– çekti ama Yongxing elini sallayıp sandalyenin kenara alınmasını işaret ederek diğerlerini de ayakta durmak zorunda bıraktı. Lenton ona biraz destek olmak için hissettirmeden bir elini Laurence'ın kolunun altına yerleştirdi ama oda hâlâ eğilip dönüyor, Yongxing'in parlak renkli cüppesinin ışıltısı gözlerini acıtıyordu.

"Göğün Oğlu'na saygı gösterme biçiminizin bu olduğunu görüyorum," dedi Yongxing, Barham'a hitap ederek. "Lung Tien Xiang'ı bir kez daha savaşa gönderdiğiniz yetmiyormuş gibi, şimdi de gizli bir toplantı yapıyor ve hırsızlığınızın meyvelerini nasıl koruyacağınızı planlıyorsunuz."

Beş dakika önce Çinlilere lanet okumasına karşın, şu an Barham'ın rengi atmıştı ve, "Efendim, Ekselans, hiç de..." diye kekeliyordu ama Yongxing bir nebze olsun yavaşlamadı.

"Sizin *kuşlak* dediğiniz bu hayvan barınağını gözden geçirdim," dedi Prens. "Barbarca yöntemlerinizi düşününce, Lung Tien Xiang'ın bu aldatıcı bağlılığa kapılmış olması şaşırtıcı gelmiyor. Ona sunulan az miktardaki avuntudan sorumlu olan yoldaşından ayrılmak istememesi doğal." Laurence'a döndü ve küçümsemeyle onu tepeden tırnağa süzdü. "Gençliğinin ve deneyimsizliğinin avantajını kullandınız, ama buna hoşgörü gösterilmeyecek. Gecikme için daha fazla bahane duymak istemiyoruz. Evine ve hak ettiği yere götürüldükten sonra, şu ana kadar alamadığı değerli dostluğu çok geçmeden öğrenecektir."

"Ekselans, yanılıyorsunuz; sizinle işbirliği yapma niyetindeyiz," dedi Lenton açıkça, Barham hâlâ ağdalı ifadeler kullanmak için çabalarken. "Ama Temeraire, Laurence'ı bırakmayacaktır ve eminim bir ejderhanın gönderilemeyeceğini, sadece yönlendirilebileceğini biliyorsunuzdur."

Yongxing buz gibi bir sesle, "O halde Yüzbaşı Laurence da gelmeli; yoksa şimdi de bizi *onun* da gönderilemeyeceğine ikna etmeye mi çalışacaksınız?" dedi.

Boş ifadelerle bakakaldılar. Laurence doğru anladığına inanmaya cesaret edemiyordu, ama Barham aniden, "Aman Tanrım, Laurence'ı istiyorsanız onu seve seve alabilirsiniz ve çok makbule geçer," dedi.

Görüşmenin geri kalanı, akıl karışıklığı ve sonsuz rahatlamayla dikkati fena halde dağılmış Laurence için bir pus içinde geçti. Başı hâlâ dönüyordu ve Lenton sonunda bir kere daha araya girip onu odasına gönderene kadar söylenenlere gelişigüzel yanıt verdi. Kendini, hizmetçiyle Temeraire'e kısa bir not göndermeye yetecek kadar ayık tutabildi ve çabucak bulanık, yorucu bir uykuya daldı.

Ertesi sabah on dört saatlik bir uykunun ardından kendini

zorlayarak uyandı. Yüzbaşı Roland yatağının yanında, başını sandalyeye dayamış, ağzı açık uyukluyordu. Laurence kıpırdanınca kadın uyandı ve yüzünü ovarak esnedi. "Laurence, uyandın mı? Hepimizi çok korkuttun. Zavallı Temeraire kendini parçaladığı için Emily bana geldi. Neden ona öyle bir not gönderdin?"

Laurence çaresizce ne yazdığını hatırlamaya çalıştı. İmkânsızdı; tamamen aklından uçup gitmişti ve belli başlı şeyler zihninde iyice yer etmiş olmasına karşın, dünle ilgili çok az şey hatırlıyordu. "Roland, ne yazdığıma dair en ufak bir fikrim bile yok. Temeraire onunla gideceğimi biliyor mu?"

"Eh, artık biliyor. Sana bakmaya geldiğimde Lenton'dan duydum ama notta kesinlikle öyle bir şey yoktu," dedi kadın ve ona bir kâğıt parçası uzattı.

Kendi el yazısı ve imzasıydı ama tamamen alışılmadık ve anlamsızdı:

Temeraire...

Hiç korkma. Gidiyorum. Göğün Oğlu gecikmeye hoşgörü göstermeyecek ve Barham gitmeme izin verdi. Bizi Allegiance götürecek! Lütfen bir şeyler ye.

–L.

Laurence nasıl böyle bir şey yazdığını merak ederek endişeyle uzun uzun nota baktı. "Tek kelimesini bile hatırlamıyorum ama bir dakika, hayır; *Allegiance* nakliye gemisinin adı ve böyle kâfirce bir şeyi neden tekrar ettiğime dair hiçbir fikrim olmasa da, Prens Yongxing Göğün Oğlu diye İmparator'a hitap etmişti." Notu kadına verdi. "Aklım başımda değildi sanırım. Lütfen o notu yak ve gidip Temeraire'e şu anda oldukça iyi olduğumu ve çok geçmeden yine onunla birlikte olacağımı söyle. Hizmetkârlardan birini çağırabilir misin? Giyinmem gerekiyor."

"Tam olarak şu anda olduğun yerde kalman gerekiyormuş gibi görünüyorsun," dedi Roland. "Hayır. Bir süre daha yat. Anladığım kadarıyla şu anda acele etmene gerek yok ve Barham denen şu adamın seninle konuşmak istediğini biliyorum; Lenton'ın da. Gidip Temeraire'e ölmediğini ya da ikinci bir baş çıkartmadığını söyleyeceğim ve birbirinize iletmek istediğiniz mesajlar olursa Emily'yi yollarım."

Laurence itiraz etmedi. Gerçekten de kendini kalkabilecekmiş gibi hissetmiyordu ve Barham onunla bir kez daha konuşmak istiyorsa, sahip olduğu bütün gücü koruması gerektiğini düşündü. Ama paçayı sıyırdı: Lenton yalnız gelmişti.

"Pekâlâ, Laurence, korkunç derecede uzun bir yolculuğa çıkacaksın, korkarım ve umarım bu senin için kötü bir zamanlama olmamıştır," dedi yatağın yanına bir sandalye çekerek. "Doksanlı yıllarda nakliye gemim Hindistan'a giderken üç günlük bir fırtınaya yakalanmıştı. Dondurucu bir yağmur yağıyordu, bu yüzden ejderhalar biraz olsun rahatlamak için geminin üzerinde uçamamıştı. Zavallı Obversaria yol boyunca hastaydı. Hiçbir şey deniz tutan bir ejderha kadar tatsız olamaz; hem onlar, hem de kaptanları için."

Laurence daha önce bir ejderha nakliye gemisi komuta etmemişti, ama gözünde canlandırabiliyordu. "Temeraire'in en ufak bir zorlanma bile yaşamayacağını söylemekten memnunum, efendim. Aslında deniz yolculuğundan fazlasıyla keyif alır."

"Bir kasırgaya rastlarsanız ne kadar keyif alacağını görürüz," dedi Lenton kafasını iki yana sallayarak. "Bu koşullar altında ikinizin de itiraz edeceğini sanmıyorum."

"Hayır," dedi Laurence içten bir şekilde. Bunun sadece tavadan ateşe atlamak olduğunu tahmin ediyordu ama yavaşça kı-

zarmaya bile razıydı. Yolculuk aylarca sürecekti ve hâlâ bir umut vardı; onlar Çin'e ulaşana kadar sayısız şey olabilirdi.

Lenton başını salladı. "Pekâlâ, oldukça solgun görünüyorsun, o yüzden kısa keseceğim. Barham'ı, yapılacak en iyi şeyin pılını pırtını toplayarak seni göndermek olduğuna ikna etmeyi başardım; tabii mürettebatını da. Aksi takdirde subaylarından bazıları epeyce tatsızlık yaşayacak ve fikrini değiştirmeden önce sizi yola çıkarsak iyi olur."

Umulmadık bir rahatlama daha. "Efendim," dedi Laurence, "size ne kadar minnettar olduğumu..."

"Hayır, saçmalama; bana teşekkür etme." Lenton alnındaki seyrek gri saçlarını eliyle geriye yatırdı ve aniden, "Bütün bu olanlar için gerçekten çok üzgünüm, Laurence," dedi. "Yanınıza çok daha önce gelmeliydim."

Laurence ne diyeceğini bilemiyordu. Acıma falan beklememişti ve bunu hak ettiğini de düşünmüyordu. Lenton bir süre sonra daha canlı bir şekilde devam etti. "Sana toparlanman için daha fazla zaman veremediğim için üzgünüm, ama zaten gemide dinlenmekten başka yapacak bir şey bulamayacaksın. Barham onlara *Allegiance*'ın bir hafta içinde yola çıkacağına söz vermiş, ama öğrenebildiğim kadarıyla, o zamana kadar geminin başına geçirecek bir kaptan bulmakta zorlanacak."

"Kaptanın Cartwright olduğunu sanıyordum," dedi Laurence, tam olarak emin olmadığı halde. Hâlâ *Donanma Güncesi*'ni okuyor ve gemilere yapılan atamaları takip ediyordu. Yıllar önce *Goliath*'ta beraber görev yaptıkları Cartwright'ın adı aklında kalmıştı.

"*Allegiance* Halifax'a gidecek olsaydı evet; anlaşılan onun için orada başka bir gemi inşa ediliyormuş. Ama Çin'e gidip gelerek yapılacak iki yıllık bir yolculuğu beklemek istemiyorlar,"

dedi Lenton. "Sonuçta birisi bulunacaktır. Hazırlanmalısın."

"Bundan emin olabilirsiniz, efendim," dedi Laurence. "O zamana kadar kendimi bayağı toparlamış olurum."

İyimserliği büyük olasılıkla yersizdi. Lenton gittikten sonra, Laurence mektup yazmaya karar verdi, ama başı korkunç derecede ağrıdığı için başarılı olamayacağını fark etti. Neyse ki bir saat sonra Granby geldi. Yolculuk olasılığı nedeniyle son derece heyecanlıydı ve kariyeriyle ilgili aldığı risklere aldırmıyordu.

"O hergele seni götürmeye çalışıp Temeraire'e silah doğrulttuğunda, çatlamış bir yumurtadan vazgeçebileceğimi hissettim," dedi. "Lütfen bunu düşünme, bana yazmak istediklerini söyle."

Laurence ona tedbirli olmasını öğütlemekten vazgeçmişti. Granby'nin bağlılığı başlangıçtaki nefreti kadar söz dinlemezdi. "Sadece birkaç satır. Yüzbaşı Thomas Riley'ye, bir hafta içinde Çin'e doğru yola çıkacağımızı ve bir nakliye gemisi olmasına aldırış etmezse, doğruca Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'na giderek büyük olasılıkla *Allegiance*'ın komutasını alabileceğini söyle. Barham'ın elinde gemiye verecek kimsesi yok, ama işi garantiye almak için ona benden bahsetmemesini söyle."

"Tamam," dedi Granby hızlı hızlı yazarak. Çok güzel bir yazısı yoktu, harfler savurganlık derecesinde yayvandı ama okunaklıydı. "Onu iyi tanıyor musun? Bize verdikleri kişiye uzunca bir süre katlanmak zorunda kalacağız."

"Evet, çok iyi tanıyorum," dedi Laurence. "*Belize*'de asteğmenim, *Reliant*'ta da teğmenimdi. Temeraire'in yumurtadan çıkışında da oradaydı. İyi bir subay ve denizcidir. Daha iyisini umut edemeyiz."

"Bu mektubu kuryeye kendim vereceğim ve yerine vardığından emin olmasını söyleyeceğim," dedi Granby. "Ne büyük

bir rahatlama olacak, o kibirli heriflerden..." Utanarak durdu. Laurence'ı da 'kibirli herif' olarak görmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmemişti ne de olsa.

"Teşekkür ederim, John," dedi Laurence çabucak, onu bu sıkıntıdan kurtarmak için. "Yine de henüz çok fazla umutlanmamalıyız. Bakanlar Kurulu, görevi daha kıdemli birine vermek isteyebilir," diye ekledi, içten içe şanslarının mükemmel olduğunu düşünmesine karşın. Bu kadar kısa bir zamanda Barham'ın görevi kabul etmek isteyecek birisini bulması kolay olmayacaktı.

Denizci olmayan gözler için etkileyici olabilirdi, ama bir ejderha nakliye gemisi, komuta etmesi garip bir araçtı; mürettebatı içki ve kadınlarla zevk ve eğlenceye dalarken, genelde ejderha yolcularını bekleyerek limanda dururlardı. Ya da abluka görevinden sadece sosyal açıdan daha kötü olan, tek bir noktada kalmaya çalışarak uzun mesafeler kat eden ejderhalar için dinlenme noktası işlevi görerek, okyanusun ortasında aylar geçirebilirlerdi. Savaş, zafer ya da ganimet parası şansı azdı ve daha iyisini yapabilecek olan hiç kimseye çekici gelmezdi.

Ama Trafalgar'dan sonra bir fırtınada çok kötü hasar görmüş *Reliant* uzunca bir süre kuru havuzda kalacaktı. Yeni bir gemi almasına yardımcı olacak nüfuzu ve resmî olarak kıdemi olmadığı için karada kalan Riley bu fırsata Laurence kadar sevinecekti ve Barham, muhtemelen teklifi yapan ilk kişinin üstüne atlayacaktı.

Laurence ertesi günü yazması gereken diğer mektupları yazarak geçirdi. İşleri uzun bir yolculuğa göre düzenlenmiş değildi; çoğu, kuryelerin gidip gelme sınırlarının çok ötesindeydi. Ayrıca son haftalarda kişisel yazışmalarını tamamen ihmal etmişti ve

şimdiye kadar özellikle ailesine birkaç yanıt borçluydu. Dover Savaşı'ndan sonra, babası yeni meslek koluna daha fazla hoşgörü beslemeye başlamıştı. Hâlâ birbirlerine doğrudan yazmamalarına karşın, en azından Laurence artık annesine yazdığı mektupları gizlemek zorunda kalmıyor ve bir süredir mektuplara açık adres yazıyordu. Babası son olaylardan sonra bu ayrıcalığı pekâlâ askıya almayı seçebilirdi, ama Laurence olayın ayrıntılarını duymamış olabileceğini umuyordu. Neyse ki Barham, Lord Allendale'i utandırarak hiçbir kazanç elde edemezdi; özellikle ortak politik müttefikleri Wilberforce, Parlamento'nun bir sonraki oturumunda fesih için bastırmaya kararlıyken.

Laurence, çoğu acil bir ayrılışın zorunluluklarını iyi anlayacak denizcilerden oluşan diğer mektup arkadaşlarına hızlıca birkaç mektup daha yazdı. Çok fazla iş yapmamış olmasına karşın, çabasının bedelini ödemişti ve Jane Roland onu bir kez daha görmeye geldiğinde, neredeyse bir kez daha yere kapaklanıyordu. Yatağa sırtüstü uzanıp gözlerini kapatmıştı.

"Evet, onları senin için postalarım, ama çocukça davranıyorsun, Laurence," dedi kadın mektupları toplayarak. "Kafatasını çatlatmamış olsa da, başa alınan bir darbe çok tehlikeli olabilir. Sarıhumma olduğumda iyi olduğumu söyleyerek etrafta hoplayıp zıplamamış, yataktan çıkmayarak lapamı yiyip sütümü içmiş ve aynı hastalığı kapmış olan Batı Hint Adaları'ndaki diğer herkesten daha çabuk iyileşmiştim."

"Teşekkür ederim, Jane," dedi Laurence kadınla tartışmayarak. Aslında kendini çok hasta hissediyordu ve kadın perdeleri çekip odayı rahatlatıcı bir loşluğa boğunca minnet duydu.

Birkaç saat sonra, odasının kapısının önünde birtakım konuşmalar duyarak uyandı. Roland, "Şimdi gitsen çok iyi olur, yoksa seni koridor boyunca tekmelerim," diyordu. "Dışarı çık-

tığım anda onu rahatsız etmek için buraya gizlice sokulmak da ne oluyor?"

"Ama Yüzbaşı Laurence'la konuşmam gerekiyor. Durum çok acil..." İtiraz eden ses tanıdık değildi ve oldukça şaşkındı. "Londra'dan geliyorum..."

"O kadar acilse, gidip Amiral Lenton'la konuşabilirsin," dedi Roland. "Hayır. Bakanlar Kurulu'ndan olup olmaman umurumda değil. Yardımcı pilotlarım kadar genç gözüküyorsun ve sabaha kadar bekleyemeyecek herhangi bir şey söyleyeceğine bir an bile inanmıyorum."

Kadın kapıyı çekerek kapadı ve tartışmanın geri kalanı boğuk bir şekilde duyulmaya başladı. Laurence tekrar uykuya daldı. Ama ertesi sabah onu savunacak kimse yoktu ve hizmetçi oldukça iştah kaçırıcı lapa ve sıcak sütten oluşan kahvaltısını getirdikten hemen sonra yeni bir ihlal girişimi yapıldı ve bu kez başarılı oldu.

"Böyle uygunsuz bir şekilde sizi rahatsız ettiğim için beni bağışlayın, bayım," dedi yabancı hızlı hızlı, izin istemeden Laurence'ın yatağının yanına bir sandalye çekerek. "Lütfen açıklamama izin verin. Gelişimin oldukça alışılmadık olduğunun farkındayım..." Sandalyeye oturdu; daha doğrusu sandalyenin tam ucuna tünedi. "Adım Hammond, Arthur Hammond. Çin Sarayı'nda size eşlik etmek için Bakanlar Kurulu tarafından vekil olarak atandım."

Hammond dağınık siyah saçlı ve ince, solgun yüzüne aydınlık bir nitelik katan oldukça keskin bir ifadesi olan, aşağı yukarı yirmi yaşlarında, şaşırtıcı derecede genç bir adamdı. Özürlerle ve konuya girme konusundaki açık istekliliğiyle bölünen yarım cümlelerle konuşuyordu. "Resmî bir tanıştırılma gerçekleşmediği için beni affedeceğinizi umuyorum; bizim için tamamen,

tamamen sürpriz oldu ve Lord Barham bize denize açılış tarihi olarak ayın yirmi üçünü kararlaştırdıklarını söyledi. İsterseniz, elbette süreyi bir miktar uzatmak için bastırabiliriz..."

Aslında Hammond'ın gayretine biraz şaşırmış olsa da, bütün bunlar Laurence'ın kaçınmak istediği şeylerdi. Çabucak, "Hayır, bayım, tamamen hizmetinizdeyim," dedi. "Resmî yazışmalar yapmak için yola çıkış tarihini geciktiremeyiz, özellikle Prens Yongxing'e bu tarih çoktan söz verilmişken."

"Ah! Ben de aynı şekilde düşünmüştüm," dedi Hammond büyük bir rahatlamayla. Yüzüne bakıp yaşını tahmin etmeye çalışan Laurence, bu göreve sadece zaman darlığı yüzünden atandığından şüphelendi. Ama Hammond, Çin'e gitmeyi kendisinin istediğini söyleyerek kuşkuyu çabucak ortadan kaldırmıştı. Sandalyeye iyice yerleşerek, ceketinin önünü şişiren kalın bir demet kâğıt çıkardı ve görevlerinin olasılıkları üzerinde büyük bir ayrıntı ve hızla konuşmaya başladı.

Laurence neredeyse en başından beri onu takip edememişti. Hammond Çince yazılmış kâğıtlara baktığı zaman ara sıra bilinçsizce Çinceye kayıyor ve İngilizce konuşurken Çin'in on dört yıl önceki Macartney elçiliği konusunda uzun süre kalıyordu. O zamanlar yeni teğmen olmuş ve kendini tamamen denizcilik meselelerine ve kariyerine adamış olan Laurence, herhangi bir ayrıntısı bir yana, elçiliğin varlığını bile zar zor hatırlıyordu.

Yine de Hammond'ı hemen durdurmadı. Birincisi, konuşmasının akışı içerisinde uygun bir boşluk yoktu; ikincisiyse, monologda güven verici bir nitelik vardı. Hammond yaşının ötesinde bir otorite ve konusuna kesin bir hâkimiyetle ve hepsinden önemlisi, Laurence'ın artık Barham ve Bakanlar Kurulu'ndan beklemeye başladığı, en ufak bir kabalık belirtisi olmadan konuşuyordu. Yolculuk hakkında tek bildiği, Zhitao Körfezi'ne giden ilk Batı gemisi olan Macartney'nin gemisi *Lion* olsa bile, Lauren-

ce dinlemeye istekli herhangi bir müttefik kazanma olasılığından oldukça minnettardı.

"Ah," dedi Hammond, oldukça hayal kırıklığına uğramış halde, sonunda karşısındakini ne kadar yanlış değerlendirdiğini fark ettiğinde. "Şey, sanırım bahsettiklerim çok şey ifade etmiyor. Açıkça söylemek gerekirse, elçilik üzücü bir başarısızlıktı. Lord Macartney, İmparator önünde secde ederek saygısını göstermeyi reddetti, onlar da buna içerledi. Bize kalıcı bir elçilik açmayı bile düşünmediler ve Macartney'ye bir düzine ejderhayla Çin Denizi'nin dışına kadar eşlik edildi."

"Bunu hatırlıyorum," dedi Laurence. Aslında subay yatakhanesinde arkadaşları arasında, İngiltere elçisine yapılan bir hakaret olarak konuşulduğunu belli belirsiz hatırlıyordu. "Ama secde etmenin çok yakışıksız olduğu da bir gerçek; ondan istedikleri, yere kapanması değil miydi?"

"Alçakgönüllülük gösterip ülkelerine gittiğimiz zaman yabancıların âdetlerini hor görmeyiz," dedi Hammond ciddiyetle, öne eğilerek. "Bunun kötü sonuçlarını siz de görebilirsiniz, bayım. Bu olaydan kaynaklanan dargınlık hâlâ ilişkilerimizi zehirlemeye devam ediyor."

Laurence kaşlarını çattı. Bu sav gerçekten de ikna ediciydi ve Yongxing'in İngiltere'ye neden bu kadar alıngan geldiğini oldukça iyi açıklıyordu. "Bonaparte'a bir Semavi vermelerinin sebebinin bu anlaşmazlık olduğunu mu düşünüyorsun? Üstünden bu kadar zaman geçmiş olmasına karşın?"

"Size karşı oldukça dürüst olacağım, Yüzbaşı; en ufak bir fikrimiz bile yok," dedi Hammond. "Tek tesellimiz, dış politikanın en temel taşlarından biri olan şu geçtiğimiz on dört yıllık zaman diliminde, Çinlilerin, Avrupa'nın işleriyle, bizim penguenlerin işleriyle ilgilendiğimiz kadar ilgilendiğini kesinkes anlamamız olmuştu. Bu olayla bütün dayanaklarımız sarsıldı."

3. Bölüm

ALLEGIANCE YÜZEN BİR devdi. Yüz yirmi metreden fazla uzunluğu vardı ve geminin önünden çıkıp baş direğinden pruvaya kadar uzanan muazzam ejderha güvertesi dışında, uzunluğuyla kıyaslandığında garip biçimde dardı. Yukarıdan bakıldığında, neredeyse yelpaze şeklinde çok garip bir görüntüsü vardı. Ama ejderha güvertesinin geniş ucundan sonra gövdesi çabucak daralıyordu. Omurgası karaağaçtan çok, çelikten yapılmıştı ve paslanmaya karşı kalın bir katman halinde beyaza boyanmıştı; ortasından geçen uzun beyaz şeritler ona neredeyse uçarı bir hava veriyordu.

Fırtınalarla başa çıkabilmek üzere gerekli olan dengeyi sağlayabilmesi için altı metreden fazla bir su kesimi vardı ve limana giremeyecek kadar büyüktü. Derin suların dibindeki devasa sütunlara demirlenmesi ve telaşlı hizmetkârlar tarafından çevrelenmiş önemli bir hanımefendiymiş gibi, erzaklarının daha küçük teknelerle taşınması gerekmişti. Bu, Laurence ile Temeraire'in yolculuk edeceği ilk nakliye gemisi olmamakla birlikte, ilk gerçek okyanus gemisiydi; birkaç tahtayla genişlikleri artırılmış, kıyaslama bile yapılamayacak kadar yavaş üç ejderha gemisi Cebelitarık-Plymouth arasında gidip geliyordu.

"Çok hoş. Açıklığımda olduğumdan daha rahatım," diye onay verdi Temeraire. Görkemli biçimde yattığı yerden, ayakaltında olmadan gemideki bütün etkinliği görebiliyordu ve yüzeyi sıcak tutmak için gemi mutfağı doğruca ejderha güvertesinin altına yerleştirilmişti. "Üşümüyorsun değil mi, Laurence?" diye sordu Temeraire belki de üçüncü kez, ona yakından bakmak için başını uzatarak.

"Hayır, üşümüyorum," dedi Laurence kısaca. Süregelen aşırı ilgiden birazcık canı sıkılmaya başlamıştı. Başındaki şişlikle beraber baş dönmesiyle baş ağrısının da yavaş yavaş azalmasına karşın, çürük bacağı iyileşmemek için inat ediyor ve olmadık zamanlarda yorulup neredeyse sürekli zonkluyordu. Gemiye, kendi kapasitesini bilen biri olarak son derece onur kırıcı olsa da lostromo iskelesinde çıkartılmış, ardından doğruca bir koltuğa koyulup ejderha güvertesine taşınarak bir sakat gibi battaniyelere sarılmıştı ve şimdi de Temeraire bir rüzgâr perdesi olarak iş görmek için büyük dikkatle etrafını sarıyordu.

Ejderha güvertesine çıkan baş direğinin her iki tarafında da birer sıra merdiven vardı ve bunların dibinden başlayıp ana direğin ortasına kadar uzanan baş kasarası alanı âdet olduğu üzere havacılara ayrılmışken, baş direği bocurgatları alanın geri kalanını ana direğe kadar dolduruyordu. Temeraire'in mürettebatı, birkaç tane palamar yığınını görünmez çizginin ötesine ittirerek hakları olan bölgeyi çoktan sahiplenmişti; deri koşum torbaları, halkalar ve tokalarla dolu sepetler onların yerine koyularak, denizcilere havacıların hakkını yiyemeyecekleri hatırlatılıyordu. Eşyalarını yerleştirmekle meşgul olmayan adamlar, çeşitli dinlenme pozlarıyla ve çalışıyormuş gibi yaparak hattın arkasına dağılmıştı; genç Roland ve diğer iki ulak Morgan ve Dyer orada Hava Kuvvetleri'nin haklarını savunmak için yemin etmiş bayraktarlarla birlikte oyun oynuyordu. Çok küçük oldukları için,

geminin küpeştesinde rahatlıkla yürüyebiliyor ve pervasızca sağa sola koşturuyorlardı.

Laurence düşünceli düşünceli onları izliyordu. Roland'ı getirme konusunda hâlâ huzursuzdu. Konuyu ona açtığında Jane'in söylediği tek şey, "Onu neden burada bırakıyorsun? Kötü bir şey mi yaptı?" olmuştu. Endişelerini ona açıklamak inanılmaz derecede zor olmuştu. Ve tabii ki, genç olduğu için kızı yanlarında getirmenin mantıklı bir tarafı vardı: Annesi emekli olduktan sonra Excidium'un kaptanlığını devraldığında, erkek subayların yüzleştiği her tür zorlukla karşılaşmak zorunda kalacaktı; şu anda ona yumuşak davranarak onu hazırlıksız bırakmak ona iyilik yapmak olmazdı.

Yine de gemide olduğu için üzgündü. Burası bir kuşlak değildi ve bütün gemi mürettebatlarında olduğu gibi şimdiden mürettebatın arasında iğrenç, gerçekten çok iğrenç adamlar olduğunu görmüştü: Ayyaşlar, kavgacılar, hapishane kuşları. Böyle adamların arasında genç bir kıza göz kulak olmanın son derece ağır olan sorumluluğunu hissediyordu. Hava Kuvvetleri'nde kadınların görev yaptığı sırrı açığa çıkmaz ve gürültü kopmazsa son derece memnun olacağından bahsetmeye gerek bile yoktu.

Roland'a herhangi bir durumla karşılaştığında yalan söylemesi talimatını vermemişti ve elbette ona diğerlerinden farklı görevler veremezdi, ama içten içe ve çok yoğun olarak gerçeğin gizli kalabileceğini umuyordu. Roland sadece on bir yaşındaydı ve atılan dikkatsiz bakışlarla pantolonu ve kısa ceketi içinde onun bir kız olduğu anlaşılmazdı; bir zamanlar kendi de onu bir erkek çocuğu sanmıştı. Ama havacıların ve denizcilerin arkadaş olduğunu ya da en azından düşman olmadıklarını görmek de istiyordu ve bu tür yakınlaşmalarda Roland'ın gerçek cinsiyeti uzun süre dikkatlerden kaçamazdı.

Şu an Laurence'ın kızın durumuna dair umutları büyük olasılıkla karşılık bulacak gibi görünüyordu. Gemiyi yükleme işiyle uğraşan baş direği tayfaları, etrafta oturup yolcu olmaktan başka bir işe yaramayan insanlar hakkında hiç de sessiz denemeyecek şekilde konuşuyor ve iki adam yerleri değişmiş palamarların bozulduğu ve gereksiz yere onları bir kez daha sarmak zorunda kalacakları hakkında yüksek sesle yorum yapıyordu. Laurence başını iki yana sallayıp sessizliğini korudu; kendi adamları sınırları içindeydi ve Riley'nin adamlarını azarlayamazdı; bunun bir yararı da olmazdı.

Bunu Temeraire de fark etmişti. Yelesi hafifçe kalkarak homurdandı. "O palamar gayet düzgün görünüyor," dedi. "Müretebatım onu ötelerken çok dikkatliydi."

"Sorun değil, kıymetlim. Bir palamarı tekrar toplamanın kimseye zararı olmaz," dedi Laurence çabucak. Temeraire'in, koruyucu ve sahiplenici içgüdülerini müretebatının üzerine de yayması çok şaşırtıcı değildi; artık aylardır beraberlerdi. Ama zamanlama fena halde kötüydü. Denizciler bir ejderhanın huzurunda olmaktan dolayı büyük olasılıkla gergin olacaktı ve Temeraire müretebatının tarafını tutarak herhangi bir tartışmaya dahil olursa, bu sadece gemideki gerilimi artırırdı.

"Lütfen alınganlık gösterme," diye ekledi Laurence, dikkatini çekmek için Temeraire'in böğrünü okşayarak. "Bir yolculuğun başlangıcı çok önemlidir; iyi gemi arkadaşları olmalı ve adamlar arasında herhangi bir tartışmayı teşvik etmemeliyiz."

"Hımm, sanırım," dedi Temeraire yatışarak. "Ama biz yanlış bir şey yapmadık. Böyle söylenmeleri çok can sıkıcı."

"Birazdan hareket edeceğiz," dedi Laurence, dikkatini dağıtmak amacıyla. "Akıntı dönmüş ve sanırım elçilerin bagajlarının sonuncusu da güverteye geldi."

Allegiance tek seferinde on tane orta sıklet ejderha taşıyabilirdi ve Temeraire tek başına gemiye çok az ağırlık yapıyordu; geriye insanı gerçekten hayrette bırakan miktarda bir depolama alanı kalıyordu. Yine de elçiliğin taşıdığı bagaj miktarı, tek bir gemici sandığından çok az fazla eşyayla yolculuk etmeye alışmış Laurence'ı şaşırtarak ve sayıları göz önüne alındığında oldukça orantısız gibi görünerek, geminin muazzam kapasitesini bile aşacakmış gibi görünmeye başlamıştı.

On beş asker ve birer yardımcısı olan üç doktor vardı. Bir tane Prens'in kendisi, bir tane diğer iki elçi ve diğeri de elçiliğin geri kalanı için. Bunların ve çevirmenin dışında, yardımcılarıyla iki tane aşçı, yaklaşık bir düzine uşak ve Laurence doğru bir çeviri olduğuna inanmamasına karşın şair –adam çok büyük olasılıkla kâtip gibi bir şeydi– olarak tanıtılan bir beyefendi de dahil, belirli bir işlevi yokmuş gibi gözüken bir düzine de başka adam vardı.

Prens'in gardırobu bile tek başına, her biri incelikle oyulmuş ve altın kilitleri ve menteşeleri olan yirmi sandık tutuyordu. Onları izlemeye çalışan pervasız denizcilerin sayısı artınca lostromonun kırbacı birden çok kez gürültüyle şakladı. Güverteye, Çin'den getirildikleri için yıpranma belirtileri gösteren sayısız yiyecek çuvalı getirildi. Otuz beş kiloluk devasa bir pirinç çuvalı güverteden geçirilirken yerlere saçılarak, havada süzülen martılar için genel bir neşe ve lezzet kaynağı oldu ve sonrasında denizciler, işlerini yapmaya çalışırken her birkaç dakikada bir, çılgına dönmüş kuş bulutlarını kışkışlamak zorunda kaldılar.

Daha öncesinde zaten gemiye binmekle ilgili büyük bir yaygara koparılmıştı. Yongxing'in maiyeti ilk başta gemiden *aşağı* inen bir köprü istemişti ki bu, *Allegiance* herhangi bir çeşit köprü yapılacak kadar limana yanaştırılsa bile, güvertesinin yüksekli-

ği yüzünden tamamen olasılık dışıydı. Zavallı Hammond neredeyse bir saat boyunca güverteye kaldırılmanın onur kırıcı ya da tehlikeli hiçbir yönü olmadığı konusunda onları ikna etmeye çalışmış ve sessiz bir sav olarak gemide belirli aralıklarla dizili boşlukları göstermişti.

Hammond sonunda oldukça çaresiz bir halde ona, "Yüzbaşı, burası tehlikeli bir açık deniz mi?" diye sormuştu. Bekleyen mavna sert rüzgârda ara sıra onu limana bağlayan ipleri gerdirmesine karşın, bir buçuk metreden az dalga yüksekliği yüzünden saçma bir soruydu, ama Laurence'ın aksi yöndeki şaşkınlığı bile maiyeti tatmin etmemişti. Asla gemiye binemeyeceklermiş gibi görünmüştü, ama sonunda Yongxing beklemekten sıkılmış ve kalın kumaşla kaplı tahtırevanından çıkıp endişeli maiyetinin telaşını ve mavna mürettebatının aceleyle uzattığı yardım ellerini görmezden gelerek tekneye binerek tartışmayı bitirmişti.

İkinci mavnayı beklemiş olan Çinli yolcular, borda iskelesinin kenarında sıralanmış bir düzine parlak kırmızı ceketli bahriyelinin ve kısa mavi ceketli en temiz görünüşlü denizcinin zoraki ve nazik karşılamaları eşliğinde sancak tarafından hâlâ güverteye gelmeye devam ediyordu.

Genç elçi Sun Kai, lostromo iskelesinden aşağı kolaylıkla atladı ve hareketli güverteye bir süre düşünceli düşünceli bakarak durdu. Laurence adamın güvertedeki gürültüyü ve karmaşayı tasvip etmediğini düşündü; ama hayır, adam yalnızca güvertede ayakta kalmaya çalışıyordu. İleri geri birkaç deneysel adım attı, ardından bacaklarını biraz daha ileri atıp borda iskelesi boyunca yürüdü ve ellerini arkasında bağlamış halde daha kesin bir tavırla geri geldi ve konsantre olmuş bir kaş çatmayla, bariz bir şekilde, çıkış noktalarından bağlandıkları yere giden ip labirentini takip etmeye çalışarak donanıma baktı.

Bu, sonunda karşılık olarak kendilerini tatmin edene kadar gözlerini dikebilecek olan güvertedeki adamların çok hoşuna gitmişti. Prens Yongxing herkesi hayal kırıklığına uğratarak hiç vakit kaybetmeden kıçta kendisine ayrılmış özel kamarasına çekildi; uzun siyah atkuyruğu ve tıraşlı alnıyla, kırmızı ve turuncu işlemeli şatafatlı mavi cüppesi içinde tam anlamıyla kayıtsız görünen uzun boylu Sun Kai, halinden oldukça memnundu ve kendi kamarasını arama eğilimi göstermiyordu.

Bir süre sonra daha iyi bir eğlence kaynağı buldular; aşağıdan bağırışlar ve çığlıklar yükseldi ve Sun Kai aşağı bakmak için kenara seğirtti. Laurence doğruldu ve Hammond'ın korkudan bembeyaz kesilmiş halde kenara koştuğunu gördü. Gürültülü bir su sıçrama sesi olmuştu. Kısa bir süre sonra yaşlı elçi, cüppesinin alt yarısından sular damlayarak güvertenin kenarında belirdi. Başına gelen talihsizliğe karşın, gri sakallı adam, Hammond'ın özürlerini elini sallayarak geçiştirirken kahkahalar atarak güverteye indi; yapmacık üzüntülü bir ifadeyle şiş göbeğine vurdu ve ardından Sun Kai'yle birlikte uzaklaştı.

"Ucuz kurtuldu," dedi Laurence, tekrar sandalyesine gömülerek. "Kötü düşseydi o cüppe onu bir saniyede dibe çekerdi."

"Hepsinin düşmediğine üzüldüm," diye mırıldandı Temeraire, yirmi tonluk bir ejderhaya göre sessizce, ki hiç de sessiz olmadığı söylenebilirdi. Güvertede kıs kıs gülüşmeler oldu ve Hammond telaşla etrafına bakındı.

Maiyetin geri kalanı daha fazla olay olmadan güverteye çıkarıldı ve neredeyse bagajları kadar hızlı bir şekilde yerlerine yerleştirildi. Operasyon sonunda tamamlandığında Hammond oldukça rahatlamış göründü ve bıçak keskinliğindeki acı rüzgâra karşın alnında oluşan teri elinin tersiyle sildi ve mürettebatın canını daha çok sıkarak, oldukça yorgun bir halde borda iske-

lesinin üstündeki bir sandığa oturdu. Hammond ayakaltındayken mavnayı gemiye kaldıramazlardı ve kendisi de bir yolcu ve bir elçi olan adam, açıkça çekilmesini söyleyemeyecekleri kadar önemli bir kişiydi.

Her iki tarafa da acıyan Laurence ulaklarına baktı. Roland, Morgan ve Dyer'a sessizce ejderha güvertesinde kalmaları ve ayakaltında dolaşmamaları söylenmişti; bu yüzden de ulaklar ayaklarını güverteden aşağı sallayarak tek sıra halinde en uçta oturuyordu. "Morgan," dedi Laurence ve siyah saçlı çocuk ayağa fırlayıp yanına geldi. "Bay Hammond'a isterse gelip yanıma oturabileceğini söyle."

Bu teklif karşısında Hammond'ın yüzü güldü ve hemen ejderha güvertesine geldi. Adamların, arkasından mavnayı güverteye kaldırmak için donanımların palangalarını anında sarmaya başladıklarını fark etmemişti bile. "Teşekkür ederim, bayım; teşekkür ederim, çok naziksiniz," dedi, Morgan ve Roland'ın birlikte ona doğru ittiği bir sandığa oturup bir kadeh konyağı daha çok minnetle kabul ederek. "Liu Bao boğulsaydı ne yapardım, en ufak bir fikrim yok."

"Beyefendinin adı bu mu?" diye sordu Laurence; Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'ndaki toplantıdan yaşlı adam hakkında tek hatırladığı oldukça ıslıklı bir horlamaydı. "Yolculuğa şanssız bir başlangıç olurdu, ama onun attığı yanlış adım için Yongxing seni suçlayamazdı."

"Hayır, oldukça yanılıyorsunuz," dedi Hammond. "O bir prens. Herkesi istediği gibi suçlayabilir."

Laurence bunu bir şaka olarak alma eğilimindeydi, ama Hammond bu konuda oldukça ciddi görünüyordu ve kısa tanışıklıklarına karşın Laurence'ın karakteristik olmadığını düşündüğü bir sessizlikle kadehinin büyük bir kısmını içtikten sonra

aniden ekledi. "Ve lütfen beni bağışlayın... bu gibi ifadelerin ne kadar zararlı olabileceğinden bahsetmeliyim... anlık bir düşüncesizlikle yapılan hakaretlerin sonuçlarının..."

Hammond'ın, Temeraire'in daha önceki kızgın mırıldanmasından bahsettiğini anlaması Laurence'ın bir dakikasını aldı. Temeraire daha hızlıydı ve kendi adına yanıt verdi. "Benden hoşlanmamaları umurumda değil," dedi. "Belki o zaman beni rahat bırakırlar ve Çin'de kalmak zorunda kalmam." Bu düşünce gözle görülür bir biçimde aklına yatmıştı ve ani bir şevkle başını kaldırdı. "Çok onur kırıcı olursam, sence defolup giderler mi?" diye sordu. "Laurence, ne özellikle onur kırıcı olur?"

Hammond, Pandora gibi görünüyordu; kutu açıldı ve korkular dünyaya saçıldı. Laurence gülme eğilimindeydi ama adamın içinde bulunduğu durumu çok iyi anladığı için kahkahasını bastırdı. Hammond görev için gençti ve kesinlikle çok yetenekli olmasına karşın, deneyim eksikliğini kendi de hissediyordu. Bu onu elinde olmadan aşırı dikkatli yapıyordu.

"Hayır, kıymetlim, bu işe yaramaz," dedi Laurence. "Büyük olasılıkla bizi sana terbiyesiz şeyler öğretmekle suçlayacaklar ve seni alıkoyma konusunda daha da kararlı olacaklardır."

"Yaaa." Temeraire üzüntüyle başını tekrar ön ayaklarının üstüne koydu. "Eh, diğerlerinin bensiz savaşacak olması dışında, bu kadar yol gitmeye aldırmam sanırım," dedi kabullenmeyle. "Ama yolculuk çok ilginç olacak ve sanırım Çin'i görmek hoşuma gidecek; fakat eminim, Laurence'ı bir kere daha benden *ayırmaya* çalışacaklar ve buna izin vermeyeceğim."

Hammond akıllı davranarak bu konuda onunla tartışmaya girmedi ama onun yerine çabucak, "Bu yükleme işi ne kadar sürecek?" diye sordu. "Bu kesinlikle normal değil. Öğleye kadar

Kanal yolunu yarılamış olacağımızdan emindim, ama henüz yola bile çıkmadık."

"Sanırım neredeyse bitirmek üzereler," dedi Laurence. Son sandık da bir makara yardımıyla yükleme yapan denizciler tarafından güverteye alındı. On ejderha yerine bir adamın ve maiyetinin eşyalarını yüklemeye yetecek kadar zaman harcamış oldukları için adamların hepsi yorgun ve sinirli görünüyordu ve yemeğe oturmaları yarım saat gecikmişti.

Sandık aşağıda gözden kaybolurken, Yüzbaşı Riley şapkasını alnındaki teri silecek kadar çıkartıp, kıç güvertesinin merdivenlerini çıkarak yanlarına geldi. "Kendilerini ve yanlarındaki güruhu İngiltere'ye nasıl getirdiklerine dair hiçbir fikrim yok. Sanırım nakliye gemisiyle gelmemişlerdir."

"Hayır, aksi takdirde kesinlikle onların gemileriyle dönüyor olurduk," dedi Laurence. Bu soruyu daha önce düşünmemişti ve Çin elçiliğinin yolculuklarını nasıl yaptığına dair hiçbir fikri olmadığını yalnızca şimdi fark ediyordu. "Belki karadan gelmişlerdir." Hammond sessizdi ve açıkça o da bunu düşünerek kaşlarını çatmıştı.

"Ziyaret edecek çok fazla farklı yer olduğundan çok ilginç bir yolculuk olmalı," dedi Temeraire. "Denizden gideceğim için üzgün olduğumdan değil; hem de hiç," diye ekledi çabucak, alınmadığından emin olmak için endişeyle Riley'ye bakarak. "Deniz yoluyla gitmek daha mı hızlı?"

"Hayır, hiç de değil," dedi Laurence. "Bir kuryenin Londra'dan Bombay'a iki ayda gittiğini ve yedi ayda Kanton'a ulaşırsa şanslı olacağını duymuştum. Ama karadan güvenli bir rota yok: Yol üstünde Fransa var, haydutlar çok fazla, aşılacak dağlardan ve Taklamakan Çölü'nden bahsetmiyorum bile."

"Ben olsam sekiz aydan aşağısına bahse girmezdim," dedi

Riley. "Geminin seyir defterinden anladığım kadarıyla, rüzgârla birlikte altı deniz mili hız yaparsak, beklediğimden fazlasını yapmış oluruz." Artık aşağıda ve yukarıda büyük bir hareketlilik vardı; bütün tayfalar demir almaya ve yola çıkmaya hazırlanıyor, dalgalar hafifçe rüzgâr tarafına vuruyordu. "Eh, yola çıkmamız gerekiyor. Laurence, gemiyi ölçmem gerektiği için bu gece güvertede olmam lazım ama umarım yarın benimle yemek yersin. Ve tabii siz de, Bay Hammond."

"Yüzbaşı," dedi Hammond, "gemi yaşantısına pek aşina değilim... Hoşgörünüze sığınıyorum; elçiliğin üyelerini davet etmek uygun olur mu?"

"Daha neler..." dedi Riley şaşırarak, ama Laurence onu suçlayamıyordu; başka birisinin masasına bu kadar çok insanı davet etmek biraz fazlaydı. Ama Riley kendini toparladı ve ardından daha kibar bir şekilde, "Bayım, böyle bir daveti elbette ilk önce Prens Yongxing'e bildirmek gerekir," dedi.

"İlişkilerin şu andaki durumuna bakılırsa, bu gerçekleşmeden önce Kanton'a varmış oluruz," dedi Hammond. "Hayır, onları davet etmeden önce birtakım değişiklikler yapmalıyız."

Riley biraz daha direnç gösterdi ama Hammond idareyi eline almış ve dil dökmeleri ve imaları ustaca kulak ardı ederek muradına ermeyi başarmıştı. Riley daha fazla mücadele edebilirdi, ama adamlar sabırsızlıkla demir alma emrini bekliyor ve akıntı her dakika azalıyordu ve sonunda Hammond, "Hoşgörünüze teşekkür ederim, bayım ve artık siz beyefendilerin iznini istemek zorundayım," diyerek noktayı koydu. "Karada oldukça iyi yazıyordum ama gemide kabul edilebilir bir davetiye yazmamın biraz daha zaman alacağını tahmin ediyorum." Böyle diyerek kalktı ve Riley zaten tam olarak pes etmemiş de olsa teslimiyetini geri çekemeden gitti.

"Eh," dedi Riley sıkıntıyla, "o davetiyeyi bitirmeden önce, bizi denizde olabildiğince uzağa götüreceğim; küstahlığıma çok kızarlarsa, bu rüzgârla en azından beni tekmeleyerek kıyıya atmaları için limana geri dönülemeyecek bir noktada olduğumuzu tam bir dürüstlükle söyleyebilirim. Madeira'ya ulaşana kadar bunu atlatmış olurlar."

Baş kasarasından inip emri verdi. Kısa bir süre sonra palamar, demir griva mataforalarının üstünde çekilirken, dört kat yüksekliğindeki bocurgatın başındaki adamlar ıkınıyor, homurdanmaları ve böğürtüleri ikinci güvertelerden yukarı taşınıyordu. *Allegiance*'ın en küçük tonoz demiri diğer gemilerin en büyük göz demirinden daha büyüktü ve tırnakları bir insan boyundan daha geniş bir alana yayılıyordu.

Daha çok adamları rahatlatmak için, Riley gemiyi palamarla yürütmelerini emretmedi; az sayıda adam demir sırıklarla ittirerek gemiyi kazıklardan uzaklaştırıyordu ama bu bile pek az gerekliydi; rüzgâr kuzeybatıdan tam güçle sancak kemeresine doğru esiyordu ve akıntı artık gemiyi kolayca limandan uzaklaştırıyordu. Gemi sadece gabya yelkenleriyle gidiyordu ama çıpayı çeker çekmez Riley, babafingoların ve alt yelkenlerin açılmasını emretti ve kötümser yaklaşımına karşın, çok geçmeden hatırı sayılır bir hızda yol almaya başladılar. Uzun ve derin omurgası sayesinde gemi çok fazla rüzgâr altına düşmüyor, Kanal'da görkemli bir şekilde ilerliyordu.

Temeraire rüzgârın tadını çıkarmak için başını öne çevirdi. Eski bir Viking gemisinin gemi başı süsüne benziyordu daha çok. Laurence bu fikre gülümsedi. Temeraire gülümsediğini gördü ve sevgiyle onu dürttü. "Bana kitap okuyacak mısın?" diye sordu umutla. "Hava sadece birkaç saat daha aydınlık olacak."

"Zevkle," dedi Laurence ve ulaklarından birini bulmak için doğruldu. "Morgan," diye seslendi, "aşağıya gidip gemici sandığımın üstündeki Gibbon'ın kitabını getirir misin lütfen? İkinci cildini."

Kıçtaki büyük amiral kamarası aceleyle Prens Yongxing için şahane bir daireye dönüştürülmüş ve kıç güvertesi altındaki kaptan kamarası, sadece Riley'yi değil, geminin üsteğmeni Lord Purbeck'i, Doktor'u, gemi süvarisini ve subaylarından birkaçını da yerinden ederek iki kıdemli elçi için ikiye bölünmüş, yakınlardaki daha küçük kamaralar da muhafız ve hizmetkâr kalabalığına verilmişti. Neyse ki, genelde kıdemli havacılara ayrılan, geminin ön tarafındaki kamaralar, gemideki tek ejderha Temeraire olduğu için tamamen boş kalmıştı. Havacıların arasında paylaşılmalarına karşın yer sıkıntısı yoktu ve geminin marangozları kamaraların bölmelerini sökmüş ve büyük bir yemek alanı açmışlardı.

İlk başta çok büyüktü; Hammond itiraz etmişti. "Prens'inkinden daha fazla yerimiz varmış gibi gösteremeyiz," diye açıklamış, bölmeler en az iki metre geri çekilmişti. Toplanan masalar aniden sıkış tepiş olmuştu.

Riley, Temeraire'in yumurtasının ele geçirilmesinden, neredeyse Laurence'ınki kadar önemli miktarda ganimet parası kazanmıştı; neyse ki güzel ve mükellef bir sofrayı karşılayabiliyordu. Yemek, gemide bulunabilen her mobilyayı gerektirmişti: Davetinin kısmen de olsa kabul edilmesinin dehşete düşürücü şokunu atlattıktan sonra Riley, subay yatakhanesinin kıdemli üyelerinin hepsini, Laurence'ın teğmenlerini ve uygar sohbetler edebilecek herkesi davet etmişti.

"Ama Prens Yongxing gelmiyor," dedi Hammond, "ve ge-

riye kalanların içinde de bir düzine İngilizce kelime bilen yok. Çevirmen hariç ve o da tek bir kişi."

"O zaman en azından korkunç bir sessizlik içinde oturmak yerine kendi aramızda istediğimiz kadar gürültü yapabiliriz," dedi Riley.

Ama bu umut karşılık bulmadı. Konuklar geldiği an ortama, yemek süresince devam eden felç edici bir sessizlik çöktü. Çevirmen onlara eşlik ediyor olmasına karşın, Çinlilerin hiçbiri ilk başta konuşmadı. Yaşlı elçi Liu Bao da davete katılmayarak, kıdemli temsilci olarak Sun Kai'yi tek başına bırakmıştı, ama o bile geldiklerinde zayıf, resmî bir selam verdi ve sonrasında, baş direğinin, tavandan aşağı inerek doğruca masanın ortasından geçip aşağıdaki güverteye doğru devam eden sarı şeritlerle boyanmış fıçı kalınlığındaki sütununun aşağı devam edip etmediğini görmek için masa örtüsünü kaldırıp altına bakmasına karşın, sakin ve sessiz bir saygınlığı devam ettirdi.

Riley masanın sağ tarafını Çinli konuklara ayırmıştı ve onlara yerleri gösterilmişti ama o ve subayları oturmadan oturma girişiminde bulunmadılar ki bu İngilizleri şaşkınlık içinde bırakmıştı ve adamlardan bazıları yarı oturmuş, kendilerini o şekilde tutmaya çalışıyordu. Şaşıran Riley, oturmaları için onlara ısrar etti ve sonunda oturduklarında birkaç kez ısrar etmek zorunda kalmıştı. Bu talihsiz bir başlangıç olmuştu ve sohbetleri teşvik etmemişti.

Subaylar yemeğe tabaklarına gömülerek başladı, ama bu nezaket bile çok uzun sürmedi. Çinliler çatal bıçakla yemediği için yanlarında vernikli çubuklar getirmişlerdi. Yiyeceği ağza götürmek için bunlarla her nasılsa tek elle manevra yapılıyordu ve kısa sürede İngilizlerin yarısı istemeden kaba bir merakla onları izler olmuştu; her yeni tabak, tekniği gözlemlemek için yeni bir

fırsattı. Konuklar bacaktan kesilmiş büyük dilimler şeklindeki kızarmış koyun eti tabağıyla kısa bir süreliğine şaşkınlığa düştüler, ama bir süre sonra maiyetteki gençlerden biri çubukları kullanarak bir dilimi dikkatle rulo yaptı ve tamamını alıp üç lokmada yiyerek diğerlerine yol göstermiş oldu.

Riley'nin, ailesinin Parlamento'daki üç oyundan dolayı gemide olan ve hoşsohbetinden çok, iyi eğitimi yüzünden davet edilmiş on iki yaşındaki tombul ve sevimsiz asteğmeni Tripp, çubukların yerine çatalla bıçağı ters çevirip kullanarak gizlice tarzı taklit etmeye çalışıyordu, ama eskiden temiz olan pantolonuna verdiği zarar hariç, çabaları karşılığında önemli bir başarı elde edemedi. Sert bakışlarla durdurulmak için masanın çok uzağındaydı ve etrafındaki adamlar, ona dikkat edemeyecek kadar aval aval bakmakla meşguldü.

Sun Kai, Riley'nin yanındaki onur koltuğuna oturmuştu ve kendini çocuğun tuhaf davranışından alamayan Riley, yönlendirme için göz ucuyla Hammond'a bakarak kararsız bir şekilde ona doğru kadeh kaldırdı ve, "Sağlığınıza, bayım," dedi. Hammond hızlı bir çeviri yaptı ve Sun Kai başını sallayarak kadehini kaldırdı ve çok fazla olmasa da kibarca içti; Şarap, fırtınalı denizlere dayanabilmek için tasarlanmış konyakla güçlendirilmiş kuvvetli bir Madeira şarabıydı. Bir an için bu, durumu kurtarabilirmiş gibi gözüktü; subayların geri kalanı gecikerek de olsa beyefendiler olarak görevlerini hatırladılar ve konukların geri kalanına kadeh kaldırmaya başladılar. Kaldırılmış kadehlerin pandomimi herhangi bir çeviri olmaksızın kusursuz biçimde anlaşılabilirdi ve doğal olarak aradaki buzların erimesine yol açtı. Masada gülümsemeler ve baş sallamalar dolaşmaya başladı ve Laurence yanındaki Hammond'ın açık dudaklarının arasından neredeyse duyulamaz bir inleme koyuverdiğini duydu ve Hammond sonunda biraz yemek yedi.

Laurence üstüne düşeni yapmadığını biliyordu, ama dizi, şu anda ağrıyan bacağını uzatmasını engelleyerek masanın ayağına denk geliyordu ve kibarlıktan tedbirli içmesine karşın, başı ağır ve dumanlıydı. Bu noktada sadece kendini utandırmaktan kaçınabileceğini umuyordu ve yemekten sonra durgunluğundan dolayı Riley'den kendisini affetmesini isteyebilirdi.

Riley'nin Franks adındaki asteğmeni, resmî bir şekilde oturup sadece gülümseyerek ilk üç kadeh kaldırışı kaba bir sessizlik içinde yapmış, ama yeterli miktarda şarap sonunda dilinin çözülmesini sağlamıştı. Çocukken barış zamanında bir Doğu Hindistan ticaret gemisinde görev yapmış ve belli ki yarım yamalak birkaç Çince kelime öğrenmişti; artık onları, karşısında oturan genç, kaliteli cüppesinin kamuflajı altında sırık gibi bir yapısı olan ve az miktardaki İngilizcesiyle yanıt vermeye çalışan Ye Bing adındaki beyefendi üzerinde daha az müstehcen bir tarzda deniyordu.

"Pek... çok..." dedi ve yapmak istediği iltifatın geri kalanını bulamayarak tıkanıp kaldı, Franks kendisine en doğal gelen seçenekleri sunarken kafasını iki yana sallayarak: *rüzgâr*, *gece* ve *yemek*; sonunda Ye Bing çevirmene işaret etti ve adam onun adına, "Geminize pek çok övgüler; çok akıllıca tasarlanmış," dedi.

Böyle bir övgü bir denizcinin kalbini kazanmanın en kolay yoluydu; Riley kulak misafiri olarak, Hammond ve Sun Kai'yle olan tutarsız iki dilli sohbetinden sıyrılıp çevirmene, "Lütfen beyefendiye nazik sözleri için teşekkür edin, bayım," diye seslendi, "ve ona hepinizin oldukça rahat edeceğini umduğumu söyleyin."

Ye Bing başını eğerek selam verdi ve çevirmen aracılığıyla, "Teşekkür ederim, bayım, şimdiden buraya gelişimizden çok rahatız," dedi. "Bizi buraya getirmek için dört gemi gerekmişti ve bir tanesi ne yazık ki çok yavaştı."

"Yüzbaşı Riley, anladığım kadarıyla daha önce Ümit Burnu'nun etrafından dolaşmışsınız," diye araya girdi Hammond kaba bir biçimde ve Laurence şaşırarak ona baktı.

Riley de şaşkın görünüyordu, ama ona dönerek kibarca yanıt verdi. Bütün bagajları yerleştirme işini idare ettiği için son iki gününün neredeyse tamamını pis kokulu ambarda geçiren Franks, hafif bir sarhoş saygısızlığı içinde, "Sadece dört gemi mi?" dedi. "Altı gemi olmadığına şaşırdım; sardalye gibi istif edilmiş olmalısınız."

Ye Bing başını salladı ve, "Gemiler bu kadar uzun bir yolculuk için küçüktü ama İmparator'un hizmetinde bütün rahatsızlıklar bir keyiftir ve sonuçta o zaman Kanton'daki en büyük gemileriniz onlardı."

"Yaaa; demek yolculuk için Doğu Hindistan ticaret gemilerini kiraladınız," dedi bahriyeli Teğmen Macready; çok fazla yara izi olan yüzüne yakışmayarak gözlük takan, incecik, sırım gibi bir adamdı. Söyleminde kötü niyet olmamasına karşın, inkâr edilemez bir üstünlük iması vardı ve denizciler arasında birbirine bakıp gülümsemeler oldu. Fransızların gemi yapabildiği ama denizci yetiştiremediği, İspanyolların kolay heyecanlandığı ve disiplinsiz olduğu, Çinlilerin bahsetmeye değecek bir donanmalarının bile olmadığı, görevin sürekli tekrarlanan deyişleriydi ve bunların bu şekilde doğrulanması her zaman hoş, her zaman yüreklendiriciydi.

"Kanton limanındaki dört geminin ambarlarını ipek ve porselen yerine bagajlarınızla doldurmuşsunuz; size çok pahalıya patlamış olmalı," diye ekledi Franks.

"Böyle söylemeniz çok tuhaf," dedi Ye Bing. "İmparator'un teminatı altında yolculuk etmemize karşın, kaptanlardan biri ödeme istemeye kalkışıp sonrasında izin almadan yola çıkmaya

bile çalıştı. İçine kötücül bir ruh girmiş ve onu böylesine çılgınca davranmaya itmiş olmalı. Ama şirket görevlilerinizin onu tedavi etmek için bir doktor bulabildiğine inanıyorum. Özür dilemesi sağlandı."

Franks dik dik baktı. "Peki onlara ödeme yapmadıysanız sizi taşımayı niye kabul ettiler?"

Soru karşısında aynı derecede şaşırmış bir şekilde Ye Bing de dik dik baktı. "Gemilere İmparatorluk emriyle el konuldu. Başka ne yapabilirlerdi ki?" Konuyu kapatmak istercesine omuzlarını silkerek dikkatini tabağına verdi; bu bilgi kırıntısının Riley'nin aşçısının pişirdiği reçelli tartlardan daha az önemli olduğunu düşünüyor gibiydi.

Laurence aniden çatalıyla bıçağını masaya koydu; baştan beri pek az olan iştahı artık tamamen kaçmıştı. İngiliz denizcilerini yabancı bir hükümdarın uşaklığını yapmaya zorlayarak, İngiliz gemilerine ve mal varlıklarına el koymak hakkında böyle sıradan bir şeymiş gibi konuşabiliyorlardı. Bir an için kendini neredeyse yanlış anladığına inandırdı; ülkedeki bütün gazeteler böyle bir olay karşısında ortalığı ayağa kaldırırdı ve Hükümet kesinlikle resmî bir itirazda bulunurdu. Ardından Hammond'a baktı. Diplomatın yüzü solgun ve korku doluydu, ama şaşkın değildi ve Barham'ın neredeyse kendini küçülten bütün o sefil tavırlarıyla Hammond'ın sohbetin yönünü değiştirme çabalarını hatırlayınca bütün kuşkuları yok oldu.

Geri kalan İngilizlerin bunu anlaması biraz daha geç oldu ve subaylar aralarında masanın başından sonuna fısıldaşmaya başladı. Şu ana kadar Hammond'a yanıt vermekte olan Riley yavaşlayıp durdu. Hammond, "Geçiş zor oldu mu? Umarım yol boyunca kötü havadan korkmamıza gerek kalmaz," diyerek Riley'yi sohbeti sürdürmeye teşvik etmeye çalışmasına karşın,

çok geç kalmıştı; genç Tripp'in gürültüyle çiğnemesi dışında, ortama tam bir sessizlik çökmüştü.

Gemi süvarisi Garnett, çocuğu sertçe dirsekledi, ama bu bile sessizliği bozamadı. Sun Kai şarap kadehini bırakıp kaşlarını çatarak masanın bir ucundan diğerine baktı; havanın değiştiğini fark etmiş, patlamak üzere olan fırtınayı hissetmişti. Yemeğin ancak ortasına gelinmiş olmasına karşın, şimdiden çok fazla miktarda içki tüketilmişti. Subayların çoğu gençti; küçük düşürülme ve öfkeyle kızarmışlardı. Çoğu denizciydi ve aralıklarla süren barış zamanlarında ya da nüfuzları olmadığı için, Doğu Hindistan Şirketi'nin gemilerinde görev yapmıştı; İngiliz Donanması ile şirketin ticaret filosunun araları iyiydi, bu yüzden aşağılanma daha da şiddetli hissedilmişti.

Çevirmen sandalyelerden endişeli bir ifadeyle uzak duruyordu, ama diğer Çinlilerin çoğu durumu henüz fark etmemişti. Bir tanesi yanındakinin söylediği bir şeye yüksek sesle güldü: Bu, ortamda garip bir ses oluşturmuştu.

"Tanrı aşkına," dedi Franks aniden yüksek sesle, "ben şimdi sizi..."

Yanındakiler çabucak kollarına girip onu sandalyesinde tuttular ve kıdemli subaylara endişeli bakışlar atarak susturdular ama fısıltılar gittikçe arttı. Adamlardan biri, "...hem de masamızda oturuyorlar!" diyordu hararetle onaylanarak; her an çok kötü bir olay patlak verebilirdi. Hammond konuşmaya çalışıyordu ama kimse onu dinlemiyordu.

"Yüzbaşı Riley," dedi Laurence, öfkeli fısıltıları bastırmak için sertçe ve fazlasıyla yüksek sesle, "rica etsem bize yolculuğumuzun rotasını anlatır mısınız? Sanırım Bay Granby izleyeceğimiz rotayı merak ediyordu."

Birkaç sandalye ötede oturan, yüzü yüzü güneşten yandığı halde beti benzi atmış Granby irkildi; ardından bir saniye sonra, "Evet, gerçekten de; bunu büyük bir lütuf sayarım, efendim," dedi Riley'ye başını sallayarak.

"Elbette," dedi Riley, biraz resmî bir şekilde olsa da; haritalarının durduğu, arkasındaki dolaba uzandı, bir tanesini masaya koydu ve normalden daha yüksek sesle konuşarak rotayı göstermeye başladı. "Kanal'dan çıkar çıkmaz Fransa ve İspanya eteklerinden geçeceğiz; ardından biraz daha içeri girip elimizden geldiğince Afrika kıyı şeridini takip edeceğiz. Hızımıza bağlı olarak belki bir hafta ya da üç hafta içinde yaz musonları başlayana kadar Burun'daki limana girmiş olacağız ve ardından Güney Çin Denizi'ne kadar bütün yolu tek seferde kat edeceğiz."

Korkunç sessizliğin en kötü kısmı bozulmuş ve yavaş yavaş zayıf, zoraki sohbetler başlamıştı. Ama ara sıra Sun Kai'yle konuşan Hammond hariç, artık kimse Çinli konuklarla tek kelime etmiyordu ve onaylamayan bakışların ağırlığı altında Hammond bile bocalayıp sessizleşti. Riley çareyi puding servisini istemekte buldu ve yemek her zamankinden çok daha erken bir saatte talihsiz biçimde sonlandı.

Bütün denizci subayların arkasında hizmetkâr olarak görev yapan ve çoktandır birbirleriyle fısıldaşan bahriyeliler ile gemiciler vardı. Laurence, merdivenleri çıkmaktan çok, kollarının gücüyle kendini yukarı çekerek güverteye gidene kadar hepsi dışarı çıkmış ve haber güvertenin bir ucundan diğerine yayılmıştı; havacılar bile denizcilerle konuşuyordu.

Hammond güverteye çıktı ve beyazlayana kadar dudaklarını ısırarak mırıldanan, gergin adamlardan oluşmuş gruplara baktı; endişe yüzünün garip bir biçimde yaşlı ve bitkin gözükmesine yol açmıştı. Laurence ona karşı acıma değil, sadece kız-

gınlık hissediyordu; Hammond'ın bu utanç verici meseleyi kasten saklamaya çalıştığı su götürmezdi.

Riley elindeki kahveyi içmeden yanında duruyordu. "Bay Hammond," dedi çok sessiz, ama tanışıklıklarının çoğunda üstü olan Laurence'ın daha önce kullandığını duymadığı ve normalde yumuşak başlı olan mizacının bütün izlerini silecek bir otoriteyle, "lütfen Çinlilere aşağıda kalmalarının hayati önem taşıdığını iletin; onlara ne gibi bir bahane ileri süreceğiniz umurumda değil, ama bundan sonra güverteye çıkarlarsa hayatları üzerine iki peniye iddiaya girmem. Yüzbaşı," diye ekledi Laurence'a dönerek, "sizden adamlarınızı yataklarına göndermenizi rica ediyorum; gemideki havayı beğenmiyorum."

"Tabii," dedi Laurence onu çok iyi anlayarak. Bu derece tahrik edilmiş adamlar şiddete başvurabilirdi ve oradan isyana çok ince bir çizgi vardı; o zaman öfkelerinin özgün sebebinin önemi bile kalmazdı. İşaret ederek Granby'yi çağırdı. "John, adamları aşağı gönder ve subaylara onları sessiz tutmalarını söyle; huzursuzluk istemiyoruz."

Granby başını salladı. "Tanrı aşkına, gerçi..." dedi öfkeden deliye dönmüş bakışlarla, ama Laurence kafasını iki yana sallayınca durdu ve gitti. Havacılar dağılıp sessizce aşağı indi; bu iyi bir örnek oluşturmuştu ve aynısını yapmaları emredildiğinde denizciler huysuzlanmamıştı. Ayrıca çok iyi biliyorlardı ki bu durumda düşmanları subayları değildi. Hepsi öfkeliydi; bu ortak duygu hepsini birbirine bağlıyordu ve Üsteğmen Lord Purbeck güverteye gelip sözcükleri uzatarak, yapmacık aksanıyla, "Haydi artık, Jenkins; haydi artık, Harvey," diyerek onlara aşağı inmelerini emrettiğinde hafif mırıldanmalardan başka bir şey olmadı.

Temeraire başını kaldırmış ve gözleri parıldayarak ejderha güvertesinde bekliyordu; meraktan çatlayacak kadar çok şey

duymuştu. Hikâyenin kalan kısmını öğrendiğinde homurdandı ve, "Buraya gelecek gemileri yoktuysa, memleketlerinde kalmaları daha iyi olurdu," dedi. Yine de bu hakarete pek kızmamıştı ve büyük bir alınganlık gösterme eğiliminde değildi; çoğu ejderha gibi, kendine ait mücevherler ve altın hariç, mülkiyet olayına çok kayıtsız bir bakış açısı vardı. Konuşurken bile, boynundan asla çıkartmadığı, Laurence'ın ona aldığı büyük safir kolyeyi parlatıyordu.

"Bu Kraliyet'e bir hakaret," dedi Laurence hafif vuruşlarla bacağına masaj yaparak; fena halde yürümek istiyordu. Hammond puro içerek kıç güvertesinin küpeştesinde duruyordu ve nefes çekişleriyle yanan puronun kırmızı ışığı, solgun ve terden ıslanmış yüzünü aydınlatıyordu. Laurence neredeyse boş güverteden buruk bir şekilde ona baktı. "Ona şaşıyorum; onun ve Barham'ın böyle bir hakareti yutmalarına şaşıyorum. Katlanılacak gibi değil."

Temeraire gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ama her ne pahasına olursa olsun Çin'le savaşmaktan kaçınmamız gerektiğini sanıyordum," dedi son derece mantıklı bir şekilde, haftalardır bu konuda Laurence'tan bile sürekli laf işittiği için.

"Kötünün iyisi seçilecekse, Bonaparte'la uzlaşmayı tercih ederdim," dedi Laurence, o an için mantıklı düşünemeyecek kadar kızgın olduğundan. "En azından o, sanki onlara karşılık vermeye cesaret edemiyormuşuz gibi yüzümüze karşı kibirli hakaretler yağdırmak yerine vatandaşlarımızı hükmü altına almadan önce savaş ilan etme nezaketini gösteriyor. Hükümet yuvarlanıp göbeklerini gösteren lanet bir sokak köpeği sürüsü gibi, onlara aksi yönde düşünmeleri için başka sebep vermiyor. Ve *bunu* bile bile," diye ekledi öfkeyle, "o hergelenin beni secde etmeye ikna etmeye çalıştığını düşündükçe..."

Temeraire, Laurence'ın hiddetine şaşırarak homurdandı ve burnuyla onu hafifçe dürttü. "Lütfen bu kadar kızma; sağlığın için iyi değil."

Laurence onaylayarak başını salladı ve Temeraire'e yaslanıp sustu. Hâlâ güvertede olan bazı adamlar kulak misafiri olabileceği ve bunu sert bir tepki göstermek için teşvik edici bulabileceği için öfkesini bu şekilde dışarı vurmanın bir yararı yoktu ve Temeraire'i de endişelendirmek istemiyordu. Ama birden her şeyi tüm açıklığıyla anladı: Böyle bir hakareti yuttuktan sonra, Hükümet elbette tek bir ejderhayı vermeye itiraz etmezdi; Bakanlar Kurulu'ndakiler böyle tatsız bir anımsatıcıdan kurtulduklarına ve meselenin tamamen örtbas edildiğini gördüklerine sevinirdi.

Rahatlamak için Temeraire'in böğrünü okşadı. "Bir süre daha yanımda kalacak mısın?" diye sordu Temeraire tatlılıkla. "Oturup dinlenmen ve kendini böyle üzmemen çok daha iyi olur."

Laurence gerçekten de Temeraire'in yanından ayrılmak istemiyordu; parmaklarının altındaki düzenli kalp atışlarının etkisiyle tekrar sakinleştiğini hissetmek tuhaftı. Şu anda çok fazla rüzgâr yoktu ve gece nöbetçilerinin hepsi aşağı gönderilemezdi; güvertede fazladan bir subay bulunması fena olmazdı. "Evet, kalacağım; sonuçta gemide böyle bir hava varken Riley'yi yalnız bırakmak istemiyorum," diye yanıtladı ve topallayarak battaniyelerine gitti.

4. Bölüm

RÜZGÂR KUZEYDOĞUDAN ÇOK soğuk eserek sertleşiyordu; Laurence yarım uykusundan uyandı ve yıldızlara baktı; sadece birkaç saat geçmişti. Temeraire'in yanındaki battaniyelerine iyice gömüldü ve bacağındaki ağrıya aldırış etmemeye çalıştı. Güverte garip biçimde sessizdi; Laurence ara sıra yukarıdaki donanımdan belirsiz mırıltılar duyuyor olsa da, Riley'nin sert ve dikkatli bakışları altındaki mürettebat arasında neredeyse hiç konuşma olmuyordu. Ay olmadığı için güverteyi az sayıda fener aydınlatıyordu.

"Üşüyorsun," dedi Temeraire beklenmedik bir şekilde ve Laurence dönünce büyük lacivert gözlerin kendisini incelediğini gördü. "İçeri gir, Laurence; iyileşmen gerekiyor. Kimsenin Riley'ye zarar vermesine izin vermem. Sanırım, Çinlilere de, eğer sen bunu istemiyorsan" diye ekledi, çok fazla istekli söylememiş olmasına karşın.

Laurence yorgun bir halde başını salladı ve ayağa kalktı, *Tehlike tehdidi geçti,* diye düşündü; en azından o an için ve güvertede kalmanın bir anlamı yoktu. "Yeterince rahat mısın?"

"Evet, aşağıdan gelen ısı sayesinde hiç üşümüyorum," dedi

Temeraire; Laurence gerçekten de ejderha güvertesindeki sıcaklığı çizmelerinin tabanlarından bile hissedebiliyordu.

Rüzgârdan kurtulmak çok daha hoş olmuştu; üst kasara altına inerken bacağına iki kere ağrı saplandı ama kolları ağırlığını taşıyabiliyordu ve spazm geçene kadar onu ayakta tuttular; düşmeden kamarasına ulaşmayı başarabildi.

Laurence'ın geminin mutfağına yakın ve birkaç tane hoş, yuvarlak penceresi olan kamarası rüzgâra karşın hâlâ sıcaktı; ulaklardan biri asma feneri yakmıştı ve Gibbon'ın kitabı dolapta hâlâ açık duruyordu. Ağrısı olmasına karşın neredeyse anında uykuya daldı; herhangi bir yataktansa, asma yatağının sallantısına alışıktı ve geminin yanına vuran suyun hafif fısıltısı onun için suskun ve sabit bir güvenceydi.

Daha gözleri açılmadan uyandı. Gürültüyü duymaktan çok hissetmişti. Güverte aniden yana yattı ve tavana çarpmamak için elini uzattı; bir sıçan yerde kayarak ona doğru geldi ve ön taraftaki dolaba çarparak öfkeyle tekrar karanlıkta kayboldu.

Gemi neredeyse anında düzeldi. Olağandışı bir rüzgâr ya da büyük bir dalga yoktu; Temeraire'in havalandığını anladı. Laurence omzuna pelerinini atıp gecelik entarisi ve çıplak ayaklarla dışarı fırladı; davulcunun kesik vuruşları tahta duvarlarda yankılanıyordu ve Laurence kamarasından sendeleyerek çıkarken marangozla yardımcıları bölmeleri kaldırıp yolu açmak için koşarak yanından geçti. Bir gürültü daha oldu. Bomba olduğunu yeni fark etmişti ve birden, pantolonuyla uyuduğu için ondan biraz daha az kılıksız olan Granby yanında belirdi. Laurence duraksamadan adamın kolunu kabul etti, onun yardımıyla kalabalığın arasında ilerlemeyi başardı ve karmaşanın arasında ejderha güvertesine gitti. Denizciler güverteleri ve yelkenleri ıslatmak için çılgınca bir telaşla tulumbalara koşuyor, kovaları

küpeştelerden denize atıyordu. Turuncu-sarı bir parıltı, serene sarılı mizana gabya yelkeninin ucunda büyümeye çalışıyordu; Laurence'ın daha bu sabah muziplik yaparken gördüğü on üç yaşında sivilceli bir çocuk olan asteğmenlerden biri, elinde sular damlayan gömleğiyle kendini cesurca serenin üstüne atıp ateşi söndürdü.

Yukarıda neler olup bittiğini görmelerini sağlayacak hiç ışık yoktu ve çok fazla bağırış ve gürültü herhangi bir şey duymayı imkânsızlaştırıyordu. Anlayabilecekleri tek şey, Temeraire'in bütün gücüyle kükremesi olabilirdi. "Bir an önce aydınlatma fişeği atmalıyız," dedi Laurence, Roland'dan çizmelerini alarak; kız elinde onun çizmeleriyle, Morgan da pantolonuyla koşarak gelmişti.

"Calloway, gidip bir kutu fişek ve flaş tozu getir," diye seslendi Granby. "Fleur-de-Nuit olmalı; başka bir tür ejderha en azından ay ışığı olmadan göremez. Keşke şu gürültüyü kesseler," diye ekledi, çaresizce gözlerini kısıp yukarı bakarak.

Gürültülü bir çatırtı onları uyardı; Granby onu güvenli bölgeye çekmeye çalışınca Laurence düştü ama üstlerine sadece birkaç parça kıymık geldi. Aşağıdan çığlıklar yükseldi. Bomba, tahtada zayıf bir nokta bulmuş ve mutfağa girmişti. Yarıktan sıcak buhar ve bir sonraki günün yemeği olan tuzlu domuz etinin kokusu yükseldi; geminin rutini o kadar derinlere kök salmıştı ki zihnindeki bir düşünce bir diğerini takip eden Laurence, ertesi günün perşembe olduğunu hatırladı.

"Seni aşağı indirmeliyiz," dedi Granby, tekrar koluna girip, "Martin!" diye seslenerek.

Laurence ona şaşkın, dehşete düşmüş bir bakış attı; Granby dikkat bile etmemişti ve sol koluna giren Martin bundan daha

doğal bir şey yokmuş gibi davranıyordu. "Güverteyi terk etmiyorum," dedi Laurence sertçe.

Nişancı Calloway elinde kutuyla nefes nefese geldi; bir süre sonra, ilk yükselen fişeğin ıslığı boğuk sesleri bastırıp sarı-beyaz bir parlamayla göğü aydınlattı. Bir kükreme duyuldu. Temeraire'in olmayacak kadar zayıftı ve parlama hâlâ devam ederken, Laurence çok kısa bir an içinde, Temeraire'in, koruyucu bir tavırla geminin üstünde asılı durduğunu gördü.

Temeraire anında kükreyip Fransız ejderhaya doğru atıldı ama fişek sönerek her yeri tekrar zifiri karanlığa boğdu. "Bir tane daha, bir tane daha kahrolası," diye bağırdı Laurence, herkesin yaptığı gibi hâlâ yukarı bakmakta olan Calloway'e. "Temeraire'e ışık lazım; fişek atmaya devam et."

Yardım etmek için birden çok kişi seğirtti. Aynı anda üç fişek havalandı ve Granby daha fazla fişek ziyan etmemeleri için ileri atıldı. Kısa bir süre sonra yanma süresini öğrenmişlerdi. Düzenli bir şekilde bir fişeği başka bir fişek takip ediyordu; bir önceki tam sönerken yeni bir tane. Fleur-de-Nuit'ye yaklaşırken, ince sarı ışıkta, Temeraire'in etrafında, kanatlarından tüten dumanlar dalgalanıyordu; Fransız ejderhası ondan kaçınmak için dalışa geçti ve suya çarpma sesleri onlara kadar gelen bombalar zararsızca suya saçıldı.

"Kaç tane fişeğimiz kaldı?" diye sordu Laurence Granby'ye kısık sesle.

"Dört düzineden fazla değil," dedi Granby keyifsizce; çok hızlı gidiyorlardı. "Ve bunlara *Allegiance*'ınkiler de dahil; nişancıları ellerinde ne varsa getirdi."

Calloway azalan fişeklerin daha uzun süre dayanması için atış sıklığını azalttı, bu yüzden ışık parlamaları arasında zifiri karanlık oluyordu. Hepsinin gözleri dumandan ve zayıf, sürekli

azalan fişek ışığında görmeye çalışarak zorlanmaktan acıyordu. Laurence, savaş için tam mürettebatlı ve hazırlıklı bir rakip karşısında tek başına ve yarı kör Temeraire'in durumla nasıl başa çıktığını sadece hayal edebiliyordu.

"Efendim, Yüzbaşı," diye bağırdı Roland, sancak küpeştesinden ona el sallayarak. Martin, Laurence'ın oraya gitmesine yardımcı oldu ama onlar daha kızın yanına ulaşamadan, az sayıdaki son fişeklerden biri daha gönderildi ve bir an için *Allegiance*'ın ötesindeki okyanus açık bir şekilde aydınlandı. Arkalarından hızla iki ağır Fransız fırkateyni ve her iki yanlarına doğru açılan ve ağzına kadar adamla dolu bir düzine filika geliyordu.

Yukarıdaki gözcü de görmüştü. "Düşman gemileri, bordacılar!" diye bağırdı ve ortalık aniden bir kez daha karıştı. Denizciler borda ağını germek için güvertede koştururken, Riley serdümeni ve en güçlü denizcilerden ikisiyle birlikte devasa çift dümenin başındaydı; bordasını uygun konuma getirmeye çalışarak umutsuz bir telaşla *Allegiance*'ın başını çevirmeye çalışıyorlardı. Fransız gemilerini geride bırakmaya çalışmanın bir anlamı yoktu; bu rüzgârda fırkateynler en az on deniz mili hıza ulaşabilirdi ve *Allegiance* onlardan asla kaçamazdı.

Mutfak bacasındaki çınlama, bağırışlar ve pek çok ayak sesi top güvertelerinden boş bir şekilde yankılanıyordu. Riley'nin asteğmenleri ve teğmenleri, adamları çoktan toplardaki yerlerine koşturmaya başlamıştı. Uyku mahmuru ve şaşkın adamların, ayların pratiğiyle öğrenilmesi gereken şeyleri kafalarına sokmaya çalışarak, talimatları sürekli tekrarlarken sesleri tiz ve endişeli çıkıyordu.

"Calloway, fişek atmayı kes," dedi Laurence, emri vermekten nefret ederek. Karanlık, Temeraire'i Fleur-de-Nuit'ye karşı savunmasız bırakacaktı. Ama ellerinde bu kadar az fişek kalmış-

ken, Fransız ejderhasına gerçek bir zarar verebilme fırsatını yakalayana kadar tutumlu olmaları gerekiyordu.

"Bordacıları püskürtmeye hazır olun," diye bağırdı lostromo. *Allegiance* sonunda dönmeye başlamıştı ve bir anlık bir sessizlik oldu. Karanlığın içinde, suyun üzerinden onlara kadar gelen Fransızca sabit bir sayımla kürekler suya çarpmaya devam ediyordu ve derken Riley, "Ateş!" diye bağırdı.

Aşağıdaki toplar alev ve duman saçarak kükredi. Verilen hasarı anlamak imkânsızdı, ama çığlıkların ve saçılan tahtaların birbirine karışan sesi, en azından atışlardan bazılarının hedeflerini bulduğunu anlamalarını sağlamıştı. *Allegiance* hantal dönüşünü yaparken bir borda atışı yapılmıştı; ama toplar bir kere ortaya çıktıktan sonra, mürettebatın deneyimsizliği de ortaya çıktı.

Sonunda ilk top yeniden ateşlendiğinde, atışlar arasında en az dört dakika vardı; ikinci top hiç ateş almadı, üçüncüsü de; dördüncüsü ve beşincisi, daha sesli bir hasar vererek aynı anda ateş etti, ama altıncı ve yedinci topun güllesinin suya düştüğü duyuldu ve ardından Purbeck, "Ateş kes!" diye bağırdı. *Allegiance* çok fazla dönmüştü; bir kere daha dönene kadar tekrar atış yapamayacak ve bütün bu süre boyunca yaklaşan borda grubunun kürekçileri sadece daha da hızlanmaya teşvik edilmiş olacaktı.

Toplar sustu; suyun üzerinde kalın, gri duman bulutları sürükleniyordu. Gemi, güvertedeki fenerlerle aydınlanan küçük, sallanan ışık gölcükleri dışında tekrar karanlığa gömülmüştü. "Seni Temeraire'e bindirmeliyiz," dedi Granby. "Kıyıdan Temeraire'in uçamayacağı kadar uzak değiliz ve bu yakınlarda mutlaka gemiler vardır. Halifax'tan gelen nakliye gemisi şimdiye kadar bu sulara girmiş olabilir."

"Kaçıp yüz toplu bir nakliye gemisini Fransızların eline bırakmayacağım," dedi Laurence, son derece yırtıcı bir şekilde.

"Dayanabileceğimize eminim ve donanmayı haberdar edebilirsen limana götürülmeden önce onu geri alma şansımız var," dedi Granby. Hiçbir deniz subayı komutanına karşı bu kadar ısrarcı olmazdı, ama havacı disiplini bundan çok daha gevşekti; üsteğmen olarak onun asıl görevi yüzbaşısının güvenliğini sağlamaktı.

"Onu kolayca ablukalardan çok uzakta olan Batı Hint Adaları'na ya da İspanya'daki bir limana götürüp oradan mürettebat bulabilirler; gemiyi kaybedemeyiz," dedi Laurence.

"Yine de Temeraire'e binmen daha iyi olur, biz teslim olmak zorunda kalmadıkça orada sana el süremezler," dedi Granby. "Temeraire'i kurtarmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Efendim, affedersiniz," dedi Calloway, fişek kutusundan kafasını kaldırarak, "bana şu biber toplarından birini verirseniz, flaş tozuyla bir gülle yapabilir ve belki ona biraz nefes alma olanağı sağlayabiliriz." Çenesiyle gökyüzünü gösterdi.

"Macready'yle konuşacağım," dedi Ferris anında ve geminin bahriyeli teğmenini bulmak için hızla uzaklaştı.

Calloway dikkatli bir şekilde biber güllelerinden birini açarken, Bahriyelilerden ikisinin uzun namlunun iki yarısını taşıdığı biber topu aşağıdan getirildi. Nişancı biberin belki de yarısını boşalttı ve flaş tozu kutusunu açarak tek bir kâğıt sarım alıp kutuyu tekrar kapattı. Sarımı en ucundan tuttu ve sabit durması için iki arkadaşı belinden tutarken sarımı açtı ve yüzünü yana çevirip sadece tek gözüyle bakarak sarı tozu dikkatle gülleye döktü. Yanağı tozla yaptığı bir önceki işi hatırlatırcasına siyah yara izleriyle doluydu; fünyeye gerek yoktu ve herhangi bir darbede baruttan çok daha fazla ısı üreterek patlardı.

Gülleyi kapadı ve sarımın geri kalanını su dolu bir kovaya attı. Arkadaşları kovayı denize boşaltırken, Calloway bir par-

ça katranla güllenin mührünü döktü ve namlunun bir yarısına koymadan iyice yağladı. Ardından namlunun diğer yarısı üstüne kapatılıp vidalandı. "İşte; ateş alacağını söyleyemem ama elimden gelen bu," dedi Calloway, hiç de azımsanmayacak bir rahatlamayla ellerini silerek.

"Çok iyi," dedi Laurence. "Hazır olun ve atışa ışık sağlamak için son üç fişeği saklayın; Macready, topu kullanacak bir adamın var mı? Sakıncası yoksa en iyisi, işe yaraması için başından vurmalı."

"Hariss, sen kullan," dedi Macready, on sekiz yaşlarında, uzun boylu ve çok zayıf adamlarından birine topu göstererek ve Laurence'a dönüp ekledi: "Uzun bir atış için genç gözler, efendim; ıskalayacağından korkunuz olmasın."

Aşağıdan gelen öfkeli homurdanmalar dikkatlerini kıç güvertesine çekti. Elçi Sun Kai arkasında devasa bir sandık taşıyarak onu takip eden iki hizmetkârıyla güverteye çıkmıştı. Denizciler ile Temeraire'in mürettebatının çoğu, ellerinde denizci palaları ve tabancalarla bordacıları püskürtmek için küpeşteye toplanmıştı ve Fransız gemileri arayı kapatmasına karşın, kargılı bir adam elçiye doğru bir adım atmıştı, ama lostromo ipinin düğümlü ucuyla onu korkutup geri çekilmesini sağlayarak, "Mesafeyi koruyun çocuklar! Mesafeyi koruyun!" diye bağırdı.

Laurence karışıklık içinde, felaketle sonlanan yemeği tamamen unutmuştu. Ona şimdiden haftalar önceymiş gibi geliyordu, ama Sun Kai, ellerini sakince manşonuna sokmuştu; hâlâ aynı işlemeli cüppeyi giyiyordu ve öfkeli, korkmuş adamlar böyle bir kışkırtma için hazırdı. "Ah, şeytan görsün yüzünü. Onu göndermeliyiz. Aşağı, bayım; hemen aşağı," diye bağırdı borda iskelesini göstererek, ama Sun Kai sadece başıyla adamlarına devam

etmelerini işaret etti ve arkasından gelen hizmetkârları sandığı zar zor kaldırırken ejderha güvertesine çıktı.

"Kahrolası çevirmen nerede?" diye sordu Laurence. "Dyer, git bak bakalım..." Ama o zamana kadar hizmetkârlar sandığı getirmişti bile. Sandığı açıp kapağını kaldırdıklarında çevirmene gerek olmadığı anlaşıldı. Saman dolgusunun içinde yatan havai fişekler alabildiğine gösterişliydi ve bir çocuk odasından çıkmış gibi kırmızı, mavi, yeşil, altın sarısı ve gümüş renk sarmallarıyla boyanmıştı.

Calloway anında beyaz-sarı çizgili, mavi bir tanesini kaptı ve hizmetkârlardan biri el hareketleriyle çabucak fitili nasıl tutuşturması gerektiğini gösterdi. "Evet, evet," dedi nişancı sabırsızlıkla, fitili ateşleyerek; havai fişek tıslayarak havalanıp fişeklerin gittiğinden çok daha yukarılarda gözden kayboldu.

İlk başta beyaz bir ışık parlaması oldu, ardından sudan yankılanan büyük bir gök gürültüsü duyuldu ve gökyüzüne sarı yıldızlardan bir daire yayılıp havada asılı kaldı. Havai fişek patladığında Fleur-de-Nuit duyulabilir şekilde acıyla bağırdı. Işık yüz metre yukarıda olmadığını açıkça gözler önüne sermişti ve Temeraire dişleri ortada, kızgınca tıslayarak anında ileri atıldı.

Bunu gören Fleur-de-Nuit, Temeraire'in uzanmış pençelerinin altından sıyrılarak daldı, ama bu sefer de erimlerine girdi. "Harris, ateş, ateş!" diye bağırdı Macready ve genç bahriyeli gözlerini kısarak manzaraya baktı. Biber güllesi biraz yüksekten de olsa doğruca hedefe gitti; Fleur-de-Nuit'nin gözlerinin hemen üstünden çıkan ince kıvrık boynuzları vardı; gülle onlara çarparak açıldı ve flaş tozu akkor bir halde parladı. Ejderha acıyla tekrar bağırdı ve çılgınca bir hızla gemilerin yanından geçerek karanlığa karıştı; geminin o kadar yakınından geçmişti ki, yelkenler kanatlarının rüzgârıyla sallandı.

Harris topun başından doğruldu ve aralıklı dişleriyle sırıtarak onlara döndü; ardından şaşkın bir ifadeyle kolu ve omzu koparak yere yığıldı. Macready onun düşen bedeniyle yere devrilmişti; Laurence kendi kolundan bıçak uzunluğunda bir kıymık çıkardı ve yüzüne sıçrayan kanı sildi. Biber topu paramparça olmuştu: Fleur-de-Nuit'nin mürettebatı ejderhaları kaçarken bir bomba bırakmış ve topu tam on ikiden vurmuştu.

İki denizci, Harris'in cesedini kenara sürükleyip denize attı; başka kimse ölmemişti. Etraf garip biçimde boğuklaşmıştı. Calloway iki tane daha havai fişek göndermişti. Turuncu çizgilerden oluşan büyük bir yıldız patlaması neredeyse gökyüzünün yarısını doldurdu, ama Laurence patlamayı sadece sol kulağıyla duyabilmişti.

Fleur-de-Nuit'nin dikkatinin dağıtılmasıyla, Temeraire gemiyi hafifçe sallayarak güverteye indi. "Çabuk, çabuk," dedi, koşumcular donanımı aceleyle getirirken başını kayışların altına sokarak. "Çok hızlı ve sanırım ışık gözlerini geçen sonbaharda dövüştüğümüz diğeri kadar acıtmıyor; bunun gözlerinde farklı bir şey var." Nefes nefeseydi ve kanatları hafifçe titriyordu; havada oldukça fazla asılı kalmıştı ve buna alışık değildi.

Hâlâ güvertede duran Sun Kai koşumlamaya itiraz etmedi. *Belki de*, diye düşündü Laurence acı acı, *kendi kelleleri tehlikede olunca umursamıyorlardır*. Ardından güverteye yoğun, kırmızı-siyah kan damladığını fark etti. "Neren yaralandı?"

"Kötü değil; beni sadece iki kere yakaladı," dedi Temeraire, başını çevirip sağ yanını yalayarak; orada derin olmayan bir kesik ve sırtına yakın bir yerde bir tane daha pençe izi vardı.

İki kere, Laurence'ın hoşuna gitmeyecek kadar fazlaydı; onlarla birlikte gönderilmiş olan Keynes'e seslendi ve adam gelip yarayı sargılarla sarmaya başladı. "Dikmen gerekmiyor mu?"

"Saçma," dedi Keynes. "İdare edecektir; bunlara yara demeye bin şahit ister. Endişelenmeyi kes." Macready ayağa kalkmış, elinin tersiyle alnını siliyordu. Bu yanıt karşısında doktora şüpheli bir bakış atıp göz ucuyla Laurence'a bakarken, Keynes aşırı endişeli kaptanlar ve anne tavuklar hakkında duyulabilir bir şekilde mırıldanarak çalışmaya devam ediyordu.

Oldukça rahatlayan Laurence itiraz edemeyecek kadar minnettardı. "Hazır mısınız, beyler?" diye sordu tabancalarını ve kılıcını kontrol ederek. Bu kez yanında düzgün İspanyol çeliğinden yapılmış, sade bir kabzası olan denizci palası vardı; elinin altında ağırlığını hissetmek memnuniyet vericiydi.

"Hazırız, efendim," dedi Fellowes, son kayışı da çekip sıkarak; Temeraire uzanıp Laurence'ı omzuna kaldırdı. "Şuradan asılsana; dayanıyor mu?" diye seslendi, Laurence yerine yerleşip kendini bağlar bağlamaz.

"Oldukça iyi," diye yanıt verdi Laurence, ağırlığını koşuma vererek. "Teşekkür ederim, Fellowes; iyi iş. Granby, avcı erlerini bahriyelilerle birlikte yukarı yolla ve geri kalanları bordacıları püskürtmeye gönder."

"Emredersiniz. Ve Laurence..." dedi Granby, açıkça Temeraire'i savaştan uzakta tutma konusunu bir kez daha düşünmesini ima ederek. Laurence diziyle Temeraire'i dürterek meseleye nokta koydu. *Allegiance* sıçramasının ağırlığı altında bir kez daha sallandı ve sonunda birlikte havalandılar.

Allegiance'ın üstündeki hava, havai fişeklerin, çakmaklı tüfeklerin kokusuna benzeyen keskin, kükürt kokan dumanıyla yoğunlaşmıştı ve soğuk rüzgâra karşın dilinde ve teninde tiksindirici bir tat bırakıyordu. "İşte orada," dedi Temeraire yükselerek; Laurence hayvanın bakışlarını takip etti ve yukarıdan yaklaşan Fleur-de-Nuit'yi gördü. Türle yaşadığı bir önceki deneyimle

kıyaslanınca, kör edici ışıktan gerçekten de çabuk toparlanmıştı ve hayvanın yeni bir çeşit çaprazlama olup olmadığını merak etti. "Peşinden gidelim mi?"

Laurence duraksadı. Temeraire'i ele geçirmelerini önlemek için Fleur-de-Nuit'yi saf dışı bırakmak en acil gereklilikti, çünkü *Allegiance* teslim olmak, Temeraire de kıyıya dönmek zorunda kalırsa, bütün yol boyunca onlara rahat vermeyebilirdi. Ama Fransız fırkateynleri gemiye çok daha fazla hasar verebilirdi. Bir borda ateşi pek çok adamın katli anlamına gelirdi. *Allegiance* ele geçirilirse, bu hem Deniz, hem de Hava Kuvvetleri'ne çok korkunç bir darbe olurdu; bu büyüklükte başka nakliye gemileri yoktu.

"Hayır," dedi sonunda. "İlk görevimiz *Allegiance*'ı korumak olmalı; şu fırkateynlere bir çare bulmalıyız." Temeraire'den çok, kendini ikna etmek için konuşmuştu; kararın doğru olduğunu hissediyordu, ama korkunç bir şüphe aklını kemiriyordu. Sıradan bir adamda cesaret olarak adlandırılacak şey, üzerinde nadir ve değerli bir ejderhanın sorumluluğu olduğundan, bir havacı için dikkatsizlik olarak adlandırılabilirdi. Aşırı tedbirli olmak Granby'nin göreviydi, ama bu hatalı olduğu anlamına gelmezdi. Laurence havacı olarak yetişmemişti ve karakterinin ejderha kaptanlığı üzerindeki baskıların çoğuna direndiğini biliyordu; gururunu çok fazla göz önünde bulundurup bulundurmadığını düşünmeden edemiyordu.

Temeraire her zaman savaşa hevesliydi; tartışmadı, sadece fırkateynlere baktı. "O gemiler *Allegiance*'tan çok daha küçük gözüküyor," dedi kuşkuyla. "Gemi gerçekten tehlikede mi?"

"Çok büyük bir tehlikede; onu borda ateşine tutmaya hazırlanıyorlar." Laurence konuşurken bir havai fişek daha atıldı. Temeraire'in sırtında olduğu için patlama şaşırtıcı derecede

yakındı; kamaşan gözlerini eliyle perdelemek zorunda kaldı. Gözlerinin önündeki noktacıklar kaybolduktan sonra korkuyla, rüzgâr altı tarafındaki fırkateynin pozisyon değiştirmek için aniden demir attığını gördü. Hakkını vermek gerekirse, zekice uygulandığını inkâr edemezdi, ama avantajlı bir konuma gelmek için kendisinin yapmayacağı riskli bir manevraydı bu. Artık *Allegiance*'ın kıç tarafı Fransız gemisinin iskele toplarına karşı tamamen savunmasızdı. "Aman tanrım! Şurada!" dedi telaşla, Temeraire hareketi göremese de eliyle işaret ederek.

Temeraire, çoktan dalışa geçerek, "Gördüm," diye yanıtladı. İlahi Rüzgâr için gerekli olan havayı toplarken, parlak siyah teni, davul derisi gibi gerilip derin göğsü genişlerken yanları şişiyordu. Laurence, Temeraire'in derisinin altında birikmeye başlayan, gelmekte olan yıkıcı gücün habercisi olan derin gürlemeyi hissedebiliyordu.

Fleur-de-Nuit, Temeraire'in niyetini anlamıştı; arkalarından geliyordu. Kanat vuruşlarını duyabiliyordu ama dalarken ağırlığı ona yardımcı olduğu için Temeraire daha hızlıydı. Fransız ejderhasının avcı erleri ateş edince gürültülü bir barut patlaması oldu, ama karanlıktaki bu girişimleri sadece tahminiydi; Laurence, Temeraire'in boynuna uzandı ve sessizce daha da hızlanmasını diledi.

Altlarındaki fırkateynin topları büyük bir duman ve öfkeyle patladı; lombozlarından alevler fışkırdı ve Temeraire'in göğsüne ürkütücü kırmızı bir parıltı düşürdü. Fırkateynin güvertesinden bir tüfek atışı çatırtısı koptu ve Temeraire sanki vurulmuş gibi sertçe irkildi. Laurence, endişeyle adını haykırdı, ama Temeraire gemiye doğru yaptığı dalışı kesmedi; saldırısını yapmak için düzeldi ve Laurence'ın sesi İlahi Rüzgâr'ın muazzam gürültüsünde kayboldu.

Temeraire İlahi Rüzgâr'ı daha önce bir geminin üzerinde denememişti, ama Laurence Dover Savaşı'nda ölümcül rezonansın Napolyon'un asker taşıyıcıları üzerindeki etkisini görmüştü. Burada da benzer bir şey beklemişti; güverte parçalanacak, serenler hasar görecek, hatta belki de direkler kırılacaktı. Ama Fransız fırkateyni altmış santim kalınlığında meşe tahtalardan sağlam bir şekilde yapılmıştı ve direkleri ve serenleri donanımı güçlendirmek için demir zincirlerle sıkıca bağlanmıştı.

İlahi Rüzgâr, yelkenlere takılıp kaldı ve Temeraire'in kükreyişinin gücünü tuttu. Yelkenler bir an için titredi, ardından tamamen şişerek gerildi. Serenler tamamen eğilerek, yirmi kadar kayış, keman telleri gibi koptu, ama tahta ve yelken bezleri inleseler de dayandılar ve bir an için Laurence'ın cesareti kırıldı; görünüşe göre büyük bir hasar oluşmamıştı.

Ama parçalar kırılmazsa, bütün kırılmak zorundaydı. Temeraire kükremesini bitirip yanlarından hızla geçip giderken, bütün gemi rüzgâr tarafına eğilerek döndü ve yavaşça yana yattı. Muazzam güç, geminin küpeştesini tamamen suya indirmişti. Adamlar donanımdan ve küpeştelerden sallanıyor, havayı tekmeliyor ve bazıları okyanusa düşüyordu.

Temeraire neredeyse suya teğet geçerek hızla uzaklaşırlarken Laurence dönerek arkasına baktı. Kamara pencerelerine asılı ve artık çılgınca sallanan, yarı devrilmiş fenerlerin aydınlattığı geminin arkasına altın harflerle VALÉRIE yazılmıştı. Kaptanı işini biliyordu. Laurence suyun üstünden taşınan bağırışları duyabiliyordu ve adamlar çoktan ellerinde her türlü çıpayla gemiyi düzeltmek için kenara ilerlemeye başlamışlardı.

Ama zamanları yoktu. Su İlahi Rüzgâr'ın gücüyle çalkalanırken, korkunç bir dalga yükselmeye başladı. Sanki kasten yapılmış gibi yavaşça yükseliyordu. Bir an için her şey durdu ve

gecenin karanlığını büyük, ışıltılı bir su duvarı deldi; ardından dalga gemiyi bir çocuğun oyuncağı gibi yana yatırdı ve okyanus bütün top ateşlerini söndürdü.

Bir daha yukarı çıkmadı. Geriye hafif bir köpük ve büyük olanı takip eden birkaç küçük dalga kaldı ve yüzeyin üstünde kalan gövdenin kıvrımında kırıldı. Sadece bir an. Ardından o da suya gömüldü ve altın sarısı bir havai fişek gökyüzünü aydınlattı. Fleur-de-Nuit çalkalanan suların üstünde alçaktan daireler çizerek uçuyor, geminin aniden gözden kayboluşuna bir anlam veremiyormuş gibi boğuk sesiyle haykırıyordu.

Olayı görmüş olmalarına karşın *Allegiance*'tan tezahürat sesi gelmedi. Dehşete düşen Laurence'ın kendisi de sessizdi. Üç yüz adam, belki de daha fazla; okyanus düzgün ve cam gibi, pürüzsüz. Bir gemi bir fırtınada, şiddetli rüzgârlarda ve on beş metrelik dalgalarda batabilirdi; bir gemi bazen bir harekâtta batabilir, uzun bir savaştan sonra yanabilir ya da patlayabilir, kayalara oturabilirdi. Ama üç metreden fazla olmayan dalgalarıyla on dört deniz mili rüzgârın estiği açık okyanustaki bu gemi hasarsızdı ve artık tamamen yok olmuştu.

Temeraire ıslak ıslak öksürüp acı dolu bir ses çıkardı; Laurence boğuk bir şekilde, "Hemen gemiye dön," diye seslendi, ama Fleur-de-Nuit çoktan çılgınca kanat çırparak onlara doğru geliyordu. Bir sonraki fişeğin ışığında bıçakları, kılıçları ve tabancaları parlayan, güverteye atlamaya hazır bordacıların silüetlerini görebiliyordu. Temeraire çaba harcayarak oldukça beceriksizce uçuyordu; Fleur-de-Nuit yaklaşırken, çaresiz bir çaba göstererek ileri fırladı, ama artık daha hızlı değildi ve *Allegiance*'ın güvenliğine ulaşabilmek için diğer ejderhayı atlatamazdı.

Laurence yarayla ilgilenmeleri için neredeyse Temeraire'e borda etmelerine izin verecekti; çabalayan Temeraire'in kanat-

larının titrediğini hissedebiliyordu ve aklı o kırmızı anla, merminin boğuk darbesiyle doluydu; havada geçirdikleri her an, yarayı daha da kötüleştiriyordu. Ama Fransız ejderhasının mürettebatının çeviriye gerek olmayan üzüntü ve korkuyla dolu bağırışlarını duyabiliyordu ve bir teslimiyeti kabul edeceklerini sanmıyordu.

"Kanat sesleri duyuyorum," dedi Temeraire nefes nefese, sesi acıdan yüksek ve tiz çıkmıştı; başka bir ejderhayı kastetmişti ve Laurence boş yere anlaşılmaz gece göğünü araştırdı. İngiliz miydi, Fransız mı? Fleur-de-Nuit birden onlara doğru döndü; Temeraire hızlanmak için bir kez daha çabaladı ve birden, tıslayıp tüküren Nitidus'u gördü; gümüş-gri bir kanatlar karmaşası içinde Fransız ejderhasının başına vuruyordu. Sırtındaki Yüzbaşı Warren ayağa kalmış, şapkasını çılgınca Laurence'a sallayarak, "Gidin, gidin!" diye bağırıyordu.

Diğer taraftan Dulcia çıkagelmiş ve Fleur-de-Nuit'nin böğrünü tırmalayıp ısırarak Fransız ejderhasını geldiği yoldan geri dönmek zorunda bırakmıştı; iki hafif ejderha, formasyonlarının en hızlısıydı ve büyük Fleur-de-Nuit'nin ağırlığıyla boy ölçüşemeyecek olmalarına karşın, onu bir süre oyalayabilirlerdi. Kanatları iyice titremeye başlayan Temeraire yavaş bir yay çizerek dönmeye başlamıştı bile. Gemiye yaklaşırlarken, Laurence mürettebatın inişlerine yer açmak için ejderha güvertesini temizlediğini görebiliyordu: Güverte kıymıklar ve bükülmüş metallerle darmadağınıktı; *Allegiance* borda ateşinden kötü yara almıştı ve ikinci fırkateyn alt güvertelerini düzenli bir şekilde dövmeye devam ediyordu.

Temeraire düzgün bir şekilde inemedi. Bütün gemiyi sallayarak güverteye yarı düşmüştü. Temeraire tam anlamıyla inmeden önce Laurence kayışlarını çözmüştü. Hayvanın kürek kemiklerinin arasından kaydı; sertçe güverteye çarptığında bacağı

büküldü ama tekrar ayağa kalktı ve sendeleyerek düşe kalka Temeraire'in başına gitti.

Keynes dirseğe kadar siyah kan içinde, çoktan iş başındaydı; koşumcular Doktor'a fener tutarken, daha rahat çalışması için, Temeraire pek çok kişinin yardımıyla yavaşça yan döndü. Laurence, Temeraire'in başında dizlerinin üstüne çöktü ve yumuşak burna yanağını dayadı; pantolonu ılık kandan sırılsıklam olmuştu ve bulanıklaşan gözleri yanıyordu. Tam olarak ne dediğini ya da anlamlı gelip gelmediğini bilmiyordu, ama Temeraire konuşmak yerine yanıt olarak nefesini koyuverdi.

"İşte, buldum; maşa. Allen, şu aptallığı kes yoksa kafanı kırarım," dedi Keynes, arkasından bir yerden. "Güzel. Demir sıcak mı? Haydi bakalım; Laurence, kımıldamadan durması gerekiyor."

"Dayan, kıymetlim," dedi Laurence, Temeraire'in burnunu okşayarak. "Hiç durmadığın kadar hareketsiz dur; kıpırdama." Temeraire sadece kırmızı, titreyen burun deliklerinden gürültülü bir tıslama koyuverdi; bir kalp atışı, iki, ardından bütün nefesini koyuverdi ve Keynes bekleyen tepsiye bıraktığında çivili merminin çınlaması duyuldu. Sıcak demir yaraya bastırılınca Temeraire bir kere daha hafifçe tısladı; Laurence yanmış et kokusunu alınca neredeyse kusuyordu.

"İşte, bitti; temiz bir yara. Mermi göğüs kemiğine çarpıp durmuş," dedi Keynes. Rüzgâr dumanı dağıtmıştı ve Laurence aniden tekrar topların ve geminin bütün gürültüsünü duydu; dünya bir kez daha anlam ve şekil kazanmıştı.

Laurence sallanarak ayağa kalktı. "Roland," dedi, "Morgan'la birlikte gidip yelken bezi edinme şansınızın ne olduğuna bakın ve verebildikleri kadar alın; Temeraire'in etrafına biraz dolgu yapmamız gerekiyor."

"Morgan öldü, efendim," dedi Roland ve fener ışığında Laurence aniden kızın kirli yüzündeki soluk çizgilerin terden değil, gözyaşlarından olduğunu fark etti. "Dyer'la gideriz."

Denizcilerin iri şekilleri arasında şaşırtıcı derecede küçük gözüken iki ulak, Laurence'ın onaylamasını beklemeden anında koşarak uzaklaştı. Laurence bir süre bakışlarıyla onları takip etti ve ifadesi sertleşerek döndü.

Kıç güvertesi kanla o kadar kayganlaşmıştı ki sanki yeni boyanmış gibi parlıyordu. Katliamdan ve donanımın oldukça yerinde olmasından, Laurence, Fransızların şarapnel kullandığını tahmin etti ve gerçekten de güvertede yatan kırık kovan parçalarını gördü. Fransızlar filikaları ağzına kadar doldurmuştu ve sayıları çok fazlaydı. Gemilerinin kaybıyla öfkeden deliye dönmüş iki yüz çaresiz adam borda etmeye çabalıyordu. Filika demiri halatları boyunca ya da küpeşteye tutunan beş sıra vardı ve İngiliz denizciler arkalarındaki geniş ve boş güverteyle onları geride tutmaya çalışıyordu. Tabancalar patladı ve kılıçlar çarpıştı; uzun kargılı denizciler silahlarını, bastıran bordacılar kütlesinin arasına saplıyordu.

Laurence hiç bu kadar garip, orta mesafede, yakın ama uzak bir borda savaşı görmemişti; kendini çok garip ve tedirgin hissetti ve rahatlamak için tabancalarını çekti. Mürettebatının çoğunu göremiyordu. Granby kayıptı, teğmeni Evans da. Baş kasarasının aşağısında, bir adamı biçmek için sıçradığında Martin'in sarı saçları fenerlerin ışığında bir anlığına parladı; ardından elinde bir sopa olan iri yarı bir Fransız denizcinin darbesi altında gözden kayboldu.

"Laurence." Adının söylendiğini duydu ya da en azından, garip bir şekilde daha çok üç heceye ayrılmış, *Lao-ren-tse* gibi bir şeydi ve bakmak için döndü; Sun Kai kuzeyi, rüzgâr hattını

gösteriyordu ama son havai fişeğin ışığı da çoktan kaybolmaya başlamıştı ve Laurence adamın gösterdiği şeyi göremedi.

Fleur-de-Nuit aniden bir kükreme koyuverdi; hâlâ böğrüne saldıran Nitidus ve Dulcia'dan keskin bir şekilde, yan yatarak ayrıldı ve hızla karanlıkta kaybolarak doğuya doğru uzaklaştı. Hemen peşinde kükreyen bir Soylu Bakır'ın ve Sarı Orakçıların daha tiz çığlıkları vardı. Her yöne fişekler atarak geçişlerinin rüzgârı bütün çarmıhları salladı.

Kalan Fransız fırkateyni, gecenin karanlığında kaçabilmeyi umarak hemen bütün ışıklarını söndürdü, ama Lily formasyonu geminin üstüne yönlendirmişti. İki geçiş sonra Laurence, Fransız bayrağının yavaşça aşağı indirildiğini görürken, bütün bordacılar silahlarını atıp teslim olarak güverteye çöktü.

5. Bölüm

...Ve oğlunuzun davranışları her bakımdan hem kahramanca, hem de beyefendiceydi. Kaybı, onu tanıma ayrıcalığını paylaşan ve onunla birlikte hizmet etme onuruna erişmiş herkes için üzücüdür ve onu yakından tanıyanlar, hem akıllı ve cesur bir subayın hem de ülkesine ve Kral'ına sadık bir hizmetkârın soylu kişiliğine sahip olduğunu görmüştür. Yaşadığı gibi cesurca ve her şeye kadir Tanrı'dan başka hiçbir şeyden korkmadan öldüğünü bilmenizin sizi biraz rahatlatacağını umuyorum ve ulusları için her şeyini feda etmiş olanlar arasında onurlu bir yer bulacağına eminim.

Saygılarımla,

William Laurence

KALEMİ MASAYA KOYUP mektubu katladı. Korkunç derecede garip ve yetersizdi ama elinden daha iyisi gelmezdi. Bir asteğmen ve genç bir teğmenken kendi yaşlarında pek çok arkadaşını ve ilk komutası altında on üç yaşında bir çocuğu kaybetmişti ama daha önce, sınıfında kurşun askerlerle oynuyor olması gereken on yaşındaki bir çocuk için mektup yazmak zorunda kalmamıştı.

Bu, zorunlu mektupların sonuncusu ve en incesiydi; daha önceki savaşlarında yaptığı yiğitlikler hakkında söyleyecek çok fazla şey yoktu. Laurence mektubu kenara koydu ve daha az resmî bir tarzda annesine birkaç satır yazdı. Çarpışmanın haberi kesinlikle resmî gazetede yer alacaktı ve annesinin endişeleneceğini biliyordu. Önceki mektuplardan sonra rahat rahat yazmak zordu; kendisini, annesine onun ve Temeraire'in sağlığı konusunda güvence verme konusunda sınırlayarak yaralanmalarından bahsetmedi. Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'na yazdığı raporda, savaşın uzun ve yorucu tarifini yapmıştı; onlara daha pembe bir tablo çizmeye vicdanı izin vermemişti.

Sonunda işini bitirerek, küçük yazı masasını kapadı, mektupları toplayıp her birini mühürledi ve yağmura ya da deniz suyuna karşı muşambaya sardı. Hemen kalkmadı ve pencerelerden boş okyanusu izleyerek sessizce oturdu.

Ejderha güvertesine geri dönmek kolay aşamalar halinde kat edilen yavaş bir işti. Baş kasarasına ulaştığında, ganimetleri *Chanteuse*'e bakıyormuş gibi yaparak dinlenmek için bir süre iskele küpeştesine dayandı. Yelkenleri gevşekçe sallanarak dalgalanıyordu; uzaktan karıncalar gibi görünen adamlar, donanımını tekrar düzene sokmak için direklerine tırmanıyordu.

Neredeyse bütün formasyon gemiye doluştuğu için, ejderha güvertesindeki manzara artık çok farklıydı. Yarası yüzünden iskele kısmının tamamı Temeraire'e ayrılmıştı ama geri kalan ejderhalar birbirine karışmış rengârenk kollar ve bacaklar yığını halinde, nadiren kımıldanarak yatıyordu. Geriye kalan alanı neredeyse tek başına dipte yatan Maximus kaplıyordu; diğer ejderhalarla kıvrılıp yatmanın saygınlığına yakışmadığı düşünen Lily bile, kuyruğunu ve kanatlarını Maximus'un üstüne koymak zorunda kalmışken, böyle iddialarda bulunmayan daha yaşlı ve

daha küçük ejderhalar Messoria ve Immortalis, kolları ve bacakları oradan buradan gevşekçe sallanır biçimde Maximus'un geniş sırtına yayılmıştı.

Hepsi de uyukluyor ve durumlarından tam anlamıyla memnun görünüyordu; sadece Nitidus çok uzun süre kımıldamadan yatamayacak kadar kurtluydu ve şu anda daire çizerek merakla fırkateynin etrafında uçuyordu. *Chanteuse*'deki kafaların gergin bir şekilde sık sık gökyüzüne doğru dönmesinden anlaşıldığı kadarıyla, denizcileri huzursuz edecek kadar alçaktan uçuyordu. Dulcia görünürlerde yoktu; büyük olasılıkla çarpışma haberini ulaştırmak için çoktan İngiltere'ye doğru yola çıkmıştı.

Güvertede yürümek bir çeşit macera haline gelmişti; özellikle işbirliği yapmayan ve sürüklenen bir bacakla. Laurence uykusunda seğiren Messoria'nın sallanan kuyruğu yüzünden düşmekten ucu ucuna kurtulmayı başardı. Temeraire de sesli bir şekilde uyuyordu; Laurence ona bakmaya gittiğinde, bir gözünü hafifçe açıp ona baktıktan sonra tekrar kapadı. Laurence onu kaldırmaya çalışmadı. Rahat olduğunu görmek son derece sevindiriciydi. Temeraire o sabah iyi yemişti –iki inek ve büyük bir tonbalığı– ve Keynes yaranın şu anki iyileşme sürecinden tatmin olduğunu açıklamıştı.

"Berbat bir silah çeşidi," demişti, tüyler ürpertici bir zevk alarak, çıkarmış olduğu mermiyi Laurence'a gösterirken; Laurence pek çok kısa dikenine bakmak zorunda kalmadan önce temizlenmiş olmasından minnettardı. "Rusların bu çeşit bir şey kullandığını duymuş olmama karşın, daha önce bunun gibi bir şey görmemiştim; daha derine girmiş olsaydı bunu çıkartmaya çalışmaktan hoşlanmayacağımı söyleyebilirim."

Ama şans eseri, mermi göğüs kemiğine çarpmış ve derinin ancak on beş santim altına girmişti; öyle bile olsa, mermi de onu

çıkartmak da, göğüs kaslarını insafsızca yırtmıştı ve Keynes, Temeraire'e en az iki hafta, belki de bir ay uçmaması gerektiğini söylemişti. Laurence geniş, sıcak omza elini koydu; bu kadar ucuz atlattıklarına memnundu.

Diğer kaptanlar güvertede neredeyse tek açık alan olan mutfak bacasının kenarına tutturulmuş küçük, katlanan bir masaya oturmuş, kâğıt oynuyordu; Laurence yanlarına gitti ve Harcourt'a mektup paketini verdi. "Bunları almayı kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi, soluklanmak için kendini bırakıp otururak.

Hepsi oyuna ara vererek büyük pakete baktı. "Çok çok üzgünüm, Laurence." Harcourt paketi çantasına koydu. "Bunları yazarken fena halde hırpalanmış olmalısın."

"Kahrolası ödlek işi." Berkley kafasını iki yana salladı. "Gecenin karanlığında sinsi sinsi yaklaşmak savaştan çok casusluğa benziyor."

Laurence sessizdi; anlayışları için minnettardı, ama şu an konuşamayacak kadar canı sıkkındı. Riley yavaşça yaptıkları görevleri okurken, hamaklarına sarılı denizcilerin ayaklarına gülle, havacılarınkine demir kovanlar bağlanmış cesetler birbiri ardına denize bırakılırken bacağının itirazlarına karşın bir saat ayakta dikildiği için cenazeler yeterince zor olmuştu.

Sabahın geri kalanını, katliamın ne yazık ki uzun listesini çıkararak artık teğmeni olarak görev yapan Ferris'le geçirmişti. Granby göğsüne bir mermi yemişti; neyse ki bir kaburgasını kırmış ve doğruca arkadan çıkmıştı ama çok fazla kan kaybetmişti ve ateşler içinde yatıyordu. Teğmeni Evans'ın ayağı kötü kırılmıştı ve İngiltere'ye gönderilmişti; en azından Martin kendini toparlamıştı ama çenesi o kadar şişmişti ki homurdanmalar dışında konuşamıyor ve sol gözüyle henüz göremiyordu.

Üstçülerinden ikisi daha ciddi yara almıştı; avcı erlerinden Dunne yaralanmış, Donnell da ölmüştü; altçılardan Miggsy ölmüştü. En kötü darbeyse koşumculara gelmişti; dördü birden, onları ekstra koşum taşıdıkları güverte altında yakalayan tek bir top güllesiyle ölmüşlerdi. Toka kutusunu taşıyan Morgan da onlarlaydı; son derece üzücü bir kayıptı.

Büyük olasılıkla yüzündeki kederi gören Berkley, "En azından sana Portis ve Macdonaugh'ı verebilirim," dedi, Laurence'ın, elçilerin gelişi sonrası çıkan karmaşada Maximus'a transfer olan eski üstçülerini kastederek.

"Sende adam eksiği olmayacak mı?" diye sordu Laurence. "Maximus'tan mürettebat çalamam; siz aktif görevdesiniz."

"Halifax'tan, büyük olasılıkla Maximus için bir düzine adamla birlikte *William of Orange* adında bir nakliye gemisi geliyor," dedi Berkley. "Kendininkileri geri almaman için bir sebep yok."

"Seninle tartışmayacağım; Tanrı biliyor ya, umutsuz şekilde adam eksiğim var," dedi Laurence. "Ama yavaş yol alıyorsa gemi bir ay içinde gelmeyebilir."

"Ah, sen aşağıdaydın, bu yüzden Yüzbaşı Riley'ye haberi verirken duymadın," dedi Warren. "*William* sadece birkaç gün önce görülmüş; buradan çok uzakta değil. Bu yüzden Chenery ve Dulcia'yı onu getirmek için gönderdik. Bizi ve yaralıları eve o götürecek. Ayrıca sanırım Riley bu teknenin bir şeye ihtiyacı olduğunu söylüyordu... sehere olamaz, değil mi, Berkley?"

"Serene," dedi Laurence, donanıma bakarak; günışığında yelkenleri destekleyen kıymık kıymık ve çiçekbozuğu serenelerin gerçekten de çok çirkin durduğunu görebiliyordu. "Bize biraz malzeme verebilirlerse kesinlikle çok iyi olur. Ama bilmelisin, Warren, bu bir gemi, tekne değil."

"Arada fark var mı ki?" dedi Warren ilgisizce, Laurence'ı sinirlendirerek. "Aynı şey için iki sözcük olduğunu düşünmüştüm; yoksa boyut farkı mı var? Maximus her an güverteden düşecekmiş gibi duruyor olmasına karşın, bu gemi kesinlikle bir dev."

"Düşmüyorum," dedi Maximus, ama gözlerini açıp arkasına baktı ve yalnızca suya düşme tehlikesi olmadığına emin olduktan sonra tekrar yerleşip uykusuna geri döndü.

Laurence ağzını açtı ve bir açıklama yapmaya uğraşmadan tekrar kapadı; savaşın çoktan kaybedilmiş olduğunu hissediyordu. "Birkaç gün bizimle kalacaksınız öyleyse?"

"Sadece yarına kadar," dedi Harcourt. "Uzayacak gibi olursa, sanırım uçmak zorunda kalacağız; ejderhaları gereksiz yere zorlamaktan hoşlanmıyorum, ama Lenton'ı Dover'da eksik adamla bırakmaktan da hiç hoşlanmıyorum. Hem nereye gittiğimizi merak ediyordur; yalnızca donanmayla Brest açıklarında gece manevraları yapıyorduk, tabii Guy Fawkes Gecesi[3] gibi havai fişek attığınızı görene kadar."

Riley elbette, esir alınan Fransız subayları da dahil, hepsini yemeğe davet etmişti. Harcourt cinsiyeti kolayca açığa çıkabileceği için deniz tutmasını bahane etmek zorunda kalmıştı ve Berkley bir defada beş kelimeden uzun cümle kurmamaya meyilli, az konuşan bir adamdı. Ama Warren, özellikle bir ya da iki kadeh sert şarap içtiği zaman kolayca sohbete girebiliyordu ve neredeyse otuz yıldır görev yaptığı için Sutton'ın iyi bir hikâye

3 1605'te İngiliz aristokrasisine düzenlenen büyük komplonun gerçekleşmeden ortaya çıkması üzerine yakalanıp asılan Katolik bir İngiliz askeri. Her yıl 5 Kasım gecesi, Birleşik Krallık ve diğer eyaletlerde komplonun başarısızlığa uğratılmış olması, Guy Fawkes Gecesi olarak şenliklerle kutlanır. Havai fişekler patlatılır, büyük fıçılar ateşe verilerek caddelerde yuvarlanır ve bu büyük vatan hainin cezalandırılmasını anmak için Guy Fawkes maskesi takılmış kuklalar yakılır. Günümüzde politikadan çok, eğlence amaçlı yapılan bir kutlamadır. (yay. n.)

birikimi vardı; birlikte sohbeti enerjik bir tarzda devam ettirmişlerdi.

Ama Fransızlar sessiz ve şaşkındı ve İngiliz denizciler onlardan sadece biraz daha iyi durumdaydı; sıkıntıları yemek ilerledikçe daha da belirgin bir hal almaya başladı. Lord Purbeck ağır ve resmî, Macready keyifsizdi; Riley bile karakterine uygun olmayacak ölçüde sessizdi ve açıkça huzursuzdu.

Sonrasında ejderha güvertesinde kahvelerini içerlerken Warren, "Laurence, eski görevine ya da gemi arkadaşlarına hakaret etmek gibi bir niyetim yok, ama Tanrım!" dedi. "Durumu daha da zorlaştırıyorlar. Dün gece onları oldukça uzun bir çarpışmadan ve kim bilir kaç kova dolusu kandan kurtaramadığımız için fazlasıyla içerlemiş olduklarını düşündüm."

"Pek çoğunu kurtarmak için oldukça geç geldiğimizi düşündüklerini sanıyorum." Sutton, ejderhası Messoria'ya yaslanıp bir puro yaktı. "Bu da yetmiyormuş gibi karşılığında zaferi tek başlarına kazanmalarına mani olduk ve Fransız gemisi ele geçirilmeden önce geldiğimiz için ganimeti paylaştığımızdan bahsetmiyorum bile. Bir fırt ister misin, canım?" diye sordu, puroyu Messoria'nın dumanı soluyabileceği bir mesafede tutarak.

"Hayır, sizi temin ederim, onları tamamen yanlış anlamışsınız," dedi Laurence. "Siz gelmeseydiniz o fırkateyni asla ele geçiremezdik. O kadar çok hasar görmemişti ve istediği zaman bizden kaçabilirdi; güvertedeki her adam sizin geldiğinizi gördüğüne sevindi." Bu konuda çok fazla konuşmak istemiyordu, ama onların bu kadar kötü izlenimle ayrılmalarını da istemiyordu; bu yüzden kısaca, "Siz gelmeden önce batırdığımız diğer fırkateyn *Valérie* yüzünden; çok fazla adam kaybettiler," diye ekledi.

Canının sıkkın olduğunu fark edip üstelemediler; Warren ağzını açmaya niyetlendiğinde, Sutton onu dürterek susturdu ve

bir deste kâğıt getirmesi için ulağına seslendi. Denizci subaylardan ayrıldıkları için Harcourt da onlara katılmıştı ve oyuna başladılar. Laurence kahvesini bitirip sessizce uzaklaştı.

Temeraire oturmuş, boş denize bakıyordu; bütün gün uyumuş ve yemek zamanında uyanmıştı. Ön ayağının üstünde Laurence'a yer açmak için kımıldandı ve hafifçe iç geçirerek Laurence'ın etrafına kıvrıldı.

"Bu kadar kafana takma." Laurence kendisinin uyamayacağı bir tavsiyede bulunduğunun farkındaydı, ama Temeraire'in batma olayını çok fazla kafaya takmasından ve kendini bir melankoliye sürüklemesinden korkuyordu. "İskele tarafımızdan gelen ikinci firkateyn yüzünden büyük olasılıkla rüzgâr altına dönecektik ve bütün ışıkları söndürüp havai fişeklerimizi durdursalardı, Lily ve diğerleri gecenin karanlığında bizi bulamazdı. Pek çok hayat kurtardın, tabii *Allegiance*'ı da."

"Kendimi suçlu hissetmiyorum," dedi Temeraire. "Niyetim onu batırmak değildi, ama battığı için üzgün değilim; mürettebatından pek çoğunu öldürme niyetindeydiler ve elbette onlara izin verecek değildim. Benim canımı sıkan denizciler; bana çok garip bakıyor ve yakınıma gelmek istemiyorlar."

Laurence ne bu gözlemin doğru olmadığını söyleyebiliyor, ne de verecek herhangi bir teselli bulabiliyordu. Denizciler bir ejderhayı insan iradesindeki basit bir araç, nefes alıp uçması dışında bir gemiye çok benzeyen bir savaş makinesi olarak görmeyi tercih ederdi. Boyutunun doğal bir yansıması olarak gücünü ve kaba kuvvetini pek zorlanmadan kabul edebilirlerdi; ondan bunun için korkuyorlarsa, iri, tehlikeli bir adamdan da korkabilirlerdi. Ama İlahi Rüzgâr'ın dünyevi olmayan bir yanı vardı ve *Valérie*'nin yok oluşu, insan aklı için çok acımasızdı. Bu, gökyüzünden gelen eski ateş ve yıkım efsanelerini canlandırmıştı.

Savaş çoktan Laurence'ın anılarında bir kâbus olarak yerini almıştı. Havai fişeklerin gösterişli patlamaları ve top ateşlerinin kırmızı ışıkları, Fleur-de-Nuit'nin kül beyazı gözleri, dilindeki acı duman tadı ve her şeyden çok dalganın, bir oyunun üzerine kapanan bir perde gibi yavaş yavaş inişi. Sessizlik içinde Temeraire'in kolunu okşadı ve birlikte zarifçe yol alan geminin dümen suyunu izlediler.

Sabahın ilk ışıklarında, "Gemi göründü!" uyarısı geldi. *William of Orange* ufukta görünmüştü. Riley dürbünüyle gemiye baktı. "Tayfalara erken kahvaltı vereceğiz; dokuzdan önce selamlama mesafesine girmiş olur."

Chanteuse iki büyük geminin arasında yol alıyordu ve çoktan, yaklaşan nakliye gemisini selamlamaya başlamıştı. Ganimet olarak kamulaştırılmak üzere esirleri taşıyarak İngiltere'ye götürülecekti. Gün açık ve çok soğuk, gökyüzü masmaviydi ve *Chanteuse* beyaz babafingoları ve kontra babafingolarıyla çok hoş görünüyordu. Bir nakliye gemisinin ganimet ele geçirmesi nadir görülen bir şey olduğu için, havanın bir kutlama havası olması gerekiyordu; kırk dört toplu, savaşa hazır bir gemi olarak kesinlikle donanmaya katılacak ve ayrıca esirler için kafa parası verilecekti. Ama ortamın gerginliği gece boyunca azalmamıştı ve adamlar çalışırken çoğunlukla sessizdi. Laurence çok iyi uyuyamamıştı ve şu anda baş kasarasının küpeştesinde durmuş, düşünceli bir ifadeyle, yaklaşan *William of Orange*'ı izliyordu; çok geçmeden tekrar yalnız kalacaklardı.

"Günaydın, Yüzbaşı," dedi Hammond yanına gelerek. Davetsizce gelmesi hoş değildi ve Laurence bunu saklamak için çok fazla girişimde bulunmamasına karşın, bu, adam üzerinde pek bir etki bırakmamış gibi gözüküyordu. Hammond yüzünde yakışıksız bir tatminle *Chanteuse*'e bakmakla meşguldü. "Yolculuğa başlamak için daha iyisini isteyemezdik."

Parçalanmış güverteyi tamir eden marangoz ve yardımcıları yakınlarda çalışıyordu; içlerinden, Spithead'de gemiye katılmış ve çoktan geminin maskarası olmuş Leddowes adında neşeli, eğik omuzlu bir adam, bu söz karşısında doğrularak topuklarının üzerine oturdu ve açık bir tiksintiyle dik dik Hammond'a baktı; ta ki iri yarı, sessiz bir İsveçli olan marangoz Eklof işine geri dönmesi için koca eliyle omzuna bir yumruk atana kadar.

"Böyle düşünmenize şaşırdım," dedi Laurence. "Bir birinci sınıf tercih etmez miydiniz?"

"Hayır, hayır," dedi Hammond, iğnelemeyi anlamayarak. "Bu tam insanın isteyebileceği gibi. Güllelerden birinin Prens'in kamarasından geçtiğini biliyor muydunuz? Muhafızlarından biri öldü, kötü bir şekilde yaralanan bir diğeri de sabahı çıkaramadı; son derece öfkeli olduğunu tahmin ediyorum. Fransız donanması, diplomasinin aylardır yapamadığını bizim için bir gecede yaptı. Sizce ele geçirilen geminin kaptanı Prens'in huzuruna çıkarılabilir mi? Elbette onlara bize saldıranların Fransız olduğunu söyledim, ama bu su götürmez bir kanıt sunacaktır."

"Yenilgiye uğramış bir subayı bir Roma zafer ganimeti gibi gezdirmeyeceğiz," dedi Laurence soğuk bir şekilde; kendisi de bir keresinde esir düşmüştü ve o zaman çok genç bir asteğmen olmasına karşın, ondan büyük bir ciddiyetle şeref sözü isteyen Fransız kaptanın kusursuz nezaketini hatırlıyordu hâlâ.

"Elbette, anlıyorum... Bu çok iyi gözükmez herhalde," dedi Hammond üzüntüyle ve ekledi, "Gerçi yazık olurdu..."

"Hepsi bu mu?" diye sözünü kesti Laurence, daha fazla dinlemek istemeyerek.

"Ah... özür dilerim; rahatsızlık verdiğim için bağışlayın," dedi Hammond, sonunda Laurence'a bakarak. "Sadece sizi bilgilendirmek niyetindeydim; Prens sizi görmek istiyor."

"Teşekkür ederim, bayım," dedi Laurence, sert bir şekilde. Hammond, Laurence'ı bir an önce gitmeye teşvik etmek ya da görüşme için birtakım tavsiyelerde bulunmak için sanki bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi gözüküyordu ama cesaret edemedi ve kısa bir baş selamıyla hızla uzaklaştı.

Laurence, Yongxing'le konuşmak istemiyordu, ama ona saygısızlık etmek de istemiyordu ve ruh hali, Prens'in geminin kıç tarafındaki kamarasına dura-kalka yapacağı tatsız yolculuk için pek uygun değildi. Hizmetkârları onu girişte bekletmeye çalışınca, kısaca, "Hazır olduğunda bana haber gönderebilir," dedi ve gitmek üzere döndü. Adamlardan biri çıkışı kapatmak için çoktan kapının eşiğinde durmuştu bile ve bir süre sonra Laurence doğruca büyük kamaraya doğru yönlendirildi.

Duvardaki karşılıklı iki delik, rüzgârın girmesini önlemek için mavi ipek kumaşlarla doldurulmuştu ama yine de duvarlara asılmış yazılı uzun parşömen şeritler hava akımıyla ara sıra sallanıyordu. Yongxing vernikli tahtadan küçük bir yazı masasının başında, kırmızı kumaşla kaplı bir koltukta dimdik oturuyordu; geminin hareketine karşın, fırçası hokkasından kâğıda hiç mürekkep damlatmadan, sabit bir şekilde gidip gelerek parlak, ıslak harflerle düzgün sıralar ve satırlar oluşturuyordu.

"Beni görmek istemişsiniz, bayım," dedi Laurence.

Yongxing son satırı tamamladı ve hemen yanıt vermeyerek fırçasını kenara koydu; taş bir mühür aldı, kırmızı mürekkeple dolu ufak bir kutuya batırıp bekletti ve sayfanın altına bastı; ardından sayfayı katlayıp kenardaki benzer bir sayfanın üstüne koydu ve ikisini mumlanmış bir kumaş parçasıyla birlikte katladı. "Feng Li," diye seslendi.

Laurence irkildi; köşede, lacivert, sade bir cüppe giyen bir hizmetkârın dikildiğini fark etmemişti bile. Feng uzun boylu bir

adamdı ama sürekli eğilmekten kamburu çıkmıştı ve Laurence'ın tek görebildiği, kazınmış başının arkasından devam eden kusursuz bir hattı. Sessiz bir merakla Laurence'a çabuk bir bakış attı, ardından masayı kaldırıp bir damla bile mürekkep dökmeden kenara taşıdı.

Çabucak geri gelerek Yongxing'e bir ayak taburesi getirdi, ardından tekrar odanın köşesine çekildi; Yongxing'in görüşme arasında onu göndermeye niyeti olmadığı açıktı. Prens kollarını koltuğun kolluğuna dayamış, dik oturuyordu ve odanın uzak duvarına dayalı iki sandalye olmasına karşın, Laurence'a oturmasını söylemedi. Bu, düşünce yapısını kesinlikle ortaya koyuyordu; Laurence, Yongxing konuşmaya başlamadan omuzlarının sertleştiğini hissetti.

"Buraya sadece gereklilikten dolayı getirilmiş olmana karşın," dedi Yongxing soğuk bir şekilde, "Lung Tien Xiang'la yoldaş kalabileceğini ve ona kendi malın gibi davranmaya devam edebileceğini sanıyorsun. Şimdi de daha kötüsü oldu. Hırçın ve umursamaz tavırların yüzünden ciddi biçimde yaralandı."

Laurence dudaklarını birbirine bastırdı; yanıt olarak, uygar bir söze yaklaşan herhangi bir şey söyleyebileceği konusunda kendine güvenmiyordu. Hem Temeraire'i savaşa götürmeden önce, hem de savaşı takip eden gece boyunca korkunç çarpmanın ve Temeraire'in güçlükle ve acıyla aldığı nefesin sesini hatırlayarak kararını sorgulamıştı, ama Yongxing'in sorgulaması başka bir mesele yüzündendi.

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

Yongxing muhtemelen ondan yere kapanmasını ya da af dilemesini beklemişti. Bu kısa yanıt Prens'i öfkeden dolayı konuşkan yapmıştı. "Ahlak anlayışından bu kadar yoksun musun?" dedi. "Vicdanın yok; Lung Tien Xiang'ı bir at gibi ölüme götü-

recektin. Onunla bir daha havalanmayacaksın ve sefil hizmetkârlarını ondan uzak tutacaksın. Etrafına kendi muhafızlarımı yerleştireceğim..."

"Bayım," dedi Laurence, "cehenneme kadar yolunuz var." Yongxing lafının bölünmesine sinirlenmekten çok, şaşırmış gözükerek birdenbire durdu ve Laurence, "Muhafızlarınıza gelince," diye ekledi, "bir tanesi ejderha güvertesine adımını atarsa, Temeraire'e söyleyip onu denize attırırım. İyi günler."

Hafifçe başını eğerek selam verdi ve yanıt beklemeden dönüp doğruca odadan çıktı. Yanlarından geçerken hizmetkârlar dik dik ona baktı, ama bu sefer yolunu kesme girişiminde bulunmadılar. Hızlı hareket etmek için bacağını isteğine itaat etmeye zorluyordu. Cüretinin bedelini ödüyordu; geminin bitmek bilmeyen diğer ucundaki kamarasına gidene kadar bacağı tamamen kaskatı kesilmese de her adımda seğirip titremeye başladı. Sandalyesinin rahatlığına varmaktan dolayı memnundu ve karmakarışık ruh halini bir kadeh şarapla yatıştırdı. Belki sert konuşmuştu, ama bundan hiç pişman değildi; Yongxing en azından bütün İngiliz subaylarının ve beyefendilerinin her zorbaca kaprisine boyun eğmeye hazır olmadığını anlamıştı.

Bu tatmin edici bir hareket olmasına karşın, Laurence saygısızlığının, Temeraire'den ayrılması konusunda Yongxing'in asla aksi yönde ikna edilemeyeceği inancını bir hayli güçlendirdiğini kabul etmekten alamıyordu kendini. Hammond'a göre, Bakanlar Kurulu bütün uğraşları karşılığında kazanacak bir şeye sahip olabilirdi; kendi adına Laurence'ın kaybedecek daha önemli bir şeyi kalmamıştı. Bu korkutucu bir düşünceydi ve kadehini bırakıp ağrıyan bacağını ovarak bir süre karanlıkta sessizce oturdu. Güvertede altı kere zil çaldı ve düdüğün hafifçe ötmesiyle ve aşağıdaki kasara altına kahvaltıya giden tayfaların ayak patırtılarını duydu ve mutfaktan gelen çayın keskin kokusunu aldı.

Kadehini bitirip bacağını biraz da olsa rahatlatan Laurence, sonunda ayağa kalktı ve Riley'nin kamarasına gidip kapıyı tıklattı. Riley'den muhafızları güverteden uzak tutmak için birkaç tane bahriyeli görevlendirmesini istemeyi düşünüyordu, ama Hammond'ın çoktan orada olduğunu ve yüzünde bilinçli bir suçluluk izi ve telaşla Riley'nin yazı masasının önünde oturduğunu görmek onu hem şaşırttı, hem de keyfini kaçırdı.

"Laurence," dedi Riley oturması için bir sandalye göstererek, "Bay Hammond'la yolcular hakkında konuşuyorduk." Laurence, Riley'nin yorgun ve endişeli göründüğünü fark etti. "Doğu Hindistan Şirketi haberinden beri güverte altında tutulduklarını dikkatime sundu. Bu yedi ay daha bu şekilde devam edemez; güverteye çıkmalarına ve biraz hava almalarına izin vermeliyiz. İtiraz etmeyeceğinden eminim; tayfalarla bir arada olmalarına cesaret edemeyeceğimiz için bence ejderha güvertesine çıkmalarına izin verebiliriz."

Bundan daha tatsız ya da zamanlaması bu kadar kötü başka bir öneri olamazdı. Laurence kızgınlık ve ümitsizlik karışımı bir hisle Hammond'ı süzdü. Adam felaket getirmek için kötücül bir dehaya sahip gibi görünüyordu; en azından Laurence'ın bakış açısından. Ve uzun bir yolculukta birbiri ardına gelecek diplomatik entrika olasılığı son derece ürkütücüydü.

"Rahatsızlık için üzgünüm," dedi Riley, Laurence hemen yanıt vermeyince. "Yalnızca başka ne yapılabileceğini bilmiyorum. Yer sıkıntısı yok, değil mi?"

Bu da tartışma götürmezdi; gemide bu kadar az havacı olup geminin kadrosu neredeyse tamam olunca, denizcilerden alanlarının herhangi bir kısmını vermelerini istemek haksızlık olurdu ve bu sadece zaten yüksek olan gerginliği artırırdı. Uygulama açısından Riley kesinlikle haklıydı ve geminin kaptanı olarak

yolcuların nerede dolaşacaklarını belirlemek onun hakkıydı, ama Yongxing'in tehdidi konuyu bir prensip meselesine dönüştürmüştü. Laurence, derdini Riley'ye açıkça anlatmak istiyordu ve Hammond orada olmasaydı, bunu yapacaktı; sanki...

"Belki," diye söze karıştı Hammond aceleyle, "Yüzbaşı Laurence ejderhayı rahatsız edeceklerinden endişeleniyordur. Gerçek anlamda bir sınır çizerek onlara ejderha güvertesinin bir kısmını ayırmamızı önerebilir miyim? Belki bir ip gerilebilir. Boya da işe yarayacaktır."

"Onlara sınırlarını açıklama nezaketini gösterirseniz bu işe yarayacaktır, Bay Hammond," dedi Riley.

Laurence açık bir itirazda bulunmadı ve yaptıkları üzerinde yorum yapmasına yol açarak Hammond'ın önünde konuşmak istemiyordu; özellikle hiçbir şey elde edemeyeceği bir zamanda. Riley onu anlardı –ya da en azından Laurence öyle umuyordu– ama birden bundan o kadar da emin olamadı; anlasın ya da anlamasın, zorluk değişmiyordu ve Laurence başka ne yapılabileceğini bilemiyordu.

Teslim olmamıştı; hem de hiç, ama yakınmak ve Riley'nin durumunu daha da zorlaştırmak istemiyordu. "Ayrıca şunu da açık bir şekilde dile getireceksiniz, Bay Hammond," dedi Laurence, "hiçbiri güverteye silahlı çıkmayacak, ne tüfek, ne de kılıçla. Herhangi bir çatışma halinde hemen güverte altına inecekler. Ne mürettebatıma, ne de Temeraire'e karışmalarına izin vermeyeceğim."

"Ama, bayım, aralarında askerler var," diye itiraz etti Hammond. "Eminim arada tatbikat yapmak isteyeceklerdir..."

"Çin'e varana kadar bekleyebilirler," dedi Laurence.

Hammond peşinden çıktı ve Laurence'ı kamarasının ka-

pısında yakaladı; içeride, yer ekibinden iki kişi fazladan sandalye getirmişti ve Roland ile Dyer masaya tabakları yerleştirmekle meşguldü. Diğer ejderha kaptanları, ayrılmadan önce Laurence'la kahvaltı edecekti. "Bayım," dedi Hammond, "lütfen bana bir dakikanızı ayırın. Sinirli olduğunu bile bile sizi Prens Yongxing'e gönderdiğim için beni bağışlamanızı rica ediyorum ve sizi temin ederim, tartışmanız ve sonuçları için yalnızca kendimi suçluyorum; yine de sizden sabırlı davranıp..."

Laurence buraya kadar kaşlarını çatarak dinlemişti ve artık artan bir inanmazlıkla, "Durumdan zaten haberdar olduğunuzu mu söylüyorsunuz?" dedi. "Yüzbaşı Riley'ye bu öneriyi, onlara güverteyi yasakladığımı bilerek yaptığınızı mı?"

Konuşurken sesi yükseliyor ve Hammond çaresizlik içinde kamaranın açık kapısına bakıyordu. Roland ve Dyer ellerindeki büyük gümüş tabakları umursamadan, ardına kadar açılmış gözlerle ve ilgiyle ikisine bakıyordu. "Şunu anlamalısınız ki onlara bu şekilde *davranamayız*. Prens Yongxing bir emir verdi; ona açıkça karşı gelirsek, onu kendi adamlarının önünde küçük düşürmüş..."

"Öyleyse bana emir vermemeyi öğrense iyi olur, bayım," dedi Laurence öfkeyle, "ve onun adına emirlerini uygulamak yerine bunu ona söyleseniz iyi edersiniz, bu sinsi..."

"Tanrı aşkına! Sizin Temeraire'den kopartıldığınızı görmek istediğimi mi düşünüyorsunuz? Pazarlık yapmamızı sağlayan tek şey ejderhanın sizden ayrılmayı reddetmesidir," dedi Hammond sinirlenerek. "Ama bu, iyi niyet olmadan bizi tek başına hiçbir yere getirmez ve denizde olduğumuz sürece Prens Yongxing emirlerini uygulatamazsa, durumlarımız Çin'de tamamen tersine dönmüş olur. Gururunuz için bizden bir ittifaktan vaz-

geçmemizi mi istiyorsunuz? Temeraire'den ayrılmama umudundan bahsetmiyorum bile," diye ekledi.

"Ben diplomat değilim," dedi Laurence, "ama size şu kadarını söyleyeyim, bayım, ona ne kadar yaltaklanırsanız yaltaklanın, Prens'ten iyi niyet adına bir tutamdan fazlasını alacağınızı düşünüyorsanız, kahrolası bir aptalsınız demektir ve hayallerle satın alınabileceğimi düşünmediğiniz için size teşekkür ederim."

Laurence, Harcourt ve diğerlerini hoş bir şekilde uğurlamak istemişti, ama sohbetine yardımcı olacak kimse olmadığı için masası sosyal ağırlığı tek başına taşımaya bırakılmıştı. Neyse ki yüklü bir ambarları ve mutfağa yakın olmanın bazı avantajları vardı. Domuz pastırması, jambon, yumurta ve kahve, gemi bisküvilerinin içine sarılmış ve kızartılmış büyük bir tonbalığı porsiyonuyla –geri kalanı Temeraire'e gitmişti– birlikte masaya dumanı üstünde geldi; ayrıca büyük bir tabak kiraz reçeli ve daha da büyük bir tabak marmelat vardı. Laurence çok az yedi ve Warren savaşın gidişatını göstermesini isteyince memnuniyetle kabul etti. Tuzlukla *Allegiance*'ın, ekmek parçalarıyla da gemilerin ve Fleur-de-Nuit'nin manevralarını göstermek için içindekilerin büyük bölümüne dokunulmamış tabağını kenara itti.

Laurence ve diğer kaptanlar ejderha güvertesine çıktığında, ejderhalar kendi kahvaltılarını bitirmek üzereydi. Laurence beyaz sargılarıyla çok daha rahat görünen Temeraire'i uyanık ve tetikte gördüğüne sevinmişti. Temeraire, Maximus'u bir parça tonbalığı denemesi için ikna etmeye çalışıyordu.

"Bu özellikle çok lezzetli ve daha bu sabah tutuldu," dedi. Maximus derin bir kuşkuyla balığa baktı. Temeraire yarısını çoktan yemişti ama başı yerinde duruyordu ve ağzı açık, güvertede boş boş bakıyordu. Tutulduğunda yedi yüz kilo geliyor olmalı, diye tahmin etti Laurence; yarısı bile etkileyiciydi.

Maximus sonunda başını eğip balığı aldı. Koca balık onun için tek bir lokmaydı ve şüpheci bir yüz ifadesiyle çiğnemesi komikti. Temeraire umutla bekliyordu; Maximus balığı yutup dudaklarını yaladı. "Yiyecek başka bir şey yoksa çok kötü değil, ama çok kaygan."

Temeraire'in yelesi hayal kırıklığıyla indi. "Belki de damak tadının gelişmesi gerekiyordur. Senin için bir tane daha tutabileceklerini söyleyebilirim."

Maximus homurdandı. "Hayır, balıkları sana bırakıyorum. Koyun eti kaldı mı hiç?" diye sordu, ilgiyle çobanlara bakarak.

"Kaç tane yedin?" diye sordu Berkley, merdivenlerden çıkıp ona doğru yürüyerek. "Dört? Bu kadarı yeter. Biraz daha büyürsen hiç havalanamayacaksın."

Maximus duymazdan geldi ve kesme teknesinden son koyun budunu da aldı; diğerleri de yemeklerini bitirmişti ve çoban yardımcıları kanı temizlemek için ejderha güvertesine su basmaya başladı; kısa bir süre sonra geminin önünde tam bir köpekbalığı çılgınlığı yaşanıyordu.

William of Orange neredeyse yanlarına gelmişti ve geminin kaptanıyla, erzakları hakkında konuşmak üzere diğer gemiye geçmiş olan Riley, *William*'ın güvertesinde göründü ve adamları tahta direkler ve yelken bezleri erzakını yığmaya başlarken tekrar *Allegiance*'a döndü. "Lord Purbeck," dedi Riley güverteye çıkarken, "erzakları almak için filikaları gönderelim lütfen."

"Onları biz getirelim mi?" diye sordu Harcourt, ejderha güvertesinden seslenerek. "Sonuçta Maximus ile Lily'yi güverteden alacağız; daireler çizerken erzakları kolaylıkla getirebiliriz."

"Teşekkür ederim, bayım; bana çok büyük bir iyilik yapmış olursunuz," dedi Riley, yukarı bakıp şüphelenme belirtisi olma-

dan başıyla selam vererek. Harcourt'un saçları sıkıca geriye toplanmıştı, uzun örgüsü uçuş başlığının altındaydı ve üzerindeki ceket vücut hatlarını gayet iyi kapatıyordu.

Maximus ve Lily, diğerlerinin hazırlanması için güvertede yer açmak üzere mürettebatları olmadan havalandı; mürettebatlar koşumları ve zırhları serip küçük ejderhaları donatmaya başlarken, iki iri ejderha erzaklar için *William of Orange*'a gitti. Ayrılık anı yaklaşıyordu ve Laurence topallayarak Temeraire'in yanına gitti; aniden keskin, beklenmedik bir kederin bilincine varmıştı.

"Şu ejderhayı tanımıyorum," dedi Temeraire, Laurence'a, diğer nakliye gemisine bakarak; ejderha güvertesine, asık yüzlü, kahverengi-yeşil çizgili, kanatlarında ve boynunda daha çok boya gibi kırmızı şeritler olan iri bir ejderha yayılmıştı. Laurence bu türü daha önce hiç görmemişti.

"Kanada'daki kabilelerin birinden gelen bir Kızılderili türü," dedi Sutton, Laurence ejderhayı gösterince. "Sanırım Dakota, tabii adı doğru telaffuz ediyorsam; o ve binicisi –oralarda mürettebat kullanmazlar, boyutun bir önemi yoktur, sadece bir adam ve bir ejderha– sınırdaki yerleşimleri yağmalarken yakalanmış. Bu büyük bir başarı; çok farklı bir tür ve anladığım kadarıyla çok yırtıcı savaşçılar. Onu Halifax'taki üreme alanlarında kullanmayı düşünüyorlardı, ama sanırım Praecursoris onlara gönderildiği için onlar da karşılığında bunu göndermiş. Oldukça gaddar bir yaratığa benziyor."

"Onu memleketinden bu kadar uzağa göndermek acımasızca geliyor," dedi Temeraire oldukça alçak sesle, diğer ejderhaya bakarak. "Hiç de mutlu görünmüyor."

"Halifax'taki üreme alanlarında oturacağına buradakinde oturacak ve bu çok fazla bir şey fark ettirmez," dedi Messoria,

donanımını takmak için üstüne çıkan koşum mürettebatının rahat çalışması için kanatlarını açarak. "Hepsi birbirine benzer ve üreme kısmı hariç çok ilginç değildir," diye ekledi, korkutucu bir açık sözlülükle; otuz yaşını aşkın, Temeraire'den çok daha büyük bir ejderhaydı.

"O da kulağa pek ilginç gelmiyor," dedi Temeraire ve somurtarak yere uzandı. "Sence beni Çin'de üreme alanlarına mı koyacaklar?"

"Kesinlikle hayır," dedi Laurence; Çin İmparatoru ya da başkaları ne söylerse söylesin, Temeraire'i böyle bir kadere terk etmemeye oldukça kararlıydı. "Bütün istedikleri bu olsaydı, böyle patırtı kopartmazlardı."

Messoria anlayışlı bir şekilde homurdandı. "Denemiş olsaydın bu kadar korkunç olduğunu düşünmezdin."

"Gençlerin ahlakını bozmayı kes." Yüzbaşı Sutton hafifçe böğrüne vurdu ve koşuma son bir kez asıldı. "İşte, sanırım hazırız. İkinci kez hoşça kal, Laurence," dedi tokalaşırlarken. "Bütün yolculuğa yetecek kadar heyecan yaşadığını tahmin ediyorum; geri kalanı olaysız geçsin."

Üç küçük ejderha birbiri ardına güverteden havalandı, Nitidus *Allegiance*'ı pek sallamadı ve *William of Orange*'a uçtu; ardından donanımlarını kuşanmak için sırayla Maximus ve Lily geldi ve Berkley ile Harcourt, Laurence'a veda etti. Sonunda tüm formasyon, Temeraire'i bir kez daha *Allegiance*'ta yalnız bırakarak diğer gemiye transfer olmuştu.

Riley hemen yola koyulmalarını emretti; rüzgâr doğu-güneydoğudan esiyordu. Çok güçlü değildi ve güzel beyaz bir görüntü sergileyen cunda yelkenleri bile açılmıştı. *William of Orange* geçerken bir rüzgâr altı topunu ateşledi ve Riley'nin emriyle bir an sonra karşılık verildi. İki nakliye gemisi sonunda yavaş

ve görkemli bir şekilde birbirinden uzaklaşırken diğer gemiden onlara kadar taşınan bir tezahürat geldi.

Maximus ve Lily, genç ejderhaların beslendikten sonraki enerjisiyle oynamak için havalanmıştı. Geminin üstündeki bulutlarda uzun süre birbirlerini kovalarlarken görülebiliyorlardı ve ufukta ufalıp kuş boyutlarına inene kadar Temeraire bakışlarını onlardan ayırmadı. Ardından hafifçe iç geçirdi ve başını ayaklarının üzerine koydu. "Sanırım onları tekrar görene kadar uzun zaman geçecek," dedi.

Laurence elini sessizce ensesine koydu. Bu ayrılış ona her nedense bir son gibi gelmişti. Büyük bir koşuşturmaca ve gürültü yoktu, yeni bir maceranın başladığı hissi yoktu, sadece uçsuz bucaksız okyanusun mavi kilometreleri dışında görülecek hiçbir şey olmadan, belirsiz bir hedefe giden daha belirsiz bir yolda, sessizce işini yapan mürettebat vardı. "Zaman umduğundan daha çabuk geçecek," dedi. "Haydi, biraz kitap okuyalım."

II

6. Bölüm

YOLCULUKLARININ İLK KISA aşamasında hava açık, su çok karaydı; gökyüzü bulutsuzdu ve güneye doğru devam ederlerken hava gittikçe ısınıyordu. Hasarlı serenleri değiştirmek ve yeni yelkenleri asmakla geçen hareketli, yoğun bir zamandı; öyle ki gemiyi eski haline getirdikçe hızları gün geçtikçe artıyordu. Çok uzakta sadece iki tane ticaret gemisi ve bir kere de çok yukarılarında postalarıyla birlikte rotasını takip eden bir kurye ejderha gördüler; kesinlikle uzun mesafe uçucularından biri olan bir Gricik'ti ama tanıdıklarından biri olup olmadığını anlayabilmek için Temeraire'e göre bile çok uzaktaydı.

Çinli muhafızlar, boyayla ejderha güvertesinin iskele tarafını ayıran geniş bir çizgi çekilmesinin ardından ilk günün şafağında hemen ortaya çıkmışlardı; gözle görülür herhangi bir silah taşımamalarına karşın, aslında geçit törenlerindeki bahriyeliler kadar resmî biçimde, üç vardiya halinde nöbet tutuyorlardı. Mürettebat, güverteden duyulabilen, kıç pencerelerinin yakınında gerçekleşen tartışmanın gayet farkındaydı ve doğal olarak kuşkuyla süzdükleri muhafızların ve Çinli grubun kıdemli üyelerinin varlığından rahatsız olma eğilimindeydi.

Bununla birlikte Laurence, bazı kişisel farklılıkları ayırt etmeye başlamıştı; en azından güverteye gelmeyi tercih edenlerin arasında. Daha genç adamlardan birkaçı, güvertenin, *Allegiance*'ın öne doğru sıçrattığı suların keyfini en iyi şekilde çıkarabilecekleri iskele tarafına yakın durarak denize gerçek bir düşkünlük gösteriyordu. Li Honglin adındaki genç bir adam son derece gözü pekti ve işi asteğmenlerden bazılarının davranışlarını taklit etmeye kadar götürerek uygun olmayan kıyafetlerine karşın serenlerden sarkıyordu; yarım cüppesinin etekleri her an iplere dolanacakmış gibi görünüyordu ve çıplak ayaklı ya da ince terlikli denizcilerin aksine siyah botlarının tabanları güvertenin kenarında yürümek için çok kalındı. Yurttaşları, denediği her seferinde dehşete düşüyor ve bağırıp telaşlı hareketlerle onu güverteye inmeye zorluyordu.

Geri kalanlar daha sakince hava alıyor ve kenarlardan bir hayli uzak duruyorlardı; sık sık oturmak için tabureler getiriyorlardı ve Laurence'ın cümleleri birbirinden çok fazla ayırt edemediği dillerinin garip yükseliş ve alçalışlarıyla kendi aralarında diledikleri gibi konuşuyorlardı; dilleri ona kesinlikle anlaşılmaz geliyordu. Ama doğrudan konuşmanın imkânsızlığına karşın, çok geçmeden maiyettekilerin çoğunun İngilizlere karşı güçlü bir düşmanlık taşımadığını hissetmeye başlamıştı; en azından ifade ve davranış olarak sürekli naziktiler ve genellikle gelip giderlerken kibar baş selamları veriyorlardı.

Bu tür kibarlıkları yalnızca Yongxing'in eşliğinde yapmıyorlardı; bu gibi zamanlarda, onun yaptıklarını yapıyorlar ve ne baş selamı veriyorlar, ne de İngiliz havacılara herhangi bir yaklaşımda bulunuyorlardı. Ama Prens güverteye seyrek olarak çıkıyordu; kamarasının pencereleri bunu yapmasını gerektirmeyecek kadar genişti. Ana amacı kaşlarını çatmak ve Temeraire'i yok-

lamak gibi gözüküyordu, ama neredeyse bütün zamanını uyuyarak geçiren Temeraire'in bunlardan haberi bile olmuyordu. Yaraları hâlâ iyileşme aşamasındaydı ve neredeyse bütün gün uyuyor ve gemi yaşamı ona aldırış etmeden devam ederken, geniş ve uykulu bir biçimde esneyip, güverteye ara sıra ufak bir gürleme göndererek dalgın dalgın yatıyordu.

Liu Bao böylesi kısa ziyaretler bile yapmıyor, anlaşılan kamarasından hiç çıkmıyordu; kamarası kıç güvertesinin altında olmasına ve sadece kapıyı açıp dışarı çıkması gerekmesine karşın, gemiye bindiği ilk andan itibaren kimse burnunun ucunu dahi görmemişti. Yemek almak ya da Yongxing'e danışmak için aşağı bile inmiyordu ve sadece az sayıda hizmetkâr günde bir ya da iki kez kamarasıyla mutfak arasında gidip geliyordu.

Onların aksine Sun Kai, günün aydınlık saatlerini neredeyse hiç içeride geçirmiyordu; her öğünden sonra hava almaya çıkıyor ve uzun süre güvertede kalıyordu. Yongxing yukarı çıktığında, Sun Kai her zaman resmî bir şekilde başını eğerek selam veriyor ve ardından hizmetkâr güruhundan ayrı, bir kenarda sessizce duruyordu ve ikisi pek konuşmuyordu. Sun Kai'nin ilgisi gemi yaşantısına ve yapısına odaklanmıştı ve top tatbikatlarıyla özellikle büyüleniyordu.

Hammond, Prens'i düzenli olarak rahatsız edemeyecekleri itirazını yapınca, Riley tatbikatları istemediği kadar azaltmak zorunda kalmıştı; bu yüzden çoğu zaman adamlar topları sadece pandomim yaparak ateşliyor ve sadece ara sıra gerçek atışlarla tatbikat yapıyordu. Her iki durumda da Sun Kai, zaten güvertede değilse, davul çalmaya başladığı an ortaya çıkıyor ve muazzam patlamalar ve geri tepmelerde gözünü bile kırpmadan süreci başından sonuna kadar dikkatle izliyordu. Adamlar ejderha güvertesindeki toplara koştuğunda bile ayakaltında olmayacağı

bir yere yerleşiyordu ve ikinci ya da üçüncü seferinde topçu mürettebatları ona dikkat etmeyi kesmişti.

Tatbikat olmadığı zamanlarda, etraftaki topları yakından inceliyordu. Ejderha güvertesindekiler, on dokuz kiloluk kısa namlulu büyük kırıcı toplardı; uzun toplardan daha az isabet yüzdeleri vardı, ama çok daha az tepiyorlardı ve bu yüzden de çok fazla alanı kaplamıyorlardı. Sun Kai özellikle, ağır demir namluların geri teperken ileri geri kaymasına olanak sağlayan kızaklardan etkilenmişti. Konuşulanların tek kelimesini bile anlamıyor olmasına karşın, havacı ya da denizci ayırt etmeksizin, işlerini yapan adamları izlemenin kaba olduğunu da düşünmüyor gibiydi. Ama *Allegiance*'ı her şeyden daha da fazla bir ilgiyle inceliyordu; direklerinin ve yelkenlerinin düzenini ve gövdesinin özellikle dikkate değer tasarımını. Laurence onu sık sık ejderha güvertesinin kenarından omurganın beyaz çizgisine bakarak geminin dış hatlarını çizme girişimi içerisinde güvertenin taslağını çizmeye çalışırken görüyordu.

Açık merakına karşın, yabancı bakışlarının, ciddiyetinin ötesine uzanan derin bir ilgisizliği vardı. Çalışması nedense hevesli olmaktan çok ateşli, bir hamaratlık meselesinden çok bir edebiyatçının tutkusu şeklindeydi ve tavırlarında davetkâr hiçbir iz yoktu. Atılgan Hammond, zaten nezaketle olsa da sıcak karşılanmayan birkaç girişimde bulunmuştu ve Laurence'a göre neredeyse acı verici derecede ortadaydı ki, bu girişimler Sun Kai'nin hoşuna gitmiyordu. Hammond'ın açtığı konular ya da konuyu değiştirmesi sırasında Sun Kai'nin yüzünde en ufak bir ifade değişikliği olmuyor, gülümsemiyor, kaş çatmıyor, sadece kontrollü, kibar bir ilgi gösteriyordu.

Sun Kai'nin gemiyi bilen biriyle birlikte incelemesi yararlı ve ideal bir sohbet konusu sağlıyor olmasına karşın, sohbet etmek

mümkün olsaydı bile, Laurence, Hammond örneğinden sonra adama rahatsızlık vermek isteyeceğini sanmıyordu. Ama bunu dil engeli kadar nezaket de yasaklıyordu; bu yüzden Laurence şimdilik gözlem yapmakla yetindi.

Formasyonun ziyaretinin onlara vermiş olduğu hasar yüzünden, Madeira'da su ve et stoklarını tazelediler ama limanda oyalanmadılar. "Bütün bu yelkenlerin değişmesi... ona neyin uygun olduğuna dair daha iyi bir fikir edinmeye başlıyorum," dedi Riley, Laurence'a. "Noel'i denizde geçirmek ister misin? Gemiyi test etmek ve onu yedi deniz mili hıza ulaştırıp ulaştıramayacağımı görmek istiyorum."

Görkemli biçimde yelken açarak oradan ayrılıp Funchal'a doğru yola koyuldular ve Riley'nin daha yüksek hız umutlarını açığa çıkaran coşkun havası, daha "Yaklaşık sekiz deniz mili; buna ne dersin?" demeden karşılık bulmuştu.

"Seni gerçekten tebrik ederim," dedi Laurence. "Bunun mümkün olduğunu sanmazdım; her şeyin ötesinde gidiyor." Hızlarından dolayı garip, tamamen yabancı bir pişmanlık hissediyordu. Kral'ın malıyla umursamaz davranmayı uygun bulmadığı için bir gemi kaptanıyken tam hıza hiç düşkünlük göstermemişti, ama her denizci gibi gemiyi sınırlarına kadar zorlamak isterdi. Normalde Riley'nin zevkini paylaşır ve arkalarında gittikçe küçülen ada karaltısına dönüp bakmazdı bile.

Riley, geminin ulaştığı yeni hızı kutlama havasıyla, Laurence ve geminin birkaç subayını yemeğe davet etmişti. Sanki cezalandırılıyorlarmış gibi, yemek sırasında, talihsiz genç Teğmen Beckett nöbetçiyken kısa bir yaygara koptu. Gemiler sadece matematik formüllerle idare edilebilseydi, Beckett duraklamadan dünyanın etrafında altı kere tur atabilirdi ama hava şartları ne

olursa olsun her zaman oldukça yanlış emirler vermeyi başarabiliyordu. *Allegiance* baş tarafına doğru eğilince yemek masasından güverteye çılgınca bir koşuşturmaca oldu ve Temeraire'in şaşkınlıkla hafifçe kükrediğini duydular. Riley ve Purbeck güverteye çıkıp işleri yoluna koyana kadar rüzgâr neredeyse mizana babafingosunu kapıp götürüyordu.

Rüzgâr, kara bulutları gökyüzünden kovalayıp arkalarından gökyüzünü istiridye pembesine ve maviye boğarak, geldiği kadar çabuk gitti. *Allegiance*'ı pek etkilemeyen yaklaşık elli santimlik dalgalar yavaş yavaş azaldı ve ejderha güvertesinde okumak için yeterince ışık olmasına karşın, bir grup Çinli güverteye çıktı. Birkaç hizmetkâr Liu Bao'yu kapıdan çıkardı, koluna girerek kıç güvertesinden baş kasarasına götürdü ve ardından ejderha güvertesine çıkardı. Yaşlı elçi son göründüğündekinden bir hayli farklıydı. Neredeyse altı kilo vermiş ve sakallarının ve sarkık yanaklarının altı yeşilimsi bir renge bürünmüştü. O kadar kötü görünüyordu ki, Laurence kendini ona acımaktan alamadı. Hizmetkârlar ona bir sandalye getirdi. Oturunca biraz rahatladı ve yüzünü serin, ıslak rüzgâra döndü, ama hiç de düzeliyormuş gibi görünmüyordu. Hizmetkârlardan biri ona bir tabak yemek uzattığında, yaşlı adam sadece elini sallayarak tabağı götürmelerini istedi.

"Sence açlıktan ölür mü?" diye sordu Temeraire, endişeden çok meraktan ve Laurence dalgın dalgın, "Umarım ölmez; gerçi ilk kez denize açılıyor olmak için yaşlı ama," diye yanıtladı doğrulup işaret ederken. "Dyer, aşağı inip Bay Pollitt'e buraya gelmesini söyler misin?"

Kısa bir süre sonra Dyer arkasında nefes nefese kalmış gemi doktoruyla döndü; Pollitt iki gemide Laurence'ın doktoruydu ve resmiyeti bir kenara bırakıp bir sandalyeye oturdu. "Evet, efendim; bacağınız mı?"

"Hayır, teşekkür ederim, Bay Pollitt; gayet güzel iyileşiyorum. Benim Çinli beyefendinin sağlığıyla ilgili endişelerim var." Laurence, Liu Bao'yu gösterdi ve Pollitt başını iki yana sallayarak, bu hızda kilo kaybederse ekvatora zor ulaşacağını söyledi. "Bu tür şiddetli bir deniz tutması için herhangi bir tedavi yöntemi bildiklerini sanmıyorum," dedi Laurence. "Onun için bir ilaç yapamaz mısın?"

"Şey, benim hastam değil ve müdahale etmekle suçlanmak istemem; doktorlarının buna bizden daha nazik bir bakış açısıyla yaklaşacağını sanmıyorum," dedi Pollitt özür dilercesine. "Ama gemi bisküvisi önerebilirim. Bisküvi yemek çok az mideye kötü gelir ve kim bilir ne çeşit yabancı yiyeceklerle kendine eziyet etti. Eminim biraz bisküvi ve hafif bir şarap onu eski haline getirir."

Elbette yabancı yiyecekler Liu Bao için normaldi, ama Laurence bu harekette karşı çıkacak hiçbir şey göremiyordu ve o akşam, buğday bitlerini ayıklamaya isteksiz Roland ve Dyer'la büyük bir paket bisküvi ve gerçek bir fedakârlık örneği göstererek gerçekten çok hafif ve şişesi Portsmouth'lu bir şarap tüccarından 6s. 3d'ye alınan üç şişe Riesling gönderdi.

Laurence yaptığı jestten dolayı kendini biraz garip hissediyordu; ne olursa olsun bu kadarını yapacağını biliyordu, ama bunda hiçbir zaman yapmadığı bir çıkar hesabı, biraz düzenbazlık ve biraz yağcılık kokusu vardı ki, bu hiç hoşlanmadığı bir şeydi. Doğu Hindistan Şirketi'nin gemilerine el koyma hakaretini, Çinlileri hâlâ somurtkan bir nefretle izleyen denizcilerden daha fazla unutmuş değildi ve düşündükçe yaptığından gerçek anlamda rahatsızlık duyuyordu.

Ama gönderdiklerinin Liu Bao'nun kamarasına ulaştığını Temeraire'in gördüğü gece, davranışını gerekçelendirdi. "Sonuçta bu onların kişisel suçu değil; Kral aynısını onlara yapsaydı

benim de olmayacağı gibi. Hükümet konu üzerinde ses çıkarmamışsa, onları bu kadar umarsız davrandıkları için pek suçlayamazsın. En azından *onlar* olayı saklamak için en ufak bir girişimde bulunmadı ya da hiç de sahtekârca davranmadı."

Böyle söylemesine karşın, yine de pek tatmin olmamıştı. Ama başka seçenek yoktu. Hiçbir şey yapmadan oturmaya niyeti yoktu ve Hammond'a da güvenemezdi; Diplomat'ın becerisi ve zekâsı olabilirdi, ama Laurence, adamın Temeraire'i elde tutma niyeti olmadığına çoktan ikna olmuştu; Hammond'a göre ejderha sadece bir pazarlık unsuruydu. Yongxing'i ikna umudu hiç yoktu, ama iyi niyetle elçiliğin diğer üyeleri kazanılabilirdi; bunu denemeye kararlıydı ve bu çaba gururuna mal olacaksa, bu, küçük bir fedakârlık sayılırdı.

Emeğinin karşılığını almıştı. Liu Bao ertesi gün kamarasından daha az perişan gözükerek çıktı ve sonraki sabah, Laurence'a onların tarafına gelip ona katılmasını istemek için çevirmeni gönderecek kadar kendini toparlamıştı. Yüzüne biraz renk gelmişti ve bayağı düzelmişti. Yanında aşçılardan birini de getirmişti. Onun doktorunun bir miktar taze zencefille birlikte almasını tavsiye ettiği bisküvilerin harikalar yarattığını söyledi ve nasıl yapıldıklarını öğrenmek istiyordu.

"Şey, çoğunlukla un ve biraz da sudan oluşuyorlar ama korkarım size bundan fazlasını söyleyemem," dedi Laurence. "Onları gemide pişirmiyoruz, ama sizi temin ederim, kilerde sizi dünyanın etrafında iki kere dolaştırmaya yetecek kadar var bunlardan, bayım."

"Bir kere bana yetti de arttı bile," dedi Liu Bao. "Benim gibi yaşlı bir adamın evinden bu kadar uzaklaşıp dalgaların kucağında oraya buraya savrulmasının bir anlamı yok. Bu gemiye bindiğimizden beri o bisküvilere kadar hiçbir şey yiyemiyordum,

birazcık gözleme bile! Ama bu sabah biraz congee ve balık yiyebildim ve hiç midem bulanmadı. Size son derece minnettarım."

"Yardımcı olabildiğime sevindim, bayım; gerçekten de çok daha iyi görünüyorsunuz," dedi Laurence.

"Bu tamamen gerçek olmasa da kibar bir söylem," dedi Liu Bao. Kolunu üzüntüyle ileri uzatıp salladı; cüppesi üzerinde gevşekçe sallanıyordu. "Aynada kendime tekrar bakabilecek duruma gelmeden önce biraz kilo almam gerekecek."

"Kendinizi iyi hissediyorsanız, bayım, yarın akşam sizi yemeğe davet edebilir miyim?" diye sordu Laurence, daveti yapabilmek için yeterli cesareti ucu ucuna bularak. "Yarın bizim yortumuz ve subaylarım için bir yemek vereceğim; başımızın üstünde yeriniz var, tabii size katılmak isteyen bütün yurttaşlarınızın da."

Bu yemek öncekinden çok daha başarılı olmuştu. Granby hâlâ revirde yatıyordu ve yağlı yiyecekler yemesi yasaktı, ama Teğmen Ferris yapabileceği her şekliyle etkileme fırsatını en üst düzeyde kullanma eğilimindeydi. Trafalgar'da gerçekleştirdiği bordalama harekâtı sayesinde üstçülerin amirliğine terfi etmiş genç ve enerjik bir subaydı. İşlerin normal seyrinde teğmen olmayı umabilmesi için en azından bir, çok büyük bir olasılıkla iki ya da üç yıl gerekirdi, ama zavallı Evans İngiltere'ye gönderildiği için teğmen olarak onun yerini almıştı ve açıkça bu konumunu koruma arzusundaydı.

Laurence sabah, onun yardımcı pilotları masada uygar bir şekilde davranmaları ve hödük gibi oturmamaları konusunda sertçe uyardığını duymuştu. Laurence, az sayıda minik hikâyeyle genç subayları hazırladığından bile şüpheleniyordu; ara sıra yemekte çocuklardan birine ya da diğerine anlamlı şekilde bakı-

yor ve baktığı kişi aceleyle şarabını yutarak bu kadar körpe bir subay için oldukça inanılmaz bir hikâyeye başlıyordu.

Liu Bao'ya Sun Kai eşlik etmişti, ama daha önce olduğu gibi bir konuktan çok bir gözlemci havası vardı. Ama Liu Bao benzer bir çekince sergilemiyordu ve açıkça, yemekten keyif almaya gelmişti ve gerçekten de o sabah şişte kızartılmış ve tereyağıyla kremanın altında parıldayan süt domuzuna karşı koyamamıştı. İkisi de ikinci tabağı almakta bir sakınca görmedi ve Liu Bao, Madeira'dan aldıkları ve genelde gemide yediklerinin aksine güzel ve besili olan kızarmış kazı çok beğendiğini belirtti.

Genç olanları biraz tutuk olmasına karşın, subayların nazik çabaları da etkisini göstermişti; Liu Bao'nun kolayca kışkırtılan cömert bir kahkahası vardı ve çoğu av kazalarıyla ilgili, başından geçen pek çok keyifli hikâye anlatmıştı. Sadece, masanın etrafında bir oraya, bir buraya koşuşturarak İngilizceyi Çinceye çeviren ve ardından tam tersini yaparak büyük bir iş yapan zavallı çevirmen mutsuzdu. Yemeğin neredeyse başından beri hava tamamen farklı ve hoştu.

Sun Kai konuşmaktan çok dinleyerek sessiz kaldı. Laurence keyif aldığından emin değildi. Aşırıya kaçmadan yiyor ve kendisi hiç de az içmeyen Liu Bao'nun ara sıra yapmacık bir tavırla kaşlarını çatarak ona bakıp kadehini ağzına kadar doldurmasına karşın, çok az içiyordu. Mavi mavi titreyen konyak aleviyle alkışlar eşliğinde törensel bir havada getirilen büyük Noel pudingi yendikten sonra, Liu Bao ona dönüp, "Bu akşam çok sessizsin," dedi. "Haydi, bizim için *Zor Yol*'u oku. Bu yolculuk için uygun bir şiir!"

Bütün çekingenliğine karşın, Sun Kai razı gelmeye istekli görünüyordu; boğazını temizledi ve şiiri okumaya başladı:

"Altın kâsede saf şarap, on bin bakır eder sürahisi,

Ve bir milyon sikke eder leziz yemeğin yeşim tabağı.

Kâsemi ve eti fırlatıp kenara attım, yiyip içemem...

Pençelerimi gökyüzüne kaldırdım, boşuna dört yöne baktım.

Sarı Nehir'i geçtim ama buz kollarımı ve bacaklarımı yakaladı;

Tai-hang Dağları'nın üzerinde uçacaktım ama gökyüzü kardan gözükmüyordu.

Oturacak ve altın sazanı izleyecektim, bir derenin kenarında tembelce...

Ama aniden dalgaları geçmenin hayalini kurdum, güneşe yelken açarak...

Yolculuk zordur,

Yolculuk zordur.

Pek çok dönemeç var...

Hangisini takip etmem gerekiyor?

Bir gün uzun bir rüzgâra bineceğim ve bulutların kalın kenarlarını kıracağım,

Ve kanatlarımı dümdüz uzatacağım köprü kurmak için geniş, geniş denize."

Herhangi bir kafiye ya da ölçü vardıysa bile, çeviride kaybolmuştu, ama bütün havacılar içeriğini beğenip alkışladı. "Bu şiir size mi ait, bayım?" diye sordu Laurence merakla. "Daha önce bir ejderhanın bakış açısından yazılan bir şiir duyduğumu sanmıyorum."

"Hayır, hayır," dedi Sun Kai. "Bu Tang Hanedanı'ndan şerefli Lung Li Po'nun şiirlerinden biri. Ben sadece zavallı bir çırağım ve benim şiirlerim toplum içinde paylaşılmaya layık değildir."

Yine de onlara klasik şiirlerden birkaç tane daha okumaktan son derece mutlu oldu, ki Laurence'ı hafızasıyla şaşırtarak hepsini de ezberden okumuştu.

Bütün konuklar, gemiler ya da ejderhalar hakkında İngiliz ya da Çin üstünlüğünden bahsetmekten dikkatle kaçınarak sonunda nazik bir şekilde uğurlandı. "Bunun bir başarı olduğunu söyleyecek kadar cüretkâr davranacağım," dedi Laurence, Temeraire koyununu yerken ejderha güvertesinde kahvesini yudumlayarak. "Sonuçta çok kibirli davranmadılar ve kendi adıma Liu Bao'dan son derece memnun kaldığımı söyleyebilirim; hoş sohbet birileriyle yemek yemekten minnettarlık duymam gereken birçok gemide bulundum."

"Eh, hoş bir akşam geçirdiğini duyduğuma sevindim," dedi Temeraire, but kemiklerini düşünceli bir şekilde öğütürken. "Şu şiiri tekrar okuyabilir misin?"

Laurence şiiri toparlayabilmek için tek tek subaylarını dolaşmak zorunda kaldı. Ertesi sabah Yongxing hava almaya çıktığında hâlâ şiir üzerinde çalışıyorlardı. Yongxing çeviriden dolayı kayba uğramış şiiri dinledi ve bulundukları birkaç girişimden sonra kaşlarını çattı ve Temeraire'e dönüp şiiri okudu.

Yongxing şiiri Çince okumuş olmasına karşın, bir kere dinledikten sonra Temeraire en ufak bir zorlanma belirtisi göstermeden şiiri aynı dilde ona tekrar okudu. Bu, Laurence'ın Temeraire'in dil yeteneğine hayret ettiği ilk seferi değildi. Bütün ejderhalar gibi, Temeraire de konuşmayı yumurtadayken öğrenmişti ama çoğunun aksine, yumurtadayken üç farklı dile maruz kalmıştı ve açıkça ilk duyduğu dili bile hatırlıyordu.

"Laurence," dedi Temeraire başını heyecanla ona doğru çevirerek, Yongxing'le birkaç kelime Çince konuştuktan sonra, "bu

şiirin bir insan tarafından değil, bir ejderha tarafından yazıldığını söylüyor."

Hâlâ Temeraire'in dili konuşmasının şaşkınlığı içinde olan Laurence bu bilgiye bir kez daha gözlerini kırpıştırarak baktı. "Şiir bir ejderha için garip bir uğraş, ama sanırım diğer Çin ejderhaları senin gibi kitapları seviyorsa, içlerinden birinin şiir yazmayı denemesi şaşırtıcı değil."

"Nasıl yazdığını merak ediyorum," dedi Temeraire düşünceli bir şekilde. "Denemek isterdim, ama nasıl yazacağımı bilemiyorum; kalem tutabileceğimi sanmıyorum." Ön ayağını kaldırdı ve kuşkuyla beş parmaklı pençesini inceledi.

"Ben söylediklerini seve seve yazarım," dedi Laurence, fikirle keyiflenerek. "Sanırım o da bu şekilde yazmıştır."

İki gün sonra, revirde bir kez daha uzun bir süre oturduktan sonra keyifsiz ve endişeli bir halde güverteye çıkana kadar bunu hiç düşünmemişti. Granby tekrar ateşlenmişti ve mavi gözlerini tavanın uzak köşelerine dikmiş, dudakları aralık ve çatlamış, bembeyaz bir suratla yarı baygın bir şekilde yatıyordu. Çok az su içiyordu ve konuştuğunda söyledikleri karmaşık ve kopuk kopuktu. Pollitt bir fikir belirtmedi, sadece kafasını hafifçe iki yana salladı.

Ferris ejderha güvertesinin merdivenlerinin dibinde telaşla durmuş, onu bekliyordu ve yüz ifadesini gören Laurence topallamasına karşın hızlandı. "Efendim," dedi Ferris, "ne yapacağımı bilemedim; bütün sabahı Temerair'le konuşarak geçirdi ve ne söylediğini bilemiyoruz."

Laurence hızla basamakları çıktı ve Yongxing'i güvertede koltuğuna oturmuş, Temeraire'le Çince konuşurken buldu. Prens sözcükleri açık bir şekilde telaffuz ederek oldukça yavaş ve yüksek sesle konuşuyor ve Temeraire'in konuşmasını düzeltiyordu;

yanında birkaç tane de kâğıt getirmiş ve garip görünüşlü harflerini büyük boyutlarda çizmişti. Temeraire gerçekten de büyülenmiş görünüyordu; bütün dikkatini vermişti ve kuyruğunun ucu, özellikle heyecanlı olduğu zamanlarda yaptığı gibi havada ileri geri sallanıyordu.

"Laurence, bak, bu onların dilinde 'ejderha' demek," dedi Temeraire, onu görüp yanına çağırarak. Laurence oldukça boş bir ifadeyle resme baktı; Temeraire sembolün ejderhanın kanatlarını ve vücudunu temsil eden kısımlarını gösterdiğinde bile, bu ona göre bazen dalganın kumsalda bıraktığı izlerden başka bir şeye benzemiyordu.

"Bütün bir sözcük için tek bir harf mi kullanıyorlar?" dedi Laurence kuşkuyla. "Nasıl telaffuz ediliyor?"

"*Lung* diye," dedi Temeraire, "benim Çinli adım Lung Tien Xiang'da olduğu gibi ve *tien* de Semaviler için kullanılıyor," diye ekledi gururla, başka bir sembolü göstererek.

Yongxing yüzünde belirgin bir ifade olmaksızın ikisini izliyordu, ama Laurence gözlerinde bir zafer belirtisi görmüş olabileceğini düşündü. "Bu kadar hoş bir uğraş bulmana çok sevindim," dedi Laurence, Temeraire'e ve Yongxing'e dönüp hafifçe başını eğerek selam verdi. "Böyle bir sıkıntıya katlanmanız büyük incelik, bayım."

Yongxing ona soğuk soğuk yanıt verdi. "Bunu bir görev olarak düşünüyorum. Kavrayışa giden yol klasikleri çalışmaktan geçer."

Tavırları pek hoş değildi, ama sınırı görmezden gelmeyi ve Temeraire'le konuşmayı seçmişse, Laurence da bunu resmî bir ziyarete eşdeğer olarak düşünüp sohbeti başlatarak kendini haklı çıkarırdı. Yongxing şahsen kabul etse de etmese de, Laurence'ın cesareti onu yapacağı ziyaretlerden alıkoymamıştı; şimdi onu

her sabah, iştahını kabartmak için Temeraire'e dil dersleri verirken ve ona Çin edebiyatından örnekler sunarken güvertede bulmaya başlamıştı.

Laurence bu açık baştan çıkarma girişimlerine önceleri sadece sinirleniyordu; Temeraire, Maximus ve Lily ayrıldığında olduğuna kıyasla daha keyifli görünüyordu ve kaynağından hoşlanmamasına karşın Laurence, yarası yüzünden hâlâ güverteye bağlı olduğu için Temeraire'in böyle yeni bir zihinsel uğraş fırsatı yakaladığına seviniyordu. Doğu'ya özgü yaltaklanmalarıyla Temeraire'in bağlılığının sağlanacağını sanmalarına gelince, Yongxing istiyorsa kendini böyle düşüncelerle oyalayabilirdi; Laurence'ın hiçbir kuşkusu yoktu.

Ama günler geçip de Temeraire konudan sıkılmayınca moralinin gittikçe bozulmasına engel olamadı; beraber okudukları kitaplar, yazıp okuyamadığı için ezberleyerek öğrendiği Çin edebiyatının şu ya da bu parçalarının okunması uğruna artık sık sık ihmal edilir olmuştu. Laurence bir edebiyatçı olmadığının farkındaydı; hoş vakit geçirme anlayışı öğleden sonrayı sohbet ederek geçirmek, belki mektup yazmak ya da gündemi elinden geldiği kadar takip etmesi gerektiğinde gazete okumaktı. Temeraire sayesinde kitaplardan gittikçe hiç ummadığı kadar keyif almaya başlamasına karşın, Temeraire'in onun anlayamadığı bir dilde çalışma heyecanını paylaşmak bir hayli güçtü.

Yongxing'e yenildiğini görme tatminini yaşatmak istemiyordu, ama bunun Prens açısından bir zafer olarak algılandığını hissediyordu; özellikle de Temeraire'in yeni bir parçayı öğrendiği ve Yongxing'in nadir ve zor kazanılan övgüsüyle gözle görülür biçimde sevindiği durumlarda. Laurence, Yongxing'in Temeraire'in ilerleyiş hızından neredeyse şaşkına döndüğünü ve genelde memnun olduğunu görmekten de endişeleniyordu;

kendisi doğal olarak Temeraire'in olağandışı bir ejderha olduğunu düşünüyordu, ama bu Yongxing'in paylaşmasını istemediği bir düşünceydi; Prens'in Temeraire'i koparıp almaya çalışması için fazladan bir motivasyona ihtiyacı yoktu.

Kısmen de olsa tek avuntusu, Laurence da konuya dahil olabilsin diye Temeraire'in sürekli İngilizceye geçmesiydi ve Yongxing kazandığı avantajı kaybetme riski yüzünden onunla kibar sohbetler etmek zorunda kalıyordu. Ama bu çok küçük bir tatmindi ve Laurence'ın bu sohbetlerden pek *keyif* aldığı söylenemezdi. Bu kadar şiddetli muhalefet karşısında keyif almak bile yetersiz kalırdı ve zaten birbirlerine pek meyilli değillerdi.

Bir sabah Yongxing güverteye erken geldi. Temeraire hâlâ uyuyordu. Hizmetkârları koltuğunu getirip kumaşla örter ve o gün Temeraire'e okumaya niyetli olduğu parşömenleri ayarlarken, Prens okyanusa bakmak için güvertenin kenarına geldi. Görünürde hiç kara parçası olmaksızın, mavi suların ortasında yol alıyorlardı. Serin bir rüzgâr esiyordu ve Laurence manzaranın tadını çıkarmak için pruvada duruyordu. Mavi sular ufukta gözden kayboluyor, ara sıra ufak dalgalar beyaz köpükler halinde birbirlerinin üzerine biniyor ve gemi tek başına gökyüzünün kubbesi altında ilerliyordu.

"İnsan sadece çölde bu kadar ıssız ve tekdüze bir manzarayla karşılaşabilir," dedi Yongxing aniden. Laurence manzaranın güzelliği hakkında kibar bir şeyler söyleyecekken, dili tutulmuş ve şaşırıp kalmıştı. Ardından Yongxing, "Siz İngilizler sürekli yeni yerlere yelken açıyorsunuz; ülkenizden o kadar hoşnutsuz musunuz?" diye ekledi. Yanıt beklemeden başını iki yana sallayarak döndü ve Laurence'ın, ondan daha az hoşlanan hiç kimseyi bulamayacağı inancını bir kez daha doğrulayarak uzaklaştı.

Temeraire'in gemideki yemeği çoğunlukla kendisinin yakaladığı balıklardı; Laurence ve Granby erzak hesaplarını bunun üzerine yapmış, sığır ve koyun, değişiklik olması için ve Temeraire'i gemide kalmak zorunda bırakabilecek kötü havalar düşünülerek planlanmıştı. Ama Temeraire yarası yüzünden uçamadığı için avlanamıyor, bu yüzden de erzakları beklediklerinden çok daha hızlı bir şekilde tükeniyordu.

"Her durumda Sahra'nın kıyı şeridinin yakınından geçmek zorunda kalacağız, yoksa alize rüzgârlarıyla doğruca Rio'ya sürüklenme riskine gireriz," dedi Riley. "Erzak almak için Cape Coast'ta durabiliriz elbette." Bu onu rahatlatmak için söylenmişti; Laurence sadece başını sallayıp uzaklaştı.

Riley'nin babasının Batı Hint Adaları'nda büyük çiftlikleri ve o çiftliklerde çalışan birkaç yüz kölesi vardı. Laurence'ın babasıysa Wilberforce ve Clarkson'ın sıkı bir destekçisiydi ve Lordlar Kamarası'nda köle ticaretine karşı birkaç sert konuşma yapmış ve kibarca adlandırdığı şekliyle, 'Hıristiyanlığın adına gölge düşüren ve ülkenin karakteri ve saygınlığı üzerinde kötü etki bırakan' köle sahibi beyefendilerin listesini okurken Riley'nin babasının adını da saymıştı.

Olay o zaman aralarında bir soğukluğa yol açmıştı: Riley, Lord Allendale'den çok daha sıcak bir insan olan babasına derinden bağlıydı ve doğal olarak onun açıkça aşağılanmasına gücenmişti. Laurence, babasına karşı çok güçlü bir sevgi beslememesine ve onu böyle bir duruma soktuğu için ona öfkeli olmasına karşın, herhangi bir şekilde özür dilemeyi aklından bile geçirmemişti. Clarkson'ın heyetinin yayınladığı broşür ve kitaplarla büyümüştü ve dokuz yaşındayken dağılmaya yüz tutmuş eski bir köle gemisi turuna götürülmüştü; sonrasında birkaç ay boyunca kâbuslar görmüş ve bütün bunlar genç zihninde derin bir

iz bırakmıştı. Konu üzerinde asla uzlaşmamışlar, sadece ateşkes yapmışlardı; bir daha bu konudan bahsetmemiş, babalarından bahsetmekten de titizlikle kaçınmışlardı. Düşüncesinden bile rahatsızlık duyuyor olmasına karşın Laurence, Riley'ye bir köle limanına girmek istemeye ne kadar gönülsüz olduğunu açıkça söyleyemiyordu.

Onun yerine Keynes'e gizlice Temeraire'in iyileşip iyileşmediğini ve avlanması için kısa uçuşlara izin verilip verilmeyeceğini sordu. "Denememesi en iyisi," dedi Doktor duraksayarak; Laurence ona sertçe baktı ve sonunda Keynes'ten bazı endişeleri olduğu itirafını aldı; yara istediği gibi iyileşmiyordu. "Kaslar dokununca hâlâ sıcak ve derinin altında etinin sertleştiğini hissettiğimi düşünüyorum," dedi Keynes. "Gerçekten endişelenmek için çok erken, ama en azından iki hafta daha riske girmeye niyetim yok."

Böylece, bu konuşmayla Laurence fazladan bir özel ilgi kaynağı edinmiş oldu. Yiyecek sıkıntısı ve Cape Coast'ta mola vermelerinin kaçınılmaz olması yanında zaten yeteri kadar sorun vardı. Temeraire'in yarası kadar Yongxing'in havalanmalarına karşı çıkması nedeniyle de havacılar neredeyse tamamen boş kalmışken, denizciler gemideki hasarı onarmak ve erzaklarını yenilemekle meşguldü ve beklenmedik olmayan bir sürü bela bunları takip etmişti.

Roland ve Dyer'a oyalanacak bir şeyler verme düşüncesiyle Laurence, Madeira'ya varmalarından kısa bir süre önce ödevlerini incelemek için ikisini de ejderha güvertesine çağırmıştı. Ona öyle suçlu ifadelerle bakmışlardı ki, ulak olduklarından beri derslerini tamamen ihmal ettiklerini fark edince hiç şaşırmamıştı: Aritmetik hakkında çok az bilgi, matematikte hiçbir ilerleme yok, Fransızca yok. Onlara daha sonra Temeraire'e okumak

için güverteye getirmiş olduğu Gibbon'ın kitabını verdiğinde, Roland okurken o kadar kekelemişti ki Temeraire yelesini geri yatırıp kızı ezberden düzeltmeye başlamıştı. Dyer çok az daha iyiydi; en azından çarpım tablosunun çoğunu biliyordu ve biraz gramer bilgisi vardı; Roland sekizden büyük herhangi bir şeyde bocalıyordu ve cümlenin parçalardan oluştuğunu öğrendiğinde şaşırmıştı. Laurence artık zamanını nasıl geçireceğini düşünmüyordu; eğitimleri hakkında bu kadar gevşek davrandığı için kendine kızıyordu ve kendini gönüllü öğretmenleri olarak atadığı yeni görevine başladı.

Ulaklar genelde bütün mürettebatın gözdesi olurdu; Morgan'ın ölümünden sonra, Roland ve Dyer daha da şımartılmıştı. Her gün sıfat-fiiller ve bölmeyle boğuşmaları artık havacılar tarafından büyük keyifle izleniyordu, ama bu ancak *Allegiance*'ın asteğmenleri alay edene kadar sürdü. Ardından bayraktarlar hakareti ödetme görevini üstlendiler ve geminin karanlık köşelerinde birkaç boğuşma oldu.

İlk başta, Laurence ve Riley mor gözler ve yarık dudaklar için sunulan uydurma bahaneleri karşılaştırarak eğleniyordu. Ama büyükler de benzer bahanelerle ortaya çıkmaya başlayınca, önemsiz başlayan dalaşma daha uğursuz bir hal almaya başlamıştı; denizciler açısından eşit olmayan çalışma dengesi ve temeli Temeraire'den korkmalarından dayanan daha derin bir kızgınlık, birbirlerine neredeyse her gün artık Roland ve Dyer'ın çalışmalarıyla ilgisi olmayan hakaretlerle ifade ediliyordu. Karşılığında havacılar, denizcilerin, Temeraire'in yaptığı kahramanlıklara zerre kadar minnet duymamalarına alınmaya başlamıştı.

İlk gerçek patlama, Palmas Burnu'nu geçip Cape Coast'a doğru doğuya dönmeye başladıklarında meydana geldi. Laurence, güneşin direkt ışığından Temeraire'in vücudunun gölge-

siyle korunarak ejderha güvertesinde uyukluyordu; ne olduğunu görmemiş, ama ağır bir güm sesi ve ani bağırış ve çığlıklarla uyanmış, telaşla ayağa fırladığında adamların daire şeklinde toplandığını görmüştü. Martin zırhçı yardımcısı Blythe'ın koluna yapışmıştı; Riley'nin subaylarından yaşı daha büyük bir asteğmen güvertede yatıyor ve Lord Purbeck kıç güvertesinden bağırıyordu: "O adamı hemen içeri tık, Cornell."

Temeraire başını kaldırıp kükredi. Neyse ki İlahi Rüzgâr'a kadar çıkmadı, ama yine de oldukça muazzam bir ses çıkmıştı ve çoğu bembeyaz suratlarla, adamlar ondan uzaklaşmıştı. "Kimse müretteb atımdan birini hapse atamaz," dedi Temeraire öfkeyle, kuyruğu havayı döverek; kalkıp kanatlarını açtı ve bütün gemi titredi. Rüzgâr Sahra Çölü sahilinden kıça doğru estiği için yelkenler onları güneydoğu rotasında tutmak üzere orsa edilmişti ve Temeraire'in kanatları bağımsız ve ters bir yelken gibi davranıyordu.

"Temeraire! Kes şunu; hemen, beni duyuyor musun?" dedi Laurence sertçe; Temeraire yumurtadan çıktığından beri onunla hiç bu şekilde konuşmamıştı. Temeraire kanatları içgüdüsel olarak sıkıca kapanarak şaşkınlıkla oturdu. "Purbeck, adamımı bana bırak lütfen; güvenlik subayı," dedi Laurence, çabucak emirler yağdırarak; olayın daha fazla uzamasına izin vermeye ya da işi havacılar ve denizciler arasında açık bir mücadeleye dökmeye niyeti yoktu. "Bay Ferris," dedi, "Blythe'ı aşağı götürüp hücreye atın."

"Emredersiniz, efendim," dedi çoktan kalabalığı dağıtmaya başlamış olan Ferris ve havacıları geriye doğru ittirip öfkeli adamlar kalabalığını yararak Blythe'a ulaştı.

Süreci sert bakışlarla izleyen Laurence, "Bay Martin, kamarama," diye ekledi. "Hepiniz işinizin başına dönün. Bay Keynes, buraya gelin."

Bir süre daha bekledi ama tatmin olmuştu; tehlikenin önüne geçilmişti. Alışılmış disiplinin kalabalığın geri kalanını dağıtacağına güvenerek küpeşteden ayrıldı. Ama Temeraire yere yayılmış, şaşkın, mutsuz bir ifadeyle ona bakıyordu. Laurence elini uzattı ve Temeraire geri çekilince irkildi; sebebi çok açıktı.

"Bağışla beni," dedi Laurence elini indirerek, boğazında bir düğümle. "Temeraire," dedi ve durdu; Temeraire'in bu şekilde davranmasına izin verilemeyeceği için ne diyeceğini bilemiyordu. Gemiye zarar verebilirdi ve bu bir yana, böyle davranmaya devam ederse kısa bir süre sonra mürettebat ondan işlerini yapamayacak kadar korkar hale gelirdi. "Kendine zarar verdin mi?" diye sordu onun yerine, Keynes seğirtirken.

"Hayır," dedi Temeraire çok sessiz bir şekilde. "Son derece iyiyim." Muayene edilmesine ses çıkarmadı ve Keynes yaptığı hareketten dolayı bir incinme olmadığını söyledi.

"Gidip Martin'le konuşmalıyım," dedi Laurence, hâlâ ne diyeceğini bilemez halde. Temeraire yanıt vermeden kıvrıldı ve kanatlarını başının çevresine uzattı. Uzun bir süre sonra, Laurence güverteden ayrılıp aşağı indi.

Bütün pencereler açık olduğu halde kamara basık ve sıcaktı; Laurence'ın öfkesini yatıştırmaya hiçbir katkıda bulunmuyordu. Martin heyecanla kamarayı arşınlıyordu; yazlık üniforması savruktu, iki günlük sakalı vardı, saçı çok uzundu ve gözlerinin önüne düşüyordu. Laurence'ın öfkesinin derecesini fark etmeyerek, içeri girdiği anda konuşmaya başladı.

"Çok üzgünüm, tamamen benim hatamdı. Hiç konuşmamalıydım," dedi, Laurence aksayarak sandalyesine gidip kendini bırakarak otururken. "Blythe'ı cezalandıramazsın, Laurence."

Laurence artık havacılar arasındaki resmiyetsizliğe alışmıştı ve normalde bu küstahlığa sesini çıkarmazdı, ama bu koşullar

altında bunu yapmak Martin için son derece kötüydü ve Laurence geriye yaslandı; öfkesi açıkça yüzünden okunabilir şekilde dik dik ona baktı. Martin'in çilli yüzünden renk çekildi ve aceleyle, "Yani Yüzbaşı, efendim."

"Bu mürettebat arasında düzeni korumak için ne yapılması gerekiyorsa onu yapacağım, Bay Martin, ki görünüşe göre gerektiğini düşündüğümden fazlası olacak," dedi Laurence ve sesinin seviyesini sadece büyük bir çaba harcayarak kontrol altında tutabildi; kendini gerçekten çileden çıkmış hissediyordu. "Bana hemen neler olduğunu anlatacaksın."

"Böyle olsun istememiştim," dedi Martin, daha sakin bir şekilde. "Şu Reynolds denen adam bütün hafta boyunca bir şeyler söyleyip durdu ve Ferris ona aldırmamamızı söyledi, ama yanından geçiyordum ve bana..."

"Masallarını dinlemek istemiyorum," dedi Laurence. "Ne yaptın?"

"Ah..." dedi Martin, kızararak. "Sadece... şey, tekrarlamak istemediğim bir sözle karşılık verdim, ardından o da..." Durdu. Reynolds'ı bir kez daha suçluyor gibi görünmeden hikâyeyi nasıl bitireceği konusunda kafası oldukça karışık görünüyordu ve inandırıcılıktan uzak biçimde bitirdi. "Sonuçta, efendim, beni düelloya davet etme noktasına geldi ve o zaman da Blythe onu yere serdi; bunu sadece dövüşemeyeceğimi bildiği ve denizcilerin önünde düelloyu reddettiğimi görmek istemediği için yaptı; gerçekten, efendim bu benim hatam, onun hatası değil."

"Seninle aynı fikirde olmadığımı söyleyemem," dedi Laurence sertçe ve öfkesinin, sanki fiziksel bir darbe almış gibi Martin'in omuzlarının çökmesine neden olduğunu görmekten memnun oldu. "Ve Blythe'ı bir subaya vurduğu için pazar günü kırbaçlatmak zorunda kaldığım zaman, umarım bunun senin

kendini tutamaman yüzünden olduğunu aklından çıkarmazsın. Gidebilirsin; suçluların görev başına çağırıldığı zamanlar dışında bir hafta süreyle güverte altında ve kamaranda kalacaksın."

Martin'in dudakları bir süre kımıldadı. "Emredersiniz, efendim." Sözleri ancak belirsiz biçimde duyuldu ve odadan çıkarken neredeyse sendeliyordu. Laurence boğucu havadan dolayı burnundan soluyarak oturuyordu; bütün çabasına karşın öfkesi uzun süre geçmedi ve geçtiğinde de geriye ağır, acı bir sıkıntı bıraktı. Blythe sadece Martin'in saygınlığını değil, bütün havacılarınkini kurtarmıştı. Martin bir düelloyu bütün mürettebatın önünde açıkça reddetseydi, Hava Kuvvetleri'nin düelloyu yasaklamış olmasının bir önemi olmaksızın, bu hepsinin saygınlığını lekelerdi.

Ama yine de bu konuda hoşgörüye yer yoktu. Blythe tanıkların önünde açıkça bir subaya vurmuştu ve Laurence denizcileri tatmin etmek ve bütün adamları bu çeşit davranışlardan uzak tutmak için gerekli cezayı vermek zorundaydı. Ve cezayı uygulayacak olan da lostromo yardımcısıydı: Bir havacıya, özellikle böyle bir suç için, merhametli davranma ihtimali olmayan bir denizci.

Gidip Blythe'la konuşması gerekiyordu, ama kapının vurulması yerinden kalkmasına engel oldu ve içeri Riley girdi; somurtkan, ceketi üstünde, şapkası kolunun altında ve fuları yeni bağlanmış.

7. Bölüm

BİR HAFTA SONRA, aralarında sıcaklık kadar hissedilebilir bir husumetle Cape Coast'a vardılar. Blythe acımasız kırbaçlamadan dolayı yatağa düşmüştü. Revirde hâlâ neredeyse baygın halde yatıyordu ve yer ekibi tayfası sırayla başında bekliyor, kanlı yaralarını yelliyor ve biraz su içmesi için dil döküyordu. Laurence'ın öfkesinin derecesini anlamışlardı ve bu yüzden denizcilere olan nefretleri sözcüklere ya da doğrudan hareketlere dökülmüyordu, ama somurtkan, sinirli bakışlar, mırıldanmalar ve bir denizci duyma erimine girdiği zaman ani sessizlikler şeklinde gösteriyordu kendini.

Laurence olaydan beri büyük kamarada yemek yememişti; Riley güvertede Purbeck'e karışılmasına alınmıştı. Riley yumuşamayı reddedip Laurence'ın verdiği bir düzine kırbaç cezasından tatmin olmadığını belirtince Laurence sinirlenmişti. Tartışmanın hararetiyle Laurence, köle limanına girmekten duyduğu hoşnutsuzluğu ima etmiş, Riley imaya içerlemiş ve konuşmayı soğuk bir resmiyetle sonlandırmışlardı.

Ama daha da kötüsü, Temeraire'in moralinin bir hayli bozuk olmasıydı. Laurence'ı sert davranışından dolayı affetmiş ve yapılan hareketin cezayı gerektirdiğini anlaması sağlanmıştı. Ama

asıl olayı hiçbir şekilde kabul etmemiş ve Blythe kırbaçlamanın sonuna doğru bağırmaya başladığında vahşice hırlamıştı. Bunun iyi bir sonucu olmuştu: Griva palangasını her zamankinden fazla bir enerjiyle kullanan lostromo yardımcısı Hingley korkmuş ve son iki vuruşu daha hafif olmuştu, ama olan da çoktan olmuştu.

Temeraire o zamandan beri üzgün ve sessizdi; sadece kısa yanıtlar veriyor ve çok fazla yemiyordu. Denizciler cezanın hafifliğinden hoşnutsuzken, havacılar da acımasızlığından hoşnutsuzdu; zavallı Martin ceza olarak koşum ustasıyla derileri tabaklama işine verilmişti; cezadan çok suçluluk duygusundan perişandı ve bütün boş vakitlerini Blythe'ın başında geçiriyordu. Durumdan tamamen tatmin olan tek kişi, Temeraire'le Çince konuşmak için fırsatı değerlendiren Yongxing'di; Temeraire bu sefer Laurence'ı konuşmaya dahil etmeye çabalamıyordu.

Temeraire yelesini geriye yapıştırarak tıslayıp, ardından ondan başka herkesi yere devirerek sahiplenici bir şekilde Laurence'ın etrafına kıvrıldığında, Yongxing bundan pek memnun olmamış gibi görünüyordu. "Sana ne söylüyordu?" diye sordu Laurence, etrafında yükselen siyah duvarların üstünden boş yere bakmaya çalışarak. Yongxing'in sürekli girişimlerinden dolayı çoktan son derece sinirli bir ruh haline bürünmüş ve neredeyse sabrının sonuna gelmişti.

"Bana Çin'den ve orada işlerin ejderhalar için nasıl yürüdüğünden bahsediyordu," dedi Temeraire kaçamak bir şekilde, Laurence'ta bu düzenlemelerin hoşuna gitmediği izlenimini bırakarak. "Ardından orada daha değerli bir yoldaşa sahip olacağımı ve senin gönderileceğini söyledi."

Temeraire çözülmeye ikna edilene kadar Yongxing gitmişti. "Burnundan soluyordu," demişti Ferris, kıdemli bir teğmene yakışmayan bir neşeyle.

Bu Laurence'ı pek memnun etmemişti. "Temeraire'in bu şekilde üzülmesine izin vermeyeceğim," dedi Hammond'a öfkeyle; Diplomat'ı Prens'e son derece diplomatik olmayan bir mesaj götürmesi konusunda ikna etmeye çalışıp başaramayarak.

"Konuyu çok kısa vadeli düşünüyorsun," dedi Hammond çıldırtıcı bir ifadeyle. "Prens Yongxing bu yolculuk süresince Temeraire'in senden ayrılmaya razı olmayacağına ikna edilebilirse, bu hepimiz için iyi olur; sonunda Çin'e vardığımızda pazarlık etmeye çok daha istekli olacaklardır." Durakladı ve daha da çıldırtıcı bir endişeyle, "Razı olmayacağına emin misin?" diye sordu.

O akşam bunu duyan Granby, "Hammond ve Yongxing'i karanlık bir gecede kaldırıp denize atalım derim," dedi, Laurence'ın duygularını, yapabileceğini hissettiğinden daha açık bir şekilde ifade ederek. Granby çorba, kızarmış peynir, domuz yağında kızartılmış soğanlı patates ve bütün bir kızarmış piliç ve börekten oluşan lokmalarının arasında tavırlarına dikkat etmeden konuşuyordu. Sonunda solgun ve çok fazla kilo vermiş olarak hasta yatağından kalkmıştı ve Laurence onu yemeğe davet etmişti. "Prens ona başka ne demiş?"

"En ufak bir fikrim yok; geçen hafta İngilizce üç kelimeyi yan yana söylemedi," dedi Laurence. "Ve söylemesi için Temeraire'e baskı yapmaya niyetim yok; bu çok uygunsuz bir davranış olur."

"Orada arkadaşlarından hiçbirinin kırbaçlanmayacağını söylemiştir, sanırım," dedi Granby üzüntüyle. "Ve her gün okuyacak bir düzine kitaba ve mücevher yığınlarına sahip olması gerektiğini. Böyle şeylerle ilgili hikâyeler duymuştum, ama biri bunu gerçekten denerse, onu Hava Kuvvetleri'nden yıldırım hızıyla atarlar, tabii önce ejderha onu parçalarına ayırmazsa."

Laurence şarap kadehini parmaklarının arasında çevirerek bir süre sessiz kaldı. "Temeraire onu sadece mutsuz olduğu için dinliyor."

"Ah, kahretsin." Granby yavaşça geriye yaslandı. "Bu kadar uzun süre hasta kaldığım için üzgünüm. Ferris doğru bir seçim, ama daha önce hiç nakliye gemisinde bulunmamış ve denizcilere nasıl davranması gerektiğini ve adamlara onlara aldırış etmemeleri gerektiğini doğru düzgün öğretmeyi bilmiyor," dedi üzüntüyle. "Ve onu neşelendirmen için sana hiçbir öneride bulunamam; en uzun süre Laetificat'le çalıştım ve o bir Soylu Bakır'a göre sorunsuzdu; hiçbir konuşmaya sinirlenmezdi ve hiçbir şeyin iştahını kaçırdığını görmedim. Belki uçmasına izin verilmediği içindir."

Ertesi sabah limana vardılar: Tepeden bakan şatonun beyaz duvarları altında çekici palmiyelerle benek benek altın rengi bir kumsalı olan geniş bir yarım daire. Birçoğunda oyuldukları ağaç gövdesinin dalları hâlâ yerinde duran pek çok kaba kano, limanın sularında gidip geliyor ve bunların dışında bir brik ve ıskuna çeşitliliği görülebiliyordu. Batı ucunda, kumsala açılan bir tünel ağzından toplanan siyahilerle doldurulmuş, kayıkları ileri geri gidip gelen orta boyda bir snow[4] vardı.

Allegiance limana giremeyecek kadar büyüktü, ama oldukça yakına demir attı; hava durgundu ve çığlıklara ve ağlamalara karışan kırbaçların şaklaması gayet iyi duyulabiliyordu. Laurence kaşlarını çatarak güverteye çıktı ve ardına kadar açılmış gözlerle bakan Roland ve Dyer'a kamarasını temizlemek için aşağı inmelerini emretti. Temeraire'i aynı şekilde korumak mümkün değil-

4 Genellikle ticaret amacıyla, bazen de savaşlarda kullanılan bir tür yelkenli gemi. (yay. n.)

di ve uzun ve ince gözbebekleri genişleyip daralırken şaşkınlıkla süreci izliyordu.

"Laurence, o insanların hepsi zincirli; hepsi ne yapmış olabilir ki?" diye sordu, soğukluğundan sıyrılarak. "Hepsi de suç işlemiş olamaz; bak, şuradaki küçük bir çocuk ve şurada bir tane daha var."

"Evet olamaz," dedi Laurence. "Bu bir köle gemisi, lütfen izleme." Bu andan korkarak, Temeraire'e kölelik kavramını açıklamak için üstü kapalı bir girişimde bulunmuş, ama Temeraire'in mülkiyet fikrini anlama güçlüğüne kendi hoşnutsuzluğu da eklenince pek başarılı olamamıştı. Temeraire artık dinlemiyor, kuyruğu endişe içinde hızla sallanarak sadece izliyordu. Geminin yüklenmesi bütün sabah devam etti ve sıcak rüzgâr kıyıdan, yıkanmamış vücutların, terin ve sefaletten kaynaklanan hastalığın kokusunu taşıyarak esiyordu.

Sonunda yükleme bitti ve snow yelkenlerini açıp donanımlarda seğirten denizciler sayesinde yanlarından geçerken iyi bir hız yakalayarak mutsuz kargosuyla limandan ayrıldı; ama mürettebatın yarısı, sadece güvertede tüfekleri, tabancaları ve içki kupalarıyla boş boş oturan silahlı karacılardı. Alenen meraklı, somurtkan ifadelerle ve yaptıkları işten dolayı terli ve kirli bir biçimde Temeraire'e bakıyorlardı; içlerinden biri oyun olsun diye tüfeğini doğrultup Temeraire'e nişan aldı. "Nişan al!" diye bağırdı Teğmen Riggs, Laurence tepki veremeden, güvertedeki üç avcı eri anında tüfeklerini hazırladı; karşıdaki adam tüfeğini indirdi, sarı dişlerini göstererek sırıttı ve gülerek arkadaşlarına döndü.

Bu mesafeden atılan bir mermi ona bir sivrisineğin bir insana vereceği zarardan daha azını verirdi, ama Temeraire'in yelesi büyük bir hoşnutsuzlukla yattı. Hafifçe hırladı ve neredeyse de-

rin bir hazırlık nefesi aldı; Laurence elini böğrüne koyup sessizce, "Hayır, yararı olmaz," dedi ve sonunda snow ufukta gözden kaybolana kadar onunla kaldı.

Gemi gittikten sonra bile, Temeraire'in kuyruğu ileri geri sallanmaya devam etti. Laurence bir şeyler yemesini teklif ettiğinde, "Hayır, aç değilim," dedi ve tekrar sessizleşerek, ara sıra farkında olmadan pençesiyle güverteyi eşeleyerek korkunç bir gıcırtı çıkarmaya başladı.

Riley geminin uzak ucunda, kıç güvertesinde yürüyordu, ama Lord Purbeck gözetiminde erzak sürecine başlama hazırlığı içinde filikaları ve subayların mavnasını suya indiren pek çok denizci duyma erimindeydi. Laurence aralarındaki soğukluk olmasa bile Riley'yi kendi gemisinde eleştiriyormuş gibi görünmenin kabalık olacağının farkındaydı, ama sonunda dayanamadı.

"Lütfen bu kadar üzülme," dedi, uygulamaya karşı çok açık konuşmaktan kaçınarak Temeraire'i avutmaya çalışarak. "Köle ticaretinin yakında biteceğine dair umudumuz var; bu oturumda Parlamento'da görüşülecek."

Temeraire habere gözle görülür derecede sevindi ama bu kadar sığ bir açıklamadan tatmin olmamıştı ve büyük bir enerjiyle fesih olasılıklarını sorgulamaya başladı. Laurence mecburen Parlamento'yu, Avam Kamarası ile Lordlar Kamarası arasındaki farkı ve görüşmeye katılacak çeşitli grupları açıklamak zorunda kaldı, ama başından sonuna duyulduğunun farkındaydı ve elinden geldiği kadar politik olmaya çalıştı.

Bütün sabah güvertede olan ve snow'un yaptıklarını ve Temeraire'in ruh hali üstündeki etkisini gören Sun Kai bile, belli ki konuşmanın bir kısmını tahmin ederek düşünceli bir ifadeyle ona baktı; sınırı geçmeden mümkün olduğunca yaklaştı ve bir suskunluk sırasında Temeraire'den konuşulanları çevirmesini is-

tedi. Temeraire biraz açıkladı, Sun Kai başını salladı ve ardından Laurence'a, "Yani babanız bir devlet görevlisi ve bu uygulamayı onursuzca buluyor, öyle mi?" diye sordu.

Açıkça dile getirilen böyle bir soru, gücendirici olabileceği gibi kaçınılmazdı da; sessiz kalmak neredeyse ikiyüzlülük olacaktı. "Evet, bayım, öyle," dedi Laurence ve Sun Kai daha fazla soru soramadan önce Keynes güverteye çıktı ve Laurence onu çağırıp, Temeraire'e kıyıya kadar kısa bir uçuş yaptırmak için izin istedi ve böylece konuşmayı kısa kesmiş oldu. Bu kadarının bile gemideki ilişkiler üzerinde iyi bir etkisi olmamıştı; genelde konuyla ilgili pek bir fikirleri olmayan denizciler doğal olarak kaptanlarının tarafını tutuyordu ve ailesinin köle ticaretiyle bağlantısı bilindiği için bu gibi açık söylemlerle Riley'nin hırpalandığını hissediyorlardı.

Tayfaların yemek zamanından kısa bir süre önce posta geldi ve Lord Purbeck neredeyse kasıtlı bir kışkırtma girişimi içinde, havacılara mektuplarını dağıtması için, son kavgayı başlatan Asteğmen Reynolds'ı göndermeyi tercih etti. Gözü hâlâ Blythe'ın darbesinden dolayı mor olan Asteğmen o kadar küstahça sırıtıyordu ki, Laurence anında Martin'in bir hafta daha sürecek cezasına son verme kararı aldı ve son derece kasıtlı bir tavırla, sessizce, "Temeraire, bak, Yüzbaşı Roland'dan bize mektup gelmiş; eminim Dover'dan haberler vardır," dedi. Temeraire mektubu incelemek için başını eğdi; yelesinin korkutucu gölgesi ve sivri dişlerinin parıltısı o kadar yakındı ki, Reynolds üstünde derin bir etki bıraktı: Sırıtma kayboldu ve Asteğmen, ejderha güvertesinden neredeyse geldiği hızla ayrıldı.

Laurence mektupları Temeraire'e okumak için güvertede kaldı. Jane Roland'ın mektubu ancak bir sayfa uzunluğundaydı; ayrılmalarından birkaç gün sonra gönderilmişti ve sadece,

Temeraire'in özlemle hafifçe iç geçirmesine neden olan, ama okuması bile insanı rahatlatan kuşlak yaşamının keyifli haberlerinden bahsediyordu. Diğer meslektaşlarından mektup almadığına biraz da olsa şaşırmıştı; gelen bir kurye olduğu için, en azından iyi bir mektup arkadaşı olan Harcourt'tan ve belki diğer yüzbaşıların birinden bir şeyler beklemişti.

Annesinden de bir mektup gelmişti ve mektup Dover'dan buraya gönderilmişti. Posta ejderhaları turlarını, postanın atlılarla gönderildiği kuşlaktan kuşlağa yaptığı için, havacılar mektuplarını herkesten daha çabuk alırdı ve annesi bu mektubu kesinlikle ayrılmalarının haberini içeren mektubu ona ulaşmadan önce yazmıştı.

Mektubu açtı ve Temeraire'in de duyması için yüksek sesle okudu. Çoğunlukla üç oğluna bir de kız ekleyen ağabeyi George ve artık Temeraire'le de yakından ilgilenen Lord Allendale'in ve Laurence'ın onunla mutabık olduğu birkaç konudan biri olduğu için babasının politik işleri hakkında yazmıştı. Laurence mektubun yarısında aniden durdu ve meslektaşlarının beklenmedik sessizliğini açıklayan birkaç satırı içinden okudu:

Doğal olarak Avusturya'daki korkunç felaket haberiyle şoka uğradık ve Bay Pitt'in hastalandığı söyleniyor. Başbakan her zaman amacımıza destek olduğu için bu elbette babanı çok üzüyor. Korkarım şehirde Tanrı'nın Bonaparte'a bahşettiği lütuftan çok sık bahsedildiğini duyuyorum. İki tarafın da sayıları eşit olduğunda bir adamın savaşın gidişatında böylesine bir fark yaratması gerçekten garip geliyor. Ama Lord Nelson'ın Trafalgar'daki büyük zaferinin ve sizin kıyılarımızı savunmak için yaptığınız soylu savunmanın bu kadar çabuk unutulması son derece utanç verici ve pek metanetli olmayan insanlar zorbayla barış yapmaktan bahsediyor.

Annesi mektubu, onun hâlâ, Avrupa'dan haberlerin ilk olarak geldiği ve bilmesi gerekenleri çoktan duymuş olacağı yer olan Dover'da olduğunu düşünerek yazmıştı; bu oldukça tatsız bir şok olmuştu, özellikle de fazla ayrıntı vermediği için. Madeira'da Avusturya'daki birkaç çarpışmayla ilgili söylentiler duymuştu ama hiçbiri kesin değildi. Hemen Temeraire'den izin istedi ve daha fazla haber olabileceğini ümit ederek aceleyle Riley'nin kamarasına indi ve gerçekten de Riley'yi, Hammond'ın ona az önce vermiş olduğu Bakanlar Kurulu'ndan gelen acil mesajı okurken buldu.

"Austerlitz'in dışında hepsini darmadağın etmiş," dedi Hammond ve yeri Riley'nin haritalarında araştırdılar. Avusturya'da, Viyana'nın kuzeydoğusunda küçük bir kasaba. "Çok fazla bilgi verilmemiş. Hükümet ayrıntıları saklıyor, ama en azından otuz bin ölü, yaralı ya da esir var; Ruslar kaçıyor ve Avusturyalılarsa çoktan ateşkes imzalamış."

Bu yetersiz olgular ayrıntı olmadan da yeterince korkunçtu ve ne kadar bakarlarsa baksınlar, daha fazla bilgi vermeyi reddeden mesajın birkaç satırını gözden geçirerek hep birlikte sessizliğe gömüldüler. "Eh," dedi Hammond sonunda, "Sadece onu açlıktan öldürmemiz gerekecek. Nelson ve Trafalgar için Tanrı'ya şükür! Artık Kanal'da konuşlandırılmış üç tane Uzunkanat varken, bir kez daha havadan istilaya kalkışamaz."

"Geri dönmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu Laurence. Kendi işine gelen bir teklif gibi gözüktüğü için kendini suçlu hissediyordu, ama İngiltere'de onlara ihtiyaç olmadığını hayal bile edemiyordu. Excidium, Mortiferus ve Lily formasyonlarıyla gerçekten de ciddiye alınacak derecede ölümcül bir güç oluşturuyordu, ama üç ejderha her yerde olamazdı ve Napolyon daha önce de bunu fark etmiş ve sağa sola gitmelerine yol açmıştı.

"Geriye dönme konusunda emir almadım," dedi Riley, "ama böyle bir haberden sonra yüz elli toplu bir gemi ve bir ağır savaş ejderhasıyla Çin'e doğru gidiyor olmanın garip hissettirdiğini söyleyebilirim."

"Beyler, yanılıyorsunuz," dedi Hammond. "Bu felaket bize sadece görevimizin daha da önemli olduğunu hatırlatıyor. Napolyon'un yenilgiye uğratılması, ulusumuzun Fransız Avrupası'nın kıyısındaki önemsiz bir adayı koruması gerekiyorsa, bunu sadece ticaret başaracaktır. Avusturyalılar ve Ruslar şu an için yenilgiye uğramış olabilir, ama Avrupa'daki müttefiklerimize para ve kaynak yardımını sürdürebildiğimiz sürece, Bonaparte'ın zorbalığına direneceklerinden şüpheniz olmasın. *Devam* etmeliyiz; birtakım avantajlar elde edemesek bile, en azından Çin'den tarafsızlık sözü almalı ve Doğu ticaretimizi korumalıyız; hiçbir askerî amaç daha önemli olamaz."

Öyle bir otoriteyle konuşmuştu ki, Riley çabuk bir onayla başını salladı. Yolculuğu nasıl hızlandırabileceklerini konuşurlarken Laurence sessizdi ve kısa bir süre sonra ejderha güvertesine dönmek için izin istedi. Karşı çıkamazdı, tarafsız değildi ve Hammond'ın savlarının büyük bir ağırlığı vardı; ama tatmin olmamıştı ve onların düşünceleriyle kendisininki arasındaki anlayış eksikliğinden dolayı huzursuz hissediyordu.

"Napolyon'un onları yenmesine nasıl izin verirler anlayamıyorum," dedi Temeraire yelesi dikleşerek, Laurence tatsız haberi ona ve kıdemli subaylarına ilettiği zaman. "Trafalgar'da ve Dover'da bizden daha fazla gemiye ve ejderhaya sahipti, ama yine de biz kazandık ve bu kez Avusturyalılar ve Ruslar sayıca ondan üstündü."

"Trafalgar bir deniz savaşıydı," dedi Laurence. "Bonaparte topçu olduğu için donanmadan anlamaz, Dover Savaşı'nda yal-

nızca senin sayende kazandık; aksi takdirde Bonaparte soluğu Westminster'da almış olacaktı. Kanal kuvvetinin büyük kısmının güneye gönderilmesini sağlayıp istiladan önce ejderhalarının hareketlerini gizleyerek bizi nasıl kandırdığını unutma. İlahi Rüzgâr'la gafil avlanmasaydı sonuç epey farklı olurdu."

"Bana hâlâ savaş akıllıca yönetilmemiş gibi geliyor," dedi Temeraire tatmin olmamış bir ifadeyle. "Formasyonumuzla birlikte orada olsaydık eminim kaybetmezdik. Hem diğerleri savaşırken bizim neden Çin'e gittiğimizi anlamıyorum."

"İyi laf diye ben buna derim," dedi Granby. "Elimiz bu kadar dardayken savaşın ortasında en iyi ejderhalarımızdan birini göndermek büyük saçmalık. Geri dönmemiz gerekmiyor mu, Laurence?"

Laurence sadece başını iki yana salladı; tamamen aynı fikirdeydi, ama herhangi bir değişiklik yapamayacak kadar eli kolu bağlıydı. Temeraire ve İlahi Rüzgâr, Dover'da savaşın gidişatını *değiştirmişti*. Bakanlar Kurulu ne kadar bunu kabul etmek ya da ucu ucuna kazanılmış bir zafere saygı göstermek istemiyorsa, Laurence da o gün Temeraire gidişatı değiştirmeden önce çarpışmanın umutsuzluğunu o kadar iyi hatırlıyordu. Temeraire'i ve olağandışı becerilerini uysalca teslim etmek Laurence'a kasıtlı bir körlük gibi geliyor ve Çinlilerin Hammond'ın isteklerinden herhangi birini kabul edeceğine inanmıyordu.

Ama tek söylediği şey, "Emirlere karşı gelemeyiz," oldu. Riley ve Hammond onunla aynı fikirde olsa bile, Laurence böyle sudan bir sebepten dolayı emirlere karşı gelmelerinin Bakanlar Kurulu tarafından kabul edilmeyeceğini çok iyi biliyordu. "Üzgünüm," diye ekledi, Temeraire'in üzülme eğiliminde olduğunu görerek. "Bak, Bay Keynes kıyıda biraz antrenman yapmana izin

verip vermeyeceğini öğrenmek için seni muayene etmeye geliyor; biz kenara çekilelim de işini yapsın."

"Gerçekten de canım hiç acımıyor," dedi Temeraire hevesle, sonunda göğsünden uzaklaşan Keynes'e dikkatle bakarak. "Tekrar uçmaya hazır olduğumdan eminim ve sadece kısa bir mesafe gideceğim."

Keynes başını iki yana salladı. "Bir hafta daha. Hayır; sakın bana ağlamaya kalkma," dedi sertçe, Temeraire itiraz etmek için doğrulunca. "Sorun gideceği mesafe meselesi değil; işin zor olan kısmı kalkış," diye ekledi Laurence'a, açıklama amacıyla. "Havalanma gerilimi en tehlikeli andır ve kaslarının bunu taşımaya hazır olduğundan emin değilim."

"Ama güvertede öylece yatmaktan çok sıkıldım," dedi Temeraire kederle, neredeyse inleyerek. "Doğru düzgün dönemiyorum bile."

"Sadece bir hafta daha, belki de daha az," dedi Laurence onu avutmaya çalışarak. Teklifi yaptığı ve Temeraire'i umutlandırıp umutlarının suya düştüğünü gördüğü için çoktan pişman olmuştu. "Çok üzgünüm, ama Bay Keynes'in bu konu üzerindeki fikri bizimkinden çok daha değerli ve onu dinlesek iyi olur."

Temeraire kolayca yatışmadı. "Onun fikrinin neden benimkinden daha değerli olduğunu anlamıyorum. Ne de olsa bunlar benim kaslarım."

Keynes kollarını kavuşturup soğuk bir şekilde, "Hastalarımla tartışmam," dedi. "Kendini yaralamak ve yatarak iki ay daha geçirmek istiyorsan, istediğin kadar atlayıp sıçrayabilirsin."

Temeraire homurdandı ve Laurence daha fazla can sıkıcı olmadan Keynes'i gönderdi; adamın becerilerine güveni tam-

dı, ama biraz daha nazik olabilirdi ve Temeraire asla inatçı bir yapıya sahip olmamasına karşın, bu dayanılmayacak bir hayal kırıklığıydı.

"En azından biraz daha iyi bir haberim var," dedi Temeraire'e, moralini düzeltmeye çalışarak. "Bay Pollitt kıyıya yaptığı ziyaretten bana birkaç yeni kitap getirmiş; birini alıp geleyim mi?"

Temeraire yanıt olarak sadece homurdandı ve başını geminin kenarından aşağı sarkıtıp ondan esirgenen kıyıya baktı. Laurence ilginç içeriğinin onu neşelendireceğini umarak kitabı almak için aşağı indi, ama kamarasındayken gemi aniden sallandı ve dışarıdan muazzam bir su kütlesi açık pencerelerden içeri girip yeri sırılsıklam etti. Laurence aceleyle ıslanan mektuplarını kurtararak en yakındaki lombara koşup dışarı baktı ve hem suçlu hem de tatmin olmuş bir ifadeyle suda batıp çıkan Temeraire'i gördü.

Hızla güverteye çıktı. Granby ve Ferris korku içinde kenardan bakıyor ve geminin etrafında toplanmış; içleri fahişeler ve girişimci balıkçılarla dolu küçük kayıklar, çoktan çılgınca bir hızla uzaklaşarak çığlıklar ve kürek sesleriyle limanın güvenliğine dönüyordu. Temeraire gururu oldukça incinmiş halde, üzüntüyle arkalarından baktı. "Onları korkutmak istememiştim," dedi. "Kaçmanıza gerek yok," diye bağırdı ama kayıklar bir an bile durmadı. Eğlencelerinden mahrum kalan denizciler sinirli sinirli bakarken, Laurence, Temeraire'in sağlığı için endişeleniyordu.

"Eh, hayatımda bu kadar saçma bir şey daha görmedim, ama büyük olasılıkla ona bir zararı olmaz. Hava keseleri batmasını önler ve tuzlu su yaraya bir şey yapmaz," dedi Keynes, güverteye geri çağırıldığında. "Ama onu güverteye nasıl çıkaracağız, hiçbir fikrim yok."

Temeraire suya daldı ve hava keseleri yüzünden neredeyse

anında yukarı çıktı. "Çok hoş," diye seslendi. "Su hiç de soğuk değil, Laurence; gelmeyecek misin?"

Laurence hiç iyi bir yüzücü değildi ve okyanusa atlama fikrinden hoşlanmıyordu. Kıyıdan neredeyse bir buçuk kilometre uzaktaydılar. Geminin küçük sandallarından birini aldı ve Temeraire'e arkadaşlık etmek ve ejderhanın bu kadar uzun bir süre güvertede boş boş oturduktan sonda kendini çok fazla yormadığından emin olmak için kürek çekerek yanına gitti. Tek kişilik sandal, Temeraire'in sıçrayıp oynamalarından kaynaklanan dalgalarla birazcık sallanıyordu ve ara sıra içine su giriyordu, ama Laurence eski bir pantolonunu ve en yıpranmış gömleğini giymişti.

Morali çok bozuktu. Austerlitz'teki yenilgi sadece tek bir çarpışmanın kaybedilmesi değil, Başbakan Pitt'in bütün dikkatli tasarımının bozulması ve Napolyon'u durdurmak için toplanmış koalisyonun dağılması demekti. İngiltere tek başına savaş alanına, Napolyon'un Büyük Ordusu'nun yarısı kadar asker süremez ya da onları kolaylıkla Avrupa'ya çıkartamazdı ve artık Avusturyalıların ve Rusların savaş alanından sürülmesiyle, durumları açıkça korku vericiydi. Böyle endişeleri olduğu halde, Temeraire'i bu kadar enerji dolu ve neşeli görmekten dolayı gülümsemeden edemedi ve bir süre sonra Temeraire'in ısrarlarını kıramayıp kendini okyanusa bıraktı. Çok fazla yüzmedi ve çok geçmeden, Temeraire şevkle yüzüp oyuncakmış gibi sandalı burnuyla ittirirken Temeraire'in sırtına çıktı.

Gözlerini kapayabilir ve üstlerinde sadece savaşın sıradan yüküyle ve arkalarında birleşmiş bir ulus ve arkadaşlığın güvencesiyle bildiği işi yaparken Dover'da ya da Loch Laggan'da olduklarını hayal edebilirdi. Böyle bir durumda son facia bile aşılamaz gelmiyordu: *Allegiance* limandaki tek gemiydi, açıklıkları

sadece kısa bir uçuş mesafesindeydi ve sorun çıkaracak politikacılar ve prensler yoktu. Sırtüstü uzandı, ellerini güneşten ısınmış siyah pullara uzattı ve kısa bir süre sonra uyuklamaya yetecek kadar keyiflendi.

"Gemiye çıkabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Laurence bir süre sonra; sorunu kafasında evirip çeviriyordu.

Temeraire ona bakmak için başını çevirdi. "Ben iyileşene kadar burada, kıyıda bekleyip gemiye sonra katılamaz mıyız?" diye sordu. "Ya da," yelesi ani bir heyecanla titredi, "kıtayı uçarak geçebilir ve onlara öteki tarafta katılırız; Afrika'nın ortasında insan yaşamıyor, haritalarından hatırlıyorum, bu yüzden bizi alaşağı edecek hiçbir Fransız olamaz."

"Doğru, ama raporlara göre bir sürü yabani ejderha ve başka tehlikeli yaratıklar var ve hastalık tehlikesinden bahsetmiyorum bile," dedi Laurence. "Issız topraklarda uçamayız, Temeraire; çok riskli olur, özellikle de şimdi."

Temeraire bu fazla iddialı projesinden vazgeçerken hafifçe iç geçirdi ve güverteye çıkmayı denemeyi kabul etti. Kısa bir süre daha oynadıktan sonra gemiye yüzdü ve gemiye çekmek zorunda kalmamaları için denizcileri oldukça şaşırtarak sandalı onlara doğru kaldırdı. Laurence, Temeraire'in omzundan güverteye tırmanarak Riley'yle özel bir görüşme yaptı. "Karşı ağırlık olarak sancak çıpasını sarkıtabiliriz," diye öneride bulundu. "Böylece göz demiri gemiyi sabit tutacaktır ve geminin kıç tarafı zaten yükünden dolayı ağır."

"Laurence, açık bir günde limanda bir nakliye gemisi batırırsam Deniz Kuvvetleri Komutanlığı ne der düşünmek bile istemiyorum," dedi Riley, fikirden hoşlanmayarak. "Asılmam gerektiğini söyleyebilirim ve bunu da hak etmiş olurum."

"Herhangi bir şekilde alabora olma tehlikesi olursa, anın-

da kendini bırakabilir," dedi Laurence. "Aksi takdirde, Keynes tekrar uçabileceğini söyleyene kadar en az bir hafta bu limanda beklemek zorunda kalacağız."

"Gemiyi batırmam," dedi Temeraire kızgınlıkla, başını kıç güvertesinin küpeştesinden çıkararak konuşmanın ortasına dalıp Riley'yi korkudan sıçratarak. "Çok dikkatli olacağım."

Riley hâlâ kuşkulu olmasına karşın, sonunda izin verdi. Temeraire suda dikilip pençeleriyle geminin yanına tutunmayı başardı; iki çıpayla tutulan *Allegiance* hafifçe ona doğru eğildi ve kanatlarını kaldırarak sudan çıkaran Temeraire onları birkaç kere çırptı ve yarı sıçrayıp yarı debelenerek gemiye çıktı.

Arka ayakları bir an debelenerek, pek zarif olmayan bir şekilde hantalca güverteye düştü, ama sonuçta gemiye çıkmıştı ve *Allegiance* ağırlığı altında yalnızca hafifçe sallanmıştı. Ayaklarını çabucak toparladı ve gemiye son derece zarif bir şekilde çıkmış gibi yelesindeki ve bıyıklarındaki suyu silkeledi. "Çıkmak hiç de zor olmadı," dedi Laurence'a memnun bir şekilde. "Artık tekrar uçana kadar her gün yüzebilirim."

Laurence, Riley'nin ve denizcilerin bu haberi nasıl karşılayacağını merak etti, ama açıkçası bu pek de umurunda değildi; Temeraire'in moralinin bu kadar yerine geldiğini görmek için uğursuz bakışlardan çok daha fazlasına katlanırdı. Bir şeyler yemesini teklif ettiğinde, Temeraire memnuniyetle kabul etti ve tepeden toynağa iki inek ve bir koyun yedi.

Ertesi sabah Yongxing bir kez daha güverteye çıktığında, Temeraire'i iyi bir ruh halinde buldu: Yüzmekten yeni gelmiş, iyice doymuş ve halinden oldukça memnun. Lord Purbeck geminin boyasının çizildiğinden şikâyetçi, denizciler de hâlâ satıcı kayıklarının korkutulup kaçırılmasından hoşnutsuz olma-

sına karşın, bu kez güverteye çok daha zarif biçimde çıkmıştı. Temeraire'in affedici bir ruh halinde olması ve Laurence bile hak edilmiş olduğunu düşündüğü halde kin gütmeye gönülsüz olması, Yongxing'in işine yaramıştı, ama Prens hiç de tatmin olmuşa benzemiyordu; Laurence, Temeraire'e Bay Pollitt'in kıyıdan getirdiği yeni kitabı okurken, sabah ziyaretini, sessizce izleyip kara kara düşünerek geçirdi.

Yongxing çok geçmeden güverteden ayrıldı ve kısa bir süre sonra hizmetkârı Feng Li güverteye gelip derdini hareketlerle anlatarak Laurence'ı aşağı çağırdı. Temeraire günün sıcağında kestirmek için yerleşmişti. Laurence isteksiz ve sakıngan davranarak ilk önce kamarasına gidip giyinmek konusunda ısrar etti. Yüzerken Temeraire'e eşlik etmek için yine kılıksız bir haldeydi ve ceketinin, en iyi pantolonunun ve yeni ütülenmiş fularının koruması altında olmadan kendini ciddi ve şık kamarasındaki Yongxing'le yüzleşmeye hazır hissetmiyordu.

Bu kez tiyatro yoktu; hemen içeri alındı ve Yongxing yalnız kalabilmeleri için Feng Li'yi gönderdi, ama hemen konuşmadı ve sessizce dikilmeye devam etti. Ellerini arkasında bağlamış, kıç pencerelerinden kaşlarını çatarak dışarıyı izliyordu. Laurence tam konuşmaya başlayacaktı ki, aniden döndü ve, "Lung Tien Xiang'a karşı gerçek bir sevgi besliyorsun, o da sana," dedi. "Bunu anlamaya başladım. Yine de, savaşın bütün tehlikelerine maruz bırakılarak ülkenizde bir hayvan muamelesi görüyor. Onun için böyle bir kader isteyebilir misin?"

Laurence bu kadar doğrudan bir yaklaşım karşısında şaşırmıştı ve Hammond'ın haklı olduğunu tahmin etti. Bu değişimin, Yongxing'in, Temeraire'i ondan uzaklaştırmaya çalışmanın boşuna olduğunu fark etmiş olmasından başka açıklaması yoktu. Yongxing'in onları ayırma girişimlerinden vazgeçtiğini görmek-

ten memnun olması gerekirken, Laurence sadece daha da huzursuzlandı; aralarında hiçbir ortak nokta yoktu ve Yongxing'in bir tane bulmaya çalışmasını anladığını sanmıyordu.

"Bayım," dedi Laurence bir süre sonra, "kötü muamele suçlamalarınızı reddetmek zorundayım. Ülkelerine hizmet etmeyi seçenler için savaşın tehlikeleri alışıldık bir risktir. Siz Ekselansları, bunu isteyerek seçmediğimi düşünebilirsiniz, ama ben bunu tercih ettim ve aldığım bu risklere katlanmaktan onur duyuyorum."

"Yine de sıradan biri olarak doğmuş bir insan ve yüksek rütbeli olmayan bir askersin; İngiltere'de senin gibi on binlerce adam var," dedi Yongxing. "Kendini bir Semavi'yle kıyaslayamazsın. Onun mutluluğunu düşün ve teklifimi dinle. Hakkı olan yeri almasına yardım et ve ondan neşeyle ayrıl. Seni kolaylıkla unutabilmesi için gitmekten üzgün olmadığını düşünmesini ve durumuna uygun bir yoldaşla mutlu olmasını sağla. Onu kendi seviyende tutmayıp hakkı olan ayrıcalıkların hepsine kavuştuğunu görmek görevin."

Yongxing bunları hakaret eder bir tonda değil, basit gerçekler olarak dile getirmişti. "Sevdiğiniz birine kendi iyiliği için yalan söylemek ve onu aldatmak türünden iyiliklere inanmam, bayım," dedi Laurence, henüz gücenmesi mi, yoksa bunu yumuşak tarafına hitap etme girişimi olarak görmesi mi gerektiğinden emin olmayarak.

Ama Yongxing ısrar edince, akıl karışıklığı başka bir an içinde kesin biçimde giderildi. "İstediğimin büyük bir fedakârlık olduğunu biliyorum. Büyük olasılıkla ailenizin umutları suya düşecek, hem onu ülkenize getirmekle şimdi sizden geri alabilecekleri büyük bir ödül de almıştınız. İflasla karşılaşmanızı iste-

miyoruz. Dediğimi yapın ve on bin tael[5] gümüşle İmparator'un minnettarlığını kazanın."

Laurence ilk önce dik dik baktı, ardından aşağılanma karşısında sinirden kıpkırmızı oldu ve kendine konuşacak kadar hâkim olduğunda, sert biçimde, "Yüksek bir miktar gerçekten de, ama Çin'de beni satın alabilecek kadar gümüş yok, bayım," dedi.

Gitmek için döndü, ama şu ana kadar sürdürmeyi başardığı sabırlı tavırlarına son veren Yongxing gerçek bir öfkeyle, "Aptalsın," dedi. "Lung Tien Xiang'la yoldaş kalmana izin *verilmeyecek* ve sonunda ülkene geri gönderileceksin. Neden teklifimi kabul etmiyorsun?"

"Bizi kendi ülkenizde zorla ayırabilirsiniz, buna şüphem yok," dedi Laurence. "Ama bu benim değil, *sizin* yaptığınız bir şey olacak ve ona sonuna kadar kendisi gibi sadık olduğumu bilecek." Gitmek istiyordu; Yongxing'i düelloya davet edemez ya da ona vuramazdı ve sadece böyle bir hareket derin ve şiddetli yaralanma hissini gerçekten tatmin edebilirdi, ama kavgaya yapılan bu kadar kusursuz bir davet hiç olmazsa öfkesini bir nebze olsun yatıştırmıştı ve sesine elinden geldiği kadar küçümseme tonu vererek ekledi: "Kendinizi bizi ayartma zahmetine sokmayın; bütün rüşvetlerinizin ve entrikalarınızın aynı derecede başarısızlığa uğrayacağından emin olabilirsiniz, çünkü bu tür söylemlerin *uygar* olarak adlandırıldığı bir ulusu tercih etmeye asla ikna edilemeyeceği konusunda Temeraire'e çok güveniyorum."

"Dünyanın önde gelen ulusunu hor görerek cahilce konuşuyorsun," dedi Yongxing sinirlenerek, "üstün olana saygı göstermeyen ve âdetlerimizi hor gören bütün yurttaşlarının yaptığı gibi."

---

5 Bir ağırlık ve para birimi. (yay. n.)

"Siz beni ve ülkemi bu kadar sık aşağılamamış ya da kendinizinkinden başka herhangi bir âdete saygı göstermiş olsaydınız, bunun için size özür borçlu olduğumu düşünebilirdim, bayım," dedi Laurence.

"Biz size ait olan hiçbir şeyi ya da size kendi âdetlerimizi dayatmayı istemiyoruz," dedi Yongxing. "Küçük adanızdan ülkemize geldiniz ve nezaket gereği, tutkuyla istediğiniz çayımızı, ipeğimizi ve porselenimizi almanıza izin verildi. Ama tatmin olmadınız; misyonerleriniz yabancı dininizi yaymaya çalışıp tüccarlarınız yasaları hiçe sayarak afyon kaçakçılığı yaparken sürekli daha fazlasını istediniz. İncik boncuğunuza, saatlerinize, fenerlerinize ve silahlarınıza *ihtiyacımız* yok; ülkemiz kendi kendine yeter. Böyle bir durumda İmparator'a üç kat minnettarlık duymanız ve itaat etmeniz gerekirken, hakaret üstüne hakaret ediyorsunuz. Bu saygısızlık çok uzun süre hoş görüldü."

Konuştukları meselenin çok ötesinde olan bu hoşnutsuzluklar hararetle ve büyük bir enerjiyle, Laurence'ın Prens'ten daha önce hiç duymadığı kadar içtenlikle ve dikkatsizce söylenmişti ve Laurence'ın saklayamadığı şaşkınlığı Yongxing'e nerede olduğunu hatırlatmış ve kendine gelmesini sağlamıştı. Bir süre sessizce durdular. Laurence hâlâ kızgındı ve sanki Yongxing ana dilinde konuşmuş gibi, bir yanıt vermedi. Ülkeleri arasındaki ilişkinin bu şekilde tarif edilmesi, Hıristiyan misyonerlerin kaçakçılarla aynı kefeye koyulması ve serbest ticaretin her iki taraf için de yararlarını kabul etmenin saçma bir şekilde reddedilmesiyle tamamen afallamıştı.

"Ben sizinle dış politika meselelerini tartışacak bir politikacı değilim, bayım," dedi Laurence sonunda, "ama ulusumun ve yurttaşlarımın onurunu ve saygınlığını son nefesime kadar sa-

vunacağım ve beni onursuzca davranmama sebep olacak hiçbir şeye ikna edemezsiniz."

Yongxing soğukkanlılığını geri kazanmış olmasına karşın, hâlâ tatmin olmamış görünüyordu ve kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Lung Tien Xiang'ı ya da kendini düşünmeye ikna edilemeyecek olsan da, en azından ülkenin çıkarlarına hizmet etmez misin?" Derin ve açık bir isteksizlikle ekledi: "Size Kanton haricindeki limanları açmamız düşünülemez, ama çok istediğiniz gibi Pekin'deki büyükelçinizin kalmasına izin vereceğiz ve İmparator'a saygıyla itaat ettiğiniz sürece size ya da müttefiklerinize karşı savaşa girmeyeceğiz. Lung Tien Xiang'ın dönmesini kolaylaştırırsan bu kadarına izin verilebilir."

Beklentiyle bitirdi; nefesi kesilmiş Laurence kımıldamadan duruyordu ve ardından, "Hayır," dedi neredeyse duyulamaz bir şekilde ve tek kelime daha duymak istemeyerek dönüp yolunun üstündeki perdeyi savurarak kamaradan çıktı.

Gözü dönmüş halde güverteye çıktı ve Temeraire'i kuyruğu etrafına toplanmış, huzurla uyurken buldu; Laurence ona dokunmadı ve güvertenin ucundaki sandıklardan birine oturup başını önüne eğdi ki kimseyle göz göze gelmesin; ellerini kavuşturdu ki titredikleri görünmesin.

"Reddettiniz umarım?" dedi Hammond, tamamen beklenmedik biçimde; kendini öfkeyle azarlanmaya hazırlamış olan Laurence bakakaldı. "Tanrıya şükür; doğrudan bir yaklaşım sergileyebileceği ve bunu bu kadar çabuk yapabileceği aklıma gelmemişti. Beni bağışlayın, Yüzbaşı, ama bunu emin olmak için söylüyorum, ne olursa olsun, ne kadar cazip görünürse görünsün benimle özel görüşme yapmadan hiçbir teklifi kabul etmeyin. Ne burada, ne de Çin'e vardıktan sonra," diye ekledi. "Şimdi lütfen

bir kez daha anlatın. Tarafsızlık ve Pekin'de sürekli elçi vaat etti, değil mi?"

Yüzünden hızlıca açgözlü bir ifade geçti ve Laurence pek çok sorusuna yanıt olarak hatırlayabildiği tüm ayrıntıları anlattı. "Ama yanlış hatırlamadığıma eminim; başka limanların açılmayacağını oldukça kesin biçimde söyledi," dedi Laurence, Hammond Çin haritalarını incelemeye başlayıp nakliye için hangi limanların daha iyi olduğunu Laurence'a sorarak, hangisinin daha avantajlı olduğu konusunda fikir yürütürken.

"Evet, evet," dedi Hammond, elini sallayıp geçiştirerek. "Ama sürekli bir elçi olasılığını itiraf edecek kadar ileri getirilebildiyse, neden daha fazla ilerleme kaydedemeyeceğimizi düşünelim ki? Düşüncelerinin Batı'yla tüm ilişkilere kapalı olduğunun farkında olmalısın."

"Farkındayım," dedi Laurence. Hammond'ın hâlâ iyi ilişkiler kurmaya çabalayışını bildiğinden onun durumun bu kadar farkında oluşuna daha da şaşırmıştı.

"Bir miktar ilerleme kaydettiğimizi umuyor olmama karşın, Prens Yongxing'i kazanma şansımız az," dedi Hammond, "ama aslında şu aşamada en umut verici bulduğum şey, sizin işbirliğinizi elde etmek için bu kadar istekli olması. Açıkça Çin'e oldubittiyle varmak istiyor. İmparator'un bize, kendisinin pek hoşuna gitmeyecek anlaşma şartlarını lütfetmeye ikna edilebileceğini düşünüyor olmalı."

"Onun tahtın varisi olmadığını biliyorsundur," diye ekledi Hammond, Laurence'ın kuşkuyla baktığını görerek. "İmparator'un üç oğlu var; en büyükleri olan Prens Mianning oldukça büyüdü ve olası veliaht o. Prens Yongxing'in yetersizliğinden değil elbette, yoksa bu kadar çok özerklik verilerek İngiltere'ye gönderilmezdi, ama kendi adına yaptığı bu girişim

bana şimdiye kadar farkında olduğumuzdan daha fazla fırsat olabileceği umudunu veriyor. Keşke..."

Aniden neşesi kaçtı ve ihmal ettiği çizelgelerin başına oturdu tekrar. "Keşke Fransızlar saraya kendilerini bu kadar kabul ettirmemiş olsaydı," diye bitirdi kısık sesle. "Ama korkarım bu oldukça fazla şeyi ve özellikle yumurtanın neden verildiğini açıklıyor. Biz Lord Macartney geri gönderildiğinden beri oturmuş ilişkileri düzeltmek için hiçbir girişimde bulunmadan değerli saygınlığımız konusunda kendimizi tebrik ederken, onlar içeriye adamakıllı sızmayı başarmışlar sanırım."

Laurence öncekinden biraz daha az suçluluk ve üzüntü hissediyordu; son derece farkındaydı ki teklifi geri çevirmesi herhangi mantıklı ve takdire değer sav tarafından harekete geçirilmemiş, tamamen tepkisel gerçekleşmişti. Ne Yongxing'in teklif etmiş olduğu gibi Temeraire'e yalan söylemeyi kabul edecek, ne de onu herhangi barbarca ya da çirkin bir şekilde terk edecekti, ama Hammond reddetmesi pek kolay olmayan başka isteklerde bulunabilirdi. Gerçekten avantajlı bir anlaşma sağlamak için ayrılmaları emredilirse, görevi sadece gitmek değil, istemeyerek de olsa, Temeraire'i itaat etmeye ikna etmek olacaktı. Şu ana kadar kendini, Çinlilerin tatmin edici şartlar sunamayacağına inanarak avutmuştu; bu hayali rahatlık artık yok olup gitmişti ve ayrılık acısı her deniz milinde daha da üstüne biniyordu.

İki gün sonra Cape Coast'tan ayrıldıklarını gören Laurence kendi adına memnundu. Ayrılışlarının sabahı, karadan bir grup köle getirilmiş, geminin görüş alanındaki zindanlara tıkılıyordu. Köleler uzun süre hapsedilmekten perişan olmadığı ya da henüz kaderlerine boyun eğmeye razı olmadığı için bunu daha da korkunç bir manzara takip etmiş, boş bir mezar ağzına çok

benzeyen hücre kapıları açıldığında genç adamlardan birkaçı başkaldırmıştı.

Belli ki yolculukları sırasında serbest kalmanın bir yolunu bulmuşlardı. İki muhafız anında aşağı inip bağlı oldukları zincirlerle kölelere vurmaya, diğerleriyse panikleyerek ayırım göz etmeksizin ateş etmeye başlamıştı. Karakoldan bir grup muhafız gelerek arbedeye katılmıştı.

Bu cesurca olmasına karşın umutsuz bir girişimdi ve serbest kalan adamların çoğu kaçınılmaz olanı gördü ve bazıları kumsalın ilerisine, bazıları da şehrin içine doğru özgürlüklerine koştu. Muhafızlar kalan köleleri zapt etmeyi başarıp kaçanlara ateş etmeye başladılar. Çoğu görüş alanından çıkamadan öldürüldü ve geri kalanları bulmak için çabucak bir arama grubu oluşturuldu. Zindanlara giden toprak yol kandan çamur olmuştu; küçük, birbirine sokulmuş cesetler, korkunç biçimde, yaşayanların arasında yatıyordu. Olay sırasında pek çok kadın ve çocuk öldürülmüştü. Köle tüccarları çoktan kalan adamları ve kadınları hücreye tıkmaya ve bazılarını cesetleri taşımaları için organize etmeye başlamıştı. On beş dakika bile geçmemişti.

Çıpa çekilirken şarkı ya da bağırış duyulmadı ve operasyon her zamankinden daha yavaş ilerledi, ama buna karşın, genelde en ufak bir kaytarma belirtisinde vahşileşen lostromo, sopasıyla kimseyi dürtmedi. Hava yine yapışkanlık derecesinde nemli ve o kadar sıcaktı ki sıvılaşan katran donanımdan büyük siyah benekler şeklinde damlıyor, bazılarıysa tiksinmesine yol açacak şekilde Temeraire'in üstüne düşüyordu. Laurence damla düştükçe Temeraire'i temizlemeleri için ulakları ve bayraktarları kovalar ve bezlerle nöbete dikti; günün sonunda hepsi de bitkin ve leş gibiydi.

Ertesi gün ve ondan sonraki üç gün de çoğunlukla aynı geçti. Uçurumlar ve düzensiz kaya yığınlarıyla bölünen iskele tarafındaki kıyı karmakarışık ve aşılmazdı. Karaya bu kadar yakınken rüzgârlar anormal ve değişken olduğu için gemiyi derin sularda güvenli bir mesafede tutmak için sürekli bir dikkat gerekiyordu. Adamlar sıcakta sessizce ve asık suratlarla işlerini yapıyordu; Austerlitz haberi aralarında yayılmıştı.

8. Bölüm

BLYTHE SONUNDA BİR hayli kilo vererek hasta yatağından kalkmıştı; çoğunlukla güvertede bir sandalyede oturup uyukluyordu. Martin onu rahat ettirmek için özellikle özen gösteriyordu ve üzerine eğreti kurulan tenteyi çok fazla oynatanlara sertçe çıkışıyordu. Blythe güçlükle öksürebiliyordu, ama eline bir içki kadehi tutuşturulmuştu; havadan rahatsızlığını bile pek söyleyememişti, ama uygun olduğu üzere kendisine bir yaygı, bir battaniye ve bir yağmurluk verilmişti.

"Bu işi çok ciddiye aldığı için özür dilerim, efendim," dedi Blythe, Laurence'a çaresizce. "Coşkulu hiçbir arkadaşımızın olanları hoş karşılayabileceğini sanmam; gemiciler çok ileri gitmişti, ama onun suçu olmadığına eminim. Keşke bu kadar üstüne almasaydı."

Denizciler suçlunun bu kadar şımartıldığını görmekten memnun değildi ve karşılığında, çoktan kurumlanma eğiliminde olan arkadaşları Reynolds için pek çok şey yapıyorlardı. Sıradan bir denizciydi ve arkadaşlarından görmeye başladığı saygı aklını başından almıştı. Aşırı baş selamları, başıyla onaylamalar ve gözünün önüne düşen saçlarını geriye atmalarla, uygulandıklarını görmekten mutlu bir şekilde gereksiz emirler vererek

güvertede horoz gibi kasılarak yürüyordu; Purbeck ve Riley bile ona ses çıkarmıyordu.

Laurence, Austerlitz felaketinin denizcilerle havacılar arasındaki düşmanlığı yatıştırabileceğini ummuştu, ama bu tarz hareketler gerginliği her iki tarafta da en üst düzeyde tutuyordu. *Allegiance* artık ekvator çizgisine yaklaşıyordu ve Laurence alışılmış geçiş törenini yapmak için özel düzenlemelerin yapılması gerektiğini düşünüyordu. Havacıların yarısından çoğu çizgiyi daha önce geçmemişti ve şu andaki ruh halinde denizcilerin onları suya batırmalarına ve tıraş etmelerine izin verilseydi, Laurence düzenin korunabileceğini sanmıyordu. Riley'ye danıştı ve adamları adına ondalık vermesi konusunda anlaşmaya vardılar; yani Cape Coast'ta her ihtimale karşı almış olduğu üç fıçı rom. Böylece havacılar mazur görülmüş olacaktı.

Bütün denizciler geleneklerinde yapılan değişiklikten dolayı hayal kırıklığına uğramış, birkaçı ileri giderek bunun gemiye kötü şans getireceğinden bahsetmişti; hiç kuşkusuz pek çoğu gizliden gizliye gemideki rakiplerinin aşağılanmasını dört gözle bekliyordu. Bunun sonucu olarak da, ekvatoru geçtikten sonra başladıkları kutlamalar oldukça sönük ve isteksizdi. En azından Temeraire eğleniyordu. Etkileyici olması için çok fazla zahmete girilmemiş pejmürde kılıkları içindeki denizcileri tanıyarak yüksek sesle, "Ama Laurence, bu Neptün falan değil, bu Griggs ve Amphitrite de Boyne," dediği zaman Laurence onu hemen susturdu.

Bu, mürettebat arasındaki bastırılmış neşenin büyük kısmını açığa çıkarmıştı ve Badger-Bag[6] –bir yargıç peruğu olarak taktığı pis bir paspas ucu altında kolayca tanınamayan marangoz yar-

6 Denizcilikte bir gelenek olarak, Kral Neptün'ün (Poseidon) yardımcısı Badger Bag, bir denizci tarafından temsil edilerek, geminin ekvatoru geçişinden sonra aralarında ekvatoru ilk defa geçen denizcilerin kafalarını tıraş edilir ve benzeri aktiviteler yapılır. (yay. n.)

dımcısı Leddowes– bir ilham patlamasına girdi ve şu anda kendini tutamayıp gülenlerin hepsinin Neptün'ün kurbanları olacağını ilan etti. Laurence, Riley'ye başıyla hafifçe işaret verdi ve Leddowes'a hem denizciler, hem de havacılar arasından istediğini seçme hakkı verildi. Her birinden eşit sayıda seçildi ve geriye kalan diğer herkes alkışlamaya başladı. Fırsatı değerlendiren Riley, coşkun bir tezahürata yol açarak, "Yüzbaşı Laurence'ın mürettebatından, herkese ekstra içki istihkakı," diye bağırdı.

Tayfaların bir kısmı müzik yaparken, bir kısmı da dans ediyordu; rom etkisini gösterdi ve çok geçmeden havacılar da el şaklatmaya ve sözleri bilmemelerine karşın gemici şarkılarının müziklerini mırıldanmaya başladılar. Bu belki diğer geçişler kadar coşkulu değildi, ama Laurence'ın beklediğinden çok daha iyi olmuştu.

Doğal olarak, törene dahil olmayan Çinliler kutlamayı duyarak güverteye çıkmıştı ve kendi aralarında sürekli konuşarak izliyorlardı. Bu elbette oldukça kaba bir eğlence türüydü ve Laurence, Yongxing'in törene tanık olmasından biraz utanmıştı, ama Liu Bao mürettebatla birlikte kalçasına vurarak tempo tutuyor, Badger-Bag'in her kurbanında muazzam, gürleyen bir kahkaha koyuveriyordu. Sonunda sınırın diğer tarafındaki Temeraire'e döndü ve bir soru sordu. "Laurence, Liu Bao törenin amacını ve hangi ruhların onurlandırıldığını öğrenmek istiyor," dedi Temeraire. "Ama ben bilmiyorum. Neyi kutluyoruz ve neden?"

"Ah," dedi Laurence, oldukça saçma olan bu töreni nasıl açıklayacağını düşünerek. "Az önce ekvatoru geçtik ve çizgiyi daha önce geçmemiş olanların Neptün'e –Roma deniz tanrısıdır ve elbette artık tapınılmıyor– saygılarını sunması eski bir gelenektir."

"Aah!" dedi Liu Bao onaylamayla, tercüme edilince. "Ho-

şuma gitti. Sizin olmasa da eski tanrılara saygı göstermek iyidir. Gemi için çok iyi şans olmalı. Ve Yeni Yıl'a sadece on dokuz gün var; gemide bir ziyafet vermek zorunda kalacağız ve bu da iyi şans getirir. Atalarımızın ruhları gemiye Çin yolunda rehberlik edecek."

Laurence bundan kuşkuluydu, ama büyük bir ilgiyle çeviriyi dinleyen denizciler bu konuşmada onaylayacak –hem ziyafet, hem de batıl inançlı düşünce tarzlarına çekici gelen, vaat edilen iyi şans– çok şey bulmuştu. Hayaletlere kendilerini rahat hissedemeyecek kadar yakın oldukları için ruhlardan bahsedilmesi güverte altında çok sayıda ciddi tartışmaya yol açmış olmasına karşın, sonunda genel olarak, dedelerinin ruhları oldukları için gemideki torunlarına yardım edecekleri, bu yüzden de korkmaya gerek olmadığı konusunda fikir birliğine varılmıştı.

"Benden bir inek, dört koyun ve kalan sekiz tavuğun hepsini istediler; St. Helena'da durmak zorunda kalacağız. Yarın batıya döneceğiz; bu en azından daha rahat yol almamızı sağlayacak," dedi Riley, birkaç gün sonra kuşkuyla izlerken: Birkaç Çinli hizmetkâr, köpekbalığı avlamakla meşguldü. "Sadece içkinin çok sert olmadığını umuyorum. Tayfalara istihkaklarının yerine değil de ona ek olarak vermek zorundayım, aksi takdirde hiç de kutlamadan sayılmaz."

"Seni huzursuz ettiysem özür dilerim, ama Liu Bao tek başına el altından benden iki tane içebilir; bir oturuşta üç şişe şarabı devirdiğini gördüm," dedi Laurence pişmanlıkla, acı verici deneyiminden bahsederek. Elçi Noel'den sonra onunla birlikte birkaç kere daha yemek yemişti ve deniz tutmasından geriye kalan herhangi bir rahatsızlığı varsa bile, iştahından anlaşılmıyordu. "Sun Kai bile çok içmiyor olmasına karşın, anladığım kadarıyla konyak ve şarap ona aynı gibi geliyor."

"Ah, lanet olasıcalar," dedi Riley iç geçirerek. "Eh, belki birkaç düzine iyi içen denizci başlarını yeterince belaya sokar da o gece için içki istihkaklarını kesebilirim. O köpekbalıklarıyla ne yapacaklar sence? İki domuzbalığını geri bıraktılar. Oysa onlar yemek için çok daha iyi."

Laurence bir tahminde bulunmaya istekli değildi ve bulunmak zorunda da kalmadı; o anda gözcü, "Pruvadan üç derece iskelede ejderha," diye bağırdı ve denizciler saldırı olasılığına karşı görev yerlerine koştururken, hemen kenara seğirttiler, dürbünlerini çıkardılar ve ejderhaya baktılar.

Temeraire gürültü karşısında uyukladığı yerden başını kaldırdı. "Laurence, bu Volly," diye seslendi ejderha güvertesinden aşağı. "Bizi görmüş, bu tarafa geliyor." Ardından selamlamak için kükreyerek neredeyse bütün adamları yerlerinden sıçrattı ve direkleri salladı; denizcilerden birkaçı söylenmeye cesaret edemeyerek uğursuzca ona baktı.

Temeraire yer açmak için kenara çekildi ve yaklaşık on beş dakika sonra küçük Gricik kurye, geniş gri-beyaz çizgili kanatlarını toplayarak güverteye indi. "Temrer!" dedi ve başıyla Temeraire'e neşeyle tos vurdu. "İnek?"

"Hayır, Volly, ama sana bir koyun getirtebiliriz," dedi Temeraire hoşgörüyle. "Yaralandı mı?" diye sordu James'e. Küçük ejderha garip şekilde burnundan konuşuyordu.

Volly'nin kaptanı Langford James kayarak aşağı indi. "Merhaba, Laurence, sonunda. Sahilin her yerinde seni arıyorduk," dedi Laurence'la tokalaşmak için elini uzatarak. "Endişelenmene gerek yok, Temeraire; Dover'dan şu lanet nezleyi kaptı sadece. Ejderhaların yarısı inleyip burnunu çekiyor; hayal edilebilecek en büyük çocuklar. Ama bir ya da iki hafta içinde turp gibi olacak."

Bu güvenceyle rahatlayacağına iyice tedirgin olan Temeraire, Volly'den biraz uzaklaştı; ilk hastalığını tecrübe etmeye pek hevesli görünmüyordu. Laurence başını salladı. Jane Roland mektubunda hastalığın bulaşıcı olduğundan bahsetmişti. "Umarım bizim için buraya kadar gelerek onu fazla zorlamamışsındır. Doktorumu göndereyim mi?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim; yeterince doktor gördü. Yuttuğu ilaçları unutmasından ve ilaçları yemeğine kattığım için beni affetmesinden önce bir hafta daha geçmesi gerekecek," dedi James, teklifi elini sallayarak geçiştirerek. "Yine de bu kadar uzağa hiç gelmemiştik; son iki haftadır güney rotasından uçarak buraya geldik ve burası İngiltere'den çok daha sıcak. Volly uçmak istemiyorsa bana söylemekten pek çekinmez, o yüzden bir şey söylemediği sürece onu havada tutuyorum." Küçük ejderhayı sevdi, o da karşılığında burnunu sertçe James'in eline vurdu ve ardından başını koyup anında uykuya daldı.

"Orada durumlar nasıl?" diye sordu Laurence, James'in verdiği mektupları karıştırırken. Ejderha kuryesiyle getirildiği için posta Riley'den çok onun sorumluluğundaydı. "Avrupa'da herhangi bir değişiklik var mı? Cape Coast'ta Austerlitz haberini duyduk. Geri çağırılıyor muyuz? Ferris, bunları Lord Purbeck'e ver ve geri kalanları bizim mürettebata dağıt," diye ekledi kalan mektupları vererek. Kendisine bir mesaj ve iki mektup gelmişti ama onlara hemen bakmak yerine kibar bir şekilde ceketinin cebine soktu.

"İkisine de hayır, ne yazık ki, ama en azından sizin için yolculuğu biraz daha kolaylaştırabiliriz; Capetown'daki Hollanda kolonisini aldık," dedi James. "Geçen ay ele geçirildi, bu yüzden yolculuğunuza orada ara verebilirsiniz."

Haber, Napolyon'un son başarı haberiyle uzun süredir ke-

yifsiz olan adamların coşmasıyla çabucak güvertenin bir ucundan diğer ucuna yayıldı ve *Allegiance* anında vatansever tezahüratlarla inlemeye başladı; ortalık sakinleşinceye kadar konuşmak mümkün değildi. Adamların yatışmasında, Purbeck ile Ferris'in dağıttığı postanın bir hayli etkisi olmuştu ve adamların çoğu mektuplarına dalınca gürültü gittikçe azaldı.

Laurence ejderha güvertesine bir masa ve sandalyeler getirilmesini emrederek, Riley ve Hammond'ı haberi öğrenmeleri için onlara katılmaya davet etti. James onlara şehri ele geçirmelerinin mesajda bahsedilmeyen ayrıntılarını anlatmaktan memnundu; on dört yaşından beri kuryeydi ve etkileyici olma eğilimi vardı; gerçi bu kez işleyecek az malzemeye sahipti. "Daha iyi bir hikâye çıkmadığı için üzgünüm; gerçek bir çarpışma değildi," dedi özür dilercesine. "Bizim elimizde İskoçyalılar vardı, Hollandalılarınsa sadece bir miktar paralı askeri; biz şehre ulaşmadan çoktan kaçmışlardı. Vali teslim olmak zorunda kaldı; halk hâlâ biraz huzursuz, ama General Baird yerel işleri onlara bırakıyor, onlar da pek fazla karışıklık çıkarmıyor."

"Eh, bu kesinlikle erzaklarımızı yenilememizi kolaylaştırır," dedi Riley. "St. Helena'da durmamız gerekmeyecek ve bu bize yaklaşık iki hafta kazandıracak. Bu gerçekten de sevindirici bir haber."

"Yemeğe kalacak mısınız?" diye sordu Laurence, James'e. "Yoksa hemen gitmek zorunda mısınız?"

Arkasındaki Volly aniden yüksek ve ürkütücü bir sesle hapşırdı. "Iyy," dedi uykusundan uyanarak ve burnundan sümüğü sıyırmaya çalışarak tiksintiyle ön ayağıyla burnunu ovaladı.

"Ah, kes şunu, pis hayvan," dedi James ayağa kalkarak; koşum çantalarından büyük keten bir bez çıkardı ve Volly'nin burnunu usanmış bir tecrübeyle sildi. "Sanırım kalacağız,"

dedi sonrasında, Volly'yi süzerek. "Sizi zamanında bulduğum için onu zorlamaya gerek yok. Götürmemi istediğiniz herhangi bir mektup varsa bana verebilirsiniz; sizden ayrıldıktan sonra İngiltere'ye döneceğiz."

... Bu yüzden, Excidium ve Mortiferus gibi, zavallı Lily'im de, asit püskürtmeyle hapşırma reflekslerinin (doktorlar öyle söyledi) aynı kasları ilgilendirmesi yüzünden, hapşırdığı zaman bir miktar asit çıkmasına engel olamadığından, rahat açıklığından Kum Çukurları'na sürüldü. Kum kolayca çıkmadığı için üçü de durumlarından çok iğreniyor ve ne kadar yıkanırlarsa yıkansınlar pireleri üstünden atmaya çalışan köpekler gibi kaşınıyorlar.

Hapşırmaya ilk önce o başladığı için Maximus büyük bir utanç içinde ve diğer ejderhaların hepsi çektikleri sıkıntı için suçlayacak birinin olmasından memnun; yine de buna iyi dayanıyor ya da en azından Berkley'nin bana yazdıklarına göre: "Hiçbirine aldırmıyor ve midesini doldurduğu zamanlar dışında, bütün gün sızlanıyor; iştahında en ufak bir azalma yok."

Bunun dışında hepimiz çok iyiyiz ve herkes sevgilerini yolluyor; ejderhalar da öyle ve Temeraire'e selamlarını ve sevgilerini iletmeni istiyorlar. Onu gerçekten de fena halde özlediler, gerçi sana bunu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm ama geçenlerde özlemlerinin yüz kızartıcı nedenini –ki aslında bildiğin açgözlülük– keşfettik. Anlaşılan Temeraire onlara ağılların nasıl açılıp kapatılacağını öğretmiş, bu yüzden başlarında kimse olmadan istedikleri zaman gidip yiyorlarmış. Suçları ancak sürülerin garip biçimde azaldığının ve formasyonumuzdaki ejderhaların şişmanladığının fark edilmesiyle anlaşıldı. Bunun üzerine olayı sorguladığımızda her şeyi itiraf ettiler.

Bizim devriyemiz var ve Volatilus da bu sabah güneye gidecek, bu

yüzden artık kesmeliyim. Güvenli bir şekilde gitmeniz ve çabuk dönmeniz için hepimiz dua ediyoruz.

Sevgiler,

Catherine Harcourt

"Ejderhalara ağıldan çalmayı öğretmen de neyin nesi?" diye sordu Laurence, mektuptan başını kaldırarak; mektupları okumak ve yanıt yazmak için yemekten önceki saati değerlendiriyordu.

Temeraire öyle bir ifadeyle irkildi ki, suçluluğu kuşku götürmezdi. "Bu doğru değil, ben kimseye çalmayı öğretmedim," dedi. "Dover'daki çobanlar çok tembeldi ve sabahları her zaman gelmiyorlardı, bu yüzden biz de ağılın açılmasını beklemek zorunda kalıyorduk ve sürüler sonuçta bizim içindi; buna çalmak denmez."

"Sanırım bir şeylerin her zaman geç kaldığından şikâyet etmeyi kestiğin zaman şüphelenmem gerekiyor," dedi Laurence. "Ama bunu nasıl başardın?"

"Kapı çok basitti," dedi Temeraire. "Üstünde sadece çok kolayca kaldırılabilen bir çubuk vardı ve sonrasında ardına kadar açılıyordu; hepimizden daha küçük pençelere sahip olduğu için o işi en iyi Nitidus yapıyordu. Ama hayvanları ağılın içinde tutmak zordu ve ilk kez nasıl açıldığını öğrendiğimde hepsi kaçtı," diye ekledi. "Maximus'la birlikte saatlerce peşlerinden koşmak zorunda kaldık. Bu *hiç* de eğlenceli değildi," dedi yelesini kaldırarak kalçalarının üzerine oturup büyük bir kızgınlıkla Laurence'a bakarak.

"Özür dilerim," dedi Laurence, gülme krizini kontrol altına aldıktan sonra. "Gerçekten özür dilerim, sadece seninle

Maximus'u ve koyunları düşününce... Ah, Tanrım," dedi ve kendini tutamayarak tekrar çözüldü; mürettebattan gelen şaşkın bakışlar altında Temeraire alınmıştı.

"Mektupta başka haberler var mı?" diye sordu Temeraire soğuk soğuk, Laurence sonunda sakinleşince.

"Hayır, ama bütün ejderhalar sana selamlarını ve sevgilerini göndermiş," dedi Laurence, gönül alıcı bir tonla. "Kendini hepsinin hasta olmasıyla avutabilirsin; orada olsaydın sen de kesinlikle hastalanırdın," diye ekledi, arkadaşlarından bahsedilince Temeraire'in boynunu bükme eğiliminde olduğunu görerek.

"Evde olsaydım hasta olup olmamayı umursamazdım. Hem zaten Volly'den kapacağıma eminim," dedi sıkıntıyla Volly'ye göz atarak. Küçük Gricik uykusunda sürekli burnunu çekiyor ve nefes alıp verdikçe burun deliklerinde sümük balonları şişiyor, titreşiyor ve iniyordu; yarı açık ağzının altında da bir salya gölcüğü oluşmuştu.

Laurence'ın aksini ileri sürecek bir savı yoktu, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Yazmamı istediğin herhangi bir şey var mı? James'e vermek üzere aşağı inip mektup yazacağım. Bizimkiler çok acil bir mesele olmadıkça Uzakdoğu'ya gitmediği için, korkarım bir şeyler göndermek için son şansımız."

"Sadece sevgilerimi ilet," dedi Temeraire, "ve Yüzbaşı Harcourt ile Amiral Lenton'a bunun hiç de hırsızlık olmadığını söyle. Ah, bir de Maximus ile Lily'ye ejderhanın yazdığı şiirden bahset, ilgilerini çekebilir ve belki duymak hoşlarına gider. Ayrıca gemiye tırmanmayı öğrenmemden, ekvatoru geçtiğimizden ve Neptün ile Badger-Bag'den bahset."

"Yeter, yeter; bana destan yazdıracaksın," dedi Laurence rahatça kalkarak. Neyse ki bacağı sonunda iyileşmişti ve artık güvertede yaşlı bir adam gibi aksamak zorunda kalmıyordu. Ha-

fifçe Temeraire'in böğrüne vurdu. "Şaraplarımızı içerken gelip seninle oturalım mı?"

Temeraire homurdandı ve onu sevgi dolu bir tavırla burnuyla dürttü. "Teşekkür ederim, Laurence; çok hoş olur ve mektupta olanların yanı sıra James'ten diğerleriyle ilgili haberleri duymak isterim."

Yazma işi üç saatte bitince, Laurence ve konukları alışılmadık bir konforda yemek yedi. Normalde Laurence resmî giyinme alışkanlığını devam ettirir, Granby ve subayları da ona uyarken, Riley ve astları bunu denizci âdetlerinden dolayı yapardı; hepsi de her yemekte kalın çuha ceketleri ve sıkıca bağlanmış fularları içinde ter dökerdi. Ama James on dört yaşından beri tek başına çalışan bir kurye olsa bile yüzbaşı olmuş bir adamın özgüveniyle harmanlanmış bir havacının rahatlığına sahipti. Aşağı indiğinde hiç duraksamadan üstündekileri çıkararak, "Aman tanrım, burası çok basık; boğuluyor olmalısın," dedi.

Laurence tereddüt etmeden aynısı yaptı. Granby de onlara katıldı ve Lord Purbeck açıkça onaylamayarak ceketini ve ifadesini korumasına karşın, kısa bir şaşkınlığın ardından Riley ve Hammond da onlara uydu. Yemek oldukça neşeli geçmişti. James, Laurence'ın isteğiyle, mesajların haricinde bildiklerini, puroları ve şaraplarıyla Temeraire'in duyabileceği ve vücudunun mürettebatın kulak misafiri olmasına karşı bir siper görevi göreceği ejderha güvertesine rahatça yerleşene kadar kendine saklamıştı. Laurence havacıları aşağıdaki baş kasarasına göndermiş, ejderha güvertesinde sadece, güvertenin onlara ayrılmış köşesinde her zamanki gibi hava alan ve ona oldukça anlamsız gelecek konuşmaları duyacak kadar yakın olan Sun Kai kalmıştı.

James onlara formasyon hareketlerinden bahsetti. Bonaparte'ın Avrupa'daki başarısından cesaret alarak bir kez daha

havadan istilaya kalkışması olasılığına karşı, Laetificat ile Excursius'un formasyonlarının aşılamaz bir savunma sağlaması için Akdeniz tümeninin neredeyse bütün ejderhaları Kanal'da görevlendirilmişti.

"Bütün bu değişiklikler yüzünden onu Cebelitarık'ı denemekten alıkoyacak çok fazla şey kalmamış geriye," dedi Riley. "Ayrıca Toulon'u da gözlememiz gerekiyor; Trafalgar'da yirmi gemi ele geçirmiş olabiliriz, ama artık Avrupa'daki her orman Bonaparte'ın emrinde; daha fazla gemi yaptırabilir. Umarım Bakanlar Kurulu bunu göz önünde bulunduruyordur."

"Ah, kahretsin," dedi James, bir gümbürtüyle doğrularak; ayakları küpeştenin üzerinde olduğu için sandalyesi tehlikeli biçimde geriye doğru eğikti. "Mankafanın tekiyim ben; sanırım Bay Pitt'i duymadınız."

"Hasta değil mi?" diye sordu Hammond.

"Hiç de değil," dedi James. "Öleli iki haftadan fazla oldu. Onu haber öldürdü diyorlar; ateşkesi duyduktan sonra yatmaya gitmiş ve bir daha kalkamamış."

"Huzur içinde yatsın," dedi Riley.

"Amin," dedi Laurence, derinden sarsılarak. Pitt yaşlı bir adam değildi; kesinlikle babasından daha gençti.

"Bay Pitt kim?" diye sordu Temeraire ve Laurence ona eski Başbakanı açıkladı.

"James, yeni hükümeti kimin kuracağına dair herhangi bir şey duydun mu?" diye sordu, şimdiden bunun o ve Temeraire için ne anlama gelebileceğini merak ederek. Yeni Başbakan, daha uzlaşmacı ya da daha muhalif bir biçimde Çin'e farklı şekilde davranmaları gerektiğini düşünüyor olabilirdi.

"Hayır, bize ölüm haberinden başka bir haber gelmeden

ayrıldım," dedi James. "Döndüğümde herhangi bir değişiklik olmuşsa, elimden geleni yapacağıma ve Capetown'a haber getireceğime söz veriyorum. Ama," diye ekledi, "normalde bizi buraya altı ayda bir gönderiyorlar, bu yüzden yerinizde olsam çok fazla umutlanmazdım. İniş alanları hiç güvenli değil ve sağda solda hiçbir iz bırakmadan, kara üstünden gitmeye ya da sadece geceyi kıyıda geçirmeye çalışan kuryeler kaybediyoruz."

James ertesi sabah yola çıktı. Gri-beyaz küçük ejderha, tel tel, alçak bulutların içinde tamamen gözden kaybolana kadar Volly'nin sırtından onlara el sallamıştı. Laurence annesine ve Jane'e çoktan yazmaya başlamış olduğu mektuplara ilaveten Harcourt'a kısa bir yanıt yazmayı başarmış ve hepsini James'e vermişti; ondan bir daha mektup almaları aylar sürecekti.

Hüzünlenmeye pek zamanı olmadı, hemen aşağı çağırıldı. Liu Bao normalde bir yemekte kullanılan bir çeşit maymun organının uygun yedeği konusunda fikrini almak istemişti. Kuzu böbreğini öneren Laurence'tan anında başka bir angaryaya yardım etmesi rica edildi ve haftanın geri kalanı, gittikçe artan çılgınca hazırlıklarla geçti. Mutfak gece-gündüz sürekli çalışıyordu ve ejderha güvertesi o kadar ısınmıştı ki Temeraire bile bunun biraz fazla olduğunu hissetmeye başlamıştı. Çinli hizmetkârlar gemiyi haşaratlardan temizleme işine de girişmişti; umutsuz ama azimle sürdürdükleri bir iş. Sıçan ölülerini denize atmak için günde beş ya da altı kere güverteye geliyorlardı ve bunlar normalde yolculuğun sonlarına doğru yemeklerinin bir kısmını oluşturduğu için asteğmenler onları öfkeyle izliyordu.

Laurence'ın, neyle karşılaşacağına dair en ufak bir fikri yoktu ama ona yardım etmesi için Riley'nin habercisi Jethson'ı ödünç alarak özel bir resmiyetle giyindi. Kolalanmış ve ütülenmiş en iyi gömleğini, ipek çoraplarını, normal pantolonu yerine dize kadar

olan pantolonunu, cilalanmış diz altı çizmelerini, omuzlarındaki altın şeritleri ve madalyalarıyla koyu yeşil ceketini giydi. Bir denizci teğmeniyken Nil Savaşı'ndan ötürü kazandığı geniş mavi kurdelesinin üstündeki altın madalya ve Dover Savaşı'na katılan yüzbaşılara verilen gümüş iğne.

Çinlilerin kamarasına girdiğinde bu kadar zahmete katlandığına çok sevinmişti. İçeri girerken kalm kırmızı bir kumaşın altından eğilerek geçmek zorunda kalmıştı ve kamaranın, ayaklarının altındaki geminin sürekli sallanması dışında karadaki büyük bir çadıra girdiğini sanmasına yetecek kadar kumaşla, çok zengin biçimde süslenmiş olduğunu gördü. Masa, her parçası ayrı renk, pek çoğunun kenarları altın ve gümüş kaplama zarif porselenle süslenmişti ve her yerde Laurence'ın bütün hafta boyunca korktuğu vernikli çubuklar vardı.

Yongxing görkemli duruşu ve mavi ve siyah ipliklerle ejderha motifleri işlenmiş koyu sarı ipekten en resmî cüppesi içinde masanın başına oturmuştu bile. Laurence, ejderhaların gözlerinde ve pençelerinde küçük mücevher parçaları olduğunu ve cübbenin önünün tam ortasında, saf beyaz ipekle işlenmiş ve gözleri ile ileri uzanmış beş parmaklı pençelerinde yakut parçaları olan, diğerlerinden daha büyük ejderha figürünü görecek kadar yakına oturtulmuştu.

Roland ve Dyer'a kadar, her nasılsa kamaraya sığmayı başardılar. Daha genç subaylar ayrı masalarında oldukça sıkış sıkış oturuyordu ve sıcaktan yüzleri şimdiden parlamaya ve pembeleşmeye başlamıştı. Hizmetkârlar oturan herkese doğruca şarap koymaya başladı. Mutfaktan gelenler ellerindeki büyük tabakları masalara yerleştirdi: Aralarına koyu sarı karışık yemişler serpiştirilmiş soğuk dilimlenmiş et, konserve kiraz ve kafaları ve sallanan bacaklarıyla karidesler.

Yongxing şerefe kadehini kaldırınca, hepsi onunla birlikte içmek için aceleyle kadehlerini kaldırdı; pirinç şarabı sıcak servis ediliyor ve tehlikeli bir kolaylıkla mideye iniyordu. Bu açıkça yemeğin başladığının işaretiydi; Çinliler tabaklarına gömüldü, ama gençler biraz duraksadı. Laurence göz ucuyla baktığı zaman Roland ve Dyer'ın çubuklarla hiç de zorluk yaşamadığını ve ağızlarına doldurdukları yiyeceklerle yanaklarının çoktan şiş şiş olduğunu görünce utandı.

Kendisi sadece çubuklardan birini batırmak suretiyle füme ve oldukça hoş bir tadı olan bir parça eti ağzına atabilmeyi başarmıştı. Yongxing şerefe bir kadeh daha kaldırdığında lokmasını yeni yutmuştu ve tekrar içmek zorunda kaldı. Bu, ateş basıp başı neredeyse dönmeye başlayana kadar birkaç kere daha tekrarlandı.

Çubukları yavaş yavaş daha cesurca kullanmaya başlayarak, etrafındaki diğer subayların kaçınmasına karşın bir karides alma riskine girdi; sos onları kaygan ve başa çıkılması zor yapıyordu. Karides boncuk boncuk kara gözleriyle ona bakarak tehlikeli biçimde sallandı; Çinlileri örnek aldı ve karidesi başının hemen arkasından ısırdı. Burnundan derin derin nefes alarak hemen kadehine sarıldı; sos şaşırtıcı derecede acıydı ve alnından ter boşalmaya başlamış, damlalar yanaklarından yakasına doğru süzülmekteydi. Liu Bao yüz ifadesine gürültüyle güldü ve masanın üzerinden eğilip onaylarcasına omzuna vurarak kadehini tekrar doldurdu.

Tabaklar kısa bir süre sonra masadan alındı ve yerlerine, bazıları ince krepon kâğıdına, diğerleriyse kalın, mayalı beyaz hamura sarılı etli hamur dolu bir tahta tabaklar sırası koyuldu. En azından bunları çubukla tutmak daha kolaydı ve bir bütün olarak çiğnenip yutulabiliyorlardı. Aşçılar asıl malzemelerden

yoksun oldukları için belli ki yaratıcılıklarını kullanmıştı; Laurence bir tanesinin içinde bir parça yosun ve kuzu böbreği olduğunu gördü. Bunu üç küçük tabak daha takip etti; ardından soğuk erişte ve taze olmadıkları için renkleri kahverengiye çalan yeşilliklerle birlikte, pişmemiş, pembe ve kılçıksız garip bir balık tabağı geldi. Hammond'ın sorusu üzerine karışımda bulunan garip gevrek malzemenin kurutulmuş denizanası olduğu ortaya çıktı ve bu bilgi birkaç adamın lokmaları gizlice ağızlarından çıkarıp yere atmasına yol açtı.

Liu Bao hareketlerle Laurence'a malzemeleri karıştırmak için havaya atmasını gösterdi ve Hammond onları çeviri yoluyla bunun iyi şans getirmesi için yapıldığı konusunda bilgilendirdi; ne kadar yükseğe atılırsa o kadar iyi. İngilizler denemeye hevesliydi, ama koordinasyonları işe pek uygun değildi ve kısa bir süre sonra hem üniformaları, hem de masa balık ve yeşillik parçalarıyla taçlandırıldı. Böylece ağırbaşlılık ölümcül bir darbe almış oldu. Adam başı neredeyse bir sürahi pirinç şarabının ardından, Yongxing'in varlığı bile, arkadaşlarının balık parçalarını her tarafa saçmasını izlemeyi takip eden neşeyi bastırmaya yetmemişti.

"Bu *Normandy* kotrasında yaşadığımızdan daha iyi bir görüntü," dedi Riley, Laurence'a, çiğ balığı kastederek; Hammond ve Liu Bao'nun ilgi göstermesi üzerine hikâyeyi anlattı: "Yüzbaşı Yarrow kotrayı bir resife sürünce *Normandy* batmış, hepimiz Rio'dan bin yüz kilometre ötede ıssız bir adaya çıkmıştık. Mal kurtarmak için kotraya yollanmıştık. Laurence o zaman sadece teğmendi, ama Kaptan ve yardımcısı denizi eğitimli maymunlardan daha az biliyordu; bu yüzden bizi karaya oturttular. Kendileri ne hatır, ne de para için gitmeyecek, bize de erzak dedikleri şeyden vermeyeceklerdi," diye ekledi, hatırlayınca hâlâ içi sızlayarak.

"Peksimet ve bir çanta Hindistan cevizinden başka hiçbir şeyi olmayan on iki adam, yakaladığımız an parmaklarımızla yediğimiz çiğ balıklarımız olduğu için memnunduk," dedi Laurence. "Ama şikâyet edemem; Foley'nin beni *Goliath*'a üsteğmeni olarak bu yüzden aldığına oldukça eminim ve o fırsat için daha da fazla çiğ balık yerdim. Ama bu kat kat daha güzel," diye ekledi aceleyle, konuşmanın çiğ balığın sadece çaresiz durumlarda yenilebileceği şeklinde anlaşılmasından korkarak; tabii bu içten içe katıldığı ama şu anda paylaşmadığı bir düşünceydi.

Bu kadar çok yedikten sonra diller gevşediğinden, bu hikâye denizci subayların bazılarının birkaç tane daha hikâye anlatmasına yol açtı. Çevirmen anlatılanları son derece ilgili Çinli dinleyicilere çevirmekle meşguldü; hikâyeleri Yongxing bile dinlemişti; resmî kadeh kaldırmalar haricinde hâlâ sessizliğini bozmaya tenezzül etmemişti, ama gözlerinde çakırkeyif bir hava vardı.

Liu Bao merakı konusunda sakıngan değildi. "Pek çok yer gördüğünüzü ve olağandışı maceralar yaşadığınızı anlıyorum," dedi Laurence'a. "Amiral Zheng, Afrika'ya kadar gitmiş, ama on yedinci yolculuğunda ölmüş ve mezarı boş. Siz dünyayı birden fazla kere dolaşmışsınız. Hiç denizde öleceğinizden ve kimsenin mezarınızda dua etmeyeceğinden korkmadınız mı?"

"Bunu çok fazla düşünmedim," dedi Laurence yalan söyleyerek; aslında hiç düşünmemişti. "Ama sonuçta Drake ve Cook ve daha birçok büyük adam denizde gömüldü; onların ve tabii sizin deniz subayınızın mezarını paylaşmak konusunda pek bir şikâyetim olmaz, bayım."

"Eh, umarım memleketinizde pek çok oğlunuz vardır," dedi Liu Bao kafasını iki yana sallayarak.

Bu kadar kişisel bir meseleyi gelişigüzel bir havada söylemesi Laurence'ı oldukça şaşırtmıştı. "Hayır, bayım, yok," dedi,

yanıt vermekten başka yapacak bir şey bulamayacak kadar şaşkın bir şekilde. "Hiç evlenmedim," diye ekledi, çevrilen bu yanıt karşısında ifadesi açık bir şaşkınlığa dönüşen Liu Bao'nun büyük bir acıma ifadesi takındığını görerek; Yongxing ve Sun Kai de başlarını çevirip ona baktı. Kuşatılan Laurence açıklamaya çalıştı. "Acelesi yok. Ben üçüncü erkek çocuğum ve ağabeyimin zaten üç oğlu var."

"Bağışlayın beni, Yüzbaşı, izin verir misiniz?" diye araya girdi Hammond onu kurtararak ve Çinlilere, "beyler, bizde aile serveti en büyük oğula kalır ve küçüklerden kendi yollarını çizmeleri beklenir; bunun sizde böyle olmadığını biliyorum."

"Sanırım babanız da sizin gibi bir asker," dedi Yongxing aniden. "Bütün oğullarına yetmeyecek kadar küçük bir evi mi var?"

"Hayır, bayım. Babam Lord Allendale'dir," dedi Laurence, soruya sinirlenerek. "Ailem Nottinghamshire'da oturuyor; kimsenin oraya küçük diyebileceğini sanmıyorum."

Yongxing bu yanıt karşısında şaşkınca ve oldukça kızgın bakmıştı, ama sadece o an önlerine konan çorbaya da kaşlarını çatıyor olabilirdi; keskin bir aroma vermesi için kırmızı sirke sürahilerinin eşlik ettiği, içinde garip şekilde gevrek, kurutulmuş bolca eriştenin olduğu çok sulu, açık sarı ve garip görünüşlü bir et suyu çorba.

Hizmetkârlar çorbayı getirirken, çevirmen mırıldanarak Sun Kai'nin bazı sorularını yanıtlıyordu. Sun Kai sonunda masanın üzerine eğilerek, "Yüzbaşı, babanız Kral'ın akrabası mı?" diye sordu.

Soruyla şaşırmış olmasına karşın Laurence, kaşığını bırakması için verilen bu bahaneye minnettardı; altı tabak yemek yememiş olsaydı bile çorbayı içebileceğini sanmıyordu. "Hayır, ba-

yım. Majesteleri'nin akrabamız olduğunu söyleyecek kadar ileri gidemem. Babamın ailesi Plantagenet soyundan geliyor; bugünkü hanedana yalnızca çok uzaktan akrabayız."

Sun Kai bunun çevrilmesini bekledikten sonra biraz daha üsteledi. "Ama Kral'a Lord Macartney'den daha yakın akrabasınız, değil mi?"

Çevirmen, adı biraz garip telaffuz edince Laurence, Hammond aceleyle kulağına fısıldayana kadar Sun Kai'nin bahsettiği kişinin eski büyükelçi olduğunu anlamakta zorlanmıştı. "Ah, kesinlikle," dedi Laurence. "Kendisine Kraliyet'e yaptığı hizmetlerinden dolayı soyluluk unvanı verilmiştir; daha az saygıdeğer bir şey olduğu için değil, sizi temin ederim, ama babam on birinci Allendale Kontu'dur ve ilan tarihi 1529'dur."

Memleketteki tanıdıkları arasında hiç bahsetmezken, dünyanın öteki ucunda, onun için pek önemi olmayan insanlara babasının soyunu anlatırken komik biçimde kıskanıldığını fark edince içten içe keyiflendi. Aslında babasının, özellikle ilk başarısız denize kaçma girişiminden sonra konu üstünde sıklıkla çektiği nutuklara genelde karşı çıkardı. Ama aynı şeyleri dinlemek için dört hafta boyunca her gün babasının ofisine çağırılmasının açıkça daha önce farkında olmadığı birtakım etkileri olmuştu.

Ama beklentilerinin oldukça aksine, Sun Kai ve yurttaşları bu bilgiyle derinden etkilenmişti ve Laurence'ın, şimdiye kadar sadece kibirli akrabalarının birkaçında rastladığı bir hevesle soyağacını soruyorlardı. Kısa bir süre sonra kendini sadece belli belirsiz hatırladığı aile tarihinin ayrıntıları için sıkıştırılırken buldu. "Bağışlayın," dedi sonunda, gittikçe sıkılarak, "yazmadan aklımda tutamıyorum; beni bağışlamalısınız."

Bu talihsiz bir kumar girişimiydi. İlgiyle dinleyen Liu Bao hemen, "Ah, orası kolay," dedi ve bir fırçayla mürekkep istedi;

hizmetkârlar çorbayı önünden aldı ve kısa sürede masada yer açıldı. Etrafındaki herkes bakmak için öne eğildi; Çinliler meraktan, İngilizler kendilerini savunmak için. Sırada bekleyen başka bir yemek vardı ve aşçılar dışında kimse servis edilmesi için acele etmiyordu.

Kibirli davrandığı için aşırı derecede cezalandırıldığını hisseden Laurence, etrafındakilerin bakışları altında, uzun pirinç kâğıda bir tablo çizmek zorunda kaldı. Soyağacındaki bazı kişileri hatırlamaya çalışmanın zorluğuna, fırçayla Latin harflerini şekillendirmenin zorluğu da eklendi; sonunda birkaç çarpıtma ve bir yerde Salic soyundan birini atladıktan sonra III. Edward'a gelene kadar birkaç yeri soru işaretiyle işaretleyerek boş bırakmak zorunda kaldı. Sonuç, el yazısının övgüyü hak etmediğini söylüyordu, ama yazılanlar onlara Laurence'a ettiğinden daha fazla anlam ifade etmeyecek olmasına karşın, Çinliler aralarında ateşli biçimde konuşarak bunu birden çok kere elden ele geçirdi. Yongxing duygudan yoksun bir ifadeyle yazılanlara uzunca bir süre baktı ve en son eline geçen Sun Kai yoğun bir tatmin ifadesiyle kâğıdı rulo yaptı; görünüşe göre güven altına almak istiyordu.

Neyse ki bu, olaya nokta koymuştu, ama artık bir sonraki servisi geciktiren bahane ortadan kalkmıştı; büyük tabaklarda ve dumanı tüten keskin kokulu, likörlü bir sosla tavukların sekizi birden getirildi. Masaya koyulup geniş ağızlı bir satır kullanılarak hizmetkârlar tarafından ustaca parçalarına ayrıldılar ve Laurence oldukça çaresiz bir halde bir kez daha tabağının doldurulmasına izin verdi. Et lezzetli, yumuşak ve suluydu, ama yemesi neredeyse bir cezaydı ve son da değildi; bitmeye bile yaklaşmadan tavuk götürüldüğünde, tayfaların tuzlanmış domuz etinden kalan yağda kızartılmış bütün bir balık getirildi. Bu servisi kimse

didiklemekten başka bir şey yapamadı ve ardından tatlılar geldi: Susamlı kek ve koyu kırmızı bir macunla doldurulmuş, yapış yapış şerbet içinde meyveli hamur tatlısı. Hizmetkârlar bunları özellikle en genç subaylara yedirme konusunda ısrarcıydı ve zavallı Roland'ın ağlamaklı bir ses tonuyla, "Yarın yiyemez miyim?" dediği duyuldu.

Sonunda gitmelerine izin verildiğinde, neredeyse bir düzine adam yanlarında oturan arkadaşları tarafından kaldırılarak kamaradan çıkmaları için yardım edildi. Hâlâ yardım almadan yürüyebilenler güverteye sıvıştı ve çoğu aşağıdaki tuvaletlerin boşalmasını beklediklerini gizlemek için orada çeşitli davranışlarla, büyülenmiş gibi yaparak küpeşteye yaslandı. Laurence yüzsüzce özel tuvaletinin avantajını kullandı ve ardından başı neredeyse midesi kadar itiraz ederek Temeraire'le oturmak için tekrar yukarı çıktı.

Laurence, Temeraire'e de, ülkelerinde ejderhaların sevdiği leziz yiyecekler hazırlamış Çinli hizmetkârlardan oluşan bir grup tarafından ziyafet verildiğini görünce afalladı. İneğin, güzelce doğranıp baharat eklenen karaciğeri ve akciğeriyle doldurulmuş, büyük bir sosise çok benzeyen bağırsakları ve çok hafifçe kızartılmış ve üzerine biraz, insan konuklara servis edilen acı sosa çok benzeyen bir şey eklenmiş bir but. Onun balık tabağı, kalın dilimler halinde kesilmiş ve aralarına kat kat gevrek sarı erişte yaprakları koyulmuş kocaman bir tonbalığıydı ve hizmetkârlar bundan sonra büyük bir törenle, eti daha çok kıyma gibi pişirilmiş ve koyu kırmızıya boyanmış derisinin içine dikilmiş ve bacakları yerine odun parçaları takılmış bütün bir koyun getirdi.

Temeraire tadına baktığında şaşırarak, "Vay canına, leziz," dedi ve hizmetkârlara kendi dillerinde bir şey sordu; hizmetkâr-

lar yanıt verirken pek çok kez başlarını eğerek selam verdi ve Temeraire başını salladı; ardından deriyi ve tahta bacakları kenara ayırarak zarif bir biçimde içini yedi. "Bunlar sadece süsleme içinmiş," dedi Laurence'a, derin bir tatminle iç geçirip yerleşerek; rahat olan tek konuk oydu. Asteğmenlerden biri açgözlülüğünün sonuçlarına katlanırken, aşağıdaki kıç güvertesinden hafif bir öğürme sesi duyuldu. "Bana Çin'de ejderhaların insanların yaptığı gibi derileri yemediğini söylediler."

"Eh, bu kadar baharattan sonra umarım hazmını zor bulmazsın," dedi Laurence ve dışarıdan bakıldığında Temeraire'in Çin geleneklerinin herhangi birinden keyif aldığını görmekten hoşlanmıyor ve kıskanıyor olduğunun sanılacağını fark ederek anında pişman oldu. Temeraire'e özel bir durum için bile böyle bir yemek ya da balık ve koyun etinden farklı herhangi bir şey hazırlatmanın hiç aklına gelmemiş olduğunun mutsuzca farkındaydı.

Ama Temeraire sadece, "Hayır, çok beğendim," dedi umursamazca ve esneyerek; iyice gerinip pençelerini esnetti. "Yarın uzun bir uçuş yapalım mı?" diye sordu, daha sıkıca kıvrılarak. "Bütün bir hafta geri dönerken hiç yorulmadım. Daha uzun bir yolculuğa dayanabileceğime eminim."

"Elbette," dedi Laurence, Temeraire'in kendini daha güçlü hissettiğini duyduğuna sevinerek. Keynes, Cape Coast'tan ayrılmalarından kısa bir süre sonra sonunda Temeraire'in iyileşme dönemine nokta koymuştu. Yongxing'in Laurence'ın Temeraire'i bir daha uçurmama yasağı kaldırılmamıştı, ama Laurence'ın bu kısıtlamaya uymak ya da kaldırması için ona yalvarmak gibi bir niyeti yoktu. Buna karşın Hammond birtakım ustalıklı ve gizli görüşmeler sonucunda işleri diplomatik biçimde ayarlamıştı. Keynes'in kararından sonra Yongxing güverteye gelmiş ve yük-

sek sesle izin verdiğini bildirmişti. "Lung Tien Xiang'ın sağlığı için antrenman amacıyla," diye ifade etmişti. Böylece herhangi bir gerginlik çıkmadan tekrar uçmalarının önünde bir engel kalmamıştı, ama Temeraire ağrıdan şikâyetçiydi ve alışılmadık hızlarda yoruluyordu.

Ziyafet o kadar uzun sürmüştü ki, Temeraire yemeye ancak alacakaranlıkta başlamıştı; hava artık iyice kararmıştı ve Laurence, Temeraire'in yanına yaslanıp Güney Yarımküre'nin daha az tanıdık yıldızlarına baktı; tamamen açık bir geceydi ve takımyıldızların konumundan, gemi süvarisinin iyi bir boylama sabitlenebilmesi gerektiğini düşündü. Tayfalar kutlama için ortaya çıkmıştı ve pirinç şarabı onların sofralarında da su gibi içilmişti; gürültülü ve oldukça müstehcen bir şarkı söylüyorlardı ve Laurence hızla ortalığa göz atarak Roland ve Dyer'ın güvertede olmadığından emin oldu. İkisinden de bir iz yoktu; demek ki yemekten sonra ikisi de yatmaya gitmişti.

Adamlar birer birer yavaşça eğlenceden kopmaya ve hamaklarına gitmeye başladı. Yüzü çok bitkin ve kıpkırmızı olan Riley, adımlarını birer birer atarak kıç güvertesinin merdivenlerini çıkarak yanına geldi; Laurence onu oturması için davet etti, ama adamı düşündüğü için şarap ikram etmedi. "Buna heyecan verici bir başarıdan başka bir şey diyemezsin; bütün politikacılar böyle bir yemeği bir zafer olarak adlandırır," dedi Laurence. "Ama itiraf etmeliyim ki o yemeklerin yarısı olsaydı ve hizmetkârlar beni aç bırakmaktan daha az endişelenseydi daha mutlu olurdum."

"Ah, evet, gerçekten de," dedi Riley. Aklı başka yerdeydi ve Laurence artık şaşkın bir halde, ona daha dikkatli bakıyordu.

"Ne oldu? Bir şey mi kaçırdım?" Laurence hemen donanıma ve direklere baktı, ama her şey yerli yerinde görünüyor ve bü-

tün sezgileri ona geminin sorunsuzca yol aldığını söylüyordu. Ya da büyük, hantal gövdenin ucunda olduğu için olabildiğince sorunsuz.

"Laurence, dedikoduyu hiç sevmem, ama bunu söylemeden yapamam," dedi Riley. "Senin şu bayraktar ya da sanırım aday; Roland. O... yani, Roland Çinlilerin kamarasında uyuyakalmış ve ben kamaradan ayrılırken, hizmetkârlar oğlanı yerine götürebilmek için çevirmenleri aracılığıyla bana nerede uyuduğunu sordular." Laurence sonuçtan çoktan korkmaya başlamıştı ve Riley, "Ama adam onun 'kız' olduğunu söyledi," diye eklediğinde çok şaşırmadı. "Onu düzeltmek üzereydim ki baktığımda... neyse, uzatmaya gerek yok; Roland bir kız. Bu kadar zamandır bunu nasıl gizlediğine dair hiçbir fikrim yok."

"Ah, kahretsin," dedi Laurence, fazla yemekten ve içmekten konuşma tarzına dikkat edemeyecek kadar yorulmuş ve sinirlenmiş bir şekilde. "Bu konuda hiçbir şey söylemedin, değil mi, Tom? Hiç kimseye." Riley dikkatle başını salladı ve Laurence, "Senden bunu kimseye söylememeni rica ediyorum; işin aslı şu ki, Uzunkanatlar erkek kaptanla koşum altına girmiyor. Bazı başka türler de öyle, ama onların o kadar önemli becerileri yok; Uzunkanatlar onlarsız yapamayacağımız bir tür, bu yüzden de onlar için birkaç kız eğitilmek zorunda," dedi.

Riley yarı gülümseyerek, tereddütle, "Yani?.. Ama bu çok saçma; formasyonunuzun lideri Uzunkanat'ıyla bu gemiye gelmedi mi?" diye itiraz etti, Laurence'ın şaka yapmadığını görerek.

"Lily'yi mi kastediyorsun?" diye sordu Temeraire, başını kaldırarak. "Onun kaptanı Catherine Harcourt'tur ve o bir erkek değil."

"Bu oldukça doğru; seni temin ederim," dedi Laurence, Riley bir ona, bir Temeraire'e bakarken.

"Ama Laurence, bu çok saçma," dedi Riley, onlara inanmaya başlarken gittikçe dehşete düşerek. "Bütün hislerim böyle bir şeye karşı çıkıyor. Kadınları savaşa gönderiyorsak, onları neden donanmaya da almıyoruz? Sayımızı ikiye katlarız. Her geminin güvertesi geneleve dönse ve çocuklar annesiz kalıp kıyıda ağlasa kimin umurunda?"

"Yapma, bundan hiç de o sonuç çıkmaz," dedi Laurence, bu abartı üzerine sabrı taşarak. Bu gereklilikten kendi de hoşlanmıyordu, ama buna karşı böylesine düşsel savlar öne sürülmesi de hiç hoşuna gitmiyordu. "Bunun genel amaca hizmet edebileceğini ya da etmesi gerektiğini söylemiyorum, ama diğerlerinin güvenliği ve mutluluğu için gönüllü olarak yapılan fedakârlığın o kadar da kötü olduğunu düşünmüyorum. Karşılaştığım kadın subaylar ne zorla hizmete alınmış, ne de genelde erkeklerin yaptığı bir işte çalışmaya zorlanmıştır ve seni temin ederim hiçbir havacı onları hor görmeyi aklından bile geçirmez."

Bu açıklama Riley'yi hiç de ikna etmemişti ama genel itirazından özel olana geçti. "Yani bu kızı hizmetinde tutmakta gerçekten kararlı mısın?" diye sordu, şaşkın olmaktan çok ağlamaklı bir ses tonuyla. "Ve erkek kıyafetleri içinde etrafta bu şekilde dolaşmasına... buna izin verilebilir mi?"

"Hava Kuvvetleri'nde görevli kadın subaylar için kılık kıyafet kanununda Kraliyet tarafından verilmiş özel bir izin var," dedi Laurence. "Seni sıkıntıya soktuğum için üzgünüm, Tom. Bunun fark edilmeyeceğini ummuştum, ama bir gemide yedi ay geçirip bunun fark edilmemesini ummak sanırım biraz abartılıydı. Sana söz veriyorum," diye ekledi, "bunu ilk öğrendiğimde ben de senin kadar şok olmuştum, ama birkaçıyla görev yaptık-

tan sonra hiç de sıradan kadınlara benzemediklerini anladım. Havacı olarak büyümüşler ve bu koşullar altında alışkanlık doğuma bile üstün gelebilir."

Konuşmayı artan bir şaşkınlıkla Temeraire de dinlemişti ve, "Bunun neden fark edeceğini hiç anlamıyorum," dedi. "Lily dişi ve benim gibi savaşabiliyor ya da neredeyse," diye düzeltti bir üstünlük edasıyla.

Laurence'ın verdiği güvenceyle hâlâ tatmin olmamış olan Riley bu söyleme sanki gelgiti ya da Ay'ın evrelerini ayarlaması istenmiş gibi baktı. Laurence uzun deneyiminden dolayı Temeraire'in radikal düşüncelerine alışıktı ve, "Kadınlar genelde erkeklerden daha küçük ve daha zayıftır, Temeraire ve görevin getirdiği zorluklara dayanabilmeleri daha zordur," dedi.

"Yüzbaşı Harcourt'un herhangi birinizden daha ufak olduğuna hiç dikkat etmemiştim," dedi Temeraire; on sekiz ton ağırlığında olup yaklaşık on metre yükseklikten konuştuğu için dikkat etmemiş olması normaldi. "Ayrıca ben Maximus'tan küçüğüm, Messoria da benden küçük ama bu savaşamayacağımız anlamına gelmez."

"Bu, ejderhalar için insanlar için olduğundan farklıdır," dedi Laurence. "Her şey bir yana, sizin türünüz yumurta bırakıp kendi ihtiyaçlarını karşılamaya hazır halde yumurtadan çıkarken, kadınlar çocukları doğurmak ve çocuklukları boyunca onlarla ilgilenmek zorundadır."

Temeraire bu bilgi karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Siz yumurtadan çıkmıyor musunuz?" diye sordu büyük bir merakla. "O halde nasıl..."

"İzninizle, sanırım Purbeck beni arıyor," dedi Riley aceleyle ve Laurence'ın biraz alınarak, neredeyse kendi ağırlığının dörtte

biri kadar yemek yemiş bir adam için oldukça kayda değer olduğunu düşündüğü bir hızla kaçarcasına gitti.

"Sana süreci açıklama sorumluluğunu gerçekten üstüme alamam; benim çocuklarım yok," dedi Laurence. "Zaten geç oldu ve yarın uzun bir uçuş yapmak istiyorsan, bu gece iyice dinlensen iyi edersin."

"Doğru, zaten benim de uykum var," dedi Temeraire esneyip havanın nasıl olduğuna bakmak için uzun çatallı dilini dışarı çıkararak. "Sanırım hava yarın da açık olacak; güzel bir uçuş yapabiliriz." Uyumak üzere yerleşti. "İyi geceler, Laurence. Erken gelir misin?"

"Kahvaltıdan hemen sonra tamamen hizmetindeyim," dedi Laurence. Temeraire uyuyana kadar onu hafifçe okşayarak yanında kaldı; vücudu, fırınları uzun hazırlıklardan sonra sonunda biraz dinlenen mutfağın sıcağından dolayı hâlâ sıcaktı. Sonunda, Temeraire'in gözleri çizgi haline gelene kadar kapanınca, Laurence kalkıp kıç güvertesine indi.

Donanımda gözcü olarak bırakılan az sayıda adam hariç, adamlar çoğunlukla yataklarına çekilmiş ya da güvertede kestiriyordu ve gece havası hoş bir şekilde serindi. Laurence aşağı inmeden önce bacaklarını açmak için kıç tarafına doğru yürüdü. Nöbet tutan genç Asteğmen Tripp neredeyse Temeraire kadar geniş esniyordu; Laurence geçerken genç adam ağzını hemen kapadı ve utanarak hazır ola geçti.

"Güzel bir gece, Bay Tripp," dedi Laurence gülümsemesini gizleyerek. Riley'nin söylediğine göre çocuk gelişme kaydediyordu ve ailesi tarafından onlara zorla kabul ettirilmiş o aylak, şımarık mahlukla çok az benzerlik taşıyordu artık. Ceketinin kolları üç beş santim kısaydı ve arkası öyle bir ayrılmıştı ki, sonunda geri kalanıyla hiç de aynı tonda olmayan, maviye boyanmış

yelken beziyle yamanarak genişletilmesi gerekilmişti, bu yüzden sırtının ortasından aşağıya doğru garip bir şerit iniyordu. Uzayan saçları kıvırcıklaşmış ve güneşten neredeyse sararmıştı; onu büyük olasılıkla annesi bile tanıyamazdı.

"Ah, evet, efendim," dedi Tripp hevesle. "Yemekler harikaydı ve sonunda bize şu tatlı hamurlardan bir düzine verdiler. Her zaman böyle yiyemememiz çok yazık."

Laurence gençlerin kendini bu kadar çabuk toparlaması üzerine iç geçirdi; midesi henüz kendine gelememişti. "Nöbetteyken uyuyakalmazsınız umarım," dedi; böyle bir yemekten sonra çocuğun uykusunun gelmemesi şaşırtıcı olurdu ve Laurence çocuğun küçük düşürücü bir cezaya çarptırıldığını görmek istemiyordu.

"Asla, efendim," dedi Tripp esnemesini bastırırken cümlesini güçlükle bitirerek. "Efendim," dedi çocuk gergin, kısık bir sesle, Laurence uzaklaşırken, "bir şey sorabilir miyim? Çinli ruhların kendilerini ailelerinden olmayanlara gösterdiklerini düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Nöbetteyken hiç hayalet görmeyeceğinizden oldukça eminim, Bay Tripp, tabii ceketinizin cebinde bir tane saklamıyorsanız," dedi Laurence düz bir sesle. Bunu anlaması Tripp'in biraz zamanını aldı, ardından güldü, ama hâlâ gergindi ve Laurence kaşlarını çattı. "Birileri size birtakım hikâyeler mi anlattı?" diye sordu; bu gibi söylentilerin geminin mürettebatına yapabileceklerinin son derece farkında olarak.

"Hayır, sadece... şey, kum saatini çevirmeye gittiğimde ileride birisini gördüğümü sandım. Ama ben konuşunca ortadan kayboldu; bir Çinli olduğuna eminim ve yüzü bembeyazdı!"

"Bunun oldukça basit bir açıklaması var: Bizim dilimizi konuşamayan, baş taraftan gelen hizmetkârlardan birini görmüş-

sünüz ve bir çeşit azarlama olduğunu düşündüğü şeyle onu kaçırtmışsınız. Umarım batıl inanca meyilli değilsinizdir, Bay Tripp; bu, tayfalarda hoş görülmesi gereken bir şeydir, ama bir subayda acınacak bir kusurdur." Sert konuşmuştu, ama en azından sertliğin çocuğu hikâyeyi yaymaktan alıkoyacağını umuyordu ve korku onu gecenin geri kalanı boyunca uyanık tutacaksa, bu daha da iyi olurdu.

"Evet, efendim," dedi Tripp, oldukça üzgün bir şekilde. "İyi geceler, efendim."

Laurence yavaş bir hızda güvertedeki turuna devam etti. Egzersiz midesini rahatlatmıştı; bir tur daha atmayı düşünüyordu, ama kum saati boşalıyordu ve geç kalkarak Temeraire'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Pruvadaki ambar kapağından aşağı inerken sırtına ani bir darbe geldi ve sendeledi, tökezledi ve merdivenden kafa üstü aşağı uçtu.

Eli otomatik olarak kılavuz ipine gitti, bir dönüşten sonra ayaklarının altında basamakları buldu ve gümbürtüyle tırabzana dayandı. Kafasını kaldırıp öfkeyle yukarı bakınca, karanlığın içinde burnunun dibinden ona bakan, anlaşılmaz şekilde şekli bozulmuş, solgun, beyaz yüzden uzaklaşmaya çalışırken neredeyse tekrar düşüyordu.

"Aman Tanrım," dedi, ardından, Yongxing'in hizmetkârı Feng Li'yi tanıdı ve tekrar nefes almaya başladı. Düşmesine ramak kalmış olan adam sadece ambar kapağında baş aşağı sallandığı için o kadar garip gözüküyordu. "Güvertede böyle hareketler yaparak ne halt etmeye çalışıyordun?" diye sordu, adamın sallanan elini tutup kendini düzeltebilmesi için kılavuz ipine koyarak. "Şimdiye kadar gemiye alışmış olman gerekiyordu."

Feng Li sessiz bir anlayamama içinde sadece dik dik baktı, ardından kendini çekerek ayağa kalktı ve Laurence'ın yanından

paldır küldür geçerek aşağı inip güverte altında Çinli hizmetkârların kaldığı kamaralara doğru hızla gözden kayboldu. Lacivert kıyafeti ve siyah saçları yüzünden, yüzü görüş alanından çıkar çıkmaz karanlıkta neredeyse görünmez olmuştu. "Tripp'i suçlamıyorum," dedi Laurence kendi kendine; artık çocuğun aptallığına karşı daha hoş görülü olma eğilimindeydi; kamarasına doğru ilerlerken, kalbi utanılacak şekilde hâlâ hızla atıyordu.

Laurence ertesi sabah korku bağırışları ve tepesinde koşturan ayakların gürültüsüyle uyandı. Hemen güverteye fırladı ve pruva ana yelkeni sereninin iki parça halinde güverteye düştüğünü gördü. Devasa yelken baş kasarasını yarıya kadar kaplamıştı ve Temeraire perişan ve utanmış bir şekilde bakıyordu. "İstemeden oldu," dedi boğuk ve her zamankinden farklı bir sesle ve bu kez başını okyanusa çevirmeyi başararak tekrar hapşırdı; hapşırmanın kuvveti iskele tarafına vuran birkaç dalga yarattı.

Keynes çantasıyla çoktan güverteye çıkmış, kulağını Temeraire'in göğsüne dayamıştı. "Hmm." Pek çok yeri dinleyerek başka bir şey söylemedi, ta ki Laurence sabırsızlanıp onu sıkıştırana kadar.

"Ah, kesinlikle nezle; beklemekten ve öksürüğü için ona ilaç vermekten başka yapacak bir şey yok. Sadece İlahi Rüzgâr'la ilişkili kanallarda bir hareket duyup duyamayacağıma bakıyordum," dedi Keynes dalgın dalgın. "Bu türün anatomisi hakkında bir fikrimiz yok; kadavrasında çalışabileceğimiz bir tane olmaması çok yazık."

Temeraire bu söylem üzerine yelesini indirerek geri çekilip homurdandı ya da daha çok bunu denedi; Keynes'in başını olduğu gibi sümük kaplamıştı. Laurence tam zamanında geri sıçramıştı ve Doktor için pek üzülmüyordu; söylediği şey son derece patavatsızcaydı.

Temeraire çatlak bir sesle, "Ben oldukça iyiyim, hâlâ uçabiliriz," dedi ve yalvarırcasına Laurence'a baktı.

"Belki şimdi kısa bir uçuş ve kendini yorgun hissetmezsen öğleden sonra bir tane daha," dedi Laurence yüzündeki sümüğü temizlemeye çalışan Keynes'e bakarak.

"Böyle sıcak havalarda istediği kadar uçabilir; çocuk muamelesi yapmaya gerek yok," dedi Keynes kısaca, en azından gözlerini temizlemeyi başararak. "Tabii kendini sıkıca bağladığın sürece; yoksa hapşırdığında seni sırtından atar. İzninizle."

Böylece sonunda Temeraire uzun uçuşuna başladı. *Allegiance* mavi suların derinliğinde arkalarında gittikçe küçüldü ve kıyıya yaklaştıklarında okyanus mücevherlerle süslü bir cam parçası gibi görünmeye başladı. Yıllarla yumuşamış ve kesintisiz yeşil bir pelerin altında suya doğru hafifçe eğilmiş eski yarlar, tabanlarında suyu kıran tırtık tırtık gri iri kaya parçalarından bir sınır oluşturuyordu. Tedbirsiz davranmaya kalkışsalar bile, hiçbiri Temeraire'in iniş yapacağı kadar geniş olmayan birkaç tane küçük, sarı kum uzantısı vardı. Neredeyse bir saat karanın içlerine doğru uçmalarına karşın, etrafta sık ağaç örtüsü dışında hiçbir şey yoktu.

Uçuş, boş okyanusun üstünde uçmak kadar tekdüze ve kasvetliydi; burada üst üste binen dalgaların yerini yaprakların arasında esen rüzgâr almıştı ve sadece farklı bir çeşit sessizlik hâkimdi. Temeraire ara sıra sessizliği bozan hayvan çığlıklarına hevesle bakıyordu, ama aşırı büyümüş ağaç örtüsünden hiçbir şey görünmüyordu. "Burada kimse yaşamıyor mu?" diye sordu sonunda.

Sesini nezle yüzünden kısık tutuyor olabilirdi, ama Laurence da sessizliği bozmamaları gerektiğini hissediyordu ve sessizce, "Hayır," diye karşılık verdi. "Çok içerilere uçtuk. En güçlü

kabileler bile sadece kıyı şeridinde yaşıyor ve asla bu kadar içerilere girmeye cesaret edemiyor; çok fazla yabani ejderha ve başa çıkılamayacak kadar vahşi başka hayvanlar var."

Bir süre konuşmadan devam ettiler; güneş yakıcıydı ve Laurence başı göğsüne düşerek uykuyla uyanıklık arasında bir yere sürüklendi. Kontrolsüz kalan Temeraire, dayanıklılığı için bir zorluk oluşturmayan yavaş hızıyla rotasında devam etti. Laurence sonunda Temeraire'in tekrar hapşırması üzerine uyandığında güneş başucu noktasını geçmişti; öğle yemeğini kaçırmışlardı.

Laurence dönmeleri gerektiğini söylediğinde Temeraire itiraz etmedi; hatta hızını artırdı. O kadar içerilere girmişlerdi ki kıyı şeridi gözden kaybolmuştu ve değişmeyen ormanda onlara rehberlik edecek kerteriz noktaları bulunmadığı için sadece Laurence'ın pusulasıyla uçuyorlardı. Okyanusun yumuşak kıvrımını görmek son derece sevindiriciydi ve tekrar dalgaların üzerinde uçmaya başladıklarında Temeraire'in keyfi yerine geldi. "Hasta olsam bile en azından artık yorulmuyorum," dedi ve ardından top atışından farksız olmayan bir sesle hapşırarak on metre yukarı sıçradı.

Allegiance'a ulaştıklarında hava neredeyse kararmıştı ve Laurence birden fazla öğün kaçırdıklarını öğrendi. Tripp'in yanı sıra, bir denizci daha önceki gece güvertede Feng Li'yi görmüştü ve Laurence'ın yokluğunda hayalet hikâyesi epey bir abartılarak gemide çoktan konuşulmaya başlanmış ve iyice yerleşmişti. Açıklama girişimlerinin hiçbiri işe yaramamıştı. Mürettebat tamamen ikna olmuştu; artık üç adam, dün gece ön yelken sereninde kötü şans habercisi cig dansı yapan hayaleti gördüklerine yemin ediyordu. Geminin orta kısmında nöbet tutan diğerleri de hayaletin bütün gece donanımlarda süzüldüğünü iddia ediyordu.

Liu Bao da ateşe körükle gitmişti. Ertesi gün güverteye yap-

tığı ziyaret sırasında sorup hikâyeyi öğrenerek kafasını iki yana sallamış ve hayaletin, gemideki birisinin bir kadınla ahlaksızca hareket etmiş olduğunun bir işareti olduğunu söylemişti. Bu neredeyse gemideki bütün adamları kapsıyordu; mantıksız bir iffet anlayışı olan yabancı hayaletler hakkında oldukça fazla mırıldanmışlardı ve her biri kendisini ve yemekhane arkadaşlarını *ihlalinin* ufak ve masum olduğuna ve sonuçta döner dönmez onunla evlenme niyetinde olduğuna, bu yüzden de suçlu olamayacağına ikna etmeye çalışarak yemeklerde bu konuyu hararetle konuşmuşlardı.

Genel kuşku henüz tek bir kişiye indirgenmemişti ama bu sadece an meselesiydi; ardından zavallının hayatı pek yaşamaya değer olmayacaktı. Bu arada adamlar gece görevlerine, güvertenin herhangi bir kısmında yalnız kalmalarını gerektirecek emirleri reddedecek kadar ileri giderek gönülsüzce gidiyordu. Riley nöbetleri sırasında görüş alanının dışına yürüyerek bir örnek olmaya çalışmıştı, ama ilk önce gözle görülebilir biçimde gerildiği için istenen etkiyi yaratmamıştı. Laurence havacılardan hayalet hakkında duyduklarından bahseden ilk kişi olan Allen'ı adamakıllı azarlamıştı; bu yüzden artık onun önünde hiçbir şey konuşulmuyordu, ama havacılar, görevdeyken Temeraire'e yakın kalma ve kamaralarına ve güverteye gruplar halinde gidip gelme eğilimi gösteriyordu.

Temeraire bunlara pek dikkat edemeyecek kadar hastaydı. Korkunun derecesini şaşırtıcı bulmuştu ve bu kadar çok insanın açıkça görüp de kendisinin hiç hayalet görmemiş olmasından dolayı hayal kırıklığı yaşıyordu, ama çoğunlukla uyumakla ve sık sık meydana gelen hapşırmalarını gemiden uzağa yönlendirmekle meşguldü. İlaç almak istemediği için ilk başlarda öksürüğünü gizlemeye çalışmıştı. Keynes, Temeraire'in ilk hastalık

belirtisinden beri ilacı mutfaktaki büyük bir kapta mayalıyordu ve kötü koku uğursuzca güverteye yükseliyordu. Ama üçüncü günün sonunda bastıramadığı bir öksürük krizine girdi ve Keynes ile yardımcıları ilaç kabını ite kaka güverteye getirdi: İçinde parlak, turuncu yağların yüzdüğü yoğun, neredeyse jelatinimsi, kahverengi bir karışım.

Temeraire mutsuzca kaba baktı. "İçmek zorunda mıyım?" diye sordu.

"Sıcak içmen daha iyi olur," dedi Keynes itiraza yer bırakmayacak şekilde. Temeraire de gözlerini sımsıkı kapadı ve başını eğdi.

"Ah, ah, *hayır*," dedi ilk yudumun ardından. Ona getirilen su fıçısını kapıp suyun çoğunu çenesine, boynuna ve güverteye dökerek ağzına boca etti. "Muhtemelen daha fazla içemem," dedi fıçıyı yere bırakarak. Ama çok fazla dil dökme ve teşvikle, öğüre öğüre sonunda perişan halde ilacı bitirdi.

Laurence onu okşayarak yanında durdu. Keynes kısa bir ara vermeleri önerisini o kadar çabuk kestirip atmıştı ki tekrar konuşmaya cesaret edemiyordu. Temeraire sonunda bitirdiğinde kendini güverteye bıraktı ve hırsla, "Bir daha *asla* ama *asla* hasta olmayacağım," dedi, ama keyifsizliğine karşın, öksürüğü gerçekten de geçmişti ve nefes alışverişleri bir hayli düzelerek o gece daha kolay uyudu.

Laurence, hastalandığından beri her gece güvertede onun yanında kalıyordu; Temeraire sessizce uyurken, adamların hayaletten kaçınmak için yaptığı komik şeylere tanık olmak için bol bol fırsatı oluyordu: Pruvaya her seferinde iki kişi gitmek ve uyumak yerine güvertede bırakılan iki fenerin etrafına toplanmak. Nöbetçi subay bile huzursuzmuş gibi yakın duruyordu

ve kum saatini çevirip zile vurmak için güvertede yürüdüğü her seferinde rengi atıyordu.

Bu sorunu dikkati başka yöne çekecek bir olay dışında hiçbir şey çözemezdi ve bunun olması küçük bir olasılıktı; havalar oldukça iyi gidiyordu ve çarpışacak bir düşmanla karşılaşma şansları çok azdı. Savaşmak istemeyen herhangi bir gemi onları kolayca geride bırakabilirdi. Laurence ikisini de istemiyordu. Bu durum, yolculuğa ara vermenin söylenceyi defedeceği ümidiyle yalnızca limana varana kadar hoş görülebilirdi.

Temeraire uykusunda burnunu çekti ve yarı uyanarak ıslak ıslak öksürdü ve perişan halde iç geçirdi. Laurence elini hayvanın üstüne koyup kucağındaki kitabı tekrar açtı; yanında sallanan fener, çok olmasa da ışık veriyordu ve Temeraire'in gözkapakları tekrar kapanana kadar yavaş yavaş okudu.

9. Bölüm

"SİZE İŞİNİZİ ÖĞRETME niyetinde değilim," dedi General Baird, söylediğini yapmaya çok az isteksizlik göstererek. "Ama kış musonları yeni bittiği için yılın bu zamanı Hindistan'a esen rüzgârlar son derece belirsiz olur. Büyük olasılıkla kendinizi doğruca buraya sürüklenmiş bulacaksınız. Lord Caledon'ın gelmesini beklemeniz çok daha iyi olur, özellikle Pitt hakkındaki haberden sonra."

Ciddi, uzun suratlı ve çok kesin ağızlı, nispeten genç bir adamdı; üniformasının dik duran yüksek yakası çenesini yukarı ittiriyor ve boynuna katı, uzamış bir görünüş veriyordu. Yeni İngiliz valisi henüz gelmemişti; Capetown kolonisinin yönetimi geçici olarak Baird'deydi ve büyük, düz zirveli Table Mount'un eteklerindeki kasabanın ortasındaki tahkim edilmiş büyük kalede kalıyordu. Güneş vuran avluda eğitim yapan askerlerin süngüleri belirsiz parıltılar yansıtıyordu ve etrafı çevreleyen duvarlar sahilden yürürken onları serinleten meltemin büyük kısmını kesiyordu.

"Hazirana kadar burada bekleyemeyiz," dedi Hammond.

"Prens Yongxing'in gözü önünde boş boş oturacağımıza, bariz bir acele etme girişimiyle yola çıkıp denizde gecikmemiz çok daha iyi olur. Bana sürekli, yolculuğun daha ne kadar süreceğini ve başka nerelerde duracağımızı soruyor."

"Kendi adıma, erzaklarımızı tazeledikten sonra yola çıkabileceğimizi söylemekten oldukça memnunum," dedi Riley, boş çay fincanını bırakıp tekrar doldurması için hizmetkâra başıyla işaret ederek. "Sonuçta hızlı bir gemi değil, ama karşılaşacağımız herhangi bir hava olasılığına karşı ona dört yüz elli kilo yükleme yapacağım."

"Elbette," dedi Laurence'a sonrasında oldukça endişeli bir şekilde, *Allegiance*'a doğru yürürlerken, "onu bir kasırgaya karşı denemek istediğimden değil. Bu tür bir şey yapmaya asla niyetim olmadı; sadece alışılmış kötü havayı, belki biraz da yağmuru düşünüyordum."

Okyanusta uzun süre kalma hazırlıkları devam ediyordu. Henüz limanda resmî deniz erzakı olmadığı için sadece çiftlik hayvanları değil, yüklü miktarda tuzlanmış et de alıyorlardı. Neyse ki erzak sıkıntısı yoktu; koloniciler ılımlı işgale çok fazla içerlememişti ve sürülerinden satmaktan oldukça memnundular. Laurence, nezle olduğundan beri Temeraire'in iştahı büyük ölçüde azalmış olduğu ve lezzet eksikliğinden şikâyet ederek yemeklerinde çok seçici olmaya başladığı için daha çok talep sorunlarıyla meşguldü.

Uygun kuşlak yoktu, ama Baird, Volly sayesinde gelişlerini bekliyordu ve Temeraire'in rahatça dinlenebilmesi için iniş alanının yakınındaki büyük yeşil açıklığı düzenletmişti. Temeraire bu açıklığa uçurularak, Keynes'in onu doğru düzgün muayene edebilmesi sağlandı; ejderha başını dümdüz olacak şekilde yere koyup ağzını ardına kadar açtı ve Doktor Temeraire'in boğazına

bakmak için el büyüklüğündeki dişlerin arasında dikkatle ilerleyerek bir fenerle içeri girdi.

Granby'yle dışarıdan endişe içinde izleyen Laurence, Temeraire'in normalde açık pembe olan beyaz, benek benek kırmızı noktalarla kaplı ince çatallı dilini görebiliyordu.

"Neden hiçbir şeyin tadını alamadığını anlayabiliyorum; boğazının durumu fena," dedi Keynes, omuzlarını silkerek Temeraire'in ağzından alkışlarla karşılanmak için çıkarken. Hem kolonicilerden, hem de yerlilerden bir çocuk kalabalığı, sanki bir sirk izliyormuş gibi büyülenmiş halde açıklığın çitinin etrafına toplanmıştı. "Dillerini koku almak için de kullanıyorlar, bu da tat almasını iyice güçleştiriyor olmalı."

"Bu kesinlikle normal bir belirti değil, değil mi?" diye sordu Laurence.

"Nezleden dolayı bir ejderhanın iştahını kaybettiğini hatırlamıyorum," diye araya girdi Granby endişeyle. "Normalde daha da aç olurlar."

"Yemek konusunda çoğundan daha seçici," dedi Keynes. "Hastalığın geçene kadar kendini yemeye zorlamalısın," diye ekledi Temeraire'e sert bir şekilde. "Al, bak, burada taze sığır eti var; tamamını yediğini görelim."

"Denerim," dedi Temeraire iç geçirerek; tıkalı burnundan daha çok bir inilti gibi çıkmıştı. "Ama tadı hiçbir şeye benzemeyince çiğneyip durmak çok can sıkıcı oluyor." İstekli olmasa da itaatkâr bir tavırla birkaç kocaman parçayı mideye indirdi, çoğunu yutmadan birkaç parçayı daha ağzında çevirdi ve ardından burnunu bu amaçla kazılmış ufak çukura sokarak hapşırdı ve geniş palmiye yapraklarından bir yığına sildi.

Laurence sessizce izledi, ardından iniş alanından döne döne

kaleye giden dar patikayı takip etti. Yongxing'i resmî konuk odasında Sun Kai ve Liu Bao'yla birlikte otururken buldu. Güneş ışığını azaltmak için kalın kadife olanların yerine ince perdeler asılmıştı ve iki hizmetkâr ardına kadar açık pencerelerin yanında durmuş, büyük kâğıt yelpazeleri sallayarak ortamı yellerken, bir başkası göze batmayan bir şekilde, elçilerin çay fincanlarını doldurmuyordu. Laurence kendini pejmürde ve terli hissediyordu. Yakası günün yorgunluğundan ıslanmış ve gevşemişti ve çizmelerinde Temeraire'in bitirmediği yemeğinden kanla lekelenmiş kalın bir toz tabakası vardı.

Çevirmen çağırıldıktan ve karşılıklı hal hatır sormalar yapıldıktan sonra durumu açıkladı ve becerebildiği kadar zarifçe, "Temeraire'e çiğ etten daha çok tat alabileceği, sizin tarzınızda birkaç çeşit yemek hazırlamaları için bana aşçılarınızı ödünç verirseniz size minnettar olurum," dedi.

Yongxing anadilinde emirler vermeye başladığında cümlesini ancak bitirmişti; aşçılar anında mutfağa gönderildi. "Otur ve bizimle bekle," dedi Yongxing, beklenmedik bir biçimde ve oturması için uzun, ince ipek bir kumaşla örtülmüş bir sandalye getirildi.

"Hayır, teşekkür ederim, bayım; üstüm pis," dedi Laurence, açık turuncu ve çiçek desenli güzel kumaşa bakarak. "Böyle iyiyim."

Ama Yongxing daveti tekrarladı. Laurence büyük bir dikkatle sandalyenin tam ucuna oturdu ve getirilen bir fincan çayı kabul etti. Sun Kai ona bakarak, garip, onaylayan bir tarzda başını salladı. "Ailenizden hiç haber aldınız mı, Yüzbaşı?" diye sordu çevirmen aracılığıyla. "Umarım hepsi iyidir."

"İlginize teşekkür ederim, ama yeni bir haber almadım, bayım," dedi Laurence ve ağırlanmasındaki bu ani değişimi merak

ederek, bir çeyrek saati daha havadan ve ayrılma olasılıklarından konuşarak geçirdi.

Kısa bir süre sonra mutfaktan, bir yufka yatağında ve jelatinimsi kırmızı-turuncu bir sosla süslenmiş iki tane kuzu çıktı ve büyük tahta tepsilerde açıklığa doğru götürüldü. Baharatın yoğunluğu tat alamayışını bile delip geçtiğinden, düzgün bir yemek yediği için Temeraire'in keyfi yerine geldi. "Ne de olsa açtım," dedi çenesindeki sosu yalayıp baştan aşağı temizlenmek için başını eğerek. Laurence bunun zaman içinde Temeraire'e bir zarar vermeyeceğini umuyordu; Temeraire'i temizlerken eline bulaşan bir miktar sos gerçek anlamda izler bırakarak derisini yakmıştı. Ama her zamankinden fazla su içmeyen Temeraire oldukça rahat görünüyordu ve Keynes yemek yemesinin son derece önemli olduğunu söylemişti.

Laurence'ın, aşçıları bir kez daha ödünç istemesine gerek kalmamıştı; Yongxing sadece razı olmamış, denetlemeye varacak kadar ileri gitmiş ve aşçıları daha incelikli işler yapmaya zorlamıştı. Kendi doktoru çağırılmış ve doktor aşçılara yemeklerde çeşitli bitkileri kullanmaları talimatını vermişti. Zavallı hizmetkârlar bulabildikleri malzemeleri almaları için pazara –yerel tüccarlarla paylaştıkları tek dil gümüştü– gönderilmişti ve onların bakış açısına göre malzemeler ne kadar egzotik ve pahalıysa o kadar iyiydi.

Keynes kuşkuluydu ama endişeli değildi ve Laurence borçlu olduğu minnettarlığın daha da farkında olarak ve samimiyet eksikliğinden suçluluk duyarak, hizmetkârlar pazardan her gün artan bir şekilde garip malzemelerle geri gelirken menülere karışmamaya çalışıyordu. Tahıl, orman meyveleri ve kendi yumurtalarıyla doldurularak servis edilen penguenler; içerilere doğru tehlikeli yolculuk riskini göze almaya istekli avcılar tarafından

getirilmiş, tütsülenmiş fil eti; yün yerine kılları olan kalın kuyruklu koyunlar ve daha garip baharatlarla sebzeler. İngiliz geleneklerine göre sadece etle beslenmelerine karşın, Çinliler, ejderhalar için sağlıklı olduğuna yemin ederek sebze konusunda ısrar etmişti. Temeraire bu karışık yemekleri, sonrasında itici bir şekilde geğirmekten başka kötü bir etkisi olmadan birbiri ardına yiyordu.

Dyer ile Roland'ın sıklıkla Temeraire'in üstüne çıktığını ve etrafında dolaştığını görerek cesaretlenen yörenin çocukları düzenli ziyaretçiler haline gelmişti; her yeni serviste tezahürat yaparak ya da ara sıra yeterince yaratıcı olmadığını düşündükleri şeylere ıslık çalarak malzemeleri tahmin etme oyunu geliştirmişlerdi. Yerli çocuklar bölgede yaşayan çeşitli kabilelerin üyeleriydi. Çoğu çobanlıkla yaşamını sürdürürken, bazıları da ilerideki dağlarda ve ormanlarda yiyecek arıyordu ve özellikle bunlar, her gün daha büyük akrabalarının yemek için çok garip bulduğu şeyleri getirerek eğlenceye katılıyordu.

Elde ettikleri en büyük başarı, beş çocuktan oluşan bir grup tarafından bir zafer havasıyla açıklığa getirilen, kökleri hâlâ ıslak, siyah toprakla kaplı biçimsiz ve aşırı büyümüş bir mantardı; kültür mantarına benziyordu, ama bir yerine, en büyüğü neredeyse altmış santim genişliğinde, bir tanesi tepede ve diğer ikisi sapın yanlarında, kahverengi benekli üç tane şapkası vardı. O kadar pis kokuyordu ki kahkahadan çok çığlıklarla birbirlerine geçirip yüzlerini başka tarafa çevirerek taşıyorlardı.

Çinli hizmetkârlar çocuklara avuç dolusu renkli kurdele ve kabukla ödeme yaparak mantarı büyük bir hevesle kale mutfağına götürdüler. Sadece kısa bir süre sonra, General Baird açıklıkta göründü. Şikâyete gelmişti. Laurence onu kaleye takip etti ve daha komplekse girmeden neden şikâyetçi olduğunu anladı.

Gözle görülebilir bir duman yoktu ama hava pişmiş lahana ve nemli havalarda güverte kemerelerinde oluşan yeşil küf karışımı gibi bir kokuyla kaplıydı; ekşi, iğrenç ve dilde kötü tat bırakan bir koku. Genelde yerel tüccarlarla dolu olan mutfak duvarının arkasındaki sokaklar boştu ve kalenin koridorları kokudan dolayı neredeyse yaşanmaz hale gelmişti. Elçileri mutfaktan bayağı uzaktaki başka bir binada kalıyordu, bu yüzden de kişisel olarak etkilenmemişlerdi ama askerler mutfağın tam yanında kalıyordu ve bu iğrenç atmosferde yemek yemelerini istemek imkânsızdı.

Laurence'ın hafta boyu daha keskin kokulu yemekler yaptıkları için kokuyu almadığını tahmin ettiği aşçılar, çevirmen aracılığıyla sosun henüz hazır olmadığı konusunda itiraz ettiler ve güveç kazanını teslim etmeleri için Laurence ve Baird'in bütün ikna kabiliyetlerini kullanmaları gerekti. Baird talihsiz iki askere güveci açıklığa taşımalarını emretti. Kazan aralarında, geniş bir ağaç dalının üstünde sallanıyordu. Laurence derin nefes almamaya çalışarak peşlerinden gitti.

Tiksindirici kokuyu daha fazla algılayabiliyor olmasına karşın, Temeraire sosu büyük bir memnuniyetle karşıladı. "Bana son derece güzel geliyor," dedi ve etin üstüne dökülmesi için sabırsızlıkla başını salladı. Laurence kibar olabilecek kadar uzak bir mesafeden kuşkuyla izlerken, iyice sosa bulanmış, yörenin kambur öküzlerinden birini bütün olarak yuttu ve kabın içini yalayarak temizledi.

Temeraire yemekten sonra yayılarak, keyifle mırıldanıp neredeyse sarhoş gibi hıçkırarak mutlu bir uyuklamaya daldı. Laurence bu kadar çabuk uyuduğunu görünce biraz korkarak yaklaştı, ama dürtünce Temeraire uyandı ve neşeyle burnunu Laurence'a sürttü. Nefesi sosun kokusu kadar dayanılmaz olmuştu. Laurence yüzünü çevirip öğürmemeye çalıştı ve Teme-

raire tekrar uyuduğunda ejderhanın ön ayaklarının sevgi dolu kucaklamasından kaçmaktan son derece memnun oldu.

Laurence insan içine çıkabilecek durumda olmadığını düşünerek yıkanıp kıyafetlerini değiştirdi. Yıkandıktan sonra bile saçlarındaki hafif kokuyu duyabiliyordu. *Dayanılacak gibi değil,* diye düşündü ve Çinlilere aşçılar konusundaki itirazlarını söylemek için kendini hazır hissetti. Buna alınmadılar, ama umduğu gibi ciddiyetle de karşılamadılar. Aslında Laurence mantarın etkilerini anlatınca Liu Bao gürültülü bir şekilde güldü ve belki daha alışılmış ve sınırlı yemekler hazırlayabileceklerini söylediğinde de Yongxing, "Bir *tien-lung*'a her gün aynı şeyleri vererek hakaret edemeyiz; aşçılar daha dikkatli olmak zorunda," diyerek konuyu kapattı.

Laurence istediğini elde edemeden ve Temeraire'in beslenmesi üzerindeki kontrolünün zorla elinden alındığı kuşkusuyla oradan ayrıldı. Korkuları çok geçmeden doğrulandı. Temeraire ertesi gün alışılmadık derecede uzun bir uykunun ardından, çok daha iyi ve artık o kadar burnu tıkalı olmayarak uyandı. Birkaç gün sonra nezle tamamen geçti, ama Laurence artık yardıma ihtiyaç olmadığını defalarca ima etmesine karşın, yemekler gelmeye devam etti. Tat alma duyusu yerine gelmiş olsa bile Temeraire hiç itiraz etmiyordu. "Sanırım baharatları birbirinden ayırmaya başlıyorum," dedi, pençelerini zarafetle yalayarak temizlerken. Tekneden yemek yerine, yemeği ön ayaklarıyla tutarak yiyordu. "Şu kırmızı şeylere *hua jiao* deniyor, onları çok seviyorum."

"Yemeklerden keyif aldığın sürece sorun yok," dedi Laurence. "Kaba olmadan daha fazla bir şey söyleyemem," dedi o akşam daha sonra kamarasında yemek yedikleri sırada Granby'ye içini dökerken. "Hiç değilse çabaları en azından onu daha fazla rahat ettiriyor ve sağlıklı beslenmesini sağlıyor; artık minnettar olmadığımı söyleyemem, hayır, özellikle o bundan hoşlanırken."

"Bana sorarsan, bunun yine de işine burnunu sokmaktan aşağı kalır bir yanı yok," dedi Granby canı sıkkın bir şekilde. "Peki İngiltere'ye geri döndüğümüzde onu bu şekilde beslemeye nasıl devam edeceğiz?"

Laurence başını iki yana salladı; hem soruya, hem de 'döndüğümüzde' kelimesinin kullanımına. İlk kısım için elinde herhangi bir güvence olabilseydi, ikinci kısımdaki belirsizliği seve seve kabul ederdi.

Allegiance akıntıyla neredeyse doğuya doğru yol alarak Afrika'dan ayrıldı. Riley bunun, o an için hâlâ kuzeyden çok, güneye esen değişken rüzgârlarla kıyıyı takip etmeye çalışmaktan daha iyi olacağını düşünüyor ve Hint Okyanusu'nun büyük kısmını geçmekten hoşlanmıyordu. Laurence arkalarında kararan ve uzaklaşan karanın dar kıvrımını izledi; dört aydır yoldaydılar ve artık Çin yolunun yarısından fazlasını kat etmişlerdi.

Rahat limanı ve bütün çekiciliklerini geride bırakırlarken, geminin mürettebatı arasında benzer şekilde kederli bir hava hâkimdi. Volly postayı yanında götürdüğü için Capetown'da bekleyen mektup yoktu ve yol üstünde memleketten haber alma olasılıkları düşüktü; tabii hızlı bir fırkateyn ya da ticaret gemisi yanlarından geçmezse. Ama bu mevsimde çok azı bu kadar erken Çin'e giderdi. Bu yüzden keyifle bekleyecekleri hiçbir şeyleri yoktu ve hayaletin korkusu hâlâ içlerindeydi.

Akılları batıl inanç korkularıyla meşgul denizciler, olmaları gerektiği kadar dikkatli değillerdi. Limandan ayrılalı üç gün olmuştu ki, Laurence şafaktan önce huzursuz bir uykudan, kamarasını yandaki kamaradan ayıran bölmeden rahatça duyulan, Riley'nin orta vardiyada nöbet tutan zavallı Teğmen Beckett'a acımasızca bağırması nedeniyle uyandı. Gece boyunca rüzgâr değişmiş ve sertleşmiş, zihni allak bullak olan Beckett onları

yanlış yönlendirmiş ve ana yelkenle mizana yelkenine camadan vurmayı ihmal etmişti. Normalde hataları, doğru emri verinceye kadar anlamlı bir şekilde öksüren, daha deneyimli denizciler tarafından düzeltilirdi, ama hayaletten kaçınmak üzere donanımlardan uzak durdukları için kimse onu uyarmamıştı ve şu anda *Allegiance*, rotasının oldukça dışında, kuzeye doğru ilerliyordu.

Dalgalar şimşekler çakan bir gökyüzünün altında beş metreye yükseliyordu. Beyaz köpükleri altında cam gibi görünen açık yeşil ve yarı saydam dalgalar, keskin tepeler oluşturarak muazzam serpinti bulutları halinde kendi üstlerine dökülüyordu. Ejderha güvertesine çıkan Laurence yağmurluğunun başlığını iyice çekti. Dudakları tuzdan kurumuş ve sertleşmişti. Temeraire güvertenin kenarından olabildiğince uzaklaşarak sıkıca kıvrılmıştı ve ıslak ve parlak derisi fenerin ışığını yansıtıyordu.

"Mutfakta biraz ateş yakamazlar, değil mi?" diye sordu Temeraire üzgünce, başını kanadının altından çıkartarak. Serpintilerden kaçınmak için gözlerini çizgi haline gelene kadar kısmıştı ve vurgu için biraz öksürdü. Limandan ayrılmadan önce tamamen iyileşmiş olduğu için çok büyük olasılıkla rol yapıyordu, ama Laurence hastalığın tekrarlaması riskine girmek istemiyordu. Su banyo suyu sıcaklığında olmasına karşın, güneyden düzensiz olarak esen rüzgâr serindi. Temeraire'i örtmek üzere yağmurluk toplamaları için mürettebatı organize etti ve toplanan yağmurlukları koşumculara diktirtti.

Eğreti örtünün altında sadece burnu gözüken Temeraire çok garip görünüyordu ve ne zaman konum değiştirmek istese, örtü canlanmış bir çamaşır yığını gibi garip bir şekilde kıpırdanıyordu. Laurence, Temeraire sıcak ve kuru olduğu sürece durumdan son derece memnundu ve baş kasarasından gelen boğuk kıkırdamalar ile hastaların şımartıldığı ve hasta numarası yapmanın teş-

vik edildiği hakkında söylenen Keynes'i duymazdan geldi. Hava güvertede okumayı imkânsız kılıyordu, bu yüzden Temeraire'e eşlik etmek için örtülerin altına girip oturdu. İzolasyon, içeride sadece aşağıdaki mutfaktan gelen ısıyı tutmamış, Temeraire'in vücudunun sabit sıcaklığını da korumuştu; çok geçmeden Laurence ceketini çıkarmak zorunda kaldı ve Temeraire'e yaslanıp sohbete çok dikkat etmeden ve sadece belli belirsiz yanıtlar vererek uyuklamaya başladı.

"Uyuyor musun, Laurence?" diye sordu Temeraire. Laurence soruyla uyandı ve uzunca bir süredir uyuyup uyumadığını ya da örtünün bir katının düşüp açıklığı kapatıp kapatmadığını düşündü; ortalık çok kararmıştı.

Kalın örtünün altından çıktı. Okyanus neredeyse cilalı bir yüzey gibi dümdüzdü ve doğu ufkunun tamamını, kabarık, dağınık sınırları, arkasından gelen gündoğumuyla koyu kırmızı aydınlanan, ilerideki mor-siyah bulutlar kaplıyordu; daha da içerilerde, ani ışık parlamaları korkutucu büyüklükteki bulut kütlelerinin kenarlarını çiziyordu. Kuzeyde, bulutların tırtık tırtık çizgisi, önlerindeki büyük yığına katılmak için ilerliyordu. Tam üstlerindeki gökyüzü hâlâ açıktı.

"Lütfen fırtına zincirlerini getirin, Bay Fellowes," dedi Laurence kadehini bırakarak. Donanımlarda çoktan hareketlilik başlamıştı.

"Belki fırtınanın dışına uçmanız daha iyi olur," dedi Granby, küpeştede ona katılarak. Bu doğal bir öneriydi. Granby nakliye gemilerinde daha önce de bulunmuş olmasına karşın, yalnızca Cebelitarık ve Kanal'da görev yapmıştı ve açık denizde çok fazla deneyimi yoktu. Çoğu ejderha tam gün havada kalabiliyordu, tabii öncesinde iyi beslenip bolca su içerler ve sadece rüzgâr yönünde giderlerse. Bu bir nakliye gemisi, bir sağanağa ya da

boraya rast geldiğinde ejderhaları ayakaltından uzak tutmanın yaygın bir yoluydu; bu kez ikisi de söz konusu değildi.

Yanıt olarak Laurence sadece kısaca başını iki-yana salladı. "Yağmurluklar yeterli; zincirlerin altında onlarla çok daha rahat edecektir," dedi ve Granby'nin ne demek istediğini anladığını gördü.

Her halkası bir çocuğun bileği kalınlığında olan fırtına zincirleri aşağıdan parça parça getirildi ve çaprazlama olarak Temeraire'in üzerine serildi. Zincirin halkalarının içinden palamarlar geçirilmiş ve ejderha güvertesinin köşelerindeki dört tane çift babaya biteviye vurularak bağlanmıştı. Laurence bütün düğümleri dikkatlice kontrol etti ve tatmin olmayarak birkaç tanesini yeniden bağlattı.

"Zincirler herhangi bir yerine değiyor mu?" diye sordu Temeraire'e. "Çok sıkı değiller, değil mi?"

"Üzerimdeki bu zincirler yüzünden kımıldayamıyorum," dedi Temeraire, hareket etmeye çalışarak. Bağları zorlarken kuyruğunun ucu huzursuzca ileri geri sallanıyordu. "Bu, koşuma hiç benzemiyor; bunlar ne için? Bunun neden takılması gerekiyor?"

"Lütfen ipleri germe," dedi Laurence endişeyle ve kontrol etmeye gitti. Neyse ki hiçbiri zedelenmemişti. "Zorunluluk için üzgünüm," diye ekledi Temeraire'in yanına dönerek, "ama dalgalar şiddetlenirse güverteye bağlı olman gerekiyor; yoksa kayıp okyanusa düşebilirsin ya da hareketlerin gemiyi rotasından çıkartabilir. Çok mu rahatsızsın?"

"Hayır, çok değil," dedi Temeraire ama keyfi kaçmıştı. "Çok uzun kalacaklar mı?"

"Fırtına dinene kadar," dedi Laurence ve pruvanın ötesine baktı; bulut tabakası loş ve kurşuni gökyüzünde yavaşça kaybo-

luyor, yeni yükselen güneş şimdiden yutuluyordu. "Gidip barometreye bakmalıyım."

Boş ve kahvenin ötesinde kahvaltı kokusu olmayan Riley'nin kamarasındaki barometre çok düşüktü. Laurence habercinin getirdiği fincanı aldı, ayakta içti ve güverteye döndü; kısa yokluğunda deniz belki üç metre daha yükselmişti ve artık *Allegiance* gerçek gücünü gösteriyor, demir kaplama pruvası dalgaları düzgün bir şekilde yarıyor ve devasa ağırlığı onları her iki taraftan bastırıyordu.

Ambar kapaklarının üzerine fırtına örtüleri serilmişti. Laurence, Temeraire'in zincirlerini son bir kez inceledi, ardından Granby'ye, "Adamları aşağıya gönder; ilk nöbeti ben tutacağım," dedi. Temeraire'in başının yanındaki yağmurluklardan eğilerek geçti ve yumuşak burnunu okşayarak yanında durdu. "Korkarım uzun bir fırtınadayız," dedi. "Biraz daha bir şeyler yemek ister misin?"

"Dün geç yedim, aç değilim," dedi Temeraire; örtünün karanlığı altında berrak ve siyah gözbebekleri, etrafında çok ince lacivert bir halka kalana kadar genişlemişti. Temeraire ağırlığını değiştirince, zincirler gemi kaburgasının sürekli ve boğuk çatırtısına karşı daha tiz bir ses oluşturarak hafifçe inledi. "*Reliant*'ta daha önce bir fırtına atlatmıştık," dedi. "O zaman böyle zincirlerle bağlanmak zorunda kalmamıştım."

"O zaman çok daha küçüktün, tabii fırtına da öyle," dedi Laurence ve Temeraire bir hoşnutsuzluk mırıltısı koyuvermesine karşın ses çıkarmadı. Konuşulanları dinlemiyor, ara sıra pençeleriyle zincirlerin kenarlarını tırmalayarak sessizce yatıyordu. Serpintiden kaçınmak için başını pruvanın uzağına koymuştu; Laurence burnunun arkasını görebiliyordu ve fırtına halatlarını taşıyıp gabya yelkenlerini toplamakla meşgul denizcileri izliyor-

du. Hafif metalik sürtünme sesi haricindeki bütün sesler kalın örtü tarafından boğuklaştırılıyordu.

Sabah vardiyasındaki iki zile kadar, okyanus üst üste binen kalın katmanlar halinde küpeştenin üzerinden geliyor, baş kasarasındaki ejderha güvertesinin kenarlarından bir şelale gibi neredeyse sürekli dökülüyordu. Fırtına dinene kadar gemide ateş yakılamayacağı için mutfak soğumuştu. Temeraire iyice güverteye sokuldu ve şikâyet etmeden yağmurluğu iyice etrafına sardı. Katmanlar arasından akan suları uzaklaştırmak için derisinin altındaki kaslar seğiriyordu. "Herkes güverteye, herkes güverteye," diyordu Riley uzaktan, rüzgârın arasında; lostromo, ağzının kenarına koyduğu elleriyle böğürerek çağrıyı devraldı ve adamlar, tahta döşemelerde pek çok telaşlı ayağın *güm-güm* sesleri eşliğinde seğirterek güverteye çıktı ve yelkenleri kısaltmak ve gemiyi rüzgâra hazırlamak için çalışmaya başladı.

Zamanın tek ölçüsü zil, kum saatinin her dönüşünde aksamadan çalınıyordu. Hava erkenden kararmıştı ve günbatımı sadece karanlığın daha da artmasından ibaretti. Güverteyi donuk, mavi bir fosforışıl yıkadı ve palamarlarla döşemelerin kenarlarını ışıttı; hafif parlamasında durmadan yükselen dalgaların tepeleri görülebiliyordu.

Şu andaki dalgaları *Allegiance* bile kıramayacağı için yavaşça tırmanmak zorundaydı. Gemi o kadar dik yükseldi ki, Laurence doğrudan güverteyi ve dalga çukurunun dibini görebiliyordu. Derken pruvası neredeyse bir sıçramayla dalga tepesini aştı ve büyük bir güçle dalga çukurunun dibinde kaynayan köpüklerin içine daldı. Ejderha güvertesinin geniş yelpazesi bir sonraki dalga yüzeyine girip üstünden sular süzülerek yükseldi ve gemi tekrar tırmanmaya başladı; bir dalgayla bir sonraki arasındaki farkı sadece kum saatinin akan kumu gösteriyordu.

Sabah, rüzgâr aynıydı ama dalgalar biraz daha hafiflemişti ve Laurence huzursuz, bölük pörçük bir uykudan uyandı. Temeraire yemek yemeyi reddetti. "Getirebilseler bile hiçbir şey yiyemem," dedi Laurence sorduğunda ve gözlerini tekrar kapadı; uyumaktan çok bitkindi ve burun delikleri tuzdan beyaz kabuk bağlamıştı.

Granby, Laurence'ın nöbetini devraldı; o ve mürettebattan iki kişi Temeraire'in iki yanında duruyordu. Laurence, Martin'i çağırdı ve onu bez getirmeye gönderdi. Şu anki yağmur, serpinti yüzünden duru su olamayacak kadar karışıktı ama neyse ki su sıkıntıları yoktu ve ön su varili fırtınadan önce doldurulmuştu. Martin iki eliyle kıçtan pruvaya doğru güverte boyunca gerili olan cankurtaran halatlarına tutunarak yavaşça fıçıya ilerledi ve bezleri ıslatarak geri geldi. Laurence burnundaki tuz kabuklarını silerken Temeraire neredeyse hiç kıpırdamadı.

Yukarıdaki garip, donuk tekdüzelik yüzünden ne bulutlar, ne de güneş görülebiliyordu. Yağmur rüzgârla savrularak sırılsıklam edici kısa sağanaklar şeklinde yağıyordu ve dalgaların tepelerinde kıvrılan ufuk, çalkantılı, kükreyen bir denizle doluydu. Ferris yukarı geldiğinde Laurence, Granby'yi aşağı gönderdi ve güverteden ayrılmak istemediği için biraz bisküvi ve peynir aldı. Gün ilerledikçe, yağmur öncekinden daha soğuk biçimde artmaya başladı. Çalkantılı okyanus *Allegiance*'ı her iki yandan dövüyordu ve korkutucu büyüklükte bir dalganın tepesi neredeyse pruva direği yüksekliğinde kırıldı ve su kütlesi Temeraire'in vücuduna bir darbe gibi inip onu sıçratarak düzensiz uykusundan uyandırdı.

Taşkın, az sayıdaki havacının ayaklarını yerden kesti ve ellerine gelen ilk şeye tutunmalarına karşın onları alabildiğine salladı. Laurence ejderha güvertesinin kenarından düşüp merdiven-

lerden yuvarlanmadan Portis'i yakaladı, ama Portis cankurtaran halatına tutunup kendini güvenceye alana kadar dayanmak zorunda kaldı. Yarı uyanık ve paniklemiş Temeraire, Laurence'a seslenerek zincirlere asıldı; babaların tabanının etrafındaki güverte, ejderhanın gücüyle eğilmeye başladı.

Islak güvertede büyük bir çaba harcayarak ilerleyen Laurence ellerini Temeraire'in karnına koydu ve güvence vermek için bağırdı. "Sadece bir dalgaydı; buradayım," dedi telaşla. Temeraire zincirlerle mücadele etmeyi kesti ve nefes nefese güverteye uzandı; ama ipler bel vermişti. En çok ihtiyaç duyuldukları anda zincirler gevşemişti ve deniz, karacılar, hatta havacılar için bile düğümleri tekrar bağlamaya çalışamayacakları kadar azgındı.

Allegiance kıç omuzluğundan bir dalga daha aldı ve korkutucu biçimde eğildi. Temeraire'in bütün ağırlığı onları daha da gererek zincirlere binmişti ve içgüdüsel olarak tutunmaya çalışarak pençelerini güverteye geçirdi; tutunduğu yerlerdeki meşe döşemeler parçalandı. "Ferris, buraya gel ve yanında kal," diye böğürdü Laurence ve güvertede ilerlemeye başladı. Güvertede dalgalar artık birbirini takip ediyordu; bir halattan diğerine körlemesine ilerliyor, bilinçli bir yönlendirme olmaksızın halatı onun yerine elleri buluyordu.

Düğümler sırılsıklam olmuştu ve Temeraire'in onlara asılmasıyla iyice sıkışmıştı. Laurence düğümlerin üzerinde yalnızca dalgalar arasındaki kısa aralıkta gevşedikleri zaman çalışabiliyordu; her santim büyük bir çabayla kazanılıyordu. Temeraire elinden geldiği kadar düz yatıyordu ve yardım adına yapabileceği bu kadardı; bütün dikkatini konumunu korumaya vermişti.

Laurence uçuşan serpintiler yüzünden güvertede başka kimseyi göremiyordu ve farkında olduğu tek şey, ellerini yakan ipler ile alçak demir babalardı ve Temeraire'in vücudu hafif bir

karaltı şeklinde görünüyordu. İlk öksüz vardiyadaki[7] iki zil: Bulutların arkasında bir yerlerde güneş batıyordu. Göz ucuyla ona doğru yaklaşan iki karaltı gördü; bir an sonra Leddowes yanında diz çökmüş, ona yardım ediyordu. Laurence düğümleri sıkarken Leddowes çekiyor ve dalgalar gelirken ikisi de birbirlerine ve güverte babalarına tutunuyordu. Sonunda zincirlerin metalini ellerinin altında hissettiler; gevşekliği almışlardı.

Gürültüde konuşmak neredeyse imkânsızdı. Laurence ikinci iskele babasını gösterdi, Leddowes başını salladı ve ilerlemeye başladılar. Laurence küpeşteye yakın kalarak önden gidiyordu; büyük topların üzerinden geçmek güvertenin ortasında yürümekten daha kolaydı. Bir dalga daha vurup geçti ve bir anlık bir dinginlik oldu; Leddowes bağırdığında ilk topun üzerinden geçmek için küpeşteyi bırakıyordu.

Laurence dönünce yüzüne doğru bir karaltı geldiğini gördü ve içgüdüsel olarak kolunu kaldırdı; demir çubukla vurulmuş gibi bir darbe indi koluna. Düşerken topun kayışına tutunmayı başardı; üzerinde hareket eden başka bir gölgenin etkisini hissetti ve Leddowes dehşete düşmüş ve fal taşı gibi açılmış gözlerle iki eli de havada, geriye doğru sürüklendi. Yan tarafa bir dalga çarptı ve Leddowes aniden gözden kayboldu.

Laurence topa tutundu ve bir dayanak noktası bulmak için debelenirken bolca tuzlu su yuttu. Çizmeleri suyla dolmuş ve bir taş kadar ağırlaşmıştı. Saçı açılmıştı; saçlarını gözlerinin önünden çekebilmek için başını geriye attı ve boştaki eliyle inen levyeyi yakalamayı başardı. Levyenin arkasında şaşkınlıkla Feng Li'nin beyaz, dehşete düşmüş ve çaresiz yüzünü gördü. Feng Li levyeyi çekmeye çalıştı ve ileri geri mücadele ettiler. Topukları ıslak tahtalarda kayan Laurence güverteye yarı yatmış durumdaydı.

---

7 Gemide iki saat tutulan kısa akşam nöbeti. (yay. n.)

Mücadelede onları ayırmaya çalışan ve sonunda galip gelen üçüncü şahıs rüzgârdı. Levye Laurence'ın düğümlerden uyuşmuş parmaklarından kaydı. Hâlâ ayakta olan Feng Li sanki rüzgârı kucaklamak ister gibi kollarını iki yana açarak geriye doğru sendeledi. Rüzgâr onu küpeştenin üzerinden köpüklü sulara sürükledi; Feng Li iz bırakmadan gözden kayboldu.

Laurence ayağa kalkıp küpeşteden aşağı baktı; Feng Li'den ya da Leddowes'dan hiçbir iz yoktu. Dalgalardan yükselen büyük pus bulutları yüzünden suyun yüzeyini bile göremiyordu. Kimse kısa bir mücadele bile görmemişti. Arkasında zil, kum saatinin dönüşünü haber veriyordu.

Ölümcül saldırıya bir anlam veremeyecek kadar yorgunluktan kafası allak bullak olan Laurence, Riley'ye sadece kısaca adamların denizde kaybolduğundan başka hiçbir şey söylemedi; başka ne yapabileceğini bilemiyordu ve fırtına toplayabildiği tüm dikkatini alıyordu. Ertesi sabah rüzgâr azalmaya başlamıştı; öğleden sonra nöbetinin başlamasıyla Riley vardiyalar halinde olsa da, adamları yemeğe göndermeye başladı. Kalın bulut kütleleri altıncı zilde parçalara ayrılmıştı ve güneş ışığı geniş, etkileyici hüzmeler halinde hâlâ siyah bulutların arkasından süzülüyordu ve tayfalar yorgunluklarına karşın içten içe memnundu.

Aralarında sevilen ve gözde biri olan Leddowes için üzgünlerdi ama bu, korkunç bir kazadan çok, uzun zamandır bekledikleri kayıp olmuştu; artık başından beri hayaletin avının o olduğu kanıtlanmıştı ve yemekhane arkadaşları çoktan erotik ahlaksızlıklarını abartarak fısıltılı seslerle mürettebatın geri kalanına anlatmaya başlamıştı. Feng Li'nin ölümü hakkında çok fazla yorum yapılmadı. Onlara göre tesadüften başka bir şey değildi; denizci olmayan bir yabancı bir tayfunda güvertede dolaşırsa, bundan başka bir sonuç beklenemezdi ve onu pek tanımıyorlardı.

Fırtına sonrası deniz hâlâ çok dalgalıydı, ama Temeraire bağlı olmaktan dolayı çok mutsuzdu; mürettebat yemekten döner dönmez Laurence onu serbest bırakmaları emrini verdi. Düğümler sıcak hava yüzünden şiştiği için onları baltalarla kesmek zorunda kaldılar. Serbest kalan Temeraire silkinerek zincirleri gürültüyle güverteye attı ve başını çevirip örtüyü dişleyerek üstünden çekti. Ardından su sıçratarak silkelendi ve öfkeyle, "Uçmaya gidiyorum," dedi.

Onları ağızları açık, ardında bırakarak koşumu ya da kaptanı olmadan havalandı. Laurence elinde olmadan boş yere ve anlamsızca irkildi ve ardından, kendini bu kadar açık etmiş olmaktan dolayı üzgün, kollarını gevşekçe yanlarına bıraktı. Temeraire uzun süre hareket edemediği için sadece kanatlarını açıyordu; ya da o böyle olduğunu düşünüyordu. Derinden sarsılmış, huzursuz olmuştu, ama yorgunluk bütün hislerinin üzerinde yatıştırıcı bir ağırlık gibi uzandığı için bu duyguyu sadece donuk biçimde hissediyordu.

"Üç gündür güvertedesin," dedi Granby ve onu dikkatlice aşağı indirdi. Laurence'ın parmakları şişmiş ve uyuşmuştu; merdiven tırabzanlarına tutunmak istemediler. Kaydığında Granby koluna girdi ve Laurence acı çığlığını bastıramadı; levyenin önkoluna indiği yerde narin, zonklayan bir hat vardı.

Granby onu hemen doktora götürmek istedi, ama Laurence reddetti. "Sadece bir çürük, John; henüz yaygara koparmamayı tercih ederim." Ama ardından tutarsızca nedenini açıklamak, Granby onu sıkıştırınca da hikâyeyi anlatmak zorunda kaldı.

"Laurence, bu korkunç. Adam seni öldürmeye çalışmış; bir şeyler yapmalıyız," dedi Granby.

"Evet," dedi Laurence anlamsızca, yatağına çıkarak; gözleri

çoktan kapanmıştı. Sadece üzerine bir battaniye örtüldüğünün ve ışığın azaldığının farkındaydı.

Her tarafı ağrıyor olsa da algıları daha açık uyandı ve anında yataktan fırladı. *Allegiance* en azından Temeraire'in döndüğünü söyleyebileceği kadar suya gömülmüştü ve zihnini bulandıran yorgunluk geçtiği için bilinci kaygılanacak kadar yerindeydi. Zihni meşgul halde kamarasından çıkarken, kapının önüne uzanmış uyuyan koşumculardan Willoughby'nin üstüne düşüyordu neredeyse. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Laurence.

"Bay Granby bizi nöbete dikti, efendim," dedi genç adam, esneyip yüzünü ovarak. "Güverteye mi çıkıyorsunuz?"

Laurence'ın itirazları boşunaydı; Willoughby ejderha güvertesine kadar bütün yol boyunca aşırı heyecanlı bir çoban köpeği gibi onu takip etti. Temeraire onu görür görmez doğruldu ve Laurence'ı ittirerek vücudunun güvenliğine sokarken, havacıların geri kalanı hemen arkasında sık bir saf oluşturmuştu; anlaşılan Granby olayı kendine saklamamıştı.

"Ne kadar kötü yaralandın?" diye sordu Temeraire her tarafını burnuyla yoklayıp tatmin olmak için dilini dışarı çıkararak.

"Seni temin ederim, ben son derece iyiyim; kolumdaki şişlikten başka bir şeyim yok," dedi Laurence onu uzaklaştırmaya çalışarak, ama Temeraire'in öfke krizinin en azından şu an için yatıştığını gördüğüne içten içe sevinmeden edemiyordu.

Granby, Temeraire'in vücudunun kıvrımına girdi ve Laurence'ın soğuk bakışlarını görmezden geldi. "Nöbet olayını aramızda hallettik. Laurence, bunun garip bir kaza olduğunu ya da seni başka biriyle karıştırmış olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır." Laurence duraksadı, ardından gönülsüzce itiraf

etti. "Bu ilk girişimi değildi. O zaman böyle bir şey hiç aklıma gelmemişti, ama şimdi Yeni Yıl yemeğinden sonra beni ön ambar ağzından aşağı atmaya çalıştığına oldukça eminim."

Temeraire boğuk boğuk hırladı ve fırtına sırasındaki debelenmesi yüzünden zaten derin oluklar açılmış olan güverteyi tırmalamamak için kendini zor tuttu. "Denize düştüğüne sevindim," dedi kin dolu bir tavırla. "Umarım köpekbalıklarına yem olmuştur."

"Eh, ben böyle olsun istemezdim," dedi Granby. "Bu, bunu neden yaptığını anlamamızı olanaksızlaştırdı."

"Kişisel bir mesele olamaz," dedi Laurence. "Onunla on kelimeden fazla konuşmadım ve konuştuysam bile anlamamıştır. Sanırım delirdi," dedi ama söylediğine kendi de inanmamıştı.

"İki kere ve bir tanesi tayfunun ortasında," dedi Granby küçümser bir şekilde, söyleneni geçiştirerek. "Hayır; ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Aksine, bunu emir aldığı için yapmış olmalı diye düşünüyorum ve bu, bunun arkasında muhtemelen Prenslerinin ya da tahminimce diğer Çinlilerden birinin olduğu anlamına gelir; onlar tekrar denemeden önce bu işin arkasında kimin olduğunu çabucak bulmalıyız."

Temeraire bu fikri büyük bir kararlılıkla destekledi ve Laurence uzun uzun iç geçirdi. "Hammond'ı kamarama çağırıp ona olayı anlatsak iyi olur," dedi. "Belki sebeplerinin ne olabileceği konusunda bir fikri olabilir ve sonuçta onları sorgulamak için onun yardımına ihtiyacımız olacak."

Aşağı çağırılan Hammond, haberi gözle görülebilir ve artan bir korkuyla dinledi, ama düşündükleri oldukça başkaydı. "Siz ciddi ciddi İmparator'un kardeşini ve maiyetini cinayete teşebbüsle suçlayıp suç anında nerede olduklarını ve kanıtlarını isteyerek sıradan bir suç çetesi gibi sorgulamamız gerektiğini

söylüyorsunuz. Cephaneliğe bir meşale atıp gemiyi o şekilde de yakabilirsiniz; bizim görevimiz başarı şansımızı artırmak. Ya da hayır; daha da artırmak, çünkü hepimiz ölü ve okyanusun dibinde olursak kavga için bir sebep kalmaz."

"Peki ne öneriyorsun? Laurence'ı öldürmeyi başarana kadar öylece oturup onlara gülümsememizi mi?" dedi Granby, gittikçe öfkelenerek. "Bence bu tam senin işine gelen bir hareket; Temeraire'i onlara vermene itiraz edecek bir insan daha azalmış olur; zaten tek istediğin de Tanrı'nın, Hava Kuvvetleri'nin cezasını vermesi."

Hammond hızla ona döndü. "Benim öncelikli isteğim, ülkemizin iyiliğidir. Sizinkinin de olması gerektiği gibi; tek bir adamın ya da ejderhanın önceliği değil. Tabii doğru düzgün görev anlayışınız..."

"Bu kadarı yeter, beyler," diye araya girdi Laurence. "İlk görevimiz Çin'le sağlam bir barış sağlamak ve ilk umudumuz bunu Temeraire'in gücünü kaybetmeden başarmak olmalı; her iki durum da tartışma götürmez."

"O halde bu şekilde ne görev, ne de umut gelişme kaydedecek," dedi Hammond. "Herhangi bir kanıt bulmayı başarsanız bile, ne yapılabileceğinizi sanıyorsunuz? Prens Yongxing'i zincire vurabileceğimizi mi?"

Durdu ve kendini toparladı. "Feng Li'nin tek başına hareket etmediğini gösteren ne bir sebep, ne de bir kanıt görüyorum. İlk saldırının Yeni Yıl'dan sonra yapıldığını söylüyorsunuz; ziyafette bilmeden onu pekâlâ kızdırmış olabilirsiniz. Temeraire'e sahip olduğunuz için size karşı öfkeli bir fanatik olabilir ya da sadece bir deli olabilir ya da olayı tamamen yanlış anlamış olabilirsiniz. Aslında, bana kalırsa... her iki olay da çok belirsiz, karmaşık du-

rumlarda gerçekleşmiş; ilki sert bir içkinin etkisi altında, ikincisiyse fırtınanın ortasında..."

"Tanrı aşkına," dedi Granby kaba bir tavırla, Hammond'ın dik dik bakmasına yol açarak. "Feng Li kesinlikle iyi bir sebep için Laurence'ı ambar ağzından aşağı itmiş ve başına vurmaya çalışmış."

Laurence ise bu çirkin söylem karşısında bir an için konuşmaktan yoksun kalmıştı. "Bayım, varsayımlarının biri bile doğruysa, o zaman yapılacak bir soruşturma o kadarını ortaya çıkaracaktır. Feng Li deliliğini ya da bu fanatikliğini yurttaşlarından, bizden saklayabildiği kadar saklayamazdı ve onu kızdırdıysam, kesinlikle bundan bahsetmiştir."

"Ve bu kadarını ortaya çıkarmak için yapacağımız soruşturma, başarımıza ya da başarısızlığımıza Pekin'de karar verecek olan İmparator'un kardeşine yalnızca ağır bir hakaret etmemizi gerektirecek," dedi Hammond. "Bu konuda size yardım etmeyeceğim gibi, bayım, bunu size de kesinlikle yasaklıyorum. Ayrıca herhangi bir sakıncalı, pervasız girişimde bulunursanız, geminin kaptanını, sizi hapsetmesinin Kral'a karşı borcu olduğuna ikna etmek için elimden geleni yaparım."

Bu doğal olarak Hammond'ı ilgilendirdiği kadarıyla konuşmaya nokta koymuştu. Granby arkasından kapıyı gereğinden sert biçimde kapadı. "Daha önce birisinin suratının ortasına yumruğumu geçirmek için bu kadar kışkırtıldığımı bilmiyorum. Laurence, adamları Temeraire'e götürürsek, kuşkusuz bizim için çevirmenlik yapabilir."

Laurence başını iki yana salladı ve şarap sürahisini almaya gitti; kışkırtılmıştı, bunu biliyordu ve şu an için yargılarına güvenmiyordu. Granby'ye bir kadeh verdi, kendininkini kıç dolaplarından aldı ve oraya otururak içip okyanusu izledi; bir buçuk

metreden çok olmayan kara dalgalar iskele kıç omuzluklarına vuruyordu.

Sonunda kadehini bir kenara bıraktı. "Hayır. Korkarım bundan vazgeçmeliyiz, John. Hammond'ın hitap şeklinden pek hoşlanmamış olmama karşın, hatalı olduğunu söyleyemem. Bir düşün, böyle bir suçlamayla onu ve İmparator'u kızdırır ve buna karşın bir kanıt ya da daha kötüsü mantıklı bir açıklama bulamazsak..."

"...Temeraire'i elimizde tutma şansına güle güle diyebiliriz," diye onun yerine bitirdi Granby. "Eh, sanırım haklısın ve şimdilik ister istemez buna katlanmak zorunda kalacağız, ama bundan hoşlanıyorsam kahrolayım."

Temeraire bu kararı pek beğenmedi. "Herhangi bir kanıtımızın olup olmadığı umurumda değil," dedi öfkeyle. "Burada oturup seni öldürmesini beklemeyeceğim. Güverteye bir daha geldiğinde *onu* öldüreceğim ve bu, bu olaya bir nokta koyacak."

"Hayır, Temeraire, yapamazsın!" dedi Laurence, dehşetle.

"Yapabileceğimden son derece eminim," dedi Temeraire. "Bir daha güverteye gelmeyebilir," diye ekledi düşünceli düşünceli, "ama o zaman da kıç pencerelerinde bir delik açıp onu yakalayabilirim. Ya da peşinden bir bomba atabiliriz."

"*Yapmamalısın*," diye düzeltti Laurence aceleyle. "Kanıtımız olsa bile ona karşı harekete geçemeyiz; bu savaş ilanı için sebep oluşturur."

"Onu öldürmek bu kadar korkunç olacaksa, onun *seni* öldürmesi neden o kadar korkunç olmuyor?" diye sordu Temeraire. "O neden bizim ona savaş açacağımızdan korkmuyor?"

"Doğru düzgün kanıtımız olmadan, eminim Hükümet o kadar ileri gitmeyecektir," dedi Laurence. Hükümet'in kanıtla bile

savaş açmayacağından oldukça emindi, ama bunun şu an için söylenecek akıllıca bir şey olmadığını hissediyordu.

"Ama kanıt ele geçirmemize de *izin* verilmiyor," dedi Temeraire. "Ayrıca onu öldürmeye de iznim yok ve ona karşı nazik davranmamız gerekiyor ve bunların hepsi Hükümet'in iyiliği için. Hiç görmediğim, her zaman hoşa gitmeyen ve kimseye bir yararı olmayan şeyler yapmamda ısrar eden şu Hükümet'ten çok sıkıldım."

"Politika bir yana, Prens Yongxing'in bu konuyla herhangi bir ilgisi olduğundan emin olamayız," dedi Laurence. "Bin tane yanıtlanmamış soru var; neden benim ölmemi istesin ve muhafızlarından biri dururken bunu yapması için neden bir uşağı görevlendirsin? Ayrıca Feng Li'nin bizim bilmediğimiz kendi sebepleri de olabilir. Kanıt olmadan, sadece kuşku üzerine insanları öldüremeyiz; bu cinayet olur. Seni temin ederim, sonrasında rahat edemezdin."

"Edebilirdim," diye mırıldandı Temeraire.

Yongxing'in olaydan sonra birkaç gün boyunca güverteye çıkmaması Laurence'ı büyük ölçüde rahatlatmıştı; çünkü bu Temeraire'in sinirinin yatışmasını sağlamıştı. Sonunda güverteye çıktığında da tavırlarında en ufak bir değişiklik yoktu. Laurence'ı aynı soğuk ve ilgisiz kibarlıkla selamladı, şiir okumak için Temeraire'in yanına gitti ve bu, kısa bir süre sonra Temeraire'in ilgisini çekti. Temeraire öfkesini unuttu; kindar bir yapısı yoktu. Yongxing herhangi bir suç işlendiğinin farkındaysa bile, en ufak bir belirti göstermedi ve Laurence kendinden kuşkulanmaya başladı.

Yongxing güverteden ayrıldıktan sonra, "Yanılmış olabilirim," dedi mutsuzca, Granby'ye ve Temeraire'e. "Artık ayrıntıları hatırlayamadığımı fark ettim ve sonuçta yorgunluktan yarı

sersemlemiş bir haldeydim. Belki de zavallı adam sadece bana yardım etmeye geliyordu ve her şeyi ben uydurdum; her anıyla bana daha da saçma geliyor. Sanki ona bir tehdit oluşturuyormuşum gibi Çin İmparatoru'nun kardeşinin bana suikast girişiminde bulunmaya çalışması saçma geliyor. Hammond'la hemfikir olma noktasına geldim ve kendimi bir ayyaş ve aptal olarak görüyorum."

"Eh, ben ikisi olarak da görmüyorum," dedi Granby. "Bu bana pek mantıklı gelmiyor, ama Feng Li'nin durup dururken başına vurmaya çalışması fikri son derece saçma. Başında nöbet tutmaya devam edeceğiz ve Prens'in Hammond'ı haksız çıkarmayacağını umacağız."

10. Bölüm

NEW AMSTERDAM ADASI görüş alanlarına girmeden önce neredeyse üç hafta tamamen olaysız geçmişti. Temeraire parıldayan fok yığınlarını görünce sevindi. Çoğu kumsalda tembelce oturmuş, güneş banyosu yapıyor ve daha enerjik olanlar geminin dümen suyunda oynamak için gemiye doğru geliyordu. Denizcilerden ya da onları hedef talimi için kullanmaya eğilimli bahriyelilerden çekinmiyorlardı, ama Temeraire suya indiği zaman, anında ortadan kayboldular ve kumsaldakiler bile kendilerini yavaşça su çizgisinden uzaklaştırdı.

Tek başına kalan Temeraire sıkıntıyla geminin etrafında yüzdü, ardından güverteye çıktı; pratik yapa yapa buna gittikçe alışmıştı ve artık *Allegiance*'ı neredeyse hiç sallamıyordu. Foklar birer ikişer geri döndü. Başını su yüzeyine çok fazla yaklaştırırsa hemen dalıyor olmalarına karşın, onları yukarıdan izlemesine itiraz etmiyormuş gibi görünüyorlardı.

Fırtınayla neredeyse kırklara kadar güneye sürüklenmişler ve neredeyse doğuya doğru hiç yol alamamışlardı; bir haftalık yolculuktan fazlasına mal olmuştu. "Sanırım bunun tek yararı

musonların sonunda dinmiş olması," dedi Riley, haritaları üzerinde Laurence'a fikir danışırken. "Buradan doğruca Hollanda Endonezyası'na gidebiliriz; kara yüzü görmeden bir buçuk ay sürer, ama adaya sandalları yolladım ve elimizdekilere birkaç günlük de fok eklersek idare ederiz."

Tuzlanmış fok eti dolu fıçılar son derece kötü kokuyordu ve iki düzine taze fok da soğuk tutulması için griva mataforalarına asılı et dolaplarında duruyordu. Ertesi gün tekrar denize açıldıklarında, Çinli aşçılar güvertedekilerin neredeyse yarısını keserek başlarını, kuyruklarını ve sakatatlarını şok edici bir israfla denize attılar ve Temeraire'e az pişirilmiş bir biftek yığını servis ettiler. "Epeyce biber ve yanında da şu kızarmış soğanlardan daha fazla olursa fena değil," dedi tadına baktıktan sonra; artık gittikçe ayrıntılara giriyordu.

Hâlâ onu memnun etmek için endişeli olan aşçılar yemeği anında istediği şekilde değiştirdiler. O zaman keyifle hepsini yedi ve geminin aşçısının, levazım subaylarının ve müretteba-tın çoğunun hoşnutsuzluğundan tamamen habersiz, uzun bir şekerleme yapmak için güverteye uzandı. Aşçılar işleri bitince ortalığı temizlememişti ve üst güverte neredeyse kana bulanmış haldeydi. Bu, öğleden sonra olmuştu ve Riley gün içinde adamlara neden güverteleri ikinci kez temizlemelerini emretmek zorunda kaldığını anlamamıştı. Laurence, Riley ve diğer kıdemli subaylarla birlikte yemeğe oturduğunda koku iç bayıltıcıydı ve dışarıda asılı diğer etlerin keskin kokusundan kaçınmak için küçük pencereleri kapalı tutmak zorunda kalmışlardı.

Ne yazık ki Riley'nin aşçısı da Çinli aşçılarla paralel bir düşünce yapısına sahipti. Masadaki ana yemek, bir kâse kaynar et suyu sosun eşlik ettiği, Capetown'dan alınan, son kalan taze bezelyelerle, hamuruna bir haftalık tereyağı harcanmış, altın sarısı renkte, harika bir turtaydı, ama turtayı kestiklerinde fok etinin

kokusu açıkça ayırt edilebiliyordu ve bütün masa yemeği isteksizce yedi.

"Yararı yok," dedi Riley iç geçirerek ve tabağındakileri servis tabağına geri koydu. "Bunu asteğmenlerin yemekhanesine götür, Jethson; dökmek yazık olur." Diğerleri de aynısını yaptı ve kalan yemeklerle yetindiler; ama bu, masada acınacak bir boşluk bırakmıştı ve tabağı götürürken habercinin, "Yabancılar nasıl uygarca davranılacağını bilmiyor ve insanların iştahını kaçırıyor," dediği duyuldu.

Gemi garip bir şekilde eğildiğinde, teselli için şişeyi masada dolaştırıyorlardı. Laurence'ın daha önce hissettiklerine hiç benzemeyen bir biçimde suda hafifçe sıçradılar. Riley çoktan kapıya yönelmişken Purbeck aniden, "Şuraya bakın," dedi ve pencereyi gösterdi. Et dolabının zinciri sallanıyordu ve kafes gitmişti.

Hepsi bakakaldı; ardından güvertede bir bağırış ve çığlık karmaşası patlak verdi ve gemi, tahtayı parçalayan silah sesleriyle birlikte aniden sancak tarafına doğru saptı. Riley diğerleri ensesinde, kamaradan fırladı. Laurence merdivenden çıkarken gemi gümbürtüyle bir kez daha sallandı; kayarak dört basamak aşağı indi ve neredeyse Granby'yi merdivenden düşürüyordu.

Kutudan çıkan yaylı kuklalar gibi hep birlikte güverteye çıktılar. İskele tarafındaki lombar ağzında tokalı ayakkabısı ve ipek çorabı olan kanlı bir bacak duruyordu; görev başındaki Asteğmen Reynolds'tan geriye kalanlar ve anlaşılan ağır bir cismin çarpması sonucu yarım ay şeklinde parçalara ayrılmış açıklıkta iki ceset daha duruyordu. Temeraire vahşice etrafına bakarak ejderha güvertesinde kalçalarının üzerinde oturuyordu. Güvertedeki diğer adamlar donanımlara tırmanıyor ya da yukarı çıkmaya çalışan asteğmenlere karşı mücadele vererek ön taraftaki merdivenden inmeye çalışıyordu.

"Bayrağı çekin," dedi Riley bağırarak. Çift dümeni yakalamak için atlarken, birkaç denizciye, gelip kendisine yardım etmeleri için sesleniyordu; serdümen Basson görünürlerde yoktu ve gemi hâlâ rotasının dışına sürükleniyordu. Sabit bir hızla ilerliyordu, demek ki bir resife oturmamışlardı ve başka bir gemiden de eser yoktu; ufuk baştan aşağı temizdi. "Davulları çalın."

Davul çalınmaya başlandı ve neler olduğunu öğrenme şansı uçup gitti, ama bu paniklemiş adamları düzene sokmanın en iyi yoluydu. "Bay Garnett, filikaları denize indirin lütfen," diye bağırdı Purbeck, şapkasını takarken geniş adımlarla küpeştenin ortasına yürüyerek; yemek için her zamanki gibi en iyi kıyafetlerini giymişti ve güvertede uzun boylu, resmî bir figür oluşturuyordu. "Griggs, Masterson, orada ne yapıyorsunuz?" dedi, tepeden korkuyla aşağı bakan iki tayfaya. "İçki istihkakınız bir haftalığına kesildi; aşağı inin ve toplarınızın başına geçin."

Laurence lombar ağzında, yerlerine koşturmaya başlayan adamların arasından güçlükle ilerledi. Bahriyelilerden biri, yağ içindeki elleri derinin üzerinde kayarken yeni boyanmış siyah bir çizmenin tekini giymeye çalışarak sıçraya sıçraya yanından geçti; kıç tarafındaki topçu mürettebat birbirlerinin üzerinden atlıyordu. "Laurence, Laurence, ne oluyor?" diye seslendi Temeraire onu görerek. "Uyuyordum. Ne oldu?"

Allegiance aniden yana eğildi ve Laurence küpeşteye savruldu. Geminin uzak ucunda, büyük bir su kütlesi yukarı doğru fışkırdı, büyük bir gürültüyle güverteye çarptı ve küpeştenin üstünden devasa, ejderhamsı bir kafa çıktı; uzun, siyah deniz yosunları dolanmış yuvarlak bir burnun ardına yerleşmiş kocaman, korkunç turuncu gözler. Yaratığın ağzından hâlâ bir kol sallanıyordu; ağzını açtı ve başını hızla geriye atarak hepsini yuttu; dişleri kandan kırmızı kırmızı parlıyordu.

Riley sancak tarafından borda atışı yapmalarını emredince, Purbeck topçu mürettebatlarından üçünü toplardan birinin etrafına konuşlandırdı. Topu doğruca yaratığa hedefleme niyetindeydi. En güçlü adam tekerlekleri sabitlerken diğerleri palangalarını gevşetti; hepsi terliyordu ve renkleri atmış bir şekilde ellerinden geldiğince hızlı çalışırken hafifçe homurdanmalarının dışında tamamen sessizdiler; on dokuz kiloluk topu idare etmek kolay değildi.

Tüfeğini çoktan doldurmaya başlamış olan Macready avazı çıktığı kadar, "Ateş, ateş, sizi kahrolası değirmenciler!" diye bağırıyordu. Diğer bahriyeliler yarım yamalak bir yaylım ateşi açtı ama kurşunlar işlemedi; yılankavi boyun, birbiri üzerine binen mavi ve gümüş yaldızlı kalın pullarla kaplıydı. Deniz yılanı hafifçe gakladı ve güverteye dalarak iki adama vurup üçüncüsünü kaptı; bacakları çılgınca debelenirken Doyle'un çığlıkları içeriden bile duyuluyordu.

"Hayır!" dedi Temeraire. "Dur; *arrêtez*!" ve bunu bir dizi Çince sözcük takip etti; yılan anladığına dair hiçbir belirti olmadan kayıtsızca ona baktı ve ısırdı. Doyle'un bacakları, yere çarpmadan önce bir an havada kan fışkırtarak güverteye düştü.

Temeraire dehşetle donakaldı. Gözleri yılanın Doyle'u çiğnemekte olan ağzına takılmış ve yelesi tamamen geriye yatmıştı; Laurence adını haykırınca gerçekliğe döndü. Onunla deniz yılanının arasında ön ve ana direkler vardı; yaratığa doğrudan ulaşamazdı, bu yüzden pruvadan sıçradı ve yaratığın arkasından yaklaşmak için geminin etrafında dar bir daire çizdi.

Deniz yılanının başı, suyun iyice dışına çıkarak hareketini izlemek için dönüyordu; kendini kaldırırken, ince ve zayıf ön ayaklarını –aşırı derecede uzun, pençeli parmakları arasında ağ geriliydi– *Allegiance*'ın küpeştesine koydu. Kuyruğuna doğ-

ru hafifçe kalınlaşan vücudu Temeraire'inkinden çok daha ince; yemek tabaklarından daha büyük, soğuk, duygusuz bir yabanilikle bakan korkunç gözleri olan başıysa vücuduna oranla daha büyüktü.

Temeraire daldı; pençeleri gümüş deriden kaydı, ama onları vücudun etrafına kapamayı başardı. Yılan uzun olmasına karşın, kavrayabileceği kadar dardı. Boğazındaki sarkık et büklümleri titreşerek gırtlağının derinliklerinden lıkırtılı bir gaklama çıkardı ve *Allegiance*'a yapıştı. Temeraire kanatları havayı çılgınca döverek asılıp yılanı geri çekti; gemi birleşen güçleri altında tehlikeli biçimde eğildi. Suyun girdiği en aşağıdaki lombarlardan yükselen bağırışlar duyulabiliyordu.

"Temeraire, bırak," diye bağırdı Laurence. "Gemi alabora olacak."

Temeraire bırakmak zorunda kaldı; yılan artık sadece ondan uzaklaşmak istiyormuş gibi görünüyordu. Geminin ön tarafına doğru süründü, başı sağa sola hareket ederek geçerken ana yelken serenlerini çarparak eğdi ve donanımı yırttı. Laurence hayvanın siyah gözbebeklerinde garip bir şekilde uzamış kendi yansımasını gördü; ardından yılan, kürenin üzerinde kayan kalın yarısaydam deri parçasıyla gözlerini kırpıştırdı ve geçip gitti; Granby onu merdivenlere doğru çekiyordu.

Yaratığın vücudu çok uzundu; lacivert ile mor arası parlayan pullarla öne doğru dalgalanarak arkası gelmeye devam etikçe başı ve ön ayakları geminin diğer tarafındaki dalgaların altında gözden kayboluyordu ama kuyruğu henüz gözükmemişti. Laurence hayatında bunun onda biri kadarını bile görmemişti. Brezilya'nın sıcak sularındaki Atlas Okyanusu yılanları bile üç metreden uzun değildi ve Büyük Okyanus'takiler gemiler yaklaşınca dalar, suyu yaran yüzgeçleri bile nadiren görünürdü.

Gemi süvârisinin yardımcısı Sackler, elinde aceleyle bir direğe bağlanmış on yedi santim genişliğinde büyük bir pikle nefes nefese merdivenden yukarı çıkıyordu; donanmaya katılmadan önce Güney Pasifik Okyanusu'nda bir balina gemisinde ikinci kaptandı. "Efendim, efendim; onlara dikkat etmelerini söyleyin; ah, Tanrım, bizi saracak," diye bağırdı, açıklıktan Laurence'ı görerek, piki güverteye atıp arkasından kendini çekerken.

Bunun üzerine Laurence bir keresinde bir deniz yılanının, boğmak için etrafına sarılarak çektiği bir kılıçbalığı ya da tonbalığını gördüğünü hatırladı; en sevdikleri avlanma şekliydi bu. Uyarıyı Riley de duymuştu; balta ve kılıç getirilmesini istiyordu. Laurence merdivene uzanıp ilk sepetten bir tane kaptı ve bir düzine adamla birlikte vurmaya başladı. Ama vücut durmaksızın ilerliyordu; gri-beyaz yağda bazı kesikler açmışlar, ama ete ulaşamamışlardı.

"Başı, başına dikkat edin," dedi Sackler, pikle hazır bir şekilde küpeştede durarak; elleri sıkıca birbirinin üzerine kapanmıştı ve sopanın etrafında huzursuzca kıpırdanıyordu. Laurence baltayı bırakıp Temeraire'i yönlendirmeye gitti. Yılan geminin direklerine ve donanımına bu kadar dolaşmışken deniz yılanıyla boğuşamadığı için hayal kırıklığı içinde, hâlâ havada asılı duruyordu.

Deniz yılanının başı tıpkı Sackler'ın dediği gibi suyun aynı tarafından tekrar çıktı ve vücudunun sarmalı daralmaya başladı; *Allegiance* inledi, küpeşteler çatırdadı ve basınç altında eğilmeye başladı.

Purbeck topları konumlandırmıştı ve hazırdı. "Hazır; emrimi bekleyin."

"Durun, durun!" diye bağırdı Temeraire. Laurence nedenini anlayamamıştı.

Purbeck ona kulak asmadı ve, "Ateş!" diye bağırdı. Toplar gürledi ve gülleler fırlayarak deniz yılanının ensesine isabet etti. Yaratığın başı darbeyle yana çarptı ve yanmış et kokusu yükseldi, ama darbe ölümcül değildi; yaratık sadece acıyla çağıldadı ve daha da sıkmaya başladı.

Yılanın vücudu artık ona on beş santimden daha yakın olmasına karşın, Purbeck geri çekilmemiş, kıpırdamadan duruyordu. "Toplarınızı doldurun," dedi duman dağılır dağılmaz, adamları bir atışa daha hazırlamak için. Ama topun garip konumunun işi zorlaştırması ve üç topçu mürettebatının şaşkınlığı yüzünden, tekrar ateş edebilmeleri en azından üç dakika sürecekti.

Aniden sancak küpeştesinin tam topun yanındaki bir bölümü basıncın etkisiyle büyük kıymıklar şeklinde patlayarak top ateşi kadar ölümcül biçimde parçalandı. Kıymıklardan bir tanesi Purbeck'in koluna saplanarak anında ceketinin yenini mora boyadı. Gırtlağındaki parçanın etrafından hırıltılar çıkan Chervins'in kolları yukarı kalktı ve adam topun üstüne yığıldı; Dyfydd çenesine saplanan ve altından kan damlayan kıymığa karşın, onun cesedini topun üstünden yere indirdi.

Temeraire hırlayarak hâlâ yılanın başının etrafında, havada asılı duruyordu. Kükrememişti. Belki de *Allegiance*'a bu kadar yakın olduğu için kükremeye korkmuştu. *Valérie*'yi yok eden dalga gibi bir dalga onları yılanın batıracağı kadar kolaylıkla batırırdı. Laurence ne olursa olsun bu riski almasını emretme sınırındaydı; adamlar çılgınca darbeler indiriyordu, ama sert deri direniyordu ve *Allegiance* her an tamir edilemeyecek derecede zarar görebilirdi. Dip keresteleri kırılırsa ya da daha kötüsü, geminin omurgası eğilirse, onu bir daha asla limana götüremeyebilirlerdi.

Ama o emri vermeden önce, Temeraire aniden alçak, yılgın bir çığlık koyuverdi ve kanatlarını sertçe kapadı. Pençeleri öne

uzanmış şekilde bir taş gibi düştü ve doğruca deniz yılanının başını ısırarak onu su yüzeyinin altına bastırdı. Momentumu onu da dalgaların altına itti ve suyu koyu mor bir kan kütlesi doldurdu. "Temeraire!" diye bağırdı Laurence, titreyip seğiren yılanın vücudunun üzerinden atlayarak kandan kayganlaşmış güvertede yarı emekleyip yarı koşarak. Küpeşteye, oradan da ana direk zincirlerine çıkarken, Granby onu yakalamak için hamle yaptı, ama kaçırdı.

Aklında tutarlı bir plan olmadan, tekmeleyerek çizmelerini çıkarıp suya fırlattı; çok iyi yüzme bilmiyordu ve bıçağı ya da silahı yoktu. Granby yanına çıkmaya çalışıyor, ama gemi oyuncak at gibi ileri geri sallandığı için ayakta kalmayı başaramıyordu. Aniden yılanın gümüş-gri vücudunda bir titreşim dalgalandı; kuyruğu ve sağrısı çırpınarak suyun yüzeyine çıktı, ardından muazzam bir gürültüyle tekrar suya gömüldü ve sonunda hareketsizleşti.

Temeraire bir şişe mantarı gibi bata çıka su yüzeyine çıktı; öksürdü ve tükürdü. Çenesinin her tarafında kan vardı. "Sanırım öldü," dedi, hızlı nefes alışverişlerinin arasında hırlayarak ve yavaşça gemiye doğru yüzdü. Doğuştan gelen batmazlığına güvenerek güverteye tırmanmayıp *Allegiance*'a yaslanarak derin derin nefes aldı. Laurence bir çocuk gibi üstüne çıktı ve Temeraire'inki kadar kendi rahatı için, onu okşayarak oraya tünedi.

Temeraire hemen güverteye tırmanamayacak kadar yorgun olduğu için, Laurence küçük sandallardan birini aldı ve yaralanıp yaralanmadığını anlamak için Keynes'i yanına götürdü. Birkaç tane yarası –bir tanesine çirkin, testere uçlu bir diş saplanmıştı– vardı ama hiçbiri ciddi değildi; yine de Keynes, Temeraire'in göğsünü dinledi ve akciğerlerine bir miktar su kaçmış olduğunu söyledi.

Laurence'ın yüreklendirmeleri sonucu Temeraire kendini güverteye çekti; *Allegiance* hem Temeraire'in yorgunluğundan, hem de aldığı hasardan dolayı her zamankinden daha fazla eğildi, ama küpeştede bir miktar daha hasara yol açsa da Temeraire sonunda güverteye çıkmayı başardı. Kendini geminin görüntüsüne adamış olan Lord Purbeck bile kırık küpeşteyi Temeraire'e çok görmedi; sonunda güverteye yığıldığında yorgun, ama içten bir tezahürat koptu.

"Başını aşağı sarkıt," dedi Keynes, Temeraire güverteye yerleştikten sonra. Temeraire sadece uyumak isteyerek biraz inledi ama itaat etti. Başını tehlikeli şekilde sarkıtıp boğuk bir sesle, gittikçe başının dönmeye başladığından şikâyet ederek, bir miktar tuzlu su çıkartmayı başardı. Keynes tatmin olunca, Temeraire güvenli bir konuma gelene kadar güvertede yavaşça geriledi ve bir yığın şeklinde kıvrıldı.

"Yiyecek bir şeyler ister misin?" diye sordu Laurence. "Taze bir şeyler; bir koyun mesela? İstediğin şekilde hazırlattırırım."

"Hayır, Laurence, hiçbir şey yiyemem," dedi Temeraire boğuk boğuk; başı kanadının altındaydı ve kürek kemiklerinin arasında bir titreme göze çarpıyordu. "Lütfen onu göz önünden kaldırmalarını söyle."

Deniz yılanının bedeni hâlâ *Allegiance*'ın güvertesinde yatıyordu; başı iskele tarafından suya değiyor ve artık muazzam uzunluğunun tamamı görülebiliyordu. Riley boyunu ölçmeleri için sandallarla adamları gönderdi; yetmiş beş metreden fazlaydı. En azından Laurence'ın şimdiye kadar duyduğu en iri Soylu Bakır'ın iki katı uzunluğundaydı ve vücudu altı metre çapından az olmasına karşın geminin tamamını saracak kadardı.

"Kiao, deniz ejderi," dedi Sun Kai, ne olduğunu görmek için güverteye geldiğinde. Genelde daha küçük olmalarına karşın,

Çin Denizi'nde de benzer yaratıkların olduğunu söyledi.

Kimse yılanı yemeyi teklif etmedi. Ölçümler yapıldıktan ve Çinli şairin –aynı zamanda bir çeşit ressamdı– bir illüstrasyon çizmesine izin verildikten sonra, baltalar bir kez daha işe koyuldu. Sackler pikle yaptığı deneyimli vuruşlarla çabaya önderlik etti ve Pratt üç ağır darbeyle omurganın kalın zırhlı kolonunu ayırdı. Bundan sonra işin geri kalanını yaratığın kendi ağırlığı ve *Allegiance*'ın yavaşça ilerlemesi yaptı; kalan et ve deri bir kumaş gibi yırtılarak ayrıldı ve ayrılan yarılar güvertenin zıt taraflarından kayarak suya düştü.

Cesedin etrafında çoktan büyük bir hareketlilik başlamıştı. Köpekbalıkları ve diğer balıklar kafayı parçaladı; artık parçalanmış ve kanlı iki yarının her iki ucunda da gittikçe artan çılgın bir mücadele başlamıştı. "Elimizden geldiğince ilerleyelim," dedi Riley, Purbeck'e; gerçi ana ve mizana yelkenleriyle donanımı kötü hasar görmüştü ama pruva direğiyle donanımı birkaç karmaşık ip dışında zarar görmemişti ve az sayıda da olsa yelken açmayı başarmışlardı.

Cesedi arkalarında bırakarak ilerlediler; yaklaşık bir saat sonra ceset sudaki gümüşsü bir çizgiden başka bir şey değildi. Güverte çoktan yıkanmış, fırçalanmış, malta taşıyla ovulmuş ve büyük bir şevkle pompalanan suyla tekrar yıkanmıştı. Marangoz ve yardımcıları, ana yelkenle mizana gabya yelkeninin serenlerini değiştirmek için kereste kesme işine koyulmuştu.

Yelkenler oldukça zarar görmüştü. Ambarlardan yedek yelken bezini getirmek zorunda kalmışlardı, ama bu sıçan yenikli çıkmıştı ve Riley çok öfkelenmişti. Aceleyle yama yapıldı ama güneş batıyordu ve halat takımının takılması sabaha kaldı. Adamlar nöbet yerlerinden yemeğe, ardından da her zamanki denetleme olmadan uyumaya gönderildi.

Hâlâ çıplak ayak olan Laurence, Roland'ın getirdiği kahve ve gemi bisküvilerinden aldı ve çok sessiz ve iştahsız olan Temeraire'le kaldı. Hemen görünmeyen, daha derin bir yara almış olabileceğinden endişelenen Laurence, dil dökerek moralini yerine getirmeye çalıştı, ama Temeraire cansız bir ifadeyle, "Hayır, ne yaralıyım, ne de hastayım; son derece iyiyim," dedi.

"Öyleyse neden bu kadar üzgünsün?" diye sordu Laurence sonunda. "Bugün çok iyi iş çıkardın ve gemiyi kurtardın."

"Tek yaptığım onu öldürmek oldu; bunda o kadar gurur duyulacak bir şey görmüyorum," dedi Temeraire. "O bizimle bir amaç uğruna savaşan bir düşman değildi; sanırım sadece aç olduğu için geldi ve ardından ateş ederek onu korkuttuk ve o yüzden bize saldırdı; ona derdimizi anlatabilmeyi ve gitmesini isterdim."

Laurence bakakaldı. Temeraire'in deniz yılanını onun gördüğü şekilde korkunç bir yaratık olarak görmeyebileceği aklına gelmemişti. "Temeraire, o hayvanın ejderhalara benzer bir yanı olduğunu düşünüyor olamazsın," dedi. "Konuşmuyordu ya da zeki değildi; yiyecek aramaya geldiği konusunda haklı olduğunu söylemeliyim, ama her hayvan avlanır."

"Neden böyle bir şey söyledin ki?" dedi Temeraire. "Yılanın İngilizce ya da Fransızca ya da Çince konuşmadığını kastediyorsun, ama o bir okyanus yaratığıydı; yumurtadayken etrafında insanlar yokken, insanların konuştuğu herhangi bir dili nasıl öğrenecekti? Öyle olmasaydı ben de insanları anlamayacaktım, ama bu zeki olmadığım anlamına gelmez."

"Ama kesinlikle bir amacı olmadığını anlamış olmalısın," dedi Laurence. "Mürettebatımızdan dört kişiyi yedi ve altı tanesini öldürdü. Fokları değil, aptal hayvanlar olmadığı açık insanları; zekiyse bile, bu merhametsiz olduğunu gösterir. Kimse

bir deniz yılanını eğitemez; Çinliler bile bundan farklı bir şey söylemiyor."

"Bir yaratık insanlara hizmet etmiyor ve onların alışkanlıklarını öğrenmiyorsa, zeki değildir ve en iyisi öldürülmesidir de diyebilirsin pekâlâ," dedi Temeraire, yelesi titreyerek; canlanarak başını kaldırmıştı.

"Asla," dedi Laurence, onu nasıl yatıştıracağını düşünmeye çalışarak. Ona göre yaratığın gözlerindeki bilinç eksikliği barizdi. "Sadece, zeki olsalardı iletişim kurmayı öğrenirlerdi ve onlardan haberimiz olurdu diyorum. Sonuçta, pek çok ejderha bir kullanıcı istemiyor ve insanlarla konuşmayı reddediyor; bu çok sık olmuyor, ama oluyor ve kimse bu yüzden ejderhaların zeki olmadığını düşünmüyor," diye ekledi, bu uygun örnekle bir şansı olabileceğini düşünerek.

"Peki yaptıklarında ne oluyor?" diye sordu Temeraire. "İtaat etmeyi reddetseydim bana ne olacaktı? Bir tek emirden bahsetmiyorum. Ya en başta Hava Kuvvetleri'nde savaşmak istemeseydim?"

Şimdiye kadar konu genel gidiyordu; aniden kişiselleşen soru Laurence'ı şaşırtarak konuşmayı kaygı verici bir havaya büründürdü. Neyse ki, yelkenlerin azlığından yavaş gittikleri için yapacak çok az iş vardı; denizciler baş kasarasında toplanmış, zar atarak içki istihkakları üzerine kumar oynuyor, görevde kalan az sayıda havacıysa küpeştede birbirleriyle sessizce konuşuyordu. Kulak misafiri olabilecek kimse yoktu ve Laurence bunun için minnettardı; diğerleri anlamayabilir ve Temeraire'in gönülsüz, hatta hain olduğunu düşünebilirdi. Temeraire'in Hava Kuvvetleri'nden ve arkadaşlarından ayrılmak istediğine inanmıyordu; sakince yanıt vermeye çalıştı. "Yabani ejderhalar gayet rahatlıkla üreme alanlarında barındırılırlar. İsteseydin orada yaşa-

yabilirdin; Galler'in kuzeyinde, Cardigan Körfezi'nde çok güzel olduğunu duyduğum büyük bir tane var."

"Ya orada yaşamak istemeyip başka bir yere gitmek isteseydim?"

"Ama nasıl beslenecektin?" diye sordu Laurence. "Bir ejderhanın beslenebileceği sürüler insanlar tarafından yetiştirilir ve insanların malıdır."

"İnsanlar bütün hayvanları ağıla koyup etrafta hiç vahşi hayvan bırakmıyorsa, o zaman ara sıra bir tane almamdan şikâyetçi olmamaları gerekir," dedi Temeraire. "Ama buna izin verilmese bile, balık avlayabilirdim. Ya Dover yakınlarında yaşamayı seçip istediğim gibi uçsaydım ve kimsenin sürüsünü rahatsız etmeseydim; izin verilir miydi?"

Laurence tehlikeli sularda yüzdüğünü çok geç anlamıştı ve acı bir şekilde, konuşmanın bu yöne gitmesine izin verdiği için pişman olmuştu. Temeraire'in bu tür bir şey yapmasına asla izin verilmeyeceğini çok iyi biliyordu. İnsanlar, ne kadar barışçıl olduğunun bir önemi olmaksızın, aralarında başıboş bir ejderhanın yaşaması fikrinden dehşete düşerdi. Böyle bir şeye çok ve mantıklı itirazlar olurdu, ama Temeraire'in bakış açısından, bunu yadsımak, özgürlüklerinin haksız bir biçimde kısıtlandığını gösterirdi. Laurence incinme hissini daha da kötüleştirmeden nasıl yanıt vereceğini bilemiyordu.

Temeraire, Laurence'ın sessizliğini yanıt olarak algılayıp başını salladı. "Gitmeseydim tekrar zincire vurulup zorla götürülürdüm," dedi. "Üreme alanlarına gitmeye zorlanırdım ve ayrılmak isteseydim bile izin verilmezdi. Bu bütün ejderhalar için geçerli. Yani bana öyle geliyor ki," diye ekledi sertçe, hafif bir öfke homurtusuyla, "tıpkı köleler gibiyiz. Sadece sayımız daha az ve çok daha büyük ve tehlikeliyiz, bu yüzden onlara zalimce

davranıldığı halde bize daha cömertçe davranılıyor, ama biz de özgür değiliz."

"Yüce Tanrım, bu doğru değil," dedi Laurence, söylem kadar kendi körlüğüyle de dehşete düşmüş halde ayağa kalkarak. Bundan önce de böyle düşünceler aklını kurcalıyorduysa Temeraire'in fırtına zincirlerinden ürkmesine şaşmamak gerekirdi, ama Laurence bunun sadece son savaşın bir sonucu olabileceğine inanmıyordu.

"Hayır, bu doğru değil; tamamen saçmalık," dedi Laurence. Temeraire'le felsefi zeminde tartışmak için yetersiz olduğunu biliyordu, ama fikir son derece saçmaydı ve Temeraire'i gerçeğe ikna etmek zorunda olduğunu hissediyordu; keşke doğru sözcükleri bulabilseydi. "Bu benim de köle olduğumu söylemekle aynı şey, çünkü benim de Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nın emirlerine itaat etmem bekleniyor. Reddedersem, görevden ihraç edilir ve çok büyük olasılıkla asılırım; bu, köle olduğum anlamına gelmez."

"Ama sen Deniz ve Hava Kuvvetleri'nde olmayı seçtin," dedi Temeraire. "İstifa edip başka bir yere gidebilirsin."

"Evet, ama o zaman hayatımın geri kalanını geçirecek yeterli param yoksa yaşamımı devam ettirmek için başka bir iş bulmak zorunda kalırım. Ayrıca gerçekten de Hava Kuvvetleri'nde olmak istemiyorsan, kuzeyde bir yerlerde, belki İrlanda'da bir ev ve arazi almaya yetecek kadar param var. Orada istediğin gibi yaşayabilirsin ve buna kimse itiraz etmez." Temeraire bunun üzerine düşünürken Laurence tekrar nefes aldı; gözlerindeki saldırgan ışık biraz olsun sönmüştü ve yelesinin kıvrık boynuzları boynuna yatarak havadaki kuyruğu yavaş yavaş seğirmeyi kesmiş ve güvertenin üstünde tekrar düzgün bir sarmal yığını şeklinde toplanmıştı.

Hafifçe sekiz zil çaldı ve denizciler zar atmayı bıraktı; yeni vardiya ekibi son birkaç ışığı da söndürmek üzere güverteye geliyordu. Ferris esneyerek, uykulu gözlerini ovuşturan birkaç yeni mürettebatla birlikte ejderha güvertesinin basamaklarına geldi; daha önce aşağıdaki nöbeti Baylesworth ve ekibi tutuyordu. Adamlar, "İyi geceler, efendim; iyi geceler, Temeraire," diyerek yanlarından geçip giderken, pek çoğu hafifçe Temeraire'in böğrüne vurdu.

"İyi geceler, beyler," diye karşılık verdi Laurence; Temeraire içten, hafif bir mırıltı koyuverdi.

"İstiyorlarsa adamlar güvertede uyuyabilir, Bay Tripp," diyordu sesi kış tarafından onlara kadar taşınan Purbeck. Geminin üzerine karanlık çökmüştü. Adamlar başlarını sarılı palamarlara ve katladıkları gömleklerine koyarak memnuniyetle baş kasarasına uzandılar. Geminin öteki ucunda titrek titrek parıldayan kış feneri ve yıldızların ışığı haricinde her yer karanlıktı. Ay yoktu ama Macellan Bulutları ve Samanyolu'nun uzun bulutsu kütlesi son derece parlaktı. Biraz sonra sessizlik çöktü; havacılar da kendilerini iskele küpeştesinin yanına bırakmıştı ve bir kez daha güvertede olabilecekleri kadar yalnızlardı. Laurence tekrar oturarak Temeraire'e yaslandı; Temeraire'in sessizliğinde bekler bir nitelik vardı.

Ve sonunda, "Bunu yapsan bile," dedi, önceki kadar hararetli olmamasına karşın, sanki konuşma hiç bölünmemiş gibi, "benim için bir mülk satın alsan bile, bu hâlâ senin yaptığın bir şey olacak, benim değil. Sen beni seviyorsun ve mutluluğumu sağlamak için ne gerekiyorsa yaparsın, ama ya onun rahatını düşünmeyen Rankin gibi bir kaptanı olan zavallı Levitas gibi bir ejderha ne yapacak? Servetin ne olduğunu kesinlikle anlamıyo-

rum, ama hiç param ya da onu kazanmamın bir yolu olmadığını kesinlikle biliyorum."

En azından bunu önceki kadar vahşice değil, oldukça bitkin ve biraz üzgün bir şekilde söylemişti. Laurence, "Mücevherlerin var," dedi. "Yalnızca kolyen bile on bin sterlin eder ve onun bir hediye olduğu çok açık; kimse onun senin malın olmadığını iddia edemez."

Temeraire başını eğerek mücevher parçasını, Laurence'ın, Temeraire'in yumurtasını taşıyan *Amitié*'nin ganimet parasıyla ona aldığı kolyeyi inceledi. Temeraire onu kumlatacakları kadar uzun süre ondan ayrı kalmak istemediği için, platin kısım ufak ezikler ve çiziklerle doluydu, ama inci ve safirler her zaman olduğu gibi ışıl ışıldı. "Demek sermaye denilen şey bu, öyle mi? Mücevherler? Bu kadar güzel olmasına şaşmamak gerek. Ama Laurence, bu hiçbir şey fark ettirmiyor; sonuçta bu hâlâ senin hediyen, benim kazandığım bir şey değil."

"Sanırım kimse ejderhalara maaş ya da ganimet parasından vermeyi düşünmemiş. Size saygı gösterilmediği için değil, seni temin ederim; sadece para ejderhalar için çok kullanışlı bir şey değil."

"Kullanışlı değil, çünkü hiçbir yere gitmemize ya da istediğimizi yapmamıza izin verilmiyor, bu yüzden harcayacak bir şey de yok," dedi Temeraire. "Param olsaydı bile bir dükkâna gidip biraz daha mücevher ya da kitap alamazdım; bizim için olduğu halde ağıldan yiyecek aldığımız için bile azar işitiyoruz."

"Ama bu, istediği yere gidemeyen bir köle olduğun için değil, sadece insanlar bundan doğal olarak huzursuz olacağı için; ayrıca kamu yararının da düşünülmesi gerekiyor," dedi Laurence. "Dükkân sahibi sen gelmeden kaçmışsa, şehre gidip bir dükkâna girmenin bir anlamı olmaz."

"Yanlış bir şey yapmadığımız halde diğerlerinin korkuları yüzünden bizim bu şekilde kısıtlanmamız doğru değil; bunun böyle olduğunu anlamalısın, Laurence."

"Evet, doğru değil," dedi Laurence gönülsüzce. "Ama ne kadar güvenli olduğu söylenirse söylensin, insanlar ejderhalardan korkacaktır; aptalca olmasına karşın, insanların doğası bu ve bunu aşmanın bir yolu yok. Çok üzgünüm, kıymetlim." Elini Temeraire'in böğrüne koydu. "Keşke itirazlarına verebilecek daha iyi yanıtlarım olsaydı; onlara ancak şunu ekleyebilirim: Toplum senin üstünde ne çeşit rahatsızlığa yol açarsa açsın, seni kendimden daha fazla köle olarak görmüyorum ve her zaman bunların üstesinden gelmek için sana yardım etmekten memnuniyet duyacağım."

Temeraire hafifçe iç geçirdi, ama burnunu uzatıp Laurence'ı sevgiyle dürttü ve bir kanadını etrafına sardı; konuyla ilgili daha fazla konuşmadı ve en son kitabı, Capetown'da buldukları *Binbir Gece Masalları*'nın Fransızca çevirisini okumalarını istedi. Laurence bu şekilde kurtulduğu için oldukça memnun ama huzursuzdu; Temeraire'i tatmin etme görevinde çok başarılı olduğunu düşünmüyordu.

III

11. Bölüm

Allegiance, Macao

Jane, mektuplarım arasındaki uzun boşluktan ve birkaç acele cümleden dolayı senden beni bağışlamanı diliyorum. Banka Boğazı'nı geçtiğimizden beri başımıza sıtma belası musallat olduğu için, geçtiğimiz üç hafta boyunca kalemi elime alacak fırsat bulamadım. Ben ve adamlarımın çoğu hastalanmamayı başardık. Sıtmaya neden olan mikropların Temeraire'in vücut ısısıyla defedildiğine ve ona olan yakınlığımızın bize koruma sağladığına inanan Keynes bunun için Temeraire'e şükretmemiz gerektiğini söyledi.

Ama sadece yaptığımız iş arttı. Yüzbaşı Riley neredeyse en başından beri yataktan çıkamadığı ve Lord Purbeck de hastalandığı için, geminin asteğmenleri Franks ve Beckett'la sırayla nöbet tutmak zorunda kaldım. İkisi de hevesli gençler ve Franks elinden geleni yapıyor, ama ne Allegiance *gibi çok büyük bir gemiyi yönetme görevi için, ne de mürettebatın arasındaki disiplini korumak için henüz hazır değil; üzülerek söylüyorum ki, daha önceleri onda fark ettiğim kekelemeler, masadaki kabalığını açıklıyor.*

Yaz geldiği ve Kanton civarı Batılılara kapalı olduğu için, yarın sabah gemi doktorunun Cizvit kabuğu bulacağımızı umduğu Macao'da

duracağız ve burada sezon dışı olduğu için ben bu mektubu İngiltere'ye ve sana ulaştıracak bir İngiliz ticaret gemisi bulmayı umuyorum. Tiensing'den geçerek Pekin'e ulaşabilmek amacıyla, Prens Yongxing'den alınan özel izinle Zhi-Li Körfezi'ne doğru kuzeye devam edeceğimiz için bu son fırsatım olacak. Çok fazla zaman kazanacağız, ama Batı gemilerinin Kanton'un kuzeyine geçmesine izin verilmediği için limandan ayrıldıktan sonra herhangi bir İngiliz gemisiyle karşılaşmayı beklemiyoruz.

Yolumuzun üstünde üç tane Fransız ticaret gemisine rastladık. Kanton'a son ziyaretimin üstünden yaklaşık yedi yıl geçmiş olmasına karşın, dünyanın bu kısmında görmeye alışık olduğumdan daha fazla ve eskiden olduğundan çok daha fazla yabancı gemi var. Şu an limana sis çökmüş durumda ve görüş mesafesi neredeyse sıfır, bu yüzden emin olamıyorum, ama bir tane de savaş gemisi olmasından korkuyorum; gerçi Fransızlardan çok muhtemelen Hollandalılara aittir ama bizim olmadığı kesin. Tamamen farklı bir sınıfta ve İmparator'un koruması altında olduğu için Allegiance *elbette doğrudan tehlike altında değil. Fransızlar bu sularda bize saldırmaya cesaret edemez, ama hâlihazırda bir elçilikleri olabileceğinden ve bizi görevimizden alıkoymak için bir planları olduğundan ya da kısa sürede bir tane yapacaklarından korkuyoruz.*

Önceki kuşkularımla ilgili daha fazla bir şey söyleyemiyorum. Üzücü derecede azalan sayımız böyle bir saldırıyı daha da kolaylaştıracak olmasına karşın, en azından başka bir girişimde bulunulmadı ve Feng Li'nin başkasından emir almadığını ve kendine göre bazı anlaşılmaz sebepleri olduğunu düşünmeye başladım.

Zil çalıyor. Güverteye çıkmalıyım. İzninle sana sevgi ve saygılarımı yolluyorum. Her zaman için,

Sadık hizmetkârın,

Wm. Laurence

16 Haziran 1806

ALLEGIANCE MACAO LIMANI'NA yaklaşırken sis gece boyunca devam etti. Tek aşinalık, Portekiz tarzı düzenlenmiş, kare binalar ve düzgün biçimde dikilmiş fidanlarla çevrili uzun kum kıvrımlarıydı ve yelkenleri sarılı Çin yelkenlilerinin çoğu Funchal ya da Portsmouth güzergâhında demirlemiş küçük kayıklar olabilirdi. Gri sis uzaklaşırken ortaya çıkan hafifçe aşınmış, yeşil dağlar bile herhangi bir Akdeniz limanındaki bir dağ olabilirdi.

Hevesli bir beklentiyle kalçalarının üzerine tünemiş Temeraire bile artık bakmaktan vazgeçmiş ve hoşnutsuzlukla güverteye yatmıştı. "Hiç de farklı görünmüyor," dedi sıkıntıyla. "Başka ejderha da göremiyorum."

Okyanustan gelen *Allegiance* daha ağır bir örtü altındaydı ve sadece güneşin sisi yavaşça dağıttığı yerleri gözüktüğü için kıyıdakiler şeklini hemen algılayamadı. Limana girerken rüzgâr, pruvasındaki sisi dağıttı ve ardından neredeyse çılgın bir farkındalık yaşandı. Kolonilerde daha önce de durmuş olan Laurence bir koşuşturmaca bekliyordu, ama kıyıdan neredeyse patlarcasına yükselen gürültüyle şaşkına döndü.

"*Tien-lung, tien-lung*!" Bağırışlar suyun üzerinden onlara kadar taşınıyordu ve küçük Çin yelkenlilerinin çoğu onları karşılamak için yanlarına geldi. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki ara sıra birbirlerine ya da *Allegiance*'a çarpıyorlar, mürettebat onları uzaklaştırmaya çalışırken daha da çok yaygara koparıyorlardı.

Gemiye çok yakın oldukları için son derece dikkatle demir atarlarken kıyıdan daha fazla kayık onlara doğru gelmeye başlamıştı bile. Laurence kucaklarında çocuklar, hatta bebeklerle, garip, işveli yürüyüşleriyle kıyıya gelen kadınları görünce şaşırdı. Bazıları süslü ve zarif kıyafetler içindeydi ve doluştukları

yelkenlilerin hiçbirinde kıyafetlerine dikkat edebilecekleri yer yoktu. Neyse ki rüzgâr hafif, akıntı da zayıftı; yoksa yalpalayan aşırı yüklü yelkenliler alabora olarak korkunç ölümlere neden olabilirdi. Bir şekilde *Allegiance*'a yaklaşmanın yolunu bulan teknelerdeki kadınlar çocuklarını kapıyor ve neredeyse sallayarak onları başlarının üzerine kaldırıyordu.

"Bunu ne diye yapıyorlar?" Laurence hiç böyle bir şey görmemişti. Çinli kadınlarla olan daha önceki deneyimleri, Batılı bakışlardan uzak durma konusunda aşırı derecede dikkatli olmalarıydı ve Macao'da bu kadar çok Çinlinin yaşadığını bile bilmiyordu. Tuhaf davranışları artık hem kıyıdaki, hem de limanı paylaşan diğer gemilerdeki Batılıların da ilgisini çekmişti. Laurence endişeyle dün geceki tahmininin yanlış olmadığını gördü; tek bir farkla: Limanda iki tane Fransız savaş gemisi vardı. Bir tanesi iki güverteli, altmış dört toplu ve daha küçük olan diğeri de kırk sekiz toplu bir ağır fırkateyn.

Temeraire, aşırı süslü kıyafetleri içinde son derece gülünç bir biçimde ipek ve altın işlemeli sosisler gibi görünen ve çoğu havada sallanmaktan dolayı mutsuzca ağlayan bebeklerden bazılarına keyifle homurdanarak, büyük bir ilgiyle izliyordu. "Onlara soracağım," dedi ve kendisi ve çocuğu için yelkenlinin kenarında bir yer bulmak üzere bir rakibini deviren daha hevesli kadınlardan biriyle konuşmak için küpeştenin üzerinden eğildi. Muhtemelen iki yaşındaki şişman çocuğun, neredeyse Temeraire'in dişlerinin arasına itilen tombul yanaklı yüzünde nedense uysal, soğukkanlı bir ifade vardı.

Temeraire kadının yanıtı karşısında gözlerini kırpıştırdı ve tekrar kalçalarının üzerine oturdu. "Kadının konuşmasını pek anlayamadığım için emin değilim," dedi, "ama sanırım buraya beni görmeye geldiklerini söylüyor." İlgisizmiş gibi davranarak

başını çevirdi ve açıkça gizli olduğunu düşündüğü hareketlerle, hayali lekeleri çıkarmak için burnuyla derisini ovdu ve kibrine yenik düşüp kendini en iyi görünecek şekilde ayarlayarak başını yukarı kaldırıp kanatlarını silkeledi ve daha gevşekçe katladı. Yelesi heyecandan açılmış ve dik duruyordu.

"Bir Semavi görmek iyi şanstır." Ek açıklamaya başvurduğu için Yongxing bunun son derece açık olduğunu düşünüyor olmalıydı. "Yoksa asla bir tane görme şansları olmazdı; sadece tüccarlar."

Manzaraya burun kıvırarak döndü. "Liu Bao ve Sun Kai'yle birlikte idare memuru ve valiyle görüşmek ve İmparator'a geliş haberimizi göndermek için Guangzhou'ya gideceğiz," dedi Kanton'un Çince adını kullanarak. Beklentiyle dikilmeye devam etti ve sonunda Laurence geminin mavnasını kullanmalarını teklif etmek zorunda kaldı.

"Size hatırlatmama izin vermenizi rica ediyorum, Ekselans, Tien-sing'e üç haftada varacağımıza eminiz, bu yüzden başkentle herhangi bir iletişimi ertelemeyi düşünebilirsiniz." Laurence sadece onu bu gereksiz çabadan kurtarmaya çalışıyordu; uzaklık bin altı yüz kilometreden fazlaydı.

Ama Yongxing üstüne basa basa bu teklifi tahta saygısızlık kadar çirkin gördüğünü söyledi ve Laurence yerel âdetleri bilmediği için kendisinin affedilmesini isteyerek teklifi yaptığı için özür dilemek zorunda kaldı. Yongxing yatışmamıştı; sonunda Laurence onu ve iki elçiyi mavnaya bindirip kıyıya postaladığına memnun olmuştu, ama bu yüzden, onu ve Hammond'ı kıyıdaki randevularına götürmek için onlara sadece hizmet filikası kalmıştı; geminin en büyük filikası zaten su ve erzakları taşıma işiyle meşguldü.

"Rahatlaman için getirebileceğim herhangi bir şey var mı, Tom?" diye sordu Laurence, başını Riley'nin kamarasına uzatıp.

Riley pencerelerin önünde yattığı yerden başını kaldırdı ve zayıf, sarı elini salladı. "Çok daha iyiyim. Ama bulabilirsen iyi bir porto şarabına hayır demem; sanırım iğrenç kinin yüzünden ağzımın tadı sonsuza kadar değişti."

Rahatlayan Laurence veda etmeye gittiğinde, Temeraire'in dil dökerek kendini gayet gereksiz olduğu halde, bayraktarlara ve ulaklara temizletmeyi başardığını gördü. Gittikçe daha da tutkulu hale gelen Çinli ziyaretçiler güverteye çiçeğin yanı sıra başka şeyler de atmaya başlamıştı. Koşarak Laurence'ın yanına gelen benzi atmış Teğmen Franks korkudan kekelemeyi unuttu. "Efendim, gemiye yanan tütsüler atıyorlar, lütfen, lütfen onları durdurun."

Laurence ejderha güvertesine çıktı. "Temeraire, lütfen onlara gemiye yanan hiçbir şey atmamalarını söyle. Roland, Dyer, ne attıklarına dikkat edin ve yangın riski taşıyan herhangi bir şey görürseniz, anında geri atın. Umarım fişek atmaktan vazgeçecek kadar anlayışlıdırlar," diye ekledi, çok fazla güveni olmadan.

"Atarlarsa onları durdururum," dedi Temeraire. "Kıyıda çıkabileceğim bir yer olup olmadığına bakar mısın?"

"Bakarım, ama çok fazla umutlanma; tüm bölge yalnızca on kilometrekare ve her tarafta binalar var," dedi Laurence. "Ama en azından üstünde uçabiliriz ve belki Kanton'un üzerinde de, tabii mandarinler itiraz etmezse."

İngiliz İmalathanesi doğrudan ana kumsala bakacak şekilde inşa edilmiş, bu yüzden de bulmak zor olmamıştı. Aslında onların da dikkatleri toplanan kalabalığa çekilmiş ve şirket temsilcileri, Doğu Hindistan Şirketi üniformasını giyen uzun boylu, gür favorileri ve çıkık kartal burnu olan ve gözlerindeki ışıltının ona

daha da vahşi bir görünüm kazandırdığı genç bir adam liderliğinde kıyıda onları bekleyen ufak bir hoş geldin grubu göndermişti. "Binbaşı Heretford, hizmetinizdeyim," dedi adam başıyla selam vererek. "Ve sizi gördüğümüze çok sevindiğimizi söylemeliyim, bayım," diye ekledi bir askerin açık sözlülüğüyle, içeri girdiklerinde. "On altı ay; artık unutulduğumuzu düşünmeye başlamıştık."

Hoş olmayan bir şaşkınlıkla Laurence uzun aylar önce Çinliler tarafından el koyulan Doğu Hindistan ticaret gemilerini hatırladı. Aklı Temeraire'in durumu ve yolculukla ilgili endişeler yüzünden meşgul olduğu için olayı neredeyse tamamen unutmuştu, ama bunu elbette buradaki adamlardan saklamak pek mümkün değildi. Ağır hakarete karşılık vermek için aradaki ayları ateş üstünde geçirmişlerdi.

"Herhangi bir eylem yapılmadı, değil mi?" diye sordu Hammond, Laurence'ın ondan bir kez daha tiksinmesine yol açan bir telaşla. "Bu çok kötü olurdu."

Heretford yan yan ona baktı. "Hayır, temsilciler bu koşullar altında yapılacak en iyi şeyin Çinlileri yatıştırmak ve resmî bir emir beklemek olduğuna karar verdi," dedi kendi eğilimlerine çok az kuşku bırakacak bir ses tonu kullanarak.

Laurence normal şartlarda şirketin kendi askerlerinin olmasına pek sıcak bakmamasına karşın, elinde olmadan adamı sempatik buldu. Heretford zeki ve becerikli görünüyor ve komutası altındaki az sayıda adam iyi disiplin belirtileri gösteriyordu; silahları bakımlıydı ve üniformaları bunaltıcı sıcağa karşın gıcır gıcırdı.

Toplantı salonunun pencerelerindeki panjurlar yükselen güneşin sıcağına karşı kapatılmış ve nemli, boğucu havayı hareket ettirmek için vantilatörler yerleştirilmişti. Tanışma faslının ardın-

dan, kilerden buzla soğutulmuş kırmızı Bordeaux şarabı kadehleri getirildi. Temsilciler Laurence'ın verdiği mektupları memnuniyetle kabul ettiler ve İngiltere'ye ulaştırılmalarını sağlayacaklarına söz verdiler. Bu, hoşbeşin sonunu getirdi ve görevin amaçları hakkında nazik ama anlamlı bir sorgulama başlattılar.

"Doğal olarak, Hükümet'in Kaptan Mestis, Holt ve Greggson'a ve şirkete tazminat ödeyeceğini duymaktan memnunuz, ama olayın bütün operasyonlarımıza verdiği zararı anlatamam." Sir George Staunton sakin ama etkili biçimde konuşmuştu; uzun deneyiminden dolayı nispeten genç yaşına karşın temsilcilerin başıydı. On iki yaşındayken, babasının maiyetiyle Macartney elçiliğine eşlik etmişti ve dili kusursuzca konuşan birkaç İngiliz'den biriydi.

Staunton onlara birkaç kötü muamele olayından daha bahsedip devam etti. "Üzülerek söylemeliyim ki bunlar tamamen tipik. Yönetimin küstahlığı ve açgözlülüğü önemli ölçüde ve sadece bize karşı arttı; Hollandalılar ve Fransızlar böyle bir muameleyle karşılaşmıyor. Daha önce bir nebze saygıyla karşılanan şikâyetlerimiz artık kısaca geçiştiriliyor."

"Her gün neredeyse tamamen kovulmaktan korkuyoruz," diye ekledi Bay Grothing-Pyle; beyaz saçları vantilatörün kuvvetli hareketiyle oldukça dağılmış, heybetli bir adamdı. "Binbaşı Heretford ya da adamlarını tenzih ederek söylüyorum," diye başıyla subayı gösterdi, "böyle bir isteğe dayanmak için zorlanıyoruz ve Fransızların bunu uygulama konusunda Çinlilere seve seve yardımcı olacağından emin olabilirsiniz."

"Tabii biz kovulduktan sonra tesislerimizi kendileri alacak," diye ekledi Staunton, diğerlerinin başlarını sallayarak onaylamasına yol açarak. "*Allegiance*'ın gelişi bizi kesinlikle farklı bir konuma sokuyor, direnme olasılığına karşı..."

Hammond lafa girdi. "Bayım, sözünüzü kestiğim için beni bağışlayın. *Allegiance*'ı Çin İmparatorluğu'na karşı bir harekâta sokma niyetimiz yok. Hiçbir şekilde; bu gibi düşünceleri tamamen aklınızdan çıkarmalısınız." Heretford dışında masadaki en genç adam olmasına karşın, son derece kesin konuşmuştu; hissedilebilir bir soğukluk oldu. Hammond fark etmedi bile. "İlk ve en önemli hedefimiz sarayla aramızda iyi ilişkiler kurup Çin'in Fransa'yla ittifaka girmesini engellemek. Geri kalan her şey buna kıyasla önemsizdir."

"Bay Hammond," dedi Staunton, "böyle bir ittifak olasılığı olduğunu sanmıyorum ya da düşündüğünüz kadar büyük bir tehdit olabileceğini. Ejderhalarının sayısı deneyimsiz gözlere etkileyici gelebilir," dediğinde, Hammond bu küçük iğneleme yüzünden muhtemelen kasıtlı olarak kızardı, "ama Çin İmparatorluğu'nun Batı'da askeri gücü yok ve Avrupa'da olanlarla askerî açıdan ilgilenmiyorlar. Yüzyıllardır kökleşmiş olduğu için sınırlarının ötesindeki şeylerle ilgilenme ihtiyacı hissetmeseler de, bu politik bir mesele."

"Prens Yongxing'i İngiltere'ye göndermeleri, politikalarında bir değişiklik olduğunun ortaya konması açısından sizi kesinlikle etkilemiş olmalı, bayım," dedi Hammond soğuk bir şekilde.

Birkaç saat boyunca bunu ve diğer pek çok konuyu gittikçe artan bir kibarlıkla konuştular. Laurence dikkatini, hakkında hiçbir şey bilmediği isimlere, olaylara ve endişelere göndermeler yapılarak birbirine bağlanan konuşmalarda tutmak için çaba harcamak zorunda kaldı: Köylüler arasındaki yerel huzursuzluk ve anlaşılan tam bir ayaklanmanın baş gösterdiği Tibet'teki gelişmeler; ticaret açığı ve Çin pazarına açılma gerekliliği; Güney Amerika rotası üzerindeki İnka sorunu.

Ama Laurence az da olsa kendi fikirlerini oluşturduğunu

hissedebiliyordu. Konuşmalar ona başka bir amaç için hizmet etmişti. Hammond bilgilendirilirken, duruma bakış açısının temsilcilerin fikirleriyle neredeyse her noktada doğrudan çelişki içinde olduğuna gittikçe ikna olmuştu. Secde protokolü sorunu gündeme geldiğinde Hammond tarafından önemsiz olarak yorumlandı; diz çökme âdetini kuşkusuz uygulayacaklardı ve bunu yaparak bir önceki elçi Lord Macartney'nin bunu reddetmesiyle yapılan hakareti düzeltmeyi umut edeceklerdi.

Staunton şiddetle itiraz etti. "Karşılığında hiçbir taviz olmadan bu noktaya gelmek sadece gözlerindeki değerimizi düşürür. Reddetme sebepsiz yapılmadı. O protokol haraç veren devletlerin elçileri ve Çin Hükümdarı'nın uyrukları içindir ve buna bu temelde daha önce karşı çıktığımız için, bunu şimdi yaparsak bize yaptıkları çirkin muameleyi kabullenmiş oluruz. Bu, onları devam etmeleri yönünde cesaretlendirerek amacımıza her şeyden çok zarar verir."

"Amacımıza, bizim ulusumuzun gelenekleriyle örtüşmüyor diye güçlü ve kadim bir ulusun geleneklerine kendi topraklarında kasten direnmekten daha fazla zarar verebilecek başka bir şey düşünemiyorum," dedi Hammond. "Böyle bir konuda kazanılan zafer, Lord Macartney'nin elçiliğinin tamamen başarısızlığıyla kanıtlandığı gibi, yalnızca diğer her şeyin fedasıyla kazanılabilir."

"Kendimi size, Portekizlilerin, mandarinler her istediğinde sadece İmparatorlarına değil portresine ve mektuplarına bile secde ettiklerini ve elçilerinin tamamen başarısız olduğunu hatırlatmak zorunda hissediyorum," dedi Staunton.

Laurence, Çin İmparatoru olsun ya da olmasın, kimsenin önünde yere kapanma fikrinden hoşlanmıyordu ve bu konuda Staunton'ın da kendisiyle paralel bir düşünce yapısında oldu-

ğunu tahmin etti. Ona, böyle bir seviyeye alçalmak, hareketi isteyen kişide bile tiksinti oluşturmaktan başka bir işe yaramaz ve sadece daha aşağılayıcı bir muameleye yol açarmış gibi geliyordu. Yemekte Staunton'ın soluna oturtulmuştu ve daha sıradan sohbetleri sırasında gittikçe adamın iyi bir değerlendirme yeteneği olduğuna ikna olmuş ve Hammond'ınkinden de daha fazla şüpheye düşmüştü.

Sonunda vedalaşıp kumsalda bekleyen filikaya döndüler. "Fransız elçisi hakkındaki şu haber beni her şeyden çok endişelendiriyor," dedi Hammond, Laurence'tan çok kendine. "De Guignes tehlikelidir; Bonaparte'ın başka birini göndermesini o kadar çok isterdim ki!"

Laurence yanıt vermedi; ne yazık ki kendi hislerinin de Hammond'ınkilerle aynı doğrultuda olduğunun farkındaydı ve yapabilseydi adamı memnuniyetle değiştirirdi.

Prens Yongxing ve yanındakiler ertesi gün geç vakitte geri döndü, ama yolculuğa devam etme ya da en azından limandan çıkmaları için iznine başvurulduğunda, *Allegiance*'ın gelecek emirleri beklemesi gerektiğinde ısrar ederek doğrudan reddetti. O emirlerin nereden ve ne zaman geleceğini söylemedi. Bu arada yerel tekneler, yollarını aydınlatmak için pruvalarına büyük kâğıt fenerler asarak gece bile gelmeye devam ediyordu.

Laurence ertesi sabah kapısının önünden gelen kavga sesiyle uykusundan çok erken uyandı; berrak, tiz sesine karşın çok kızgın olduğu anlaşılan Roland, İngilizce ve Temeraire'den öğrenmeye başladığı Çince karışımı bir şeyler söylüyordu. "Bu gürültü de neyin nesi?" diye bağırdı Laurence.

Kız gözleri ve ağzı için yeterince araladığı kapıdan içeri baktı. Laurence, kızın omzunun üstünden sabırsız hareketler yapıp kapı tokmağını tutmaya çalışan Çinli hizmetkârlardan birini gö-

rebiliyordu. "Huang, efendim. Ona gece yarısı nöbetinden sonra uyuduğunuzu söylememe karşın, Prens'in sizi bir an önce güvertede görmek istediğini söylüyor."

Laurence iç geçirip yüzünü ovuşturdu. "Pekâlâ, Roland; ona geleceğimi söyle." Kalkamayacak kadar keyifsizdi. Nöbetinin sonlarına doğru, genç bir adam tarafından beceriden çok girişimcilikle kullanılan teknelerden biri bir dalga tarafından bordalanmıştı. Düzgün bir şekilde yerleştirilmemiş çıpası fırlayıp *Allegiance*'a altından çarparak ambarında büyük bir delik açmış ve yeni satın alınmış tahılın çoğunu ıslatmıştı. Küçük tekne alabora olmuş ve liman uzak olmamasına karşın, kalm ipek kıyafetler içindeki yolcular kıyıya çıkamamış ve fener ışığında sudan toplanmıştı. Uzun ve yorucu bir gece olmuştu ve karışıklıkla ilgilenmek için kaldığından sonunda yatağına sadece sabaha birkaç saat kala girebilmişti. Teknedeki ılık suyla yüzünü yıkadı ve güverteye çıkmadan önce isteksizce ceketini giydi.

Temeraire birisiyle konuşuyordu; Laurence'ın bunun daha önce gördüklerine hiç benzemeyen bir ejderha olduğunu anlaması için iki kere bakması gerekmişti. "Laurence, bu Lung Yu Ping," dedi Temeraire, Laurence ejderha güvertesine çıktığında. "Bize posta getirmiş."

Yanına gittiğinde Laurence başlarının neredeyse aynı seviyede olduğunu gördü. Geniş eğimli bir alnı, uzun ok şeklinde bir burnu ve tazılara benzer şekilde kocaman bir göğsü olan hayvan bir attan bile küçüktü. Sırtında bir çocuktan başkasını taşıyamazdı ve koşum yerine, altın halkalarla önkollarına ve pençelerine tutturulmuş, göğsünü rahatça örten, ince zırh benzeri güzel bir ağa asılı olan sarı ipek ve altından zarif bir gerdanlık takıyordu.

Altın kaplama ağ, açık yeşil derisinin üzerinde göz alıcı duruyordu. Daha koyu yeşil olan kanatlarında ince altın sarısı şe-

ritler vardı. Kanatlarının sıra dışı bir görünüşü vardı: Dar, konik ve vücudundan daha uzun; sırtında katlasa bile, uzun uçları arkasında, yerde sürünüyordu.

Temeraire takdimi Çince tekrar ettiğinde, küçük ejderha kalçalarının üzerine oturup başıyla selam verdi. Laurence da karşılık olarak başıyla selam verdi; bir ejderhayı aynı seviyeden selamlamak hoşuna gitmişti. Formalite yerine getirildiğinde, ejderha daha yakından incelemek için başını öne uzattı ve eğilerek onu büyük bir ilgiyle, her iki taraftan tepeden tırnağa süzdü; kehribar rengi ve kalın kapaklı gözleri çok büyük ve berraktı.

Hammond, kalın ve üzerinde alev kırmızısı işaretlerin arasına cömertçe serpiştirilmiş siyah mürekkepten pek çok mühür olan tuhaf bir mektubu inceleyen Sun Kai ve Liu Bao'yla konuşuyordu. Yongxing biraz ileride durmuş, uzun, rulo yapılmış bir kâğıda garip biçimde büyük harflerle yazılmış başka bir mektubu okuyordu; mektubu kimseye göstermedi, rulo yaparak topladı, kaldırdı ve diğer üçüne katıldı.

Hammond üçüne de başını eğerek selam verdikten sonra Laurence'a haberleri iletmeye geldi. "Biz havadan giderken, geminin Tien-sing'e devam etmesi direktifini aldık," dedi, "ve bir an önce yola çıkmamız konusunda ısrar ediyorlar."

"Direktif almak mı?" diye sordu Laurence, aklı karışarak. "Ama anlamıyorum; bu emirler nereden geliyor? Pekin'den haber almış olamayız; Prens Yongxing oraya sadece üç gün önce haber gönderdi."

Temeraire, Ping'e bir soru sordu ve hayvan başını eğip karnından yankılanan kalın, dişil olmayan bir ses tonuyla yanıt verdi. "Emri buradan dört yüz *li* denilen bir uzaklıktaki Heyuan'daki aracı istasyondan getirdiğini ve uçuşun iki saatten

biraz fazla sürdüğünü söylüyor," dedi. "Ama uzaklık biriminin ne olduğunu bilmiyorum."

"Bin altı yüz metre, üç *li*'dir," dedi Hammond, hesaplamaya çalışırken kaşlarını çatarak; hesap yapmada daha hızlı olan Laurence ejderhaya baktı; abartı yoksa, bu Yu Ping'in iki yüz kilometreden fazla bir mesafeyi uçtuğu anlamına geliyordu. Aracı istasyonlar arasında böyle bir hızla uçan kuryeler sayesinde, mesaj neredeyse üç bin iki yüz kilometre uzaklıktaki Pekin'den gelmiş olabilirdi; düşüncesi bile inanılmazdı.

Kulak misafiri olan Yongxing sabırsızlıkla, "Mesajımız birincil önceliğe sahipti ve bütün yol boyunca Yeşim Ejderhalar tarafından taşındı; elbette yanıtını aldık," dedi. "İmparator konuştuğunda geciktiremeyiz. Ayrılmaya ne kadar çabuk hazırlanabilirsiniz?"

Hâlâ şaşkın olan Laurence kendini toparladı ve *Allegiance*'tan ayrılmak için hemen hazırlanamayacağını, Riley'nin yatağından kalkmasını beklemek zorunda olduklarını söyledi. Boşunaydı. Yongxing itiraz etme fırsatı bile bulamadı; Hammond ondan önce davranmıştı. "İmparator'u gücendiremeyiz," dedi. "Kaptan Riley iyileşene kadar *Allegiance*'ı burada bırakabiliriz."

"Tanrı aşkına, bu sadece durumu daha da kötüleştirir," dedi Laurence sabırsızlıkla. "Mürettebatın yarısı zaten hasta; diğer yarısının da gitmesini kaldıramaz." Ama ileri sürülen bu sav zorlayıcıydı, özellikle Laurence ve Hammond'la kahvaltı etmek için gemiye gelmiş olan Staunton tarafından desteklenince.

"Binbaşı Heretford ve adamlarının Yüzbaşı Riley'ye yardımcı olabileceğini söylemekten memnuniyet duyarım," dedi Staunton. "Ama katılıyorum. Burada çok fazla tören yapılıyor ve kılık kıyafet ihmalinin de kasıtlı hakaretten geri kalır bir yanı yoktur; sizden gecikmemenizi rica ediyorum."

Bu cesaretlendirme ve gerçek olmaktan çok cesaretle görevi tek başlarına idare etmeye hazır olduklarını söyleyen Franks ve Beckett'la yapılan görüşmeden ve güverte altındaki Riley'ye yapılan bir ziyaretten sonra Laurence sonunda teslim oldu. "Ne de olsa su kesimi yüzünden rıhtıma yanaşamayacaktık ve Franks'in filikalarla taşıyıp bütün adamları gemide tutabileceği kadar erzakımız var," dedi Riley. "Ne olursa olsun arkanızdan geleceğimiz için üzgünüz ama daha iyiyim, Purbeck de öyle; elimizden geldiğince çabuk yola çıkıp sizinle Pekin'de buluşuruz."

Ama bu yalnızca yeni bir sorunlar silsilesi ortaya çıkarmıştı; Hammond dikkatli soruşturmalar sonucunda bunun kesinlikle genel bir davet olmadığına karar verdiğinde toparlanma işi çoktan başlamıştı. Laurence mecburen Temeraire'in yardımcısı olarak kabul edilmiş, Hammond'ın Kral'ın temsilcisi olarak gelmesine de gönülsüzce izin verilmiş, ama Temeraire'in koşumda yolculuk eden mürettebatı dehşetle reddedilmişti.

"Mürettebatım Laurence'a muhafızlık yapmadan hiçbir yere gitmiyorum," diye araya girdi sorunu duyan Temeraire ve bunu doğrudan Yongxing'e iletti; vurgu için kuyruğunu etrafına toplayarak hiç kalkmaya niyeti yokmuş gibi güverteye kuruldu. Kısa bir süre sonra Laurence'ın, onları taşımalarının daha az onur kırıcı olacağı başka Çin ejderhaları tarafından taşınmak şartıyla mürettebatından on kişiyi seçebileceği bir uzlaşma önerildi.

Hammond bu teklifi kamarada onlara ilettiğinde, "Pekin'in ortasında on adamın ne işe yarayacağını bilmek isterdim," dedi Granby iğneleyici bir şekilde; Laurence'ın öldürülme girişimini soruşturmayı reddettiği için Diplomat'ı affetmemişti.

"İmparatorluk ordularından gelecek herhangi bir tehdit karşısında yüz adamın ne işe yarayacağını düşünüyorsun, bilmek isterdim," diye karşılık verdi Hammond aynı sertlikle. "Sonuçta

yapabileceğimizin en iyisi bu; on adama izin alabilmek için çok uğraştım."

"Öyleyse idare etmek zorunda kalacağız." Laurence başını kaldırıp bakmadı bile; aynı anda giysilerini sınıflandırıyor ve yolculuk sırasında yıpranmış kıyafetlerini ayırıyordu. "Önceliğimiz güvenlik olduğu için, *Allegiance*'ın Temeraire'in tek uçuşta zorlanmadan ulaşabileceği bir uzaklığa demirleyeceği bir noktaya gelmesini sağlamak daha önemli. Bayım," dedi daveti üzerine onlara katılan Staunton'a dönerek, "görevleriniz izin verirse sizden Yüzbaşı Riley'ye eşlik etmenizi isteyebilir miyim? Ayrılışımız onları bütün çevirmenlerden ve elçilerin otoritesinden yoksun bırakacak; kuzeye yapacakları yolculukta pek çok zorlukla karşılaşacaklarından endişeleniyorum."

"Tamamen onun ve sizin emrinizdeyim," dedi Staunton başını eğerek; Hammond tamamen tatmin olmuş görünmüyordu, ama bu koşullar altında itiraz edemedi ve Laurence varışı gecikecek bile olsa Staunton'ın görüşlerine başvurabileceği için içten içe seviniyordu.

Granby doğal olarak ona eşlik edecekti ve bu yüzden de gelemeyecek adamlara göz kulak olmak için geride Ferris kalacaktı; seçimin geri kalanı daha zorluydu. Laurence adam kayırıyormuş gibi görünmek ve aslında en iyi adamların hepsi olmadan Ferris'i geride bırakmak istemiyordu. Sonunda yer ekibinden Keynes ve Willoughby'i aldı; Doktor'un görüşlerine güvenmeye başlamıştı ve koşumu arkalarında bırakıyor olmalarına karşın, en azından koşumculardan birini almanın gerekli olduğunu hissediyordu; acil bir durum olursa Temeraire'i eğreti de olsa donatmak için diğerlerini yönlendirebilirdi.

Teğmen Riggs en iyi dört adamıyla birlikte onlarla gelmek için hararetli bir söylemle, Granby'yle yaptıkları fikir alışverişini

böldü. "Burada bize ihtiyaçları yok; gemide bahriyeliler var ve ters bir durumda işinize en çok tüfeklerin yarayacağını anlamalısınız," dedi. Taktik açısından bakıldığında bu oldukça doğruydu ama genç subaylarının arasında en kaba saba adamların avcı erleri olduğu da doğruydu ve Laurence neredeyse yedi aylarını denizde geçirdikten sonra bu kadar çoğunu saraya götürme konusunda kararsızdı. Çinli bir kadına yapılan tek bir hakaret kesinlikle son derece gücendirici olacaktı ve onlara göz kulak olayım derken dikkati çok dağılmış olacaktı.

"Bay Dunne ve Bay Hackley geliyor," dedi Laurence sonunda. "Evet, savlarınızı anlıyorum, Bay Riggs ama bu iş için ağırbaşlı adamlar istiyorum, hata yapmayacak adamlar; ne demek istediğimi anladınız sanırım. Çok iyi. John, Blythe'ı da alacağız ve üstçülerden Martin'i."

"İki kişi kaldı," dedi Granby, isimleri listeye ekleyerek.

"Baylesworth'u götüremem; Ferris'in güvenilir bir yardımcıya ihtiyacı var," dedi Laurence, bir an teğmenlerinin sonuncusunu düşündükten sonra. "Onun yerine altçılardan Therrows'u alalım. Son olarak da Digby'yi; biraz genç, ama kendini taşıyabilir ve deneyim işine yarayacaktır."

"On beş dakika içinde güvertede olmalarını sağlayacağım, efendim," dedi Granby kalkarak.

"Tamam. Ferris'i de aşağı gönder," dedi Laurence, çoktan emirlerini yazmaya başlayarak. "Bay Ferris, kararlarınıza güveniyorum," diye devam etti, Teğmen gelince. "Bu koşullar altında olabilecek şeylerin onda birini kestirmek bile güç. Bay Granby'yle ölme olasılığımıza karşı resmî emirler yazdım. Durum bu olursa ilk endişeniz Temeraire'in, ardından da mürettebatın güvenliği ve onların İngiltere'ye güvenli biçimde dönmeleri olmalı."

"Evet, efendim," dedi Ferris kederlenerek ve mühürlü zarfı aldı; içeriklerini sormadan kamarayı çökük omuzlarla terk etti.

Laurence gemici sandığını toparlamayı bitirdi; neyse ki yolculuğun başında en iyi ceketini ve şapkasını kâğıda ve muşambaya sararak sandığın altına koymuştu. Üzerinde, uçarken giydiği deri ceketi ve çuha pantolonu vardı; hem daha dayanıklıydı, hem de yolculuk süresince fazla ihtiyaç duyulmadığı için bunlar çok kötü şekilde yıpranmamıştı. Gömleklerinden yalnızca ikisi ve az sayıda fulları dahil etmeye değerdi; geri kalanları küçük bir çıkın yaparak kamara dolabına koydu.

"Boyne," diye seslendi, başını kapıdan uzatarak ve bir denizcinin tembelce bir ipi örerek birbirine bağladığını gördü. "Şunu güverteye götürür müsün?" Gemici sandığı gönderilince, annesiyle Jane'e birkaç satır bir şeyler yazdı ve bunları Riley'ye verdi.

Yukarı çıktığında sandıkları ve çantaları filikaya yüklenmiş adamların güvertede toplanmış olduğunu gördü. Laurence onları boşaltmanın neredeyse bir gün süreceğini söyledikten sonra elçilerin bagajlarının büyük kısmı gemide bırakılacaktı; buna karşın, zorunlu ihtiyaçları bile mürettebatın bagajlarından fazlaydı. Yongxing ejderha güvertesinde Lung Yu Ping'e mühürlü bir mektup veriyordu; binicisiz olduğu halde mektubu doğruca ejderhaya vermekte hiçbir sakınca görmüyor gibiydi ve ejderha mektubu, uzun pençelerinin arasında son derece özenle tutarak deneyimli bir beceriyle aldı. Mektubu dikkatlice karnındaki altın ağa soktu.

Başını eğerek Prens'e, ardından Temeraire'e selam verdi ve paytak paytak ilerledi. Güvertenin kenarında kanatlarını açtı, biraz silkeledi, ardından neredeyse boyu kadar muazzam bir sıçramayla havalanarak hızla kanatlarını çırpmaya başladı ve bir an sonra yukarıda ufak bir nokta şeklinde kayboldu.

"Ah," dedi ejderhanın gidişini izleyen Temeraire etkilenerek. "Çok yüksekten uçuyor; ben hiç o kadar yükseğe çıkmadım."

Laurence da etkilenmişti ve birkaç dakika dürbünüyle izledi; hava açık olmasına karşın, o zamana kadar ejderha tamamen görüş alanının dışına çıkmıştı.

Staunton, Laurence'ı bir köşeye çekti. "Bir öneride bulunabilir miyim? Çocukları da götür. Çocukken ki deneyimlerime dayanarak çok yararlı olabileceklerini söyleyebilirim. Barışçıl niyetleri ifade etmek için çocuklar gibisi yoktur ve Çinlilerin kanla olduğu kadar evlatlık olarak da çocuklara özel bir saygısı vardır. Oldukça doğal olarak onların hamisi olduğunu söyleyebilirsin ve Çinlileri onların listenden sayılmaması gerektiğine ikna edebileceğime eminim."

Roland bunu duymuştu; anında Dyer'la birlikte tamamen sessiz bir yalvarış şeklinde parlak gözlerle ve umutla Laurence'ın önünde bitti. Laurence biraz duraksayarak, "Pekâlâ," dedi. "Çinliler onların gruba eklenmesine ses çıkarmayacaksa..." Bu kadarı yeterli olmuştu; çantalarını almak için güverte altında gözden kayboldular ve Staunton onların dahil edilme anlaşmasını bitirmeden yukarı çıktılar.

"Bu bana yine de aptalca geliyor," dedi Temeraire, fısıltıyla söylemeye çalıştığı bir tonla. "Ben şu filikanın içindeki her şeyin yanı sıra, hepinizi kolayca taşıyabilirim. Yanınızda uçmam eminim çok fazla zaman alacaktır."

"Sana katılmıyor değilim, ama bu tartışmayı yeniden açmayalım," dedi Laurence bitkin bir tavırla, eğilip burnunu okşayarak. "*Bu* herhangi bir diğer nakliye aracından daha fazla zaman alacaktır."

Temeraire teselli edercesine onu burnuyla dürttü ve Laurence bir an gözlerini kapadı; çılgın bir koşuşturmacayla geçen

üç saatin ardından gelen sessizlik anı, uykusuz geçirdiği gecenin bütün yorgunluğunu alıp götürmüştü. "Evet, hazırım," dedi doğrularak; Granby yanında bitiverdi. Laurence şapkasını taktı ve yanlarından geçerken mürettebata başıyla selam verdi, adamlar alınlarına dokundu; hatta birkaçı, "İyi şanslar, efendim," ve "Yolunuz açık olsun, efendim," diye mırıldandı.

Franks'in elini sıktı ve uluyan boruların ve davulların eşliğinde filikaya geçti; mürettebatın geri kalanı çoktan binmişti. Yongxing ve diğer elçiler çoktan lostromo iskelesiyle aşağı indirilmiş ve güneşten korunmalarını sağlayacak bir sayvanın altında kıç tarafına yerleşmişti. "Pekâlâ, Bay Tripp, yola koyulalım," dedi Laurence Asteğmen'e ve randa yelkeninin üst serenini çekip güney rüzgârını yakalayarak Macao'dan İnci Nehri'nin geniş deltasına doğru, *Allegiance*'ın eğimli kenarlarını geride bırakarak yola çıktılar.

12. Bölüm

WHAMPOA'DAN KANTON'A GİDEN nehrin olağan kıvrımını takip etmediler. Onun yerine Dongguan şehrine doğru doğuya kıvrılan daha önceki kola saptılar. Kâh rüzgârda sürüklenerek, kâh yavaş akıntıya karşı kürek çekerek, nehrin her iki tarafında suyun üstüne çıkmış yemyeşil filizlerin olduğu kare şekilli geniş pirinç tarlalarını geçtiler. Nehrin üstünde bir bulut gibi gübre kokusu asılıydı.

Laurence neredeyse bütün yolculuk boyunca uyukladı. Sadece, yavaş yavaş normal tona yükselen tıslamalı fısıltıları, üç kere tekrarlanan emirlere yol açan mürettebatın sessiz olmak için yaptığı belli belirsiz boş girişimlerin farkındaydı. Bir ip tomarının gürültüyle düşmesi ya da kürekçilerin oturaklarından birinin üzerinden tökezlemesi gibi ara sıra meydana gelen her gürültü, sessiz olmaları için küfür ve emir yağmasına sebep oluyordu ki bunlar normal gürültüden çok daha yüksekti. Bütün bunlara karşın uyudu ya da ona benzer bir şey yaptı; ara sıra gözlerini açıp, Temeraire'in hâlâ üstlerinde ilerlediğini görmek için yukarı bakıyordu.

Hava karardıktan sonra daha derin bir uykudan uyandı. Yelken toplanmıştı ve birkaç dakika sonra filika bir rıhtıma çarptı ve bunu denizcilerin bağlama işlemleri ile oldukça alışılmış küfürleri takip etti. Ellerinde filikanın fenerinden başka ışık yoktu ve o da sadece, en alt basamakları, nehrin yüzeyinde gözden kaybolan geniş basamakları göstermeye yetecek kadar ışık veriyordu; bunların ötesinde sadece kıyıya ilerleyen yerel yelkenlilerin gölgeleri vardı.

Kıyının içerilerinden onlara doğru bir fener sırası geldi. Anlaşılan yöre halkı gelişlerini bekliyordu. İnce bambu kasaların etrafına sıkıca gerilmiş koyu turuncu-kırmızı ipek küreler suda alev gibi yansıyarak parlıyordu. Fener taşıyıcıları dikkatlice duvarların kenarından ilerliyorlardı ve aniden çok sayıda Çinli filikaya çıkarak izin bile istemeden birbirleriyle neşeyle, bağıra bağıra konuşarak bagajları boşaltmaya başladılar.

Laurence ilk başta şikâyet etme eğilimindeydi, ama bunun için sebep yoktu; tüm operasyon takdire değer bir verimlilikle yürütülüyordu. Bir yazman kucağında yazı masasına benzer bir şeyle basamakların dibinde oturmuş, bir kâğıt tomarına yanından geçen farklı yığınların bir listesini yapıyor ve her birini açıkça işaretliyordu. Laurence kalktı ve ağırbaşlılığını zedeleyecek herhangi bir germe hareketi yapmadan, her iki tarafa doğru küçük hareketler yaparak çaktırmadan, tutulan boynunu açmaya çalıştı. Yongxing çoktan filikadan inip kıyıdaki küçük pavyona gitmişti; içeriden, Laurence'ın bile anlamaya başladığı 'şarap' kelimesini söyleyerek içki isteyen Liu Bao'nun gürleyen sesi duyulabiliyordu ve Sun Kai kıyıda yerel bir mandarinle konuşmaktaydı.

"Bayım," dedi Laurence, Hammond'a, "yerel görevlilere Temeraire'in nereye ineceğini sorar mısınız?"

Hammond kıyıdaki adamların arasında biraz soruşturma yaparak kaşlarını çattı ve alçak sesle Laurence'a, "Sessiz Sular Pavyonu'na götürüleceğini ve geceyi geçirmek için bizim başka bir yere gideceğimizi söylüyorlar," dedi. "Lütfen yüksek sesle hemen itiraz edin ki onlara karşı çıkacak bir bahanem olsun; bizi ondan ayırmalarına izin verdiğimize dair örnek oluşturmamamız gerekiyor."

Laurence zaten büyük bir gürültü koparacakmış gibi kendini anında istenen role bürünmüş buldu; biraz kekeledi ve yüksek sesle, "Hemen Temeraire'i görmeli ve iyi olduğundan emin olmalıyım," dedi.

Hammond ellerini özür diler şekilde yanlara açarak anında hizmetkârlara döndü ve hızlı hızlı bir şeyler söyledi; hizmetkârların kaşlarını çatarak bakmaları karşısında sert ve inatçı görünmek için elinden geleni yaptı ve sonunda tatmin olmuş halde Laurence'ın yanına gelerek, "Harika. Bizi ona götürmeyi kabul ettiler," dedi.

Laurence rahatlayarak başını sallayıp geminin mürettebatına döndü. "Bay Tripp, bu beyefendilerin sizi adamlarınızla birlikte kalacağınız yere götürmesine izin verin; sizinle yarın sabah *Allegiance*'a dönmeden önce konuşacağım," dedi şapkasına dokunan Asteğmen'e ve ardından merdivenlerden çıktı.

Geniş, taş döşeli yolda rehberin zıplayan fenerini takip ederek yürürlerken Granby adamları gevşek bir formasyon şeklinde etrafında topladı. Laurence her iki tarafta da pek çok küçük ev ve bütün keskin kenarları yuvarlaklaşmış ve uzun yılların etkisiyle aşınmış döşeme taşlarını kesen derin tekerlek izleri gördü. Bütün gün uyukladıktan sonra kendini son derece uyanık hissediyordu, ama yine de yabancı karanlıkta yürümenin garip, düşsel bir tarafı vardı; rehberin yumuşak siyah botları taşların üzerinde

hafifçe ses çıkartıyor, yakındaki evlerden yemek kokuları süzülüyor, pencerelerin dışına süzülen ışık perdelerden dolayı yumuşuyor ve bir kadın, bilmedikleri bir şarkı söylüyordu.

Sonunda geniş yolun sonuna geldiler ve rehber onları bir pavyonun geniş merdivenlerinden çıkartarak boyalı ahşaptan büyük, yuvarlak sütunların arasından geçirdi. Çatısı o kadar yüksekti ki şekli karanlığın içinde kayboluyordu. Yarı kapalı mekânda, birbirlerine sokulmuş, sarımsı kahverengi fener ışığı pullarından yansıyan ejderhaların oldukça yüksek nefes alışveriş sesleri yankılanıyordu. Hammond bilinçsizce grubun ortasına ilerledi ve fener bir ejderhanın yarı açık gözünden düz, parlak, altın sarısı bir diske dönüşerek yansıyınca anında nefesini tuttu.

Başka bir sütunlar dizisinden ve karanlıkta bir yerde suyun şırıldadığı ve başlarının üstünde birbirlerine değen geniş yaprakların hışırtılarının olduğu bir bahçeden geçtiler. Burada bir tanesi yolun ortasına yayılmış, birkaç ejderha daha yatıyordu; rehber, gözlerini hiç açmadan, istemeye istemeye kenara çekilene kadar onu fenerin sopasıyla dürttü. İlkinden daha küçük başka bir pavyona doğru yine merdivenlerden çıktılar ve sonunda yankılanan enginlikte tek başına kıvrılıp yatmış Temeraire'i buldular.

"Laurence?" dedi Temeraire içeri girdiklerinde başını kaldırarak ve sevinçle ona burnunu sürttü. "Kalacak mısın? Tekrar karada uyumak çok garip. Sanki yer sallanıyormuş gibi hissediyorum."

"Elbette," dedi Laurence ve mürettebat şikâyet etmeden yere uzandı. Gece oldukça sıcaktı ve yılların etkisiyle pürüzsüzleşmiş işlemeli tahta karelerden yapılmış zemin, rahatsızlık verecek derecede sert değildi. Laurence, Temeraire'in önkolundaki her zamanki yerini aldı; yolculuk süresince uyuduğu için uyku-

su yoktu ve Granby'ye ilk nöbeti kendisinin tutacağını söyledi. "Sana yiyecek bir şeyler verdiler mi?" diye sordu Temeraire'e, yerleştiklerinde.

"Ah, evet," dedi Temeraire uykulu uykulu. "Çok büyük kızarmış bir domuz ve güveçte mantar. Hiç aç değilim. Çok zor bir uçuş değildi zaten ve güneş batana kadar görecek ilginç bir şey yoktu; şu geçtiğimiz suyla dolu garip tarlalar hariç."

"Pirinç tarlaları," dedi Laurence, ama Temeraire çoktan uyumuştu ve kısa bir süre sonra horlamaya başladı; duvarları olmasa bile horlaması pavyonun altında kesinlikle daha gürültülü geliyordu. Gece çok sessizdi ve neyse ki sivrisinekler çok fazla can sıkmıyordu; belli ki bir ejderhanın vücudunun yaydığı kuru sıcaklıktan hoşlanmıyorlardı. Gökyüzü çatı tarafından gizlendiği için zamanın akışını belirleyecek çok az şey vardı ve Laurence saatlerin ucunu kaçırdı. Bir ara avluda dikkatini çeken bir gürültü dışında gecenin dinginliğini hiçbir şey bölmedi; bir ejderha inmişti ve ay ışığını bir kedinin gözleri gibi yansıtarak onlara doğru süt beyazı, incimsi bakışlarını çevirdi, ama pavyonun yakınına gelmedi ve paytak paytak yürüyerek karanlığın içinde kayboldu.

Granby nöbeti devralmak için uyandı. Laurence uyumak için yerleşti; o da yerin sallandığına dair aynı yanılsamayı hissediyor, artık geride kalmış olsa bile vücudu okyanusun hareketlerini hatırlıyordu.

Sıçrayarak uyandı. Her parçası parlak renklerle ve ışıltılı yaldızlarla boyanmış ve verniklenmiş tavandaki süslemeye baktığını anlayana kadar yukarıdaki renk karmaşası garip gelmişti. Doğruldu ve etrafına yeni bir ilgiyle baktı. Beyaz mermer kare kaidelere oturtulmuş yuvarlak sütunlar koyu kırmızıya boyanmıştı

ve çatı en azından dokuz metre yukarıdaydı; Temeraire altına girmekte hiç zorlanmazdı.

Pavyonun önü, kırmızı olanların etrafını saran beyaz taşlarla döşeli, tamamen garip şekilli kayalarla ağaçların ve elbette ejderhaların olduğu, güzelden çok ilginç bulduğu bir avluya açılıyordu; çoktan uyanmış ve avlunun kuzeydoğu köşesindeki devasa havuzun yanında titizlikle kendini temizleyen bir tanesi hariç, çeşitli pozisyonlarda yere yayılmış beş ejderha vardı. Ejderha gökyüzünün şu andaki halinden pek de farklı olmayan bir şekilde grimsi maviydi ve dört tırnağının ucu garip bir biçimde parlak kırmızıydı; Laurence onu izlerken, o sabah temizliğini bitirip havalandı.

Boyut, renklerindeki farklılık ve boynuzlarının sayısı ve yerleri olarak aralarında büyük farklılıklar olmasına karşın, avludaki ejderhaların çoğu aynı türden gibiydi; bazıları düz sırtlıyken, diğerleri dikenli sırtlara sahipti. Kısa bir süre sonra pavyonun güneyinden çok farklı bir tür ejderha çıkageldi; sarı pençeleri ve pek çok boynuzundan çıkan ve omurgasına inen parlak sarı ibiğiyle daha iri ve koyu kırmızıydı. Havuzdan su içti ve aralarında dört tane daha büyük kıvrık uzun diş olan küçük, ama uğursuz çift diş sırasını göstererek kocaman esnedi. Avlunun doğusuna ve batısına doğru, iki pavyonu birbirine bağlayan küçük kemerlerle bölünen duvarları olan daha dar koridorlar devam ediyordu; kırmızı ejderha kemerlerin birine gitti ve içeri doğru bağırarak bir şeyler söyledi.

Birkaç dakika sonra kemerden, yüzünü ovuşturup inleyen bir kadın çıktı. Laurence bakakaldı, ardından utanarak bakışlarını kaçırdı; kadın beline kadar çıplaktı. Ejderha burnuyla sert bir şekilde iterek kadını havuza devirdi. Bu kesinlikle canlandırıcı bir etki yaratmıştı; kadın ardına kadar açılmış gözlerle ağzından

sular püskürterek kalktı ve ardından koridorda gözden kaybolmadan önce sırıtan ejderhaya hararetli hararetli bir şeyler söyledi. Birkaç dakika sonra artık tamamen giyinik bir şekilde bir kez daha dışarı çıktı. Üstünde, kenarları kırmızı geniş şeritli, lacivert pamuklu kumaştan, bol yenli kapitone deri yelek gibi görünen bir şey vardı ve kumaştan –ipek, diye düşündü Laurence– yapılmış bir koşum taşıyordu. Kadın başından sonuna kadar yüksek sesle ve açıkça canı sıkkın bir şekilde konuşarak koşumu ejderhanın üzerine attı; Berkley hayatında bu kadar kelimeyi bir arada kullanmamış olmasına karşın, elinde olmadan Laurence'ın aklına Berkley ve Maximus geldi; ilişkilerinde saygısız bir nitelik vardı.

Koşum bağlandı, Çinli havacı ejderhanın sırtına çıktı ve ikisi hemen havalanarak o günün görevleri her neyse onu yerine getirmek için gözden kayboldu. Artık bütün ejderhalar kıpırdanmaya başlamışlardı. Pavyondan iri, koyu kırmızı üç tane ejderha daha, koridorlardan da daha fazla insan çıktı; Doğu'dan erkekler, Batı'dan birkaç tane daha kadın.

Temeraire, Laurence'ın altında kımıldandıktan sonra gözlerini açtı. "Günaydın," dedi esneyerek. Ardından etrafına bakarken gözleri ardına kadar açık, "Ah!" dedi, zengin süslemenin ve avluda süregelen hareketliliğin farkına vararak. "Burada bu kadar çok ejderha olduğunu ya da burasının bu kadar büyük olduğunu fark etmemiştim," dedi gergince. "Umarım arkadaş canlısıdırlar."

"Bu kadar uzaktan geldiğini öğrendiklerinde kibar davranmaktan başka bir şey yapmayacaklarına eminim," dedi Laurence, Temeraire'in kalkabilmesi için aşağı inerek. Hava kapalı ve nemden dolayı ağır, gökyüzü değişken ve griydi. *Yine sıcak olacak*, diye düşündü. "Mümkün olduğunca su içmelisin," dedi.

"Bugün yolda ne sıklıkta durup dinlenmemize izin vereceklerini bilmiyorum."

"Doğrudur," dedi Temeraire isteksizce ve pavyondan avluya çıktı. Artan curcuna aniden tamamen durdu; ejderhalar ve arkadaşları bakakaldı ve ardından genel bir gerileme oldu. Laurence bir an için şaşırıp sinirlendi; ardından hepsinin, insanların ve ejderhaların, yerlere kadar eğilerek selam verdiğini gördü. Sadece havuza giden yolu açıyorlardı.

Mutlak bir sessizlik vardı. Temeraire tereddütle, açılmış diğer ejderhaların arasından havuza yürüdü, oldukça aceleyle su içti ve pavyona döndü; hareketlilik, öncekinden daha az gürültüyle ve böyle bir şey yapmıyorlarmış gibi davranarak pavyona atılan pek çok bakışla sadece Temeraire avludan çıktığında devam etti. "İçmeme izin vermeleri çok kibarcaydı," dedi Temeraire, neredeyse fısıldayarak, "ama keşke öyle bakmasalar."

Ejderhalar oyalanmaya meyilli gibiydi, ama güneşlenmek için avlu taşlarına dönen ve pulları kenarlarına doğru soluklaşmış yaşlı birkaç tanesi hariç hepsi birbiri ardına havalandı. Granby ve mürettebatın geri kalanı uyanmış, diğer ejderhaların Temeraire'e baktığı kadar ilgiyle manzarayı izlemek için doğrulmuştu; artık hepsi tamamen kalkmış, üstlerini başlarını düzeltmeye başlamıştı. "Sanırım biriyle bize haber gönderirler," diyordu Hammond, kırışmış pantolonunu boş yere fırçalayarak; bütün havacıların yaptığı gibi biniş kıyafetleri yerine resmî giyinmişti. O anda, gemideki genç Çinli hizmetkârlardan Ye Bing dikkatlerini çekmek için el sallayarak avluda belirdi.

Kahvaltı Laurence'ın alışık olduğu tarzda değildi: Kaygan çubuklar ve son derece beyaz bir ekmekle servis edilen bir çeşit ince pirinç lapasıyla karıştırılmış kurutulmuş balık ve korkunç

derecede rengi bozulmuş yumurta dilimleri. Temeraire'e verdiği tavsiye nedeniyle –ki ona çok daha düzgün pişirilmiş yumurta ve domuz pastırması verilmişti– yumurtaları kenara itip kendini geri kalanını yemeye zorladı. Liu Bao çubuklarıyla Laurence'ın kolunu dürttü ve yumurtaları göstererek bir şeyler söyledi; kendisininkileri çok açık bir keyifle yiyordu.

"Sence bunların nesi var?" diye sordu Granby alçak sesle, yumurtalarını kuşkuyla dürterek.

Liu Bao'yu sorgulayan Hammond, kuşkuyla, "Bunların bin yıl yumurtaları olduğunu söylüyor," dedi. Geri kalanlardan daha cesur bir biçimde dilimlerden birini alıp ağzına attı, çiğnedi, yuttu ve diğerleri kararını beklerken düşünceli bir ifadeyle baktı. "Turşuya çok benziyorlar," dedi. "En azından çürük değiller." Bir dilim daha denedi ve hepsini bitirdi; Laurence sarı-yeşil şeylere dokunmadı.

Kahvaltı için ejderha pavyonundan çok uzak olmayan bir çeşit konuk salonuna götürülmüşlerdi; denizciler orada onları bekliyordu ve kahvaltı için onlara katılmıştı. Geri kalan havacılar gibi maceranın dışında bırakılmaktan memnun değillerdi ve artık grubun yolculuklarının geri kalanı boyunca karşılaşacağı yiyecekler hakkında yorumlarda bulunmuyorlardı. Laurence kahvaltıdan sonra Tripp'le vedalaştı. "Ve Yüzbaşı Riley'ye her şeyin gemi şeklinde olduğunu tam olarak bu sözcüklerle söylemeyi unutma," dedi. Bu aralarında kararlaştırdıkları bir mesajdı ve bir şeylerin fena halde ters gittiği anlamına geliyordu.

Dışarıda, birer tane eşeğin çektiği, oldukça kabaca yapılmış ve açıkça yayları olmayan arabalar onları bekliyordu; bagajları önden gitmişti. Laurence arabaya bindi ve yolda sallanarak ilerlemeye başladıklarında sıkıca kenara tutundu. Sokaklar günışığında pek etkileyici değildi; çok geniş ama dolgusu büyük

oranda ufalanmış eski, yuvarlak kaldırım taşlarıyla döşeliydi. Arabanın tekerlekleri taşların arasındaki derin oyuklara giriyor, engebeli yüzeyde hoplayıp sıçrıyordu.

Her tarafta bir insan hareketliliği vardı ve büyük bir merakla onlara bakıyor, sık sık belli bir uzaklığa kadar onları izlemek için işlerini bırakıyordu. "Ve bu bir şehir bile değil?" Granby sayma girişimiyle ilgiyle etrafına baktı. "Bir kasaba için çok fazla insan var gibi görünüyor."

"En son istihbaratımıza göre ülkede yaklaşık iki yüz milyon insan yaşıyor," dedi bir günlüğe not almakla meşgul olan Hammond dalgın dalgın; Laurence İngiltere nüfusunun on katından daha fazla olan müthiş rakam karşısında başını iki yana salladı.

Laurence yolda ters yöne doğru yürüyen bir ejderha gördüğü için daha çok şaşırmıştı. Mavi-gri bir diğeri daha; çıkık bir göğüs yastığı olan garip bir çeşit ipek koşum takıyordu ve yanından geçerlerken, arkasından gelen ikisi aynı tür, diğeri kırmızı, üçü de sanki kılavuz iplerine bağlıymış gibi koşuma bağlanmış üç tane ejdercik gördü.

Sokaklardaki tek ejderha o değildi; kısa bir süre sonra avluda eğitim yapan mavi üniformalı küçük bir piyade birliğinin olduğu bir askerî üssün yanından geçtiler. Kapının önünde, konuşup kaptanlarının attığı zarlara çığlık atan iki tane iri kırmızı ejderha oturuyordu. Kimse onlara dikkat etmiyor gibiydi; seğirterek yüklerini taşıyan köylüler ikinci kez bakmadan yanlarından geçiyor, ara sıra geçecek yer olmayınca ileri uzattıkları kollarının ve bacaklarının üzerinden atlıyorlardı.

Temeraire, biraz ileride hizmetkârların bagajları yüklediği ağ koşumlar giyen iki tane mavi-gri ejderhayla birlikte boş bir arazide onları bekliyordu. Diğer ejderhalar kendi aralarında fı-

sıldaşıp yan yan Temeraire'e bakıyordu. Huzursuz görünüyordu ve Laurence'ı görünce büyük ölçüde rahatladı.

Yükleme işi bitince ejderhalar, hizmetkârların üstlerine çıkıp sırtlarına İngiliz havacılar arasında uzun uçuşlar için kullanılanlara çok benzer küçük çadırları kurabilmesi için dört ayakları üzerine çömeldi. Hizmetkârlardan biri Hammond'la konuşup mavi ejderhalardan birini gösterdi. "Şuna binmemiz gerekiyormuş," dedi Hammond, Laurence'a; ardından hizmetkâra başka bir şey sordu ve adam başını iki yana salladı ve ikinci ejderhayı göstererek hararetle yanıt verdi.

Yanıt çevrilmeden Temeraire hiddetle doğruldu. "Laurence başka bir ejderhaya binmeyeçek," dedi, bir pençesini sahiplenici biçimde uzatıp neredeyse Laurence'ı yere devirircesine yanına çekerek; Hammond söylenenleri Çinlilere tekrar etmek zorunda kalmadı.

Laurence, Çinlilerin onun bile Temeraire'le uçamayacağını kast ettiklerinin farkına varmamıştı. Yolculuk boyunca Temeraire'in yalnız uçması fikrinden hoşlanmıyor, ama yine de bunun küçük bir mesele olduğunu düşünmeden edemiyordu; birbirlerini görerek, birbirlerine yakın uçacaklar ve Temeraire ciddi bir tehlike içinde olmayacaktı. "Sadece bir kereliğine," dedi Temeraire'e ve kendisine Temeraire'in değil de Hammond'ın itiraz etmesine şaşırdı.

"Hayır, bu kabul edilemez," dedi Hammond.

"Hem de hiç," dedi Temeraire, mutlak bir fikir birliğiyle ve hizmetkârlar diretmeye çalıştığında hırladı.

"Bay Hammond," dedi Laurence, "lütfen onlara söyleyin, söz konusu olan koşum takma meselesiyse, Temeraire'in kolyesine kolayca bağlanabilirim; üzerinde ileri geri gitmem gerekmediği sürece bu oldukça güvenli olur."

"Büyük olasılıkla buna itiraz edemezler," dedi Temeraire memnun bir şekilde; öneriyi yaparak tartışmaya müdahale etti ve istemeden de olsa kabul ettiler.

"Yüzbaşı, biraz konuşabilir miyiz?" Hammond onu bir kenara çekti. "Bu girişim dün geceki düzenlemenin bir parçası. Sizden, bir şekilde ayrılmanız gerekse bile hiçbir şekilde bunun sürmesini kabul etmemenizi ısrarla istiyorum, bayım ve sizi Temeraire'den ayırma girişimlerine karşı tetikte olun."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum, bayım ve tavsiye için teşekkür ederim," dedi Laurence keyifsizce ve dikkatle Yongxing'e baktı; Prens bu tartışmanın herhangi bir yerine dahil olma eğilimi göstermemiş olmasına karşın, Laurence bunun arkasında onun parmağı olduğundan kuşkulanıyordu ve onları ayırma girişimlerinin gemide uğradığı başarısızlığın, en azından bu çabaları sona erdireceğini ummuştu.

Yolculuğun başlangıcındaki bu gerginlikten sonra, uzun günün uçuşu, Temeraire'in yere yakından bakmak için dalışa geçmelerinde Laurence'ın midesinin ağzına geldiği durumlar hariç, olaysız geçti. Göğüs zırhı uçuş boyunca, koşumdan çok daha fazla yerinden oynayıp durdu. Temeraire diğer iki ejderhadan oldukça hızlıydı ve her seferinde etrafı keşfetmek için yarım saat oyalansa bile onlara kolayca yetişebiliyordu. Laurence'a göre en çarpıcı özellik nüfusun fazlalığıydı; uzun süre, işlenmemiş bir toprak parçasından bile geçmemişlerdi ve her uygun su kütlesi her iki yöne de giden kayıklarla doluydu. Ve elbette ülke gerçekten çok büyüktü; her gün öğle yemeği için bir saat durmaları dışında, sabahtan akşama kadar yol alıyorlardı ve günler uzundu.

Pirinç tarlalarıyla damalı ve pek çok akarsuyla bölünen geniş, düz ovaların neredeyse sonsuz uzanımları, iki günlük yol-

culuğun ardından yerini tepelere terk ediyor, ardından yavaşça kırışarak dağlar şeklinde yükseliyordu. Aşağıdaki kırsal bölgeleri çeşitli büyüklüklerde kasabalar ve köyler kesiyordu ve Temeraire bir Semavi olduğu anlaşılacak kadar alçalırsa ara sıra tarlalarda çalışan insanlar durup onları izliyordu. Laurence ilk başta Yangtze'yi genişliği bir buçuk kilometreden az, doğu ve batı kıyıları güzel, gri bir çisentiyle örtülü, sıra dışı olmayan, dikkate değer bir göl olarak düşünmüştü; yalnızca üstüne geldikleri zaman kudretli nehrin sonsuza uzandığını ve sisin içinde bir görünüp bir kaybolan yelkenlilerin ağır ilerleyişini görebildi.

Daha küçük kasabalarda iki gece geçirdikten sonra, Laurence ilk yerleşimlerinin sıra dışı bir durum olduğunu düşünmeye başlamıştı, ama o gece Wuchang şehrinde kaldıkları konut hepsini gölgede bırakmıştı. Bahçeden çok park denmesini hak eden bir alanın etrafında dar koridorlarla birleşen sekiz büyük pavyon, simetrik bir sekizgen oluşturacak şekilde dikilmişti. Roland ve Dyer ilk başta orada kalan ejderhaları sayma oyunu oynadılar, ama otuzdan sonra vazgeçtiler; sayamayacakları kadar fazla ve hızlı bir grup küçük mor ejderha indiğinde ve kanatlar ve kol-bacak karmaşası içinde etrafa dağıldıklarında ipin ucunu kaçırmışlardı.

Temeraire uyukluyordu; Laurence kâsesini kenara bıraktı. Pirinç ve sebzelerden oluşan bir sade yemek daha. Adamların çoğu pelerinlerine sarınarak çoktan uyumuştu, diğerleri sessizdi. Pavyon duvarlarının ötesinde, kiremitli çatının yukarı dönük köşelerini tıkırtıyla kaplayarak hâlâ sabit, buğulu bir yağmur yağıyordu. Nehir vadisinin eğimleri boyunca, gece uçuşları için yolu gösteren açık duvarlı kulübelerin altında belli belirsiz görülebilen küçük sarı fenerler yanıyordu. Yağmurun boğucu ağırlığına karşın, komşu pavyonlardan gelen hafif nefes alışveriş

gürlemeleri ve çok daha uzaktan gelen keskin bir çığlık açıkça duyulabiliyordu.

Yongxing geceleri özel bir pavyonda, grubun geri kalanından ayrı geçiriyordu, ama şu an inzivadan çıkmış ve pavyonun kenarında durmuş vadiye bakıyordu; bir an sonra çığlık daha yakından geldi. Temeraire yelesi dikilerek başını kaldırdı; ardından Laurence kanatların tanıdık, derimsi sesini duydu. Gümüş yağmurla tek vücut olmuş beyaz, hayaletimsi bir gölge olan ejderha alçalırken taşların üstündeki sis ve buhar dağıldı. Büyük, beyaz kanatlarını topladı ve pençeleri taşlarda takırdayarak onlara doğru ilerledi; hizmetkârlar yolundan çekilmek için yüzlerini çevirerek pavyonların arasına kaçışıyordu, ama Yongxing yağmura çıkıp merdivenlerden indi ve ejderha net, tatlı bir sesle adını söyleyerek büyük, geniş yeleli başını ona doğru eğdi.

"Bu da mı bir Semavi?" diye sordu Temeraire sessizce, emin olamayarak; Laurence sadece başını iki yana salladı ve yanıt veremedi; ejderha şaşırtıcı derecede bembeyazdı ve bu, bir ejderhada benek ya da şerit olarak bile hiç görmediği bir renkti. Tamamen renksiz pulları yarı saydamdı ve gözlerinin kenarları kan damarları yüzünden camsı, pembe bir labirente benziyordu ve damarlar o kadar yoğundu ki uzaktan bile görülebiliyordu. Yine de Temeraire'inkiyle aynı büyüklükte yeleye ve çenesinden çıkan uzun, ince bıyıklara sahipti; sadece rengi anormaldi. Boynuna yakutlarla bezenmiş olan kalın bir altın gerdanlık takmıştı ve ön ayaklarının tırnaklarına, uçlarında gözlerinin rengini yansıtan yakutlar olan altın pençe kınları geçirilmişti.

Yongxing'i nazikçe dürterek pavyonun korunağına geri itti ve kanatlarını titreterek üstündeki suların akmasını sağladıktan sonra arkasından içeri girdi; onlarla pek ilgilenmedi, bakışları sadece hızlıca üzerlerinden geçti ve uzaklaştı. Kıskançlıkla

Yongxing'in etrafında kıvrılarak, pavyonun uzak köşesinde mırıldanarak konuşmaya başladılar. Hizmetkârlar, etraftaki diğer ejderhalara buna benzer bir isteksizlik göstermemiş olmalarına ve Temeraire'in huzurunda gözle görülebilir şekilde memnun bir tavır takınmış olmalarına karşın, ayakları geri geri giderek, huzursuzca ona yemek getirdiler. Beyaz ejderha korkularını hak ediyormuş gibi durmuyordu; tabağın dışına çok fazla lokma düşmesine izin vermeyerek ve düşenlerle de ilgilenmeyerek çabucak ve zarafetle yedi.

Ertesi sabah Yongxing onlara ejderhayı kısaca Lung Tien Lien olarak tanıttı ve ardından baş başa kahvaltı edebilmeleri için ejderhayı götürdü; Hammond kahvaltılarını yaparlarken onlara biraz daha ayrıntı verecek kadar etrafta soruşturma yapmıştı: "Kesinlikle bir Semavi," dedi. "Sanırım bir çeşit akşın; onları neden bu kadar huzursuz ettiğine dair hiçbir fikrim yok."

Sanki bu tek başına yeterliymiş gibi, "Sabah renklerinde doğduğu için doğal olarak uğursuz," dedi Liu Bao, dikkatlice, bilgi için kendisine başvurulduğunda ve ekledi, "İmparator Qianlong onu Moğolistan'da bir Prens'e verecekti, böylece kötü şansı oğullarından hiçbirine zarar veremeyecekti; ama Yongxing bir Semavi'nin İmparatorluk ailesinden çıkmasına izin verilmesindense onun kendisine verilmesini istedi. İmparator olabilirdi, ama lanetli bir ejderhayla imparator olamazsınız tabii ki. Bu, ülke için felaket olur. Bu yüzden artık biraderi Jiaqing imparator. Göğün isteği böyle!" Bu felsefi söylemle, omuzlarını silkti ve ağzına bir parça daha kızarmış ekmek attı. Hammond bu haberi sıkıntıyla karşıladı ve Laurence hoşnutsuzluğunu paylaştı; Gurur başkaydı, bir tahtı feda etmeye yetecek kadar acımasız prensip tamamen başka.

Onlara eşlik eden iki taşıyıcı ejderha, biri mavi-gri türden,

diğeri de mavi çizgili ve parlak boynuzsuz bir başı olan, koyu yeşil, biraz daha iri bir türden bir taneyle değiştirilmişti; onlar da Temeraire'e aynı huşuyla, Lien'e ise ürkek bir saygıyla bakıyorlar ve birbirlerine yakın duruyorlardı. Temeraire artık görkemli yalnızlığına razı olmuştu ve büyülenmiş bir merakla yan yan Lien'e bakmakla meşguldü; ta ki dişi ejderha, karşılığında kasıtlı olarak dönüp ona bakana kadar. Temeraire utanarak başını önüne eğdi.

Dişi ejderha sabah altın çubukların arasına gerilmiş ince ipekten garip bir çeşit başlık takmıştı ve bu, gözlerinin üstünde daha çok bir tente gibi duruyor ve onları gölgeliyordu; gökyüzü hâlâ tekdüze ve gri olduğu için Laurence bunun gerekli olup olmadığını merak etti. Ama uçuşlarının ilk birkaç saatinde, eğimli güney yüzleri canlı ve yeşil, kuzeyiyse neredeyse çorak eski dağların arasında kıvrılarak ilerleyen boğazlardan geçerlerken sıcak, iç karartıcı hava aniden dağıldı. Dağın eteklerine geldiklerinde yüzlerine serin bir rüzgâr vurdu ve bulutların arasından çıkan güneş neredeyse acı verici derecede parlaktı. Burada pirinç tarlalarının yerini geniş bir alana yayılan olgunlaşmış buğday tarlaları almıştı ve bir defasında, başları yerde, otlayarak çimenlik bir ovada yavaşça ilerleyen, kahverengi, büyük bir öküz sürüsü gördüler.

Bir tepenin üstüne sürüye yukarıdan bakan küçük bir baraka dikilmişti ve barakanın yanında mis kokuları onlara kadar yükselen, üstlerinde bütün ineklerin olduğu birkaç tane büyük ve ağır şiş dönüyordu. "Lezzetli görünüyorlar," dedi Temeraire hafif bir arzuyla. Böyle düşünen bir tek o değildi; yaklaşırlarken, yanlarındaki ejderhalardan biri aniden hızlanarak dalışa geçti. Barakadan bir adam çıktı ve ejderhayla tartışmaya koyuldu, ardından tekrar içeri girdi; elinde büyük bir kalasla dışarı çıktı,

kalası ejderhanın önüne koydu ve ejderha kalasa pençeleriyle birkaç tane Çince harf çizdi.

Adam kalası içeri götürdü ve ejderha ineklerden birini aldı; açıkça alışveriş yapmışlardı. İnekle beraber havalanarak onlara katıldı ve uçarken ineğini mutlulukla yedi; bütün bu süre boyunca yolcularını indirmeyi gerekli görmemişti belli ki. Ejderha bağırsakları bariz bir keyifle höpürdetirken Laurence zavallı Hammond'ın renginin hafifçe yeşile çaldığını düşündü.

"Gine kabul ediyorlarsa bir tane satın almayı deneyebiliriz," dedi Laurence, Temeraire'e, biraz kuşkulu bir şekilde; yanında kâğıt para yerine altın getirmişti, ama çobanın kabul edip etmeyeceğine dair bir fikri yoktu..

"Ah, aç değilim," dedi Temeraire, tamamen başka bir düşünceyle meşgul halde. "Laurence, o yazıydı, değil mi? O kalasa ne yazdı?"

"Kendimi Çince yazı konusunda bir uzman olarak görmememe karşın, öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi Laurence. "Büyük olasılıkla benden daha iyi anlarsın."

"Bütün Çin ejderhalarının yazmayı bilip bilmediğini merak ediyorum," dedi Temeraire keyifsizce. "Yazamayan bir tek bensem çok aptal olduğumu düşünecekler. Bir şekilde öğrenmeliyim; her zaman harflerin kalemle yazılmak zorunda olduğunu sanırdım, ama bu şekilde oyma yapabileceğimden de eminim."

Belki de parlak güneş ışığından hoşlanmıyor gibi görünen Lien'e kibarlıktan, günün sıcağı boyunca yemek yemek ve ejderhaların dinlenmesi için yol kenarındaki başka bir pavyonda durdular ve akşam uçmaya devam ettiler; işaret kuleleri düzensiz aralıklarla yerdeki yollarını aydınlatıyordu ve her koşulda Laurence rotalarını yıldızlarla belirleyebilirdi; kilometreler altlarından hızla akıp giderken artık daha keskin biçimde kuzeydoğuya

dönüyorlardı. Gündüzler hâlâ sıcak olmasına karşın artık aşırı nemli değildi ve geceler harika biçimde serin ve hoştu; yine de kuzey kışlarının gücünün etkisi hissediliyordu; pavyonların üç tarafında duvarlar vardı ve zeminlerinin ısıtılabilmesi için sobaları alacak şekilde, taş platformlarla yerden yükseltiliyordu.

Pekin, Avrupa kalelerinin tarzına benzemeyen çok sayıda kare kulesi ve mazgallı siperi olan sayısız ve görkemli şehir duvarlarının ötesinde büyük bir uzaklığa yayılıyordu. Düz çizgi halinde kapılara ve içeriye doğru uzanan, gri taştan, geniş sokaklar, insanlar, atlar, arabalar ve hareket eden her şeyle o kadar doluydu ki, yukarıdan nehir gibi görünüyordu. Hem sokaklarda, hem de gökyüzünde, şehrin bir yerinden bir başka yerine kısa uçuşlar için havalanan, bazen onlara asılı yolculuk eden insan kalabalığıyla pek çok ejderha gördüler. Şehir, duvarların içinde kalan dört küçük gölün kıvrımları hariç, olağanüstü bir düzenlilikle kare bölgelere bölünmüştü. Bunların doğusunda, etrafı duvarlarla ve bulanık suyla dolu bir hendekle çevrili tek bir binadan çok, pek çok küçük yapıyla oluşturulmuş büyük İmparatorluk sarayı uzanıyordu; batan güneşte, gri taş meydanlara uzun gölgeler düşüren sürgünleri hâlâ körpe ve sarı-yeşil olan ağaçların arasına sığınmış kompleksin içindeki bütün çatılar yaldızlıymış gibi parlıyordu.

Yaklaştıklarında onları havada, siyah üstüne kanarya sarısı çizgili ve koyu yeşil ipek bir tasma takan daha küçük bir ejderha karşıladı. Sırtında binicisi vardı, ama doğrudan diğer ejderhalarla konuştu. Temeraire, saray duvarlarından sekiz yüz metreden az bir mesafede, güneydeki gölde bulunan küçük yuvarlak bir adaya inişe geçen diğer ejderhaları takip etti. Göle uzanan beyaz, geniş mermer bir iskeleye indiler. Görünürde hiç kayık olmadığından, anlaşılan sadece ejderhaların kullanımı için yapılmıştı.

İskele muazzam bir girişle son buluyordu; bir bina olarak adlandırılmak için çok dar olmasına karşın, bir duvardan fazlası olan en küçük iki tanesi Temeraire'in başından kat kat daha yüksek ve yan yana ondan dört tanenin yürüyebileceği kadar, ortadakiyse daha da geniş, üç kare kemeri olan kırmızı bir yapı. Her iki tarafta da, Temeraire'e çok benzeyen ama yeleleri olmayan, bir tanesi siyah ve diğeri lacivert iki tane devasa İmparatorluk Ejderi hazır olda duruyordu ve onların yanında uzun bir sıra asker vardı; parlak çelik başlıklı, uzun mızraklı ve mavi cüppeli piyadeler.

İki taşıyıcı ejderha küçük kemerlerden geçerken, Lien ortadan geçti, ama sarı çizgili ejderha yerlere kadar eğilip selam vererek Temeraire'in onun peşinden girmesini engelledi ve orta kemeri göstererek özür diler tonda bir şeyler söyledi. Temeraire kısaca yanıt verdi ve yelesi bariz bir hoşsuzlukla sertçe geriye yatmış biçimde, bir kesinlik havasıyla kalçalarının üstüne oturdu. "Ne oldu?" diye sordu Laurence sessizce; kemerin diğer tarafındaki avluda toplanmış çok sayıda insan ve ejderhayı görebiliyordu ve açıkça bir tören hazırlığı vardı.

"Aşağı inip küçük kemerlerin birinden geçmeni, benim de büyük kemerden geçmemi istiyorlar," dedi Temeraire. "Ama seni indirmeyeceğim. Zaten çok aptalca. Üç kapı da aynı yere çıkıyor."

Laurence bu konuda çaresizce Hammond'ın ya da herhangi birinin tavsiyesini istiyordu. Çizgili ejderha ve binicisi, Temeraire'in inatçılığına aynı derecede şaşırmıştı ve Laurence kendini neredeyse aynı şaşkın ifadeyle, diğer adama ve avluda toplanmış gruba bakarken buldu. Kemerdeki ejderhalar ve askerler heykel kadar hareketsiz duruyordu, ama dakikalar geçerken diğer tarafta toplananlar bir şeylerin yolunda gitmediğini fark

etmeye başlamıştı. Zengin süslemeli mavi bir cüppe giyen bir adam yan koridordan aceleyle gelip çizgili ejderha ve binicisiyle konuştu; ardından göz ucuyla Laurence ve Temeraire'e baktı ve diğer tarafa seğirtti.

Kemerlerden yankılanan mırıltılı bir konuşma başladı, ardından aniden kesildi; uzak uçtaki insanlar ayrıldı ve bir ejderha kemerden geçerek onlara doğru geldi. Temeraire'inkine çok benzeyen parlak siyah derisi, aynı lacivert gözleri ve kanat benekleri ve parlak kırmızı yivli boynuzlarının arasında gerili yarı saydam, siyah, büyük, dik bir yelesi olan bir Semavi'ydi. Ejderha önlerinde durdu ve boğuk, tınılı bir sesle konuştu. Laurence Temeraire'in ilk önce kasıldığını, ardından yelesinin yavaşça dikilerek titrediğini hissetti. Temeraire kısık bir sesle ve kararsızca, "Laurence, annemle tanış," dedi.

13. Bölüm

LAURENCE, ORTA KAPIDAN geçişin sadece İmparatorluk ailesi ile İmparatorluk Ejderlerine ve Semavilere ayrılmış olduğunu, bu nedenle onun geçmesine izin vermediklerini Hammond'dan daha sonra öğrendi. Qian, Temeraire'i kapının üstünden geçirip avluya indirerek kördüğümü çözmüştü.

Gelenek yerini bulunca, hepsi, hazır bekleyen iki masanın olduğu ejderha pavyonlarının en büyüğünde verilen devasa bir ziyafete götürüldü. Qian ilk masanın başına oturdu, Temeraire soluna ve Yongxing ile Lien de sağına. Laurence, karşısında Hammond ve birkaç sandalyeyle masanın uzak ucuna doğru yönlendirildi; geri kalan İngiliz grubu ikinci masaya yerleştirildi. Laurence itiraz etmenin akıllıca olmadığını düşünüyordu; ayrı odalarda bile değillerdi ve sonuçta Temeraire'in dikkati şu anda tamamen başka taraftaydı. Kendine hiç uymayan bir tavırla, neredeyse ürkek ve sinmiş bir havayla annesiyle konuşuyordu; annesi ondan daha iriydi ve pullarının hafif yarı saydamlığı, son derece ağırbaşlı tavırları gibi yaşının büyüklüğünü gösteriyordu. Koşum takmıyordu, ama yelesi, dikenlerine tutturulmuş muazzam sarı topazlarla süslenmişti ve yine topaz ve büyük incilerle süslenmiş telkâri altından bir kolyesi vardı.

Ejderhaların önüne, her birinde boynuzları alınmamış bütün bir kızarmış geyik olan kocaman pirinç tabaklar yerleştirildi; üzerilerine, insana hiç de nahoş gelmeyen güzel bir koku yaratarak sarımsak dişleri saplanmış portakallar yerleştirilmişti ve karınları, kabuklu yemiş ve son derece parlak kırmızı orman meyvelerinin bir karışımıyla doldurulmuştu. İnsanlara ardı ardına, daha küçük olmalarına karşın aynı derecede gösterişli sekiz tabak servis edildi. Yolculuğun iç karartıcı yemeklerinden sonra, son derece egzotik yemekler bile oldukça hoş gelmişti yine de.

Laurence anlayabildiği kadarıyla ortalıkta çevirmen olmadığı için, oturtulduğu yerde kendisiyle konuşacak kimse olmadığını düşündü; tabii Hammond'a bağırmaya çalışmadığı sürece. Sol tarafında, önünde incimsi beyaz bir mücevheri olan bir şapka takan ve yüzündeki kırışıklık bolluğuna karşın, çoğunluğu siyah olan atkuyruğu saçının üzerinden sarkan bir tavus kuşu tüyü olan çok yaşlı bir mandarin oturuyordu. Laurence'la konuşmaya bile çalışmadan, azimle yiyip içiyordu. Diğer tarafında oturan kişi eğilip adamın kulağına bağırdığında, Laurence adamın İngilizce konuşamamasının yanı sıra, çok ağır işittiğini fark etti.

Sessizce otururken, çok geçmeden diğer tarafından ağır Fransız aksanıyla İngilizce konuşulmasına afalladı: "Umarım rahat bir yolculuk geçirmişsinizdir," dedi gülümseyen, neşeli bir ses. Bu, Avrupa kıyafetleri yerine Çin tarzında uzun bir cüppe giymiş Fransız Büyükelçi'ydi. Kıyafetleri ve siyah saçları Laurence için onu grubun geri kalanından bir bakışta ayırmasını imkânsız hale getirmişti.

"Ülkelerimizin içinde bulunduğu duruma karşın, sohbet etmemize karşı çıkmayacağınızı umuyorum," diye devam etti De Guignes. "Gayriresmî bir tanışıklık iddia edebilirim; yeğenim, hayatını bağışlayıcılığınıza borçlu olduğunu söyledi."

"Affedersiniz, bayım ama ne dediğinize dair en ufak bir fikrim yok," dedi Laurence şaşırarak. "Yeğeniniz mi?"

"Jean-Claude De Guignes; Hava Kuvvetleri'mizde teğmendir," dedi Büyükelçi, gülümsemeye devam ederken başını eğip selam vererek. "Onunla bu kasım Kanal'da, size bordalama girişiminde bulunduğunda çarpışmışsınız."

"Yüce Tanrım," dedi Laurence, konvoy harekâtında son derece gayretli bir şekilde çarpışan genç teğmeni az da olsa hatırlıyordu ve içtenlikle De Guignes'in elini sıktı. "Hatırlıyorum; sıra dışı bir cesaret göstermişti. İyileştiğini duyduğuma çok sevineceğim."

"Ah, evet, mektubunda hastaneden her an taburcu olmayı beklediğini yazmış; hapsi boylamak için elbette, ama bu mezara girmekten iyidir," dedi De Guignes, alelade bir omuz silkmeyle. "Buraya gönderildiğimi bildiği için bana sizin ilginç yolculuğunuzu yazmış; mektubu geldiğinden beri cömertliğinize hayranlığımı ifade etme umuduyla sizi bir aydır sabırsızlıkla bekliyordum."

Bu memnuniyet verici başlangıçtan sonra, tarafsız konularda biraz daha sohbet ettiler: Çin iklimi, yemekler ve ejderhaların şaşırtıcı sayısı. Laurence, Doğu topraklarındaki Batılılar olarak adama yakınlık duymadan edemedi ve De Guignes'in kendisi bir asker olmamasına karşın, Fransız Hava Kuvvetleri'ne olan aşinalığı, onu halden anlayan bir yemek arkadaşı yapıyordu. Ziyafetin sonunda dışarı birlikte çıktılar. Konukların çoğu, daha önce şehirde görmüş oldukları şekilde, avludaki ejderhaya binip ayrıldı.

"Bu zekice bir taşıma yöntemi, değil mi?" dedi De Guignes ve ilgiyle izleyen Laurence tüm içtenliğiyle katıldı. Artık çoğunlukla mavi tür olarak düşündüğü ejderhalar, sırtlarında pek çok

ipek kayış bulunan hafif koşumlar takıyordu ve o kayışlara bağlı sayısız geniş ipek şerit ilmik vardı. Yolcular en üstteki boş ilmiğe çıkıyor ve kollarının altından geçirip oturuyordu; bu şekilde ana koşuma tutunarak, ejderha düz uçtuğu sürece dengelerini sağlayabiliyorlardı.

İçeriden çıkan Hammond onları görünce gözleri ardına kadar açıldı ve seğirterek yanlarına geldi; De Guignes'le birbirlerine gülümsediler ve büyük bir samimiyetle konuştular. Fransız izin isteyip iki tane Çinli mandarinle birlikte ayrılır ayrılmaz Hammond, Laurence'a döndü ve gayet yüzsüz bir tavırla konuşmalarının tamamını anlatmasını istedi.

"Bizi bir aydır bekliyormuş!" Hammond bu bilgi karşısında dehşete düşmüştü ve açıkça hakaret içeren herhangi bir şey söylemeden, De Guignes'i dış görünüşüne bakarak değerlendirdiği için Laurence'ın bir aptal olduğunu düşündüğünü ima etmeyi başardı. "O süre içerisinde bize karşı hangi fesatlıklar üzerinde çalıştığını yalnızca Tanrı bilir; lütfen onunla tek başınızayken konuşmayın."

Laurence bunu çok istemesine karşın, söylenenlere yanıt vermeden Temeraire'in yanına gitti. Qian havalanmadan önce burnuyla dürterek Temeraire'den şefkatle ayrıldı; ince ve zarif hatları karanlığın içinde çabucak kayboldu ve Temeraire arkasından özlem dolu bir bakış atarak onu izledi.

Bir uzlaşma göstergesi olarak, birkaç tane geniş ve zarif ejderha pavyonu ile insanların kullanımı için tasarlanan binalarla birleştirilmiş, İmparator'un mülkü olan adada kalmalarına karar verilmişti. Laurence ve grubunun, geniş bir avluya bakan pavyonların en büyüğünün bitişiğinde kalmasına izin verilmişti. Güzel ve geniş bir binaydı, ama üst katta ihtiyaçlarını büyük ölçüde aşan çok sayıda hizmetkâr kalıyordu. Hizmetkârların ne-

redeyse ayakaltında olacak kadar evin her tarafına yayıldığını gören Laurence, aynı zamanda casus ve muhafız olduklarından şüphelenmeye başladı.

Uykusu ağırdı, ama uyanık olup olmadıklarını anlamak için içeri göz atan hizmetkârlar yüzünden şafaktan önce uyandı. On dakika içindeki dördüncü girişimden sonra, Laurence başı hâlâ dün gecenin su gibi akan şaraplarından ağrıyarak sinirli bir şekilde kalktı. Lavabo isteğini anlatmakta pek başarılı olamamıştı ve sonunda avluya çıkıp elini yüzünü oradaki gölde yıkamak zorunda kaldı. Duvarda, alt pervazının neredeyse yere yapışık olduğu, çapı kendi boyundan biraz daha az olan kocaman, dairesel bir pencere olduğu için bu hiç zor olmamıştı.

Temeraire uzak uçta kuyruğu düz, yüzükoyun uzanmış, derin uykuda, rahatça yatıyor ve rüya görürken ara sıra hafif, mutlu homurtular çıkarıyordu. Döşeme taşlarının altından, onları ısıtmak için olduğu çok açık olan bambu borularından bir sistem çıkıyordu ve bunlar göle sıcak su bulutları olarak dökülüyordu; bu yüzden Laurence beklediğinden daha rahat yıkanabilmişti. Hizmetkârlar gözle görülebilir bir sabırsızlıkla etrafında dolaşıp duruyordu ve yıkanmak için beline kadar soyununca oldukça utanmış göründüler. Sonunda içeri girdiğinde, Çin kıyafetleri giymesi için ona baskı yaptılar: Neredeyse hepsinin giydiği yumuşak pantolon ve sert yakalı elbise. Bir süre direndi, ama kendi kıyafetlerine şöyle bir göz atınca yolculuktan dolayı ne yazık ki kırışmış olduklarını gördü; alışık olmasa bile yerel kıyafetler en azından düzgündü ve ceket ya da fular olmadan kendini rahatsız hissediyor olmasına karşın, fiziksel olarak hiç de rahatsız değillerdi.

Bir görevli onlarla kahvaltı etmeye gelmişti ve çoktan masada onları bekliyordu; bu da açıkça hizmetkârların neden acele

ettiğini gösteriyordu. Laurence adı Zhao Wei olan yabancıya oldukça kısa bir hareketle başını eğerek selam verdi ve çokça çay içerken sohbeti Hammond'ın yürütmesine izin verdi. Çay güzel kokulu ve sertti, ama görünürlerde süt fincanı yoktu ve hizmetkârlar bu isteği dillerine çevrilince ona sadece boş boş baktılar.

"Majesteleri ziyaretiniz süresince burada kalabileceğinize dair cömertliğini bildirdi," diyordu Zhao Wei; İngilizcesi kesinlikle kibar değildi, ama anlaşılabilirdi. Oldukça ciddi ve sıkıntılı görünüyor ve dudağının hafif yukarı kıvrık kenarındaki küçümseme ifadesiyle Laurence'ın hâlâ beceriksizce kullandığı çubuklara bakıyordu. "Avluda istediğiniz gibi yürüyebilirsiniz, ama resmî bir talep olmadan ve izin almadan konuttan ayrılamazsınız."

"Bayım, çok minnettarız, ama gün içerisinde istediğimiz gibi hareket etmemize izin verilmediği takdirde, bu evin büyüklüğünün ihtiyaçlarımıza uygun olmadığının farkında olmalısınız," dedi Hammond. "Dün gece sadece Yüzbaşı Laurence ile benim kendimize ait odamız vardı ve onlar da küçük ve statümüze yakışmazken, yurttaşlarımızın geri kalanı aynı odayı paylaşıp son derece sıkışık bir halde yattı."

Laurence böyle bir yetersizlik fark etmemişti ve hareketlerinin kısıtlanma çabalarının ve Hammond'ın daha fazla yer için yaptığı pazarlığın biraz saçma olduğunu düşündü; çünkü konuşmalarından, bütün adanın Temeraire'e ayrıldığı ortaya çıkmıştı. Kompleks rahatlıkla bir düzine ejderhayı barındırabilirdi ve Laurence'ın mürettebatından herkesin tek başına kalmasını sağlayacak yeterince yer vardı. Konutlarının kesinlikle tamire ihtiyacı yoktu, rahattı ve son yedi aydır yolculuk ettikleri gemideki kamaralarından çok daha genişti. Adada özgürce dolaşmalarının önlenmesi kadar, fazladan yer istemek için de en ufak bir sebep

göremiyordu. Ama Hammond ve Zhao Wei ölçülü bir ciddiyet ve kibarlıkla konuyu görüşmeye devam etti.

Sonunda, Zhao Wei kıyıya ya da rıhtımlara gitmedikleri ve muhafızların devriyelerine karışmadıkları sürece, hizmetkârlar eşliğinde adanın etrafında yürümelerine razı oldu. Hammond tatmin olduğunu söyledi. Zhao Wei çayını yudumladı ve ardından ekledi. "Elbette Majesteleri, Lung Tien Xiang'ın şehri görmesini istiyor. Yemeğini yedikten sonra tur için ona rehberlik edeceğim."

"Eminim Temeraire ve Yüzbaşı Laurence bunu çok aydınlatıcı bulacaktır," dedi Hammond hemen, Laurence nefes bile alamadan. "Aslında, bayım, Yüzbaşı Laurence için yerel kıyafetler hazırlatmanız çok büyük incelik; böylece aşırı merak yüzünden sıkıntı çekmeyecektir."

Zhao Wei fark etmediğini belli eden bir yüz ifadesiyle ancak şimdi Laurence'ın kıyafetlerine dikkat ediyordu. Sadece, "Umarım kısa bir sürede yola çıkmaya hazır olursunuz, Yüzbaşı," dedi başını hafifçe öne eğerek.

"Peki şehirde yürüyebilecek miyiz?" diye sordu çok heyecanlı olan Temeraire, kahvaltısından sonra sabunlu suyla fırçalanması için pençelerini ileri uzatıp tırnaklarını tek tek açarak bol suyla durulanırken. Dişleri bile aynı muameleyi gördü. Genç bir hizmetçi eğilmiş, arkadaki dişlerini fırçalıyordu.

"Elbette," dedi Zhao Wei, soru karşısında samimi bir şaşkınlık göstererek.

"Şehir sınırları içinde bir tane varsa, buradaki ejderhaların eğitim alanlarını görebilirsiniz," dedi Hammond; onlara dışarı kadar eşlik etmişti. "Bunu ilginç bulacağına eminim, Temeraire."

"Ah, evet," dedi Temeraire. Yelesi şimdiden dikilmiş ve hafifçe titriyordu.

Hammond, Laurence'a anlamlı bir bakış attı, ama Laurence bakışı görmezden gelmeyi tercih etti; casusçuluk oynamaya ya da –manzara ne kadar ilgi çekici olursa olsun– turu uzatmaya pek gönlü yoktu. "Hazır mısın, Temeraire?" diye sordu.

Küçük gölün sakinliğine karşın Temeraire'in ağırlığı altında kararsızca yalpalayan süslü ama kullanışsız bir mavnayla kıyıya götürüldüler; Laurence yekeye yakın durdu ve sert ve tenkit eden gözlerle beceriksiz kılavuzu izledi; yekeyi adamdan almak çok hoşuna giderdi. Kıyıya olan kısa mesafeyi kat etmek, olması gerekenin iki katı sürmüştü. Adadaki devriyelerden alınan çok sayıda silahlı muhafız turda onlara eşlik edecekti. Çoğu, yolu açmak için caddenin ilerisine yayılmıştı; ama on tanesi uzaklaşmaması için onu bir insan duvarıyla çevreleme girişimiyle, herhangi bir formasyon olmaksızın birbirlerini itip kakarak Laurence'ın dibinden ayrılmıyordu.

Zhao Wei onları, bu seferki güçlendirilmiş bir duvara yerleştirilmiş ve çok geniş bir bulvara çıkan başka bir süslü kırmızısarı kemerden geçirdi. Özel imparatorluk üniformaları içindeki birkaç muhafız ve donanımları içindeki iki ejderha geçitte nöbet tutuyordu; bir tanesi artık aşina oldukları kırmızılardan, diğeriyse kırmızı benekli parlak yeşildi. İkisi de kadın olan yüzbaşıları sıcak yüzünden kapitone yeleklerini çıkarmış, bir tentenin altında oturmuş, çaylarını yudumluyordu.

"Kadın yüzbaşılarınızın da olduğunu görüyorum," dedi Laurence, Zhao Wei'ye. "Özel türlerle görev yapıyorlar, değil mi?"

"Kadınlar orduya katılan ejderhalara refakat eder," dedi Zhao Wei. "Doğal olarak, daha alt türler bu tür bir işi tercih ediyor. Şuradaki, yeşil olan, Zümrüt Cam'dır. Çok tembeldirler ve sınavları geçebilmek için biraz kalın kafalıdırlar. Kırmızı Çiçek türü de savaşmayı çok sever, bu yüzden başka hiçbir işe yaramazlar."

"Hava kuvvetlerinizde sadece kadınların mı görev yaptığını söylemeye çalışıyorsunuz?" diye sordu Laurence yanlış anladığından emin olarak, ama Zhao Wei sadece onaylayarak başını salladı. "Ama bunu gerektirecek ne gibi bir sebep olabilir; kadınlardan kara ya da deniz kuvvetlerinizde görev yapmalarını istemiyorsunuzdur herhalde?" diye itiraz etti Laurence.

Dehşete düştüğü açıktı ve muhtemelen ulusunun sıra dışı uygulamasını savunma ihtiyacı hisseden Zhao Wei, bunun temelini oluşturan efsaneyi anlatmaya başladı. Ayrıntılar elbette abartılmıştı; bir kız, babasının yerine savaşmak için güya kendini bir erkek olarak göstermiş, ordudaki bir ejderhaya refakatçi olmuş ve büyük bir savaş kazanarak imparatorluğu kurtarmış; sonuçta zamanın imparatoru kızların ejderhalarla görev yapmasının uygun olduğunu ilan etmişti.

Ama bu renkli abartı bir yana, görünüşe göre ulusun gelenekleri doğru şekilde tanımlanmıştı; zorunlu askerliğin olduğu zamanlarda, her ailenin reisinin bir kere görev yapması ya da kendi yerine bir çocuğunu göndermesi gerekiyordu. Kızlar erkeklerden daha az değerli görüldüğünden ve kotayı olabildiğince doldurmak için kızları göndermeyi tercih etmişlerdi. Sadece hava kuvvetlerinde görev yapabilecekleri için, bu kola egemen olmuşlardı, ta ki zoraki olan şey sonunda ayrıcalıklı hale gelene kadar.

Geleneksel şiirsel uyarlamasının ezberden okunmasıyla birlikte efsanenin anlatılması sırasında –Laurence çeviride pek çok güzelliğin kaybolduğundan şüpheleniyordu– kapıdan geçmiş ve bulvarda yolun yanındaki gri bayraklarla donatılmış, çocuklar ve ejderciklerle dolu geniş bir meydana doğru epey bir yol almışlardı. Çocuklar önde yere bağdaş kurarak oturmuş, ejderciklerin arkada düzgünce kıvrılmıştı ve hep birlikte garip çocuksu bir

ses ve daha çınlamalı ejderha tonlarının karışımıyla, önlerindeki bir kürsüde duran ve büyük bir kitaptan yüksek sesle okuyan ve öğrencilere her satırdan sonra tekrar etmelerini işaret eden bir insan öğretmenin söylediklerini tekrar ediyorlardı.

Zhao Wei elini sallayarak onları gösterdi. "Okullarımızı görmek istemiştiniz. Bu yeni bir sınıf elbette; *Seçmeler*'i[8] öğrenmeye yeni başladılar."

Laurence ejderhaların öğrenim görmesi ve sınava sokulması fikrine içten içe şaşırmıştı. "Eşleşmiş gibi durmuyorlar," dedi grubu inceleyerek.

Zhao Wei boş boş ona bakınca Laurence açıklamak zorunda kaldı. "Çocuklar kendi ejdercikleriyle oturmuyor ve onlar için çok genç gözüküyorlar demek istiyorum."

"Ah, o ejdercikler refakatçi seçmek için daha çok küçük," dedi Zhao Wei. "Sadece birkaç haftalıklar. On beş aylık olduklarında seçmeye hazır olacaklar ve seçecekleri çocuklar da daha büyük olacak."

Laurence şaşırarak durdu ve ejderciklere bir kez daha bakmak için döndü; yabani olmalarını ve yabana kaçmalarını önlemek için ejderhaların yumurtadan çıkar çıkmaz evcilleştirilmeleri gerektiğini duymuştu sürekli, ama bu, Çinli örneğiyle açıkça çelişiyor gibi görünüyordu. Temeraire, "Çok zor olmalı," dedi. "Yumurtadan çıktığımda Laurence'sız olmaktan hiç hoşlanmazdım." Başını eğerek burnuyla Laurence'ı dürttü. "Ayrıca yumurtadan ilk çıktığında kendi başına avlanmak çok yorucu olurdu; hep açtım," diye ekledi, daha sıradan bir şekilde.

"Ejdercikler elbette kendi başlarına avlanmıyor," dedi Zhao Wei. "Öğrenim görmeleri gerekiyor. Yumurtalarla ilgilenip genç-

8 Konfüçyüs'ün *Seçmeler*'i kastediliyor. (yay. n.)

leri besleyen ejderhalar var. Bunu bir insanın yapmasından çok daha iyi. Yoksa ejdercik, ona bakan kişinin karakterini ve ahlakını doğru düzgün yargılayacak duruma gelmeden, elinde olmadan o kişiye bağlanır."

Bu gerçekten de anlamlı bir göndermeydi ve Laurence soğuk soğuk yanıtladı. "O insanların nasıl seçileceğiyle ilgili bir düzenlemeniz yoksa, sanırım bu bir sorun olabilir. Elbette bizde, o kişinin bir ejderciğe sunulmaya layık olarak düşünülebilmesi için Hava Kuvvetleri'nde yıllarca görev yapmış olması gerekir. Böyle bir durumun, sizin beğenmediğiniz erken bağlanmanın her iki taraf için de denenmeye değer, uzun süreli, daha derin bir sevginin temelini oluşturabileceğini düşünüyorum."

Şehre doğru devam ettiler. Artık etraflarını havadakinden daha sıradan bir bakış açısından görüyorlardı. Laurence sanki ejderhalar düşünülerek tasarlanmış caddelerin genişliğiyle yeniden şaşkına dönmüştü. Tahminine göre, burada yaşayan insanların sayısı neredeyse eşit olmasına karşın, şehre Londra'dan tamamen farklı bir ferahlık hissi vermişlerdi. Temeraire burada, ona bakakalınmasından çok, kendisi etrafa bakakalmıştı; başkentin nüfusu açıkça daha asil türlerin varlığına alışıktı ve daha önce bir şehirde hiç bulunmadığı için aynı anda üç yöne de bakmaya çalışırken başı neredeyse etrafında bir tur atacak şekilde dönmüştü.

Muhafızlar, resmî görevdeki mandarinleri taşıyan yeşil tahtırevanların yolunun üstündeki sıradan yolcuları kabaca kenara itiyordu. Geniş bir yol boyunca kırmızı ve altın sarısı göz alıcı bir düğün alayı, müzisyenler ve çatırdayan havai fişekler eşliğinde bağırıp alkış tutarak ilerliyordu ve gelin, kumaşla süslenmiş bir sandalyede saklanmıştı; gösterişli alaydan anlaşıldığı kadarıyla zengin bir eşti. Ara sıra, ejderhaların varlığına alışmış, toynakları

taşlarda takırdayan katırlar yükleri altında ağır ağır ilerliyordu, ama Laurence ana bulvarlarda hiç at ya da at arabası görmemişti; muhtemelen bu kadar çok ejderhanın varlığını kaldırmak üzere eğitilemiyorlardı. Hava oldukça farklı kokuyordu; Londra'daki kaçınılmaz at sidiği ve dışkısının ağır, ekşi kokusundan eser yoktu. Onun yerine, rüzgâr kuzeydoğudan estikçe daha belirgin olan ejderha pisliğinin hafif kükürtlü kokusu vardı; Laurence şehrin o bölümünde büyük lağım çukurları olduğunu tahmin etti.

Ve her yerde, her yerde ejderhalar vardı; en yaygın olan mavi renkliler hemen hemen her çeşit işi yapıyordu. Laurence ayrıca diğerleri yük taşırken, giydikleri koşumlarla insanları taşıdıklarını gördü, ama mandarin mücevherleri gibi farklı renklerde çeşitli gerdanlıklar takan, oldukça çok sayıda ejderha da daha önemli işler için yalnız yolculuk ediyordu. Zhao Wei bunların rütbeyi gösterdiğini ve ejderhaların devlet memurluğunun son derece süslü üyeleri olduğunu doğruladı. "Shen-lung'lar insanlar gibidir, bazıları zeki, bazıları tembel," dedi ve Laurence'ın aşırı derecede ilgilendiğini görerek ekledi. "Pek çok üstün tür onların en iyilerinden türemiştir ve en zekileri bir İmparatorluk Ejderi'yle çiftleşme onuruna bile sahip olabilir." Bazıları refakatçiyle bazıları tek başına pek çok işle ilgilenen, düzinelerce başka tür de görülebiliyordu. Bir seferinde karşı yönden gelen iki tane İmparatorluk Ejderi yanlarından geçerken başlarını kibarca eğerek Temeraire'e selam verdi; Temeraire'in açgözlülükle yan yan baktığı, altın zincirlere sarılmış ve bağlanmış, her taraflarına küçük inciler dikilmiş çok şık kırmızı ipek atkılar takıyorlardı.

Kısa bir süre sonra çarşı bölgesine geldiler. Dükkânlar oyma ve yaldızlarla cömertçe süslenmişti ve malla doluydu. Bazıları Laurence'ın Londra'da gördüklerinden daha iyi kalitede, parlak renklerde ve desenlerde ipekler; hem kalınlık, hem de boya yo-

ğunluğu olarak farklı kalitelerde büyük çileler ve mavi kumaş topları ve makaraları. Ve Laurence'ın özellikle ilgisini çeken porselenler; babasının aksine sanatın uzmanı değildi, ama mavi-beyaz tasarımlardaki işçilik, ithal edildiğini gördüğü tabaklardan üstün gibi görünüyordu ve özellikle renkli tabaklar harikaydı.

"Temeraire, altın kabul edip etmeyeceğini sorar mısın?" diye sordu. Temeraire ilgiyle dükkânın içine göz atarken, tüccar endişeyle kapının girişindeki korkutucu büyüklükte kafasına bakıyordu; bu en azından Çin'de bile ejderhaların hoş karşılanmadığı bazı yerler olduğunu gösteriyordu. Tüccar kuşkulu görünüyordu ve Zhao Wei'ye birtakım sorular sorduktan sonra en azından bir yarım gine alıp kontrol etmeye razı oldu. Masada diklemesine hafifçe tıklattı ve ardından arkadaki bir odadan oğlunu çağırdı; kendisinin birkaç dişi olduğundan, ısırması için daha genç birine ihtiyacı vardı. Arka odadan bir kadın gürültüye başını uzatıp baktı ve yüksek sesle azarlanmasına karşın, hiç etkilenmeyerek, tatmin oluncaya kadar Laurence'a bakmaktan geri durmadı. Tekrar geri çekildi, ama arka odadan tiz sesi gelmeye devam ettiği için o da pazarlığın bir parçası oldu.

Tüccar sonunda tatmin olmuş göründü, ama Laurence incelemekte olduğu vazoyu alınca, adam hemen ileri atladı ve bir sözcük yağmuruyla vazoyu elinden kaptı; Laurence'a beklemesini işaret ederek arka odaya gitti. "Vazonun o kadar etmediğini söylüyor," dedi Temeraire.

"Ama ona sadece yarım sterlin verdim," diye itiraz etti Laurence. Adam elinde koyu, neredeyse ışıldayan, kırmızı, tepesi incelikle saf beyaza boyanmış ve neredeyse ayna parlaklığında verniklenmiş çok daha büyük bir vazoyla geri geldi. Vazoyu masaya koydu ve hepsi hayranlıkla vazoya baktı; Zhao Wei bile bir onay mırıltısını engelleyemedi ve Temeraire, "Ah, bu çok güzel," dedi.

Laurence zor da olsa satıcının eline birkaç gine daha sıkıştırdı ve hâlâ kendini suçlu hissederek pek çok koruyucu pamuk bezle sarmalanmış vazoyu aldı; daha önce hiç böyle harika bir parça görmemişti ve şimdiden uzun yolculuğu sağ salim atlatamayacağından endişeleniyordu. Bu başarıyla cesaretlenerek başka şeyler de almaya başladı. İpek, porselenler ve ardından da küçük yeşim bir kolye aldı. Yüzündeki hor görme ifadesi yerini gittikçe alışveriş seferinin hevesine bırakan Zhao Wei, ona kolyenin üzerindeki efsanevi kadın ejderha-asker hakkındaki şiirin başlangıcı olan sembolleri açıkladı. Anlaşılan bu, böyle bir kariyer edinmesi için genelde bir kıza alınan bir iyi şans simgesiydi. Laurence, Jane Roland'ın bunu oldukça beğeneceğini düşündü ve büyüyen yığına ekledi; çok geçmeden Zhao Wei çeşitli paketleri taşıması için askerlerinden birkaçını görevlendirmek zorunda kaldı; araba atları gibi üzerlerine yük binince artık Laurence'ın potansiyel kaçışından endişeleniyor gibi görünmüyorlardı.

Pek çok eşyanın fiyatı genelde Laurence'ın alışık olduğundan çok daha ucuzdu; nakliye ücreti çok daha fazla tutacaktı muhtemelen. Aslında Macao'daki şirket temsilcilerinin, devlet görevinin tepesindeki yerel mandarinlerin açgözlülüğü ve istedikleri rüşvetler hakkındaki konuşmalarını duyduktan sonra bu bir sürpriz olmamıştı. Ama farklılık o kadar yüksekti ki Laurence haraç miktarı tahminlerini önemli ölçüde değiştirmek zorunda kaldı. "Çok yazık," dedi Temeraire'e, bulvarın sonuna geldiklerinde. "Keşke daha fazla ticaret yapılmasına izin verilseydi. O zaman bu tüccarlar ve zanaatkârlar çok daha iyi bir yaşam sürerdi; Kanton aracılığıyla gönderdikleri mallar oradaki mandarinlerin izin verdiği kadar. Burada mal satabildikleri sürece uğraşmak bile istemiyorlardır, bu yüzden bize sadece pazarlarının süprüntüleri geliyor."

"Belki de en güzel parçaları o kadar uzağa satmak istemiyorlardır. Bu çok hoş bir koku," dedi Temeraire, dar bir hendek ve alçak taş bir duvar tarafından çevrelenen başka bir bölgeye giden küçük bir köprüden geçerlerken. Caddenin her iki tarafında, üstlerinde metal mızraklara saplanmış ve terleyen, yarı çıplak adamlar tarafından büyük süngerlerle yağ sürülen hayvanların pişirildiği, dumanı tüten kömürlerle dolu sığ kanallar vardı. Öküzler, domuzlar, koyunlar, geyikler, atlar ve daha küçük, pek tanınamayan hayvanlar; Laurence çok dikkatli bakmamıştı. Soslar damlıyor ve sürüklenen hoş kokulu duman bulutları kaldırarak taşların üzerinde cızırdıyordu. Burada, müşterilerin büyük kısmını oluşturan ejderhaların arasından çeviklikle sıyrılarak, sadece az sayıda insan alışveriş yapıyordu.

Temeraire bu sabah iyi yemişti: İki tane genç geyik, çeşni olarak da birkaç tane doldurulmuş ördek. Yemek istemedi, ama küçük mor bir ejderha şişe geçirilmiş kızarmış yavru domuzları yerken biraz arzuyla baktı. Daha küçük bir sokağın ilerisinde Laurence, derisinde, taktığı ipek taşıma-koşumundan kaynaklanan yara izleri olan, yorgun görünüşlü, mavi bir ejderhanın üzgün bir şekilde, çok güzel kızarmış bir inekten vazgeçip onun yerine kenara atılmış, oldukça yanmış bir koyunu istediğini gördü. Koyunu bir köşeye götürdü ve çok yavaşça yemeye başladı; sakatatlara ya da kemiklere bile dudak bükmedi.

Ejderhaların kendi ekmeklerini kazanmalarını beklerseniz, diğerlerinden daha şanssız olacak bazılarının olması kaçınılmazdı, ama Laurence birinin aç yattığını görmenin suç olduğunu hissediyordu; özellikle konutlarında ve başka yerlerde bu kadar aşırı savurganlık varken. Temeraire fark etmemişti, bakışları sergideydi. Onları geniş bulvarda başladıkları yere götüren başka küçük bir köprüyle bölgeden ayrıldılar. Temeraire tatminle uzun bir iç çekerek kokuyu burun deliklerinden yavaşça bıraktı.

Laurence sessizleşmişti; bu manzara etraflarındaki tüm yeniliklerle büyülenmesini ve bu boyutlardaki yabancı bir başkente özgü doğal ilgisini yok etmiş ve onu ejderhalara yapılan muameledeki çelişkiyi kaçınılmaz olarak fark etmeye zorlamıştı. Şehir sokakları garip bir rastlantı ya da zevk meselesi olarak ya da sundukları daha fazla ihtişamla bile Londra'dakinden geniş değildi, ama açıkça ejderhaların insanlarla tam bir uyum içinde yaşayabilmesi için tasarlanmıştı ve bu tasarım her iki tarafın yararına olacak şekilde başarılmıştı; bunu inkâr edemezdi.

Yemek vakti gelip çatmıştı ve Zhao Wei rotalarını adaya doğru çevirdi; çarşı bölgesini arkalarında bıraktıklarında Temeraire de sessizleşmişti ve kemere ulaşana kadar sessizce yürüdüler; orada durarak omzunun üstünden, hareketliliği azalan şehre baktı. Zhao Wei bakışı yakaladı ve ona Çince bir şeyler söyledi. "Çok güzel," diye karşılık verdi Temeraire ve ekledi, "ama kıyaslama yapamam; Londra'da ya da Dover'da yürümedim hiç."

Avlunun dışında Zhao Wei'yle kısaca vedalaştılar ve birlikte içeri girdiler. Laurence yavaşça tahta bir banka otururken, Temeraire kuyruğunun ucu heyecanla ileri geri sallanarak huzursuzca ileri geri yürümeye başladı. "Bu hiç de doğru değil," diye patladı sonunda. "Laurence, istediğimiz her yere gittik; sokaklardaydım ve dükkânlarda; kimse kaçmadı ya da dehşete düşmedi. Ne güneyde, ne burada."

"Senden özür dilemeliyim," dedi Laurence sessizce. "Yanıldığımı itiraf etmeliyim; anlaşılan insanlar alışabiliyormuş. Etrafta bu kadar çok ejderha olduğu için buradaki insanlar onlarla iç içe büyümüş ve korkularını yenmiş. Ama seni temin ederim, sana bile bile yalan söylemedim; aynısı İngiltere için geçerli değil. Bu bir alışma meselesi olmalı."

"Eğer alışkanlık insanları korkmaktan alıkoyuyorsa, neden

korkmaya devam etmeleri için bizi hâlâ ayrı tuttuklarını anlamıyorum," dedi Temeraire.

Laurence buna yanıt veremedi ve denemedi de. Biraz yemek yemek için odasına çekildi. Laurence tek başına oturup yemeğini isteksizce didiklerken, Temeraire düşünceli, huzursuz bir kıvrım şeklini alarak, alışılmış öğleden sonra uykusuna yattı. Hammond ne gördüklerini sormak için geldi; Laurence ona elinden geldiğince kısa yanıtlar verdi, canının sıkkınlığını saklayamadı ve kısa bir süre sonra Hammond oldukça kırmızı ve dudakları birbirine sıkıca bastırılmış halde gitti.

"O adam seni rahatsız mı ediyordu?" diye sordu Granby, içeri göz atarak.

"Hayır," dedi Laurence yorgun bir ifadeyle, gölden doldurduğu kâsede ellerini yıkamak için kalkarak. "Aslında, korkarım az önce ona açıkça kabalık ettim ve bunu hiç de hak etmiyordu; sadece burada ejderhaların nasıl yetiştirildiğini merak ediyordu, böylece Çinlilere Temeraire'in İngiltere'de gördüğü muamelenin o kadar da kötü olmadığını söyleyecekti."

"Eh, bana göre bir azarı hak etmişti," dedi Granby. "Uyandığımda bana kendini beğenmiş bir tavırla seni birtakım Çinlilerle tek başına gönderdiğini söylediğinde saçlarımı yolabilirdim; Temeraire'in sana en ufak bir zarar gelmesine izin vereceğinden değil ama sonuçta kalabalıkta her şey olabilirdi."

"Hayır, o tarz hiçbir şey olmadı; rehberimiz başta biraz kabaydı, ama sonunda son derece nazikti." Laurence, Zhao Wei'nin adamlarının bıraktığı, köşeye yığılmış paketlere göz attı. "Hammond'ın haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum, John ve hepsinin aşırı telaş ve hayal gücü ürünü olduğunu," dedi keyifsizce; yaptıkları uzun turdan sonra ona, ülkesinin nazik ve hiç de azımsanmayacak ikna edici savlar olarak hizmet edecek pek çok

avantajıyla Prens'in cinayete tenezzül etmeye pek ihtiyacı yokmuş gibi geliyordu.

"Büyük olasılıkla Yongxing gemide denemekten vazgeçti ve sadece gözünün önüne yerleşmeni bekliyordu," dedi Granby karamsar bir tavırla. "Bence burası oldukça güzel bir kır evi, ama etrafta sinsi sinsi dolaşan bir sürü muhafız var."

"Korkmamak için çok daha fazla sebep," dedi Laurence. "Beni öldürmek isteselerdi, şimdiye kadar bir düzineden fazla kere yapabilirlerdi."

"İmparator'un muhafızları seni öldürürse, Temeraire burada kalmazdı," dedi Granby. "Büyük olasılıkla pek çoğunu öldürmek için elinden geleni yapar, ardından da gemiyi bulup eve dönerdi; gerçi bir yüzbaşıyı kaybettikleri zaman çok acı çekerler, bu yüzden kolayca yabana kaçabilirdi."

"Bu şekilde sonsuz varsayım sıralayabiliriz." Laurence sabırsızlıkla ellerini kaldırdı, ardından indirdi. "En azından bugün, yapılmaya çalışıldığını gördüğüm tek şey, Temeraire üzerinde hoş bir etki bırakmaktı." Bunun çok az bir çabayla tamamen başarılmış olduğunu söylemedi; en iyi olasılıkla şikâyetçi, en kötü olasılıkla da neredeyse bir hain olarak görünmeden Batı'da ejderhalara yapılan muameleye karşı nasıl bir sav koyacağını bilmiyordu. Bir havacı olarak yetişmediğinin farkındaydı ve Granby'nin hislerini incitebilecek herhangi bir şey söylemek istemiyordu.

"Çok sessizsin," dedi Granby beklenmedik biçimde ve Laurence suçlulukla irkildi; oturmuş, sessizce düşünüyordu. "Temeraire'in şehri beğenmesine şaşırmadım. Yeni bir şeyler görmek için her zaman yanıp tutuşur, ama o kadar kötü mü?"

"Sadece şehir değil," dedi Laurence sonunda. "Ejderhalara gösterilen saygı, hem sadece kendisine de değil. Doğal olarak

hepsinin büyük bir özgürlüğü var. Sanırım bugün sokaklarda dolaşan en az yüz ejderha gördüm ve kimse onlara dönüp bakmıyordu bile."

"Ve Tanrı korusun, Regent Park'ın üstünde uçmaya görelim, anında cinayet, yangın ve sel çığlıkları duyarız ve Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'ndan on uyarı yazısı gönderilir," dedi Granby kızgınlıkla. "İstesek de Londra'ya *inebileceğimizden* değil; sokaklar bir Winchester'dan büyük herhangi bir şey için çok dar. Havadan gördüklerimizden anlaşıldığı kadarıyla bile, burası çok daha mantıklı biçimde tasarlanmış. Bizim bir ejderhamıza karşı on ejderhaları olmasına şaşmamak lazım, tabii daha fazla değilse."

Laurence, Granby'nin kendisine alınmadığını ve konuyu konuşmaya istekli olduğunu görünce derinden rahatladı. "Biliyor musun, John, burada ejderhalara on beş aylık olana kadar kullanıcı atamıyorlar; o zamana kadar diğer ejderhalar tarafından büyütülüyorlar."

"Eh, ejderhaların etrafta bebek bakıcılığı yaparak oturmasına izin vermek bana berbat bir israf gibi geliyor," dedi Granby. "Ama sanırım buna güçleri yeter. Laurence, her yerde oturmuş, şişmanlayan şu düzinelerce iri koyu kırmızı ejderhayla neler yapabileceğimizi düşündüğümde ağlamaklı oluyorum."

"Evet, ama söylemeye çalıştığım, hiç yabanileri yok gibi görünüyor," dedi Laurence. "Biz onda birini kaybetmiyor muyuz?"

"Ah, son zamanlarda o kadar çok değil," dedi Granby. "Eskiden düzinelerle Uzunkanat kaybederdik, ta ki Kraliçe Elizabeth bir tanesine hizmetçisini atama fikriyle gelene kadar ve kızlardan hoşlandıklarını keşfettik ve ardından Xenica'ların da öyle olduğu anlaşıldı. Winchester'lar da koşumun bir ilmeğini

geçiremeden sık sık şimşek gibi kaçıyordu, ama artık onları içeride yumurtadan çıkartıyor ve yemek vermeden önce biraz etrafta hoplayıp zıplamalarına izin veriyoruz. Üreme alanlarında kaybettiğimiz yumurtaları saymazsak, otuzda birden fazla değildir; oradaki yabaniler bazen onları bizden saklıyor."

Konuşmaları bir hizmetkâr tarafından bölündü; Laurence elini sallayarak adamı göndermeye çalıştı ama adam özür dileyen bir baş eğmeyle ve Laurence'ın yenini çekiştirerek açıkça onları ana yemek salonuna götürmek istediğini anlattı; Sun Kai beklenmedik biçimde onlarla çay içmeye gelmişti.

Laurence hoşbeş edecek durumda değildi ve çevirmen olarak onlara katılan Hammond hâlâ gergin ve soğuktu; garip ve çoğunlukla sessiz bir ağırlama oldu. Sun Kai kibarca kaldıkları yerleri ve rahatlarının yerinde olup olmadığını sordu ve Laurence çok kısaca yanıt verdi; bunun bir şekilde Temeraire'in ruh halini öğrenmek için yapılan bir girişim olduğundan kuşkulanmadan edemiyordu ve derken Sun Kai ziyaretinin asıl amacına geldi.

"Lung Tien Qian size bir davet gönderdi," dedi Sun Kai. "Sizin ve Temeraire'in, On Bin Nilüfer sarayında, yarın sabah çiçekler açmadan önce onunla çay içeceğinizi ümit ediyor."

"Mesajı getirdiğiniz için teşekkür ederim, bayım," dedi Laurence, kibar ama sıkıntılı. "Temeraire onu daha iyi tanımak için sabırsızlanıyordu." Temeraire'in önüne atılacak daha fazla yem görmekten hiçbir şekilde memnun olmamasına karşın, bu davet reddedilemezdi.

Sun Kai başını salladı. "Yavrusunun durumunu öğrenmek konusunda o da heyecanlı. Onun yargısı Göğün Oğlu için çok fazla öneme sahiptir." Çayını yudumlayıp ekledi, "Belki ona

ulusunuzdan ve Lung Tien Xiang'ın orada kazandığı saygıdan bahsetmek istersiniz."

Hammond bunu çevirdi ve ardından Sun Kai çevirinin bir parçası olduğunu düşünsün diye oldukça hızlı biçimde Laurence'a, "Bayım, bunun oldukça açık bir ipucu olduğunu anladığınıza güveniyorum," diye ekledi. "Onun beğenisini kazanmak için her çabayı göstermelisiniz."

"Zaten Sun Kai'nin bana neden tavsiye verdiğini de anlayamıyorum," dedi Laurence, elçi yanlarından ayrıldıktan sonra. "Her zaman yeterince kibar olmuştur, ama kimsenin cana yakın diyebileceği kadar değil."

"Eh, bu aman aman bir tavsiye sayılmaz, değil mi?" dedi Granby. "Sadece ona Temeraire'in mutlu olduğunu söylemeni söyledi; bu senin tek başına düşünemeyeceğin bir şey değildi, sadece kibar bir gevezelik."

"Evet, ama onun fikrinin çok fazla değer taşıdığını ya da bu görüşmenin özel bir önemi olup olmadığını bilmiyorduk," dedi Hammond. "Hayır. Bir diplomat için gerçekten de çok konuştu, tabii bunu elinden geldiğince çok belli etmeden yaptığını tahmin ediyorum. Bu çok cesaretlendirici bir şey," diye ekledi, Laurence'ın aşırı iyimserlik olarak düşündüğü bir tonla. Hammond referans mektuplarını sunabileceği bir görüşme talep etmek için şimdiye kadar beş kere İmparator'un bakanlarına yazmıştı; bütün mektuplar açılmadan geri gönderilmiş ve şehirdeki az sayıdaki Batılıyla görüşmek için adadan ayrılma isteği doğruca reddedilmişti.

"Temeraire'in o kadar uzağa gönderilmesine razı olduysa çok anaç olamaz," dedi Laurence, Granby'ye, ertesi sabah şafaktan kısa bir süre sonra; sabahın ilk ışıklarında, gece boyunca hava-

landırdığı en iyi ceketini ve pantolonunu inceliyordu; kravatının ütülenmesi gerekiyordu ve en iyi gömleğinde birkaç tane söküğün olduğunu fark etmişti.

"Genelde değiller, biliyorsun," dedi Granby. "Ya da ilk yumurtladıklarında üzerlerinde kuluçkaya yatıyor olmalarına karşın, en azından yumurta çatladıktan sonra. Umursamadıklarından değil, ama sonuçta bir ejdercik yumurtadan çıktıktan sonra bir keçinin kafasını koparabilir; annelerinin bakımına ihtiyaçları yok. Dur, bana bırak; yakmadan ütüleyemem, ama dikiş dikebilirim." Gömleği ve iğneyi Laurence'ın elinden aldı ve kol ağzındaki söküğü dikmeye koyuldu.

"Yine de onun ihmal edildiğini görmekten hoşlanmayacağına eminim," dedi Laurence. "Gerçi İmparator'un onun fikirlerine ne kadar değer verdiğini merak ediyorum; herhangi bir Semavi yumurtasını göndereceklerse, bunun daha aşağıdaki soylardan biri olacağını düşünmüştüm. Teşekkür ederim, Dyer; şuraya koy," dedi, genç ulak elinde sobadan aldığı sıcak ütüyle içeri girdiğinde.

Görünüşünü başarabildiği kadar kurtaran Laurence avluda Temeraire'e katıldı; çizgili ejderha onlara eşlik etmeye gelmişti. Uçuş kısa ama garipti; o kadar alçaktan uçmuşlardı ki, saray binalarının çatılarındaki sarı kiremitlerin üstünde kendilerine bir yer edinmeyi başarmış küçük sarmaşık yığınlarını ve sabahın erken saatine karşın aşağıdaki devasa avlularda ve kaldırımlarda seğirten mandarinlerin şapkalarının üstündeki mücevherlerin renklerini görebiliyorlardı.

Gittikleri saray, yukarıdan kolaylıkla tanınabilen kocaman Yasak Şehir'in duvarları içinde uzanıyordu; neredeyse henüz açmamış su nilüferleriyle kaplanmış uzun bir gölün her iki tarafındaki iki kocaman ejderha pavyonu. Gölün üzerinde yüksek

kemerli, geniş, sağlam köprüler ve güneyde güneşin ilk ışıklarıyla aydınlanmaya başlayan siyah mermer döşenmiş bir avlu uzanıyordu.

Sarı çizgili ejderha avluya inip onlara başıyla selam verdi; Laurence doğan güneşin ışıklarıyla ejderhaların büyük pavyonların saçakları altında kıpırdandığını görebiliyordu. Bıyıkları çok uzun olan kadim bir Semavi, güneydoğudaki uzak koydan yavaş yavaş yürüyerek geliyordu. Devasa yelesi renksizdi ve derisi o kadar yarı saydam olmuştu ki, artık derisinin siyah rengi, altındaki etinin ve kanının rengi olan kırmızıya dönüşmüştü. Sarı çizgili başka bir ejderha ara sıra burnuyla dürterek onu dikkatle güneşin vurduğu avluya doğru yönlendiriyordu; Semavi'nin gözleri süt maviydi ve kataraktın altındaki gözbebekleri zar zor görülebiliyordu.

Birkaç başka ejderha da ortaya çıktı; yeleleri ve bıyıkları olmayan ve daha çeşitli renklerdeki İmparatorluk Ejderleri. Bir kısmı Temeraire gibi siyah, diğerleriyse koyu çivit mavisiydi; yine de o sırada ayrı ve ağaçların daha içlerine kurulmuş özel bir pavyondan çıkıp su içmek için göle giden Lien hariç, hepsinin rengi de çok koyuydu. Beyaz derisi yüzünden diğerlerinin arasında neredeyse doğaüstü görünüyordu; Laurence herhangi bir kimsenin ona karşı bir batıl inanç beslememesinin zor olduğunu düşündü ve gerçekten de diğer ejderhalar bilinçli bir şekilde ondan oldukça uzak duruyordu. Lien onları tamamen görmezden geldi ve ağzını ardına kadar açarak kocaman ve kırmızı kırmızı esnedi. Su damlalarmdan kurtulmak için başını kuvvetlice salladı ve ardından yalnız saygınlığında yavaşça ilerleyerek bahçelerde gözden kayboldu.

Qian her iki yanında zarif görünüşlü iki tane İmparatorluk Ejderi'yle birlikte onları ortadaki pavyonda bekliyordu; hepsi de

gösterişli mücevherlerle süslenmişti. Nazikçe başını eğerek selam verdi ve bir pençesiyle hizmetkârları çağırmak için yakında duran zili çaldı; yanındaki ejderhalar Laurence ve Temeraire'e sağında yer açmak için kaydı ve insan hizmetkârlar Laurence'a rahat bir sandalye getirdi. Qian hemen konuşmayıp gölü gösterdi; yükselen sabah güneşinin çizgisi artık suyun üzerinde hızla kuzeye doğru hareket ediyordu ve nilüfer goncaları neredeyse baleyi andıran bir tarzda açılıyordu; sayıları gerçek anlamda binlerceydi ve yapraklarının koyu yeşiline karşı pembe pembe parlayan bir manzara oluşturuyorlardı.

Sonuncusu da çiçek açma işini bitirince, ejderhalar bir çeşit alkış göstergesi olarak hep birlikte pençelerini taşlara vurdular. Artık Laurence için küçük bir masa, ejderhalar için de mavi ve beyaz boyalı büyük porselen kâseler getirildi ve hepsine siyah, sert bir çay konuldu. Ejderhaların, çayı kâselerinin dibini yalayacak kadar ileri giderek büyük bir keyifle içmesi Laurence'ı şaşırtmıştı. Laurence fincanını kibarca bitirmesine karşın, çayı garip ve çok aromalı buldu; neredeyse tütsülenmiş et aroması. Temeraire kendininkini şevkle ve çok hızlı içti ve ardından, sanki çayı beğenip beğenmediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi kararsız bir ifadeyle oturdu.

"Çok uzun bir yol geldiniz," dedi Qian, Laurence'a hitap ederek; dikkat çekici olmayan bir hizmetkâr, çevirmek için ejderhanın yanına geldi. "Ziyaretinizin tadını çıkardığınızı umuyorum, ama kuşkusuz, evinizi özlemişsinizdir."

"Kral'm hizmetindeki bir subay, gerekli olan yere gitmeye alışıktır, hanımefendi," dedi Laurence, kastedilenin bu olup olmadığını merak ederek. "Gemiye adımımı attığım andan itibaren ailemin evinde altı aydan fazla zaman geçirmedim ve bu on iki yaşındayken oldu."

"Uzaklara gitmek için çok genç bir yaş," dedi Qian. "Annen senin için çok endişelenmiş olmalı."

"Beraber görev yaptığım Yüzbaşı Mountjoy'u ve ailesini çok iyi tanıyorduk," dedi Laurence ve eklemek için boşluktan yararlandı, "Temeraire'den ayrılma konusunda sizin böyle bir avantajınız yoktu ne yazık ki; verebileceğim her konuda size yanıt vermekten mutluluk duyarım."

Qian başını yanındaki ejderhalara çevirdi. "Belki Mei ve Shu, Xiang'ı çiçekleri daha yakından görmeye götürebilir," dedi Temeraire'in Çince adını kullanarak. İki İmparatorluk Ejderi başlarını eğerek selam verip Temeraire'i beklemeye başladı.

Temeraire biraz endişeyle Laurence'a baktı ve, "Buradan çok güzel görünüyorlar," dedi.

Qian'ın ne soracağına dair çok az fikri olan Laurence, yalnız görüşme olasılığıyla oldukça gergin hissediyordu, ama Temeraire'e gülümsemeyi başardı ve, "Annenle birlikte seni burada bekleyeceğim; hoşuna gideceklerinden eminim," dedi.

"Büyükbabayı ya da Lien'i rahatsız etmeyin," diye ekledi Qian, İmparatorluk Ejderlerine seslenerek ve onlar da Temeraire'i götürürken başlarını salladılar.

Hizmetkârlar yeni bir çaydanlıktan Laurence'ın fincanını ve Qian'ın kâsesini tekrar doldurdu ve ejderha bunu daha yavaş içti. Kısa bir süre sonra, "Temeraire'in ordunuzda görev yaptığını duydum," dedi. Ses tonunda çeviriye gerek duymayan bir eleştiri havası vardı.

"Bizde, yapabilen bütün ejderhalar ülkelerini korumak için görev yapar. Bu onursuz bir şey değil, sadece görevimizi yerine getirmektir," dedi Laurence. "Sizi temin ederim, ona daha fazla değer veremezdik. Bizde çok az ejderha var; bunların daha da

azına çok büyük değer veriliyor ve Temeraire bunların en başında geliyor."

Qian düşünceli bir şekilde hafifçe homurdandı. "En değerlisini savaştıracağınız kadar az ejderhanız mı var?"

"Biz küçük bir ulusuz, sizin gibi değiliz," dedi Laurence. "Romalılar gelip onları evcilleştirdiğinde, İngiliz adaları sadece az sayıda daha küçük yabani türe ev sahipliği yapıyordu. O zamandan beri türleri çaprazlayıp sığır sürülerimizi dikkatli bir şekilde yetiştirerek sayımızı artırmayı başardık, ama yine de sizin burada sahip olduğunuz kadarını besleyemeyiz."

Qian başını eğip onu dikkatle inceledi. "Peki Fransızlar, onlar ejderhalara nasıl davranıyor?"

İçgüdüsel olarak Laurence İngilizlerin ejderhalara Batı'daki diğer ulusların herhangi birinden daha iyi ve daha nazik davrandığından emindi, ama kendi gözleriyle görmeseydi Çin'inkinden de iyi olduğunu düşüneceğinin ne yazık ki farkındaydı. Bir ay önce, gururla İngiliz ejderhalarının ne kadar iyi bakıldığını söyleyebilirdi. Hepsi gibi Temeraire de çiğ etle besleniyor ve sürekli eğitim ve çok az eğlenceyle çıplak açıklıklarda kalıyordu. Laurence bunun, çiçeklerle süslü sarayındaki bu zarif ejderhaya, Kraliçe adına bir domuz ağılında çocuk yetiştirmekle övünmesi gibi gelebileceğini düşündü. Fransızlar ejderhalara daha iyi davranmıyorsa bile çok az daha kötü davranıyorlardı ve başkalarınınkine çamur atarak kendi yaptıklarını daha iyi göstermeye çalışanlardan hiç hoşlanmazdı.

"Normalde, Fransa'daki uygulamalar da bizimkiyle çok benzer sanıyorum," dedi sonunda. "Size Temeraire'in durumuyla ilgili neler anlatıldığını bilmiyorum, ama İmparator Napolyon bir askerdir; biz İngiltere'den ayrılırken bile kendisi savaş ala-

nındaydı ve kendisi savaşa gidiyorken emri altındaki hiçbir ejderha geride bırakılamaz."

"Duyduğuma göre siz kralların soyundan geliyormuşsunuz," dedi Qian beklenmedik biçimde ve başını çevirerek hizmetkârlardan biriyle konuştu; adam uzun bu pirinç kağıdı rulosu getirip masanın üzerine yaydı; Laurence şaşkınlıkla bunun, uzun süre önce Yeni Yıl ziyafetinde çizdiği soyağacının, çok daha iyi bir elden çıkmış ve daha büyük bir kopyası olduğunu gördü. "Bu doğru mu?" diye sordu ejderha, şaşkınlığını görerek.

Bu bilginin ejderhanın kulağına kadar geleceği ya da onun bununla ilgileneceği hiç aklına gelmemişti. Ama duraksamasının anlaşılmasına izin vermedi; Qian'ın onayını kazanırsa bunun semeresini görürdü. "Ailem gerçekten de köklü ve onurlu bir ailedir; ben Hava Kuvvetleri'nde görev yapıyorum ve bunu bir onur sayıyorum," dedi, suçluluk hissederek; ne de olsa, sülalesinden hiç kimse bunu bu şekilde adlandırmazdı.

Qian görünüşe göre tatmin olmuş bir tavırla başını salladı ve hizmetkâr soyağacını kaldırırken çayını yudumladı. Laurence söyleyecek başka bir şeyler arandı. "Sanırım, hükümetim adına, Temeraire'in yumurtasını gönderdiğinizde Fransızların kabul ettiği şartlara seve seve razı geleceğimizi söylemeye cüret edebilirim."

"Pek çok şey gibi bu da dikkate alınacaktır," diye yanıtladı sadece.

Temeraire ve iki İmparatorluk Ejderi, yürüyüşlerinden dönüyordu ve Temeraire bariz biçimde oldukça hızlı yürüyordu; yanında bir elini sevgiyle böğrüne koymuş, kısık sesle konuşan Yongxin'le birlikte kendi konutuna giden beyaz ejderha yanlarından geçti. Yongxing ona ayak uydurabilsin diye yavaş yürüyordu ve ayrıca birkaç hizmetkâr peşlerinden isteksizce büyük

parşömen tomarları ve birkaç kitap taşıyordu; İmparatorluk Ejderleri iyice geri çekilip onların geçmesini bekledi.

"Qian, o neden o renkte?" diye sordu Temeraire, gittikten sonra Lien'in arkasından bakarak. "Çok garip görünüyor."

"Göğün işleyişini kim anlayabilir?" dedi Qian. "Ona saygısızca davranma. Lien büyük bir âlimdir; bir Semavi olduğu için sınavlara girmeye ihtiyacı olmamasına karşın, yıllar önce *chuang-yuan*'dı ve ayrıca o senin büyük kuzinin. Babası Chu'dur ve benim gibi Xian'dan olmadır."

"Yaaa," dedi Temeraire utanarak. Daha da utangaç bir şekilde, "Benim babam kim?" diye sordu.

"Lung Qin Gao," dedi Qian ve kuyruğu seğirdi; oldukça hoşnut görünüyordu. "Bir İmparatorluk Ejderi'dir ve şu anda güneydeki Hangzhou'da; yoldaşı üçüncü sıradan bir prens ve Batı Gölü'nü ziyaret ediyorlar."

Laurence, Semavilerin İmparatorluk Ejderleriyle çiftleşebildiğini öğrenince şaşırmıştı, ama çekinerek yaptığı sorgulamada Qian bunu doğruladı. "Soyumuz bu şekilde devam ediyor. Kendi aramızda çiftleşemeyiz," dedi ve onu ne kadar şaşırttığının farkında olmaksızın ekledi: "Şu an dişi olarak sadece ben ve Lien, erkek olarak da büyükbabamız ve Chu'nun yanı sıra, sadece Chuan, Ming ve Zhi var ve hepimiz kuzeniz."

"Hepsi yalnızca sekiz tane miymiş?" diye hayretle baktı Hammond boş bakışlarla oturdu.

"Bu şekilde soylarını nasıl devam ettirebileceklerini anlamıyorum," dedi Granby. "Bütün soyu kaybetme riskini göze alarak onları sadece İmparatorlara ayırmaları çılgınca değil mi?"

"Belli ki bazen iki İmparatorluk Ejderi bir Semavi doğuruyor," dedi Laurence lokmalarının arasında; sonunda yatak odasında, yemeğe acı verici derecede geç oturmuştu; saat yediydi ve hava kararmıştı; saatlerce süren ziyarette açlığını bastırma çabasıyla şişene kadar çay içmişti. "En yaşlıları bu şekilde doğmuş ve dört ya da beş kuşak geri gidilirse, onların atası."

"Zerre kadar anlamıyorum," dedi Hammond, konuşmanın geri kalanına dikkat etmeyerek. "Sekiz Semavi... Temeraire'i ne halt etmeye vermişler? Elbette en azından üremesi için... buna, *buna* inanamıyorum; Bonaparte ikinci ağızdan ve uzaktaki bir kıtadan onları bu derece etkilemiş olamaz. Başka bir şey olmalı, gözden kaçırdığım bir şey. Beyler, izninizle," diye ekledi dalgın dalgın ve kalkıp onları baş başa bırakarak çıktı. Laurence yemeğini bitirip çubuklarını bıraktı.

"Sonuçta bizde kalmasına hayır demedi," dedi Granby sessizce ama sıkıntıyla.

Laurence, daha çok içinden gelen sesi yatıştırmak için bir süre sonra, "Onu kendi akrabalarını ya da anayurdunu daha iyi tanıma zevkinden mahrum etmeye çalışacak kadar bencilce davranamam," dedi.

"Sonuçta hepsi fasa fisodan ibaret, Laurence," dedi Granby onu rahatlatmaya çalışarak. "Bir ejderha, Arabistan'daki bütün mücevherler için bile kaptanından ayrılmaz ve hatta Hıristiyan âlemindeki bütün buzağılar için."

Laurence kalkıp pencereye gitti. Temeraire gece için bir kez daha ısıtılan avlu taşlarının üstünde kıvrılmış yatıyordu. Ay doğmuştu ve üstüne sarkan, her iki yanındaki çiçeklerle bezeli ağaçlar ve ışıldayan pullarının göldeki nokta nokta yansımasıyla gümüş ışıkta Temeraire'i izlemesi çok güzeldi.

"Doğru; bir ejderha kaptanından ayrılmaktansa çok daha fazla şeye katlanacaktır. Ama bu, saygın bir adamın bunu ondan istemesini gerektirmez," dedi Laurence, çok kısık sesle ve yana çektiği perdeyi bıraktı.

14. Bölüm

ZİYARETLERİNDEN SONRAKİ GÜN Temeraire sessizdi. Laurence onunla birlikte oturmak için dışarı çıktı ve endişeyle ona baktı, ama onu neyin üzdüğü konusunu nasıl açacağını ya da ne diyeceğini bilemiyordu. Temeraire İngiltere'deki arkadaşlarından gittikçe hoşlanmamaya başlar ve kalmak isterse, yapılacak hiçbir şey yoktu. Hammond görüşmelerini tamamlayabildiği sürece buna pek itiraz etmezdi; Temeraire'i eve götürmektense, kalıcı bir elçilik açmak ve bir çeşit anlaşma koparmakla daha çok ilgileniyordu. Laurence katiyen konuyu vaktinden önce zorlamak niyetinde değildi.

Qian ayrılırlarken Temeraire'e istediği zaman saraya gelebileceğini söylemiş, ama aynı davet Laurence'a yapılmamıştı. Temeraire gitmek için izin istememişti, ama özlemle uzaklara bakıyor ve daireler çizerek avluda dolaşıyordu ve Laurence'ın birlikte kitap okuma teklifini reddetmişti. Sonunda gittikçe rahatsız olan Laurence, "Gidip Qian'ı tekrar görmek ister misin?" diye sordu. "Ziyaretinden memnun olacağına eminim."

"Seni çağırmadı," dedi Temeraire ama kanatları kararsızca yarı açıldı.

"Bir annenin evladıyla baş başa görüşmeyi istemesinde alı-

nacak bir şey yok," dedi Laurence ve bu bahane yeterli oldu; Temeraire'in neşesi yerine geldi ve anında havalandı. O akşam neşe dolu ve tekrar gitmek için bir sürü planla çok geç döndü.

"Bana yazmayı öğretmeye başladılar," dedi. "Bugün yirmi beş harf öğrendim bile; sana göstereyim mi?"

"Elbette," diye karşılık verdi Laurence, sadece onu memnun etmek için; keyifsizce Temeraire'in çizdiği sembolleri incelemek için oturdu ve Laurence'ın telaffuzuna oldukça kuşkuyla bakıyor olmasına karşın, Temeraire sembolleri ona telaffuz ederken onları elinden geldiği kadarıyla bir fırça yerine bir tüy kalemle çizmeye çalıştı. Çok fazla ilerleme kaydedemedi ama sadece çaba göstermesi bile Temeraire'i o kadar mutlu etmişti ki, bunu ona çok göremezdi ve hiç bitmeyecek gibi görünen gün boyunca yaşadığı şiddetli gerginliği gizledi.

Laurence sadece kendi hisleriyle uğraşmak zorunda kalmamış, sinir bozucu biçimde Hammond'ın bu konu üzerindeki fikirleriyle de uğraşmıştı. "Sizin eşliğinizde yapılan *bir* ziyaret, güven verme olarak iş görebilir ve Qian'a sizi tanıma fırsatı verebilirdi," demişti Diplomat. "Ama bu yalnız yapılan sürekli ziyaretlere izin verilemez. Çin'i tercih eder ve kendi iradesiyle kalmayı kabul ederse, bütün başarı umutlarımızı kaybederiz; bizi anında kapı dışarı ederler."

"Yeter, bayım," demişti Laurence öfkeyle. "Temeraire'e akrabalarını tanıma isteğinin sadakat eksikliği olduğunu söyleyerek ona hakaret etmeye niyetim yok."

Hammond konuda ısrar etmiş ve tartışma gittikçe hararetlenmişti; sonunda Laurence tartışmaya noktayı koymuştu. "Bunu açık açık söylemem gerekiyorsa varsın öyle olsun; kendimi sizin komutanız altında görmüyorum. Bu yönde hiçbir emir

almadım ve resmî bir dayanak olmadan otorite kurma çabanız son derece yakışıksız."

Zaten oldukça soğuk olan ilişkileri artık buz gibi olmuştu ve Hammond o gece Laurence ve subaylarıyla birlikte yemek yemeye gelmedi. Buna karşın, ertesi gün Temeraire ziyaret için ayrılmadan önce, yanında Prens Yongxing'le erkenden çıkageldi. "Ekselans nasıl olduğunuzu görmeye gelme inceliğini göstermiş; eminim ona hoş geldin demek için bana katılırsınız," dedi son sözcüklere oldukça sert bir vurgu vererek ve Laurence en resmî selamını vermek için oldukça isteksiz bir tavırla ayağa kalktı.

"Çok naziksiniz, bayım; gördüğünüz gibi çok rahatız," dedi soğuk bir kibarlık ve ihtiyatla; Yongxing'in niyetine hiç mi hiç güvenmiyordu hâlâ.

Yongxing eşit derecede soğuk biçimde çok hafifçe başını eğdi ve ardından dönüp sıradan çivit mavisi pamuk elbiseler giyen ve on üç yaşından büyük olmayan, arkasındaki çocuğa işaret etti. Kafasını kaldırıp ona bakan çocuk başını salladı ve Laurence'ın yanından geçerek doğruca Temeraire'in yanına gitti ve resmî bir selam verdi; parmakları birbirinin üzerinde ellerini önüne kaldırdı ve aynı anda Çince bir şeyler söyleyerek başını eğdi. Temeraire biraz şaşkın bir ifadeyle bakınca, Hammond aceleyle lafa karıştı. "Tanrı aşkına, evet de."

"Ah," dedi Temeraire kararsızca ama çocuğa açıkça olumlu bir şey söyledi. Laurence çocuğun Temeraire'in ön ayağına tırmanıp oraya yerleştiğini görerek şaşırdı. Yongxing'in yüz ifadesini okumak her zaman zordu, ama dudaklarında bir tatmin belirtisi vardı; ardından, "İçeri girip çay içelim," dedi ve döndü.

"Sakın düşmesine izin verme," diye ekledi Hammond aceleyle Temeraire'e, büyük bir özgüvenle bağdaş kurmuş oturan

ve bir Buda heykeli gibi yana kayarak düşecek gibi görünen çocuğa endişeli bir bakış atarak.

"Roland," diye seslendi Laurence; o ve Dyer köşede trigonometri çalışıyordu. "Lütfen içecek bir şeyler isteyip istemediğine bak."

Kız başını salladı ve Laurence avluda diğer iki adamı takip edip eve girerken, yarım yamalak Çincesiyle çocukla konuşmaya gitti. Hizmetkârlar mobilyaları çoktan yeniden düzenlemişti; Yongxing için ayak koyma taburesi olan, kumaşla örtülü tek bir sandalye ve Laurence ve Hammond için doğru açıda kolsuz sandalyeler. Büyük bir tören ve dikkatle çay getirdiler ve sürecin başından sonuna kadar Yongxing sessiz kaldı. Hizmetkârlar sonunda çekildiğinde bile, konuşmadan, sadece çok yavaşça çayını yudumladı.

Sonunda sessizliği, konutlarının konforu ve onlara gösterilen ilgi için nazikçe teşekkür ederek Hammond bozdu. "Özellikle şehir turu büyük bir incelikti; bunun sizin fikriniz olup olmadığını sorabilir miyim, bayım?"

Yongxing, "İmparator'un isteğiydi," dedi. "Belki de, Yüzbaşı," diye ekledi, "oldukça etkilenmişsinizdir?"

Bu pek soru sayılmazdı ve Laurence kısaca, "Etkilendim, bayım; şehriniz olağanüstü," dedi. Yongxing dudakları hafifçe kıvrılarak gülümsedi ve başka bir şey söylemedi, ama zaten pek gerek de yoktu. İngiltere'deki kuşlakların ve acı verici çelişkinin anısı henüz taze olduğu için Laurence bakışlarını kaçırdı.

Uzunca bir süre sessizce oturdular; Hammond tekrar konuşma girişiminde bulundu, "İmparator'un sağlığının nasıl olduğunu sorabilir miyim? Tahmin edebileceğiniz gibi, Majesteleri'ne Kral'ın saygılarını sunmayı ve getirdiğim mektupları kendisine iletmeyi çok istiyoruz, bayım."

"İmparator, Chengde'de," dedi Yongxing konuyu geçiştirircesine. "Pekin'e çok çabuk dönmez; sabırlı olmanız gerekecek."

Laurence gittikçe sinirleniyordu. Yongxing'in, çocuğu Temeraire'in yoldaşı yapma girişimi daha önce yaptığı ikisini ayırma girişimleri kadar kabaydı ve Hammond yine en ufak bir itirazda bulunmamıştı ve onur kırıcı kabalık karşısında hâlâ kibar bir sohbet açmaya çalışıyordu. Laurence anlamlı biçimde, "Siz Ekselans'ın arkadaşı çok küçük genç bir adama benziyor; oğlunuz olup olmadığını sorabilir miyim?" dedi.

Yongxing soru karşısında kaşlarını çattı ve sadece, "Hayır," dedi soğuk bir biçimde.

Sabırsızlığını sezen Hammond, Laurence başka bir şey söyleyemeden aceleyle lafa girdi. "Elbette İmparator'un uygun olduğu bir zamanda teşrif etmekten büyük mutluluk duyarız, ama bekleyiş çok uzun sürecekse umarım bize biraz daha serbestlik verilir; en azından Fransız Büyükelçi'ye verildiği kadar. Eminim, bayım, yolculuğumuzun başında bize yaptıkları ölümcül saldırıyı unutmamışsınızdır ve umarım şunu bir kez daha söylememe izin verirsiniz: Ulusumuzun çıkarları sizinkilerle, onlarınkiyle olduğundan çok daha yakın."

Herhangi bir yanıt beklemeden devam etti; tutkuyla konuşuyordu ve uzun uzun Napolyon'un Avrupa'yı hâkimiyeti altına alma tehlikesinden, aksi takdirde Çin'e büyük bir zenginlik kazandıracak olan ticaretin denetim altında tutulmasından ve açgözlü fatihin imparatorluğunu genişletme tehdidinden bahsetti ve büyük olasılıkla onların kapılarına kadar dayanacağını ekledi. "Napolyon Hindistan'da bize saldırarak çoktan bir girişimde bulundu, bayım ve İskender'i geçme tutkusu sır değil. Başarılı olsa bile, açgözlülüğünün bununla doymayacağını bilmelisiniz."

Napolyon'un Avrupa'yı boyunduruğu altına alması,

hem Rusya'yı hem de Osmanlı İmparatorluğu'nu fethetmesi, Himalayalar'ı geçerek Hindistan'a yerleşmesi ve hâlâ Çin'le savaşacak enerjiye sahip olması fikri, Laurence'a kimseyi ikna edemeyecek bir abartı gibi gelmişti; ticarete gelince, bu konunun Çin'in kendi kendine yetmesi hakkında coşkuyla konuşan Yongxing için hiçbir önemi olmadığını biliyordu. Yine de Prens bütün konuşmayı Hammond'ın sözünü hiç kesmeden, çatık kaşlarla ve sonunda, Hammond yine De Guignes'le aynı serbestliği istediğinde sessizce dinledi; uzun bir süre oturdu ve ardından sadece, "Onun kadar serbestliğe sahipsiniz; daha fazlası uygunsuz olacaktır," dedi.

"Bayım," dedi Hammond, "belki farkında değilsiniz, ama adadan ayrılmamıza ya da mektupla bile herhangi bir devlet görevlisiyle iletişim kurmamıza izin yok."

"Onun da izni yok," dedi Yongxing. "Yabancıların, sulh yargıçlarının ve bakanların işlerini bozarak Pekin'de dolaşması uygun değil; onlarla çok fazla uğraşmak zorunda kalıyorlar."

Hammond bu yanıt karşısında afallayıp kaldı; şaşkınlığı yüzünden okunuyordu ve Laurence kendi adına yeterince oturmuştu; çocuk, Temeraire'e yağ çekip yaltaklanırken, Yongxing'in, açıkça vakitlerini harcamaktan başka niyeti yoktu. Çocuk onun oğlu olmadığına göre, Yongxing onu özellikle cazip kişiliği yüzünden kesinlikle akrabalarının arasından seçmiş ve ona olabildiğince göze girmesi talimatını vermişti. Laurence, Temeraire'in çocuğa gerçekten kanacağından korkmuyordu, ama Yongxing'in planının yürümesi için aptalı oynayıp burada oturmaya niyeti yoktu.

"Çocuğu bu şekilde başıboş bırakamayız," dedi aniden. "İzninizle, bayım," dedi ve başıyla selam vererek masadan kalktı.

Laurence'ın kuşkulandığı gibi, Yongxing'in çocuğa açık bir

alan sağlamak dışında, oturup Hammond'la konuşmaya niyeti yoktu ve o da gitmek için kalktı. Hep beraber avluya çıktılar ve Laurence, çocuğun Temeraire'in kolundan inmiş, Roland ve Dyer'la gemi bisküvileri yiyerek beş taş oynadığını ve Temeraire'in gölden gelen meltemin tadını çıkarmak için iskeleye gitmiş olduğunu görerek içten içe sevindi.

Yongxing sertçe bir şeyler söyledi ve çocuk suçlu bir ifadeyle ayağa fırladı; Roland ve Dyer da bıraktıkları kitaplarına doğru göz atarak mahcup bir ifadeyle baktılar. "Konuksever olmanın kibar bir davranış olduğunu düşündük sadece," dedi Roland aceleyle, Laurence'ın bunu nasıl karşılayacağını anlamak için.

"Umarım ziyaretten keyif almıştır," dedi Laurence kibarca, onları rahatlatarak. "Şimdi dersinizin başına." Kitaplarına doğru seğirttiler. Çocuğu yanına çağıran Yongxing, Hammond'la Çince birkaç kelime konuşarak tatmin olmamış bir tavırla uzaklaştı; Laurence memnuniyetle gidişini izledi.

"En azından, De Guignes'in hareketlerinin de bizim kadar kısıtlanmış olmasına minnettar olmalıyız," dedi Hammond bir süre sonra. "Yongxing'in bu konuda yalan söylemeye tenezzül edeceğini düşünemiyorum, gerçi anlayamıyorum nasıl oluyor da..." Şaşkınlıkla durdu ve başını iki yana salladı. "Eh, belki yarın biraz daha fazlasını öğrenebilirim."

"Pardon?" dedi Laurence ve Hammond dalgın dalgın, "Aynı saatte tekrar geleceğini söyledi," dedi. "Bu ziyaretleri düzenli bir hale getirmeyi planlıyor."

"İstediğini planlayabilir," dedi Laurence öfkeyle, Hammond'ın onun adına ziyaretlere uysalca izin verdiğini öğrenerek, "ama *ben* onu el pençe divan beklemeyeceğim ve bize karşı en **ufak bir** sempatisi bile olmayan bir insanın arkadaşlığını kazanmak için neden zamanını harcamayı tercih ettiğin beni **aşıyor.**"

Hammond biraz ateşli biçimde yanıt verdi. "Elbette Yongxing'in bize doğal sempatisi yok; onun ya da buradaki herhangi birinin neden bir sempatisi olsun ki? Bizim işimiz onların gönlünü kazanmak ve bize onu ikna etme şansını vermeye istekliyse, bunu denemek görevimiz, bayım; uygar kalmak ve biraz çay içmenin sabrınızı bu kadar zorlamasına şaşırdım."

Laurence çıkıştı. "Ben de, önceki itirazlarınıza karşın benim yerime adam bulma girişimi konusunda bu kadar umursamaz olduğunuzu gördüğüme şaşırdım."

"Ne, on iki yaşında bir çocukla mı?" dedi Hammond, neredeyse hakaret derecesinde bir kuşkuculukla. "Bense, bayım, kendi adıma *şimdi* rahatsız olmanıza şaşırıyorum. Belki daha öncesinde tavsiyemi o kadar çabuk kulak ardı etmeseydiniz, şimdi bu kadar korkmanıza gerek kalmazdı."

"Zerre kadar korkmuyorum," dedi Laurence, "ama ben ne bu kadar kaba bir girişimi hoş görmeye, ne de tek amacı hakaret etmek olan günlük bir tecavüze uysalca boyun eğmeye razıyım."

"Size hatırlatırım, Yüzbaşı, kısa bir süre önce bana benim otoritem altında olmadığınızı söylediğiniz gibi, ben de *sizinki* altında değilim," dedi Hammond. "Diplomasimizin idaresi çok açık bir şekilde benim ellerime verilmiştir ve bunun için Tanrı'ya şükür; size bel bağlamış olsaydık, şimdiye kadar ticaret gemilerimizin yarısı Büyük Okyanus'ta arkanızda batmış, pürneşe İngiltere'ye geri uçuyor olurdunuz."

"Pekâlâ; istediğinizi yapın, bayım," dedi Laurence, "ama ona Temeraire'i onun şu himayesindeki çocukla yalnız bırakmaya niyetim olmadığını açıkça ifade etseniz iyi edersiniz ve sanırım sonrasında onu daha az *ikna edilebilir* bulacaksınız ve sakın," diye ekledi, "arkamı döndüğümde çocuğun içeri alınmasını hoş göreceğimi aklınıza bile getirmeyin."

"Beni bir yalancı ve ahlaksız bir düzenbaz olarak görmeye hazırsanız, böyle bir şey yapacağımı inkâr etmenin pek yararı olmayacağını sanıyorum," dedi Hammond öfkeyle kızararak.

Laurence'ı hâlâ öfkeli, ama mahcup ve haksız olduğunun bilinciyle bırakarak hemen ayrıldı; kendisi bunu bir düello sebebi sayardı. Ertesi sabah pavyondan, Temeraire'e erişimi engellendiği için ziyareti kısa kestiği belli olan Yongxing'in çocukla birlikte uzaklaştığını gördüğünde, suçluluk duygusu özür dileme girişiminde bulunacak kadar artmış, ama pek başarılı olamamıştı; Hammond hiçbirini kabul etmeyecekti.

"Ya reddedilişine alındı ya da amaçları hakkında haklıydınız, ki artık fark etmiyor," dedi çok soğukça. "İzin verirseniz yazacak mektuplarım var," dedi ve odasına çekildi.

Laurence vazgeçti ve onun yerine Temeraire'e veda etmeye gitti, ama Temeraire'in tavırlarındaki neredeyse kaçamak heyecanı ve gitmek için son derece hevesli olduğunu görünce, sadece suçluluk duygusu ve mutsuzluğu arttı. Hammond yanılmıyordu; bir çocuğun işe yaramaz yağcılığı, Qian ve İmparatorluk Ejderlerinin arkadaşlığının tehlikesi yanında hiçbir şeydi. Yongxing'in dürtüleri ne kadar sinsi ya da Qian'ınkiler ne kadar samimi olursa olsun fark etmezdi.

Temeraire gideli saatler olmuştu. Evin küçük ve odaların çoğunlukla pirinç kâğıt perdelerle ayrılmış olması yüzünden, içeride Hammond'ın öfkeli varlığı neredeyse elle tutulabilir düzeydeydi; Laurence o gittikten sonra pavyonda kalarak yazışma işlerine koyuldu. Herhangi bir mektup almayalı beş ay olduğu için bu gereksizdi ve artık üstünden iki hafta geçmiş olan hoş geldin yemeğinden başka ilginç herhangi bir şey olmamıştı; Hammond'la tartışmalarını yazmaya niyeti yoktu.

Yazarken uyuyakalmıştı ve öyle aniden uyandırılmıştı ki, üzerine eğilmiş ve onu sallamakta olan Sun Kai'yle neredeyse başları çarpışıyordu. "Yüzbaşı Laurence, uyanın," diyordu Sun Kai.

Laurence otomatik olarak, "Affedersiniz, konu nedir?" dedi ve ardından dik dik baktı; Sun Kai, Çin aksanından çok İtalyan aksanıyla oldukça kusursuz bir biçimde İngilizce konuşmuştu. "Yüce tanrım, İngilizce konuşabiliyor muydun?" diye sordu, aklı bütün konuşmalarını duyan ve artık her sözcüğü anladığı ortaya çıkan Sun Kai'nin ejderha güvertesinde durduğu anlara kayarak.

"Şu an açıklama için zaman yok," dedi Sun Kai. "Bir an önce benimle gelmelisiniz; buraya sizi ve yanınızdaki herkesi öldürmeye geliyorlar."

Öğleden sonra neredeyse beşti ve pavyon kapılarından bir kısmı görülen göl ve ağaçlar azalan ışıkta altın sarısıydı; kuşlar yuva yaptıkları çatı kirişlerinden ara sıra şakıyordu. Son derece sakin bir tonda söylenen bu cümle o kadar saçmaydı ki, Laurence ilk başta anlamadı ve ardından öfkeyle ayağa kalktı. "Böyle bir tehdide karşılık bu kadar az açıklamayla hiçbir yere gitmiyorum," dedi ve sesini yükseltti. "Granby!"

"Her şey yolunda mı, efendim?" Blythe yandaki avluda kendini oyalayarak vakit öldürüyordu ve Granby gelmeden önce başını içeri uzatmıştı.

"Bay Granby, anlaşılan bir saldırı bekliyoruz," dedi Laurence. "Bu ev çok fazla güvenlik olanağı sağlamadığı için, içinde gölü olan güneydeki küçük pavyona gideceğiz. Bir gözcü yerleştir ve bütün tabancalara yeni çakmak takılmasını sağla."

"Emredersiniz," dedi Granby ve tekrar koşarak uzaklaştı; alışıldık sessizliğindeki Blythe biledi denizci palalarını aldı ve

diğerlerini sarıp bileği taşıyla birlikte pavyona götürmeden önce bir tanesini Laurence'a uzattı.

Sun Kai başım iki yana salladı. "Bu büyük bir aptallık," dedi Laurence'ı takip ederek. "Şehirden çok büyük bir *hunhun* çetesi geliyor. Şurada bekleyen bir sandalım ve sizin ve adamlarınızın eşyalarını alıp uzaklaşmak için hâlâ zaman var."

Laurence pavyonun girişini inceledi; hatırladığı gibi sütunlar tahta yerine taştan yapılmıştı; neredeyse altmış santim çapındaydı ve kırmızı boyalarının altındaki duvarlar pürüzsüz gri tuğladandı. Çatı tahtaydı ki bu kötüydü, ama sırlı kiremitlerin kolayca alev almayacağını düşündü. "Blythe, Teğmen Riggs ve avcı erleri için bahçedeki şu taşların dışında yükseklik sağlayacak bir şey ayarlayabilir misin bir bak. Lütfen ona yardım et, Willoughby; teşekkür ederim."

Arkasına dönerek Sun Kai'ye, "Bayım, beni nereye götüreceğinizi ya da bu suikastçıların kim olduğunu ya da nereden gönderildiklerini söylemediniz; size güvenmemiz için bize çok az sebep verdiniz. Dilimizi bildiğiniz halde bunu belli etmeyerek bizi kandırdınız. Neden şimdi aniden döndüğünüze dair bir fikrim yok ve gördüğümüz muameleden sonra kendimi sizin ellerinize bırakacak değilim."

Şaşkına dönmüş Hammond diğer adamlarla birlikte geldi ve Sun Kai'yi Çince selamlayarak onlara katıldı. "Neler olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu soğukça.

"Sun Kai bana başka bir suikast girişimi beklediğini söyledi," dedi Laurence. "Daha ayrıntılı bir şeyler öğrenip öğrenemeyeceğine bak; bu arada, kısa bir süre içinde saldırıya uğrayacağımızı varsaymak ve düzenlemeler yapmak zorundayım. İngilizceyi kusursuz konuşabiliyor," diye ekledi. "Çince konuşmak zorunda değilsin." Sun Kai'yi, gözle görülebilir şekilde şaşıran

Hammond'la baş başa bıraktı ve pavyonun girişinde Riggs ve Granby'ye katıldı.

"Ön duvarda birkaç tane delik açabilirsek, gelirlerken birkaçını indirebiliriz," dedi Riggs, tuğlaya vurarak. "Yoksa, efendim, orta odada bir barikat kurmamız ve içeri girdiklerinde ateş etmemiz en iyisi olur, ama o zaman girişte kılıçlarla bekleyen adamlarımız olmaz."

"Barikat kurup arkasına adam yerleştirin," dedi Laurence. "Bay Granby, girişi elinizden geldiğince tıkayın, başarabilirseniz içeriye yan yana üç ya da dört kişiden fazla giremesinler. Adamların geri kalanını açıklığın diğer tarafında, ateş hattının oldukça gerisinde konuşlandıracağız ve Bay Riggs ve adamları yaylım ateşinin arasında silahlarını doldururken kapıyı tabancalar ve palalarla tutacağız."

Granby ve Riggs başlarıyla onayladı. "Emredersiniz," dedi Riggs. "Fazladan iki tane tüfeğimiz var, efendim; sizi barikatta kullanabiliriz."

Böyle söylemesinin nedeni oldukça açıktı ve Laurence buna hak ettiği hor görmeyle karşılık verdi. "Yapabilirseniz onları ikinci atışlar için kullanın; tüfekleri eğitilmemiş adamların ellerinde ziyan edemeyiz."

Keynes, en üstte kaldıkları evdeki zarif porselen vazolardan üçünün durduğu bir sepet dolusu çarşafla neredeyse sendeleyerek içeri girdi. "Sizler benim alışılmış hastalarıma benzemiyorsunuz," dedi, "ama sonuçta yaralarınızı sarabilirim. Arkada gölün yanında olacağım. Su taşımak için de bunları getirdim," diye ekledi alaycı bir şekilde, çenesiyle vazoları göstererek. "Sanırım açık artırmada her biri elli sterline gider, bu yüzden bırakalım da bu onları düşürmemek için bir teşvik olsun."

"Roland, Dyer; hanginiz silah doldurmada daha iyi?" diye

sordu Laurence. "Boş verin; ikiniz de ilk üç atış için Bay Riggs'e yardım edeceksiniz, ardından Dyer, sen Bay Keynes'e yardım edeceksin ve el verdiğince su testileriyle ileri geri koşacaksın."

"Laurence," dedi Granby alçak sesle, diğerleri gittiğinde, "şu muhafızların hiçbiri ortalarda yok ve bu saatte her zaman devriye atıyor olurlardı; biri tarafından geri çağırılmış olmalılar."

Laurence sessizce başını salladı ve elini sallayarak onu işinin başına gönderdi. "Bay Hammond, lütfen barikatın arkasına geçin," dedi, Diplomat yanında Sun Kai'yle birlikte içeri girdiğinde.

"Yüzbaşı Laurence, beni dinlemenizi rica ediyorum," dedi Hammond aceleyle. "Bir an önce Sun Kai'yle gitsek daha iyi olur. Beklediği saldırganlar yoksulluk ve işsizlik yüzünden haydutluk yapan Tatar kabilelerinin en iyi üyeleri ve sayıları çok fazla olabilir."

"Topları var mı?" diye sordu Laurence, ikna girişimine aldırmayarak.

"Top mu? Hayır, elbette yok; tüfekleri bile yok," dedi Sun Kai, "ama ne fark eder ki? Sayıları yüz ya da daha fazla olabilir ve duyduğum söylentilere göre yasaya aykırı olmasına karşın aralarından bazıları gizlice Shaolin Quan[9] çalışıyormuş."

"Ve içlerinden bazıları her ne kadar uzaktan da olsa İmparator'un akrabası olabilir," diye ekledi Hammond. "Bir tanesini öldürürsek bizi sınır dışı etmeleri için bahane olarak kullanılabilir; bir an önce ayrılmamız gerektiğini anlamalısınız."

"Bayım, bizi biraz yalnız bırakın," dedi Laurence, Sun Kai'ye ve elçi karşı koymadan sessizce başını eğerek selam verip biraz öteye gitti.

9 Çin'e özgü bir savaş sanatı. (yay. n.)

"Bay Hammond," dedi Laurence ona dönerek, "Temeraire'den ayırma girişimlerine dikkat etmem konusunda beni siz uyardınız ve şimdi sadece şunu düşünün; buraya döndüğünde bizim hiçbir açıklama yapmadan bütün eşyalarımızla birlikte gittiğimizi görürse, bizi tekrar nasıl bulmasını bekliyorsunuz? Yongxing'in benden bir kere yapmamı istediği gibi, belki de bir anlaşmaya vardığımıza ve onu kasıtlı olarak arkamızda bıraktığımıza ikna edilebilir."

"Peki geri dönüp sizin ve sizinle birlikte bizim de öldüğümüzü görürse, durum nasıl daha iyi olabilir?" dedi Hammond sabırsızlıkla. "Sun Kai ona güvenmemiz için bundan önce de bize bir sebep vermişti."

"Ben önemsiz bir tavsiyeye sizden daha az değer veriyorum, bayım. Dilimizi bildiğini uzun süre kasıtlı bir şekilde söylememesi benim için daha önemli; tanışıklığımızın en başından beri tartışma götürmez biçimde bizi gözetliyordu," dedi Laurence. "Hayır, onunla gitmiyoruz. Temeraire'in dönmesi birkaç saati geçmez ve o kadar dayanacağımıza güvenim tam."

"Tabii onu oyalamanın ve ziyaretini uzatmasının bir yolunu bulmadılarsa," dedi Hammond. "Çin Hükümeti bizi ondan ayırmaya niyetliyse, onun yokluğunda bunu güç kullanarak istediği zaman yapabilir. Biz güvenli bir yere gittikten sonra Sun Kai'nin Temeraire'in annesinin konutuna bir mesaj göndermeyi ayarlayabileceğinden eminim."

"Öyleyse bırak istiyorsa mesajı şimdi göndersin," dedi Laurence. "Onunla gitmekte serbestsin."

"Hayır, bayım," dedi Hammond kızararak ve Sun Kai'yle konuşmak için hızla arkasına döndü. Eski elçi kafasını iki yana sallayıp gitti ve Hammond hazır duran yığından bir pala aldı.

Avcı erlerine barikat kurmak için dışarıdan garip şekilli iri kayalardan üç tanesini çekerek ve girişin büyük kısmını kapamak için devasa ejderha sedirlerini sürükleyerek bir çeyrek saat daha çalıştılar. O zamana kadar güneş batmış ama adanın etrafında her zamanki fenerler ya da insan yaşamına dair herhangi bir iz görülmemişti.

"Efendim!" Digby aniden avluyu göstererek tısladı. "İki derece sancak, evin kapılarının dışında."

"Girişten uzaklaşın," dedi Laurence; alacakaranlıkta hiçbir şey göremiyordu, ama Digby'nin genç gözleri onunkilerden daha iyiydi. "Willoughby, şu ışıkları söndür."

Silahların hafif kurulma sesleri, nefesinin kulaklarındaki yankısı, dışarıdaki sineklerin ve sivrisineklerin yavaş vızıltısı; bu seslere alışana kadar ilk başta tek ses bunlardı. Ardından dışarıda koşan ayakların hafif sesini duymaya başladı. *Çok fazla adam var,* diye düşündü. Aniden bir tahta parçalanması ve birkaç bağırış oldu. "Eve girdiler, efendim," diye boğuk bir sesle fısıldadı Hackley barikattan.

"Sessiz olun," dedi Laurence ve evde parçalanan mobilyaların ve kırılan camların gürültüsünde sessizce beklediler. Bir arama gerçekleşirken dışarıdaki meşale ışıkları pavyona, garip açılarda sallanan ve sıçrayan gölgeler düşürüyordu. Laurence dışarıda adamların birbirine seslendiğini duydu. Ses çatının saçaklarının altından geliyordu. Arkaya göz attı; Riggs başını salladı ve üç avcı eri tüfeklerini kaldırdı.

Girişte ilk adam göründü ve ejderha sedirinin girişi kapadığını gördü. "Bu benim," dedi Riggs ve ateş etti; Çinli ağzı açık, bağıramadan öldü.

Ama silah sesi dışarıdan daha fazla bağırışa sebep oldu ve adamlar ellerinde kılıçlar ve meşalelerle içeri doluştu; tam bir

yaylım ateşi açılarak üç kişi daha öldürüldü, ardından son tüfekten son bir atış daha oldu ve Riggs, "Doldur!" diye bağırdı.

Arkadaşlarının çabuk ölümü daha fazla adamın ilerlemesini engellemiş ve girişte bırakılan dar açıklığa doluşmalarını sağlamıştı. Havacılar, "Temeraire!" ve "İngiltere!" diye bağırarak gölgelerden hücuma geçip saldırganlarla yakın dövüşe girdi.

Karanlıkta uzun süre bekledikten sonra meşale ışıkları ve barutla karışık yanan tahtanın dumanı Laurence'ın gözlerini acıtıyordu. Tam bir kılıç dövüşü için yer yoktu; Çinlilerden birinin kılıcı kırılıp –pas kokuyorlardı– birkaç adamın yere düşmesi dışında kabza kabzaya çarpışıyorlardı. Bunun haricinde, dar açıklığı geçmeye çalışan düzinelerce vücudun baskısına karşı geri ittiriyorlardı sadece.

İnsan duvarında işe yaramak için çok zayıf olan Digby kılıcını bacaklarının, kollarının ve bıraktıkları herhangi bir açıklığın arasından saldırganlara saplıyordu. "Tabancalarım," diye bağırdı ona Laurence; onları çekme şansı bulamamıştı; üç adamı uzak tutmak için bir tanesi kabzanın üzerinde, diğeri kılıcın geniş yanında olmak üzere iki eliyle de palayı tutuyordu. Yan yana o kadar sıkışık duruyorlardı ki ona vuracak şekilde yanlara hareket edemiyor, saf ağırlık altında kılıcını kırmaya çalışarak sadece düz bir çizgide kılıçlarını indiriyor ya da kaldırıyorlardı.

Digby tabancalardan birini kılıfından çekip ateşleyerek Laurence'ın önündeki adamı doğrudan kaşlarının arasından vurdu. Diğer ikisi isteksizce geri çekilirken, Laurence bir tanesinin karnına kılıcını saplamayı, ardından diğerini kılıç kolundan yakalayıp yere fırlatmayı başardı; Digby sırtına kılıcını saplayınca, adam hareketsizleşti.

"Nişan al!" diye bağırdı Riggs arkadan ve Laurence, "Kapıdan çekilin!" diye kükredi. Granby'yle çarpışan adamın ka-

fasında bir yarık açarak geri çekilmesini sağladı ve ayaklarının altındaki cilalı taş zemin çoktan kayganlaştığı için birlikte debelenerek geriye seğirttiler. Birisi eline üstünden sular damlayan bir vazo tutuşturdu; birkaç yudum aldı ve ağzıyla alnını yenine silerek vazoyu yanındakine verdi. Tüfekler aynı anda ateşlendi ve hemen arkasından iki atış daha yapıldı; ardından tekrar arbedeye döndüler.

Saldırganlar tüfeklerden korkmayı çoktan öğrenmiş ve kapının önünde çok az açık alan bırakmıştı. Çoğu birkaç adım ötede meşalelerin altında dönüp duruyordu; pavyonun önündeki avluyu neredeyse doldurmuşlardı. Sun Kai'nin tahmini abartılı değildi. Laurence altı adım ötedeki bir adamı vurdu, ardından tabancayı çevirdi ve saldırganlar geri gelirken bir diğerinin başının yanına kabzayı indirdi ve derken Riggs tekrar bağırana kadar kendini tekrar kılıçların baskısı altında ittirilirken buldu.

"Aferin, beyler," dedi Laurence nefes nefese. Çinliler bağırışı duyunca geri çekilmişti ve kapıda hemen gözükmediler; Riggs onlar tekrar görünene dek yaylım ateşini geciktirecek kadar deneyimliydi. "Şu an için avantaj bizde. Bay Granby, iki gruba ayrılacağız. Bir sonraki dalgada geride kalın ve bu şekilde değişelim. Therrows, Willoughby, Digby, benimlesiniz; Martin, Blythe ve Hammond, Granby'yle."

"Ben iki grupla da gidebilirim, efendim," dedi Digby. "Gerçekten hiç yorulmadım; onları tutmaya yardımcı olamadığım için çok çaba harcamama gerek kalmıyor."

"Pekâlâ, ama aralarda su içmeyi unutma ve arada sırada geride kalıp dinlen," dedi Laurence. "Sizin de gördüğünüz gibi sayıları çok fazla," dedi. "Ama yerimiz iyi ve adımlarımızı düzgün biçimde attığımız sürece onları gerektiği kadar tutabileceğimize şüphem yok."

"Ve bir kesik ya da darbe alırsanız yaranıza bakması için hemen Keynes'i görün... kan kaybından kimseyi kaybetmeyi göze alamayız," diye ekledi Granby, Laurence'ın söylediklerine ek olarak ve Laurence da başıyla onayladı. "Sadece bağırın. Birisi hattaki yerinizi almaya gelir."

Adamlar yaylım ateşine atılmak için kendilerini gaza getirirken, aniden dışarıdan pek çok hararetli bağırış, ardından koşan ayakların gürültüsü duyuldu ve Riggs, "Ateş!" diye bağırdı, saldırganlar tekrar girişe hücum edince.

Daha azıyla uğraşmak gerektiği için kapıdaki çarpışma artık daha büyük bir çaba gerektiriyordu, ama açıklık bu şekilde bile tutabilecekleri kadar dardı. Şu ana kadar iki, hatta üç kat yığılmış cesetler bariyerlerine tüyler ürpertici bir katkı sağlıyor ve saldırganlardan bazıları dövüşmek için onların üzerinden uzanmak zorunda kalıyordu. Silahları doldurma zamanı garip biçimde uzun gibi geliyordu; sonunda bir sonraki yaylım ateşi hazır olduğunda Laurence geri kalan her şeyden çok memnundu. Vazodan su içmek için duvara yaslandı; kolları, omuzları ve dizleri sürekli baskıdan ağrıyordu.

"Bitti mi, efendim?" Dyer telaşla yanına gelmişti ve Laurence ona vazoyu verdi. Çocuk odanın ortasını kaplayan duman sisinin içinden göle koştu; duman yavaşça yukarıdaki mağaramsı boşluğa süzülüyordu.

Çinliler bekleyen yaylım ateşi yüzünden yine hemen kapıya hücum etmedi. Laurence biraz kapıya doğru ilerledi ve çarpışmanın ön hattının gerisinde herhangi bir şey görüp göremeyeceğini merak ederek dışarı bakmaya çalıştı. Ama meşaleler gözlerini fazlasıyla kör ediyordu; savaşın gerginliğiyle girişe dikkatle bakan parlayan suratların ötesinde delinemez karanlıktan başka bir şey yoktu. Zaman uzun gibi geliyordu; geminin kum saatini

ve zilin sabit aralıklarla çalınışını özlemişti. Şimdiye kadar kesinlikle bir ya da iki saat olmuştu; Temeraire çok geçmeden gelirdi.

Dışarıdan ani bir bağırış ve alkışla tutulan bir ritim duyuldu. Eli düşünmeden palasının kabzasına gitti; yaylım ateşi bir kükremeyle boşaldı. "İngiltere ve Kral için!" diye bağırdı Granby ve grubunu kapıya yönlendirdi.

Ama girişteki adamlar yanlara çekilerek Granby ve adamlarını endişe verici bir şekilde açıklıkta bıraktı. Laurence bir yerlerden top getirip getirmediklerini merak etti. Ama açılan koridordan top yerine, birden tek başına, kendini kılıçlarına atmaya istekliymiş gibi görünen bir adam çıktı; Granby ve adamları set oluşturarak bekledi. Üç adım bile mesafe kalmamıştı ki adam havaya sıçradı, her nasılsa yan durarak sütuna bastı ve kelimenin tam anlamıyla başlarının üzerinden sıçradı ve takla atarak düzgün bir şekilde taş zemine indi.

Hareket başından sonuna kadar yerçekimine, Laurence'ın gördüğü herhangi bir tarlakuşundan daha fazla karşı gelmişti; bacaklarından başka itici güç olmadan havada üç metre sıçramış ve tekrar yere inmişti. Saldırganların ana dalgası tekrar girişe hücum ederken, artık Granby'nin arkasında olan adam anında fırladı. "Therrows, Willoughby," diye kükredi Laurence grubundaki adamlara gereksiz yere; adamı durdurmak için çoktan koşmaya başlamışlardı.

Adamın silahı yoktu, ama çevikliği her şeyin ötesindeydi; savrulan kılıçlarından, onu öldürmeye çalışmaktan çok, bir sahne gösterisinde rol alıyorlarmış gibi gözükmelerine yol açacak bir tarzda sıçrayarak kaçıyordu ve Laurence uzaktan adamın onları, kılıçları sadece kendi arkadaşlarına tehlike yaratacak biçimde sürekli Granby ve diğerlerine doğru çektiğini görebiliyordu.

Laurence tabancasını çekti. Karanlığa ve heyecanına karşın,

elleri alışık olduğu düzeni takip ediyordu; zihnindeki, neredeyse aynı işlemin yapıldığı top tatbikatlarının ritmine ayak uyduruyordu. Ucuna bez parçası sarılı harbiyi iki kere namluya sokup çıkardı ve ardından el yordamıyla kalçasındaki kesede bulunan kâğıt kartuşu bulduktan sonra horozu geriye çekerek kurdu.

Therrows aniden bağırıp dizini tutarak yere düştü. Willoughby bakmak için başını çevirdi; kılıcını göğüs hizasında savunma konumunda tutuyordu, ama o dikkatsizlik anında Çinli adam tekrar imkânsız bir şekilde yükseğe sıçradı ve iki ayağıyla da çenesine vurdu. Boynunun kırılma sesi tüyler ürperticiydi; kolları yanlara doğru açılarak yerden iki santim yükseldi ve ardından yere yığılarak başı yerde gevşekçe sağa sola sallandı. Çinli adam omzunun üstüne inerek yere düştü, hafifçe yuvarlanarak geriledi ve dönüp Laurence'a baktı.

Riggs arkasından bağırıyordu. "Hazırlanın! Daha hızlı, kahrolasıcalar, hazırlanın!"

Laurence'ın elleri hâlâ çalışıyordu. Barut kartuşunu dişleriyle yırtınca, kum gibi birkaç tane, dilinde acı bir tat bıraktı. Barut, ardından yuvarlak kurşun mermi namluya, dolgu için kâğıt içine sertçe itildi; fitili kontrol edecek zaman yoktu. Laurence tabancasını kaldırdı ve bir kol boyu mesafeden daha yakındaki adamın beynini uçurdu.

Çinliler bir sonraki yaylım ateşi için gerilerken, Laurence ve Granby, Therrows'u Keynes'e doğru çekti. Bacağı gevşekçe sallanırken sessizce ağlıyordu. "Özür dilerim, efendim," deyip duruyordu boğuk bir sesle.

"Tanrı aşkına, yeterince zırladın," dedi Keynes sertçe, onu yere koyduklarında ve bariz bir anlayış eksikliğiyle Therrows'a tokadı yapıştırdı. Genç adam yutkunarak sustu ve koluyla ça-

bucak yüzünü sildi. "Dizkapağı kırılmış," dedi Keynes bir süre sonra. "Temiz bir kırık, ama bir ay ayağa kalkamayacak."

"Bacağın sarılınca Riggs'in yanına git ve tüfeklerini doldur," dedi Laurence, Therrows'a, ardından Granby'yle birlikte girişe doğru koştu.

"Sırayla dinleneceğiz," dedi Laurence, diğerlerinin yanına diz çökerken. "Hammond, ilk önce sen; gidip Riggs'e, aynı şekilde bir adam daha göndermeye çalışmaları olasılığına karşı tüfeklerden birini sürekli dolu tutmasını söyle."

Hammond gözle görülebilir şekilde nefes nefeseydi ve yanakları parlak kırmızı beneklerle al aldı; başını salladı ve boğuk bir sesle, "Tabancalarınızı bırakın, ben doldururum," dedi.

Vazodan su içen Blythe aniden tıkandı, ağzındaki bütün suyu boşalttı ve, "Aman Tanrım!" diye bağırdı herkesi yerinden sıçratarak. Laurence çılgınca etrafına baktı; iki parmak uzunluğunda parlak turuncu bir Japon balığı taşların üstünde çırpınıyordu. "Pardon," dedi Blythe nefes nefese. "Ağzımda çırpındığını hissettim de."

Laurence dik dik baktı, ardından Martin gülmeye başladı ve bir an sonra herkes birbirine bakıp sırıtıyordu; ardından tüfekler patladı ve tekrar kapıya döndüler.

Saldırganlar Laurence'ı şaşırtarak pavyonu ateşe verme girişiminde bulunmamıştı; yeterince meşaleleri ve adanın etrafında bol miktarda ağaç vardı. Pavyonun her iki tarafında saçakların altında küçük ateşler yakarak dumanı denemişlerdi, ama ya pavyonun tasarımından ya da sadece rüzgâr sayesinde, bir hava akımı dumanı yukarı ve sarı kiremitli çatıdan dışarı taşımıştı. Bu da oldukça tatsızdı, ama ölümcül değildi ve gölün yakınında

hava temizdi. Her seferinde bir kişi su içmek ve ciğerlerini temizlemek için oraya gidip dinleniyordu ve gittikçe artan yaraları hâlâ kanıyorsa merhem sürülerek sarılıyordu.

Dışarıdaki grup yeni kesilmiş ağaç dalları ve yapraklarıyla koçbaşı[10] yapmayı denedi, ama Laurence, "Geldiklerinde kenara çekilin ve bacaklarına vurun," diye bağırdı. Taşıyıcılar barikatı yarıp geçmeye çalışarak büyük bir cesaretle doğruca kılıçlara koştu, ama pavyonun kapısına doğru attıkları üç adım bile hızlarını kesmeye yetmişti. Başlardaki birkaçı kemiğin gözüktüğü kesiklerle yere düştü ve tabanca kabzalarıyla vurula vurula öldürüldü. Ardından ağaç ileri doğru devrildi ve ilerleyişleri durdu. İngilizler avcı erlerinin görüş alanını açmak için dalları keserek birkaç çılgın dakika geçirdi; o zamana kadar bir sonraki yaylım ateşi hazırdı ve saldırganlar girişimden vazgeçti.

Bundan sonra savaş dehşet verici bir ritme oturdu. Çinliler az sayıdaki İngiliz hattını yaramayıp çok fazla kayıp verdiğinden açıkça cesaretlerini yitirdiği için, artık her yaylım ateşi onlara dinlenecek daha fazla zaman sağlıyordu. Her mermi hedefini buluyordu; Riggs ve adamları savaşın hararet içinde bazen otuz deniz mili hızla uçarlarken bir ejderhanın sırtından ateş etmek için eğitilmişti ve girişe olan uzaklık otuz metreden az olduğu için ıskalamıyorlardı. Bu, her dakika normal uzunluğunun beş katı gibi gelen yavaş, öğütücü bir çarpışma şekliydi; Laurence zamanı yaylım ateşleriyle ölçmeye başlamıştı.

"Bir yaylım ateşinde üç tüfek kullansak iyi olur, efendim," dedi Riggs öksürerek, Laurence bir sonraki dinlenmesinde onunla konuşmak için yanına gelip diz çöktüğünde. "Artık tadını bildikleri için bu onları aynı ölçüde geride tutacaktır ve elimizdeki

10 XV. yüzyılın sonuna kadar kullanılan, kuşatılan bir şehrin veya kalenin sur ve kapılarını yıkmaya yarayan, ön tarafı koçun başına benzeyen ağır direk. (yay. n.)

bütün kartuşları getirmiş olmama karşın, biz kahrolası piyadeler değiliz. Kartuş yapması için elimde Therrows var, ama sanırım en fazla otuz tane daha yapacak barutumuz var."

"Yetmek zorunda," dedi Laurence. "Onları yaylım ateşleri arasında daha uzun süre tutmaya çalışacağız. Her atışın sonunda bir adamı daha dinlendirmeye başla." Genel yığına kendisinin ve Granby'nin kartuş kutusunu boşalttı; sadece yedi tane daha, ama en azından iki yaylım ateşi daha demekti ve tüfekler tabancalardan daha değerliydi.

Gözleri muhtemelen karanlığa alıştığı için artık daha belirgin biçimde gördüğü hızla kaçan balığa hafifçe gülümseyip gölden su atarak yüzünü yıkadı. Fuları terden neredeyse sırılsıklam olmuştu; çıkarıp sıktı, ardından derisi minnettarlıkla havaya kavuşunca bir daha takmak istemedi. Suda yıkayarak temizledi ve kuruması için taşların üzerine serdi, ardından aceleyle geri döndü.

Sonsuz gibi gelen başka bir aranın ardından, saldırganların gittikçe bulanıklaşıp kararan yüzleri girişte belirdi. Laurence, arkasından gelen Dyer'ın tiz çığlığını duyduğunda, Granby'yle omuz omuza iki adamı uzak tutmaya çalışıyordu. "Yüzbaşı! Yüzbaşı!" Dönüp bakamadı; fırsat yoktu.

"Bana bırak," dedi Granby nefes nefese ve ağır çizmeleriyle öndeki adamın hayalarına tekmeyi yapıştırdı; diğeriyle kabza kabzaya çarpışmaya başladı ve Laurence gerileyip hızla arkasına döndü.

Üstlerinden sular damlayan birkaç adam gölün kenarında dikiliyor ve bir diğeri gölden çıkıyordu; bir şekilde gölü besleyen sarnıcı bulmuşlar ve yüzerek duvarın altından geçmişlerdi. Keynes hareketsiz biçimde yerde yatıyordu ve Riggs ile diğer avcı erleri çılgınca tüfeklerini doldurarak koşuyordu. Dinlenme sıra-

sı Hammond'daydı. Öfkeyle diğer iki adama yumruk savurarak onları suya geriletti, ama pek becerikli değildi; adamların kısa bıçakları vardı ve bir an içinde savunmasının altından geçiverdiler.

Küçük Dyer ağzına kadar suyla dolu büyük vazolardan birini kaptı ve bıçağıyla Keynes'in üzerine eğilmiş adama doğru fırlattı. Vazo adamın başında parçalandı ve onu sersemleterek yere devirdi. Roland koşarak Keynes'in kancalı makasını kaptı ve adam kalkamadan aletin keskin ucuyla gırtlağını kesti ve boynunu tutan adamın parmaklarının arasından kan fışkırdı.

Gölden daha fazla adam çıkıyordu. "Ateş serbest," diye bağırdı Riggs ve üçü aşağı indi; başını sudan henüz çıkarmış bir tanesi, bir kan birikintisi yayarak tekrar suya girdi. Laurence Hammond'ın yanındaydı ve birlikte ikisini suya gerilemek zorunda bıraktılar. Hammond yumruk sallarken, Laurence bir tanesine palasının ucunu sapladı, diğerineyse kabzasıyla vurdu; adam ağzı açık, baygın halde suya düştü ve ağzından baloncuklar çıktı.

"Hepsini suya itin," dedi Laurence. "Geçişi kapamalıyız." Cesetleri akıntıya iterek göle girdi; daha fazla adam geçmeye çalışırken diğer taraftan gelen baskıyı hissedebiliyordu. "Riggs, adamlarını alıp ön tarafa git ve Granby'ye yardım edin," dedi. "Hammond ve ben onları burada tutabiliriz."

"Ben de yardım edebilirim," dedi topallayarak gelen Therrows; uzun boylu biriydi ve gölün kıyısında oturup sağlam bacağını ceset yığınına dayayabilirdi.

"Roland, Dyer, Keynes için yapabileceğiniz bir şey var mı bakın," dedi Laurence omzunun üstünden ve bir yanıt gelmeyince arkasına baktı; ikisi de köşede sessizce kusuyordu.

Roland ağzını sildi ve daha çok, doğumdan sonra ayağa

kalkmaya çalışan bir tay gibi görünerek kalktı. "Emredersiniz, efendim," dedi kız ve Dyer'la birlikte yalpalayarak Keynes'in yanına gittiler. Onu çevirirlerken Keynes inledi; alnında büyük bir kan pıhtısı vardı, ama yarayı sararlarken, sersemlemiş halde gözlerini açtı.

Diğer taraftaki vücut yığınının baskısı azaldı ve yavaşça kesildi; arkalarında aniden artan bir hızda tekrar tekrar silahlar patlıyor, Riggs ve adamları neredeyse piyadelerin hızında ateş ediyordu. Omzunun üstünden bakmaya çalışan Laurence, duman bulutu yüzünden hiçbir şey göremiyordu.

"Therrows ve ben idare edebiliriz, git!" dedi Hammond nefes nefese. Laurence başını salladı ve ağzına kadar dolmuş çizmeleri taş kadar ağır, sudan çıktı; ön tarafa koşmadan önce durup çizmelerini boşaltmak zorunda kaldı.

Ön tarafa giderken atışlar kesildi; duman o kadar kalın ve garip biçimde parlaktı ki arkasındaki kimseyi göremiyor, sadece ayaklarının altındaki dağınık ceset yığınını görebiliyordu. Riggs ve adamları parmakları titreyerek tüfeklerini daha yavaş hareketlerle doldururken, durup beklediler. Derken Laurence dengesini sağlamak için bir eli sütunda, ilerledi; cesetlerden başka basabileceği yer yoktu.

Gözlerini kırpıştırarak, sisin içinden, avludaki cesetlere tünemiş bir karga sürüsünü korkutup gölün suyunun üstünde kaba çığlıklarla kaçırarak erken sabah güneşine çıktılar. Görüş alanında hareket eden kimse kalmamıştı; saldırganların geri kalanı kaçmıştı. Martin, palası kulak tırmalayıcı biçimde taşların üzerinde takırdayarak aniden dizlerinin üzerine düştü; Granby ayağa kalkmasına yardım etmek için yanına gitti ve o da düştü. Laurence bacaklarındaki güç tükenmeden önce el yordamıyla küçük tahta bir bank buldu; bunu cesetlerden biriyle –dudakla-

rında kurumuş kan lekesi ve parçalanmış göğsünde etrafı mor lekeli bir mermi yarası olan pürüzsüz yüzlü genç bir adam– paylaşmasını çok umursamıyordu.

Temeraire'den iz yoktu. Gelmemişti.

15. Bölüm

BİR SAAT SONRA Sun Kai, onları ölüden farksız bir halde buldu; küçük, silahlı bir grup adamla birlikte dikkatlice iskeleden avluya gelmişti; yaklaşık on kişiydiler ve çete üyelerinin kılıksız ve hırpani kıyafetlerinin aksine, resmî muhafız üniformaları giyiyorlardı. Dumanı tüten ateşler yakıt eksikliği yüzünden kendi kendine sönmüştü; İngilizler daha az kokması için cesetleri en kuytu yerlere çekmişti.

Hepsi yorgunluktan yarı kör ve uyuşuktu ve hiçbir direnç göstermediler. Temeraire'in yokluğunun nedenini anlayamayan ve ne yapacaklarına dair başka bir fikri olmayan Laurence kayığa ve oradan da perdeleri sıkıca çekilmiş havasız, kapalı bir tahtırevana bindirilmeye ses çıkarmadı. İlerleyişlerinin sarsıntısına ve bağırışlarına karşın, süslü yastıkların üzerinde hemen uykuya daldı ve sonunda tahtırevan yere indirilinceye kadar hiçbir şeyin farkında olmadan uyudu ve sarsılarak uyandırıldı.

"İçeri girin," dedi Sun Kai ve ayağa kalkana kadar onu çekeledi; Hammond, Granby ve mürettebatın geri kalanı, arkasındaki diğer tahtırevanlardan, benzer şekilde sersem ve bitkin halde çıktılar. Laurence düşünmeksizin, tütsü kokularının olduğu, ol-

dukça serin bir eve giden merdivenleri çıktı; dar bir koridorda ilerledi ve bahçenin avlusuna bakan bir odaya girdi. Girer girmez hemen fırladı ve alçak balkon tırabzanlarının üstünden atladı; Temeraire taşların üzerinde kıvrılmış uyuyordu.

"Temeraire," diye seslendi Laurence ve ona doğru gitti; Sun Kai Çince bir şeyler söyleyip arkasından koştu ve Temeraire'e dokunamadan kolunu yakaladı; ardından ejderha kafasını kaldırıp merakla onlara baktı ve Laurence bakakaldı; bu Temeraire değildi.

Kendisi diz çökmüş olan Sun Kai Laurence'ı çekerek diz çöktürtmeye çalıştı; Laurence sallanarak ondan kurtuldu, ama dengesini sağlamakta bir hayli zorlanmıştı. Koyu sarı ejderhalarla süslenmiş zarif ipek cüppe giyen yirmi yaşlarında genç bir adamın bir bankta oturduğunu ancak o zaman fark etti.

Peşinden gelen Hammond, Laurence'ın yenine yapışmıştı. "Tanrı aşkına diz çök," diye fısıldadı. "Bu Prens Mianning olmalı, veliaht." İki dizinin üzerine çöktü ve tıpkı Sun Kai'nin yaptığı gibi alnını yere değdirdi.

Laurence biraz aptalca ikisine, ardından da genç adama baktı ve duraksadı; ardından belden eğilerek selam verdi; ikisinin üzerine ya da daha rezili, yüzükoyun düşmeden tek dizinin üzerine çökemeyeceğinden adı gibi emindi ve bırakın Prens'i, henüz İmparator'a bile secde etmeye niyeti yoktu.

Prens alınmış gibi durmuyordu ve Sun Kai'ye Çince bir şeyler söyledi. Sun Kai ayağa kalktı ve çok yavaşça Hammond da. "Burada güvenli bir şekilde dinlenebileceğimizi söylüyor," dedi Hammond, Laurence'a. "Sizden ona inanmanızı rica ediyorum, bayım; bizi kandırmaya ihtiyacı yok."

Laurence, "Ona Temeraire'i sorar mısın?" dedi. Hammond

boş boş diğer ejderhaya baktı. "Bu o değil," diye ekledi Laurence. "Başka bir Semavi, Temeraire değil."

Sun Kai, "Lung Tien Xiang Sonsuz Kaynak Pavyonu'nda inzivada," dedi. "Bir ulak, oradan çıkar çıkmaz mesajınızı iletmek üzere bekliyor."

"İyi mi?" diye sordu Laurence, buna bir anlam vermekle uğraşmadan; en acil endişesi Temeraire'i neyin alıkoymuş olduğunu anlamaktı.

"Başka türlü düşünmek için hiçbir sebep yok," dedi Sun Kai, baştan savma gibi görünen bir yanıtla. Laurence onu nasıl sıkıştıracağını bilemiyordu; yorgunluktan kafası çalışmıyordu. Ama Sun Kai durumuna acıdı ve daha nazik bir şekilde, "İyi," diye ekledi. "İnzivayı bölemeyiz, ama bugün bir ara dışarı çıkacak ve o zaman onu size getireceğiz."

Laurence hâlâ anlamamıştı, ama o an için yapacak başka bir şey düşünemiyordu. "Teşekkür ederim," demeyi başarabildi. "Lütfen Ekselans'a konukseverliği için bizim adımıza teşekkür edin; lütfen en içten teşekkürlerimizi iletin. Hitap şeklimizdeki herhangi bir uygunsuzluk için bizi affetmesini rica ediyorum."

Prens başını salladı ve elini sallayarak, gidebileceklerini belirtti. Sun Kai onları balkondan odalarına yönlendirdi ve sert tahta yataklara yığılana kadar onları bekledi; muhtemelen kalkıp tekrar etrafta dolaşmayacaklarından emin olmak istiyordu. Laurence neredeyse bunun olanaksızlığına gülecekti ve düşüncelerinin arasında uykuya daldı.

"Laurence, Laurence," dedi Temeraire, son derece telaşlı bir sesle; Laurence gözlerini açtı ve Temeraire'in başının balkon kapılarından içeri girmiş ve arkasındaki gökyüzünün kararmış olduğunu gördü. "Laurence, yaralanmadın ya?"

"Ah!" Hammond uyanmış ve kendini Temeraire'in çenesiyle dip dibe bulunca, sıçrayarak yataktan düşmüştü. "Yüce Tanrım," dedi, acı dolu bir ifadeyle ayağa kalkıp yatağa oturarak. "Kendimi her iki bacağında da gut olan seksen yaşında bir adam gibi hissediyorum."

Laurence sadece biraz daha az bir çabayla doğruldu; bütün kasları kaskatı kesilmişti. "Hayır, oldukça iyiyim," dedi, uzanıp minnettarlıkla Temeraire'in burnuna elini koyup, varlığıyla içinin rahatladığını hissederek. "Hastalanmadın, değil mi?"

Bunun suçlama gibi çıkmasını istememişti, ama Temeraire'in yokluğu için başka bir bahane hayal edemiyordu ve muhtemelen hislerinden bazıları ses tonuna yansımıştı. Temeraire'in yelesi indi. "Hayır," dedi berbat bir tonla. "Hayır, hasta değilim."

Başka bir şey söylemedi, Hammond'ın varlığının farkında olan Laurence da ısrar etmedi; Temeraire'in utangaç tavırları yokluğu için iyi bir açıklama vermiyordu ve Laurence onunla karşı karşıya gelme olasılığından ne kadar az hoşlanıyorsa, böyle bir şeyi Hammond'ın önünde yapma fikrinden daha da az hoşlanıyordu. Temeraire bahçeye çıkabilmeleri için başını geri çekti. Bu kez akrobatik atlayışlar yoktu; Laurence yataktan indi ve yavaş ve dikkatlice balkon tırabzanlarından atladı. Arkasından gelen Hammond, yerden sadece altmış santim yüksek olmasına karşın, ayağını tırabzanı aşacak kadar yükseğe kaldıramıyordu neredeyse.

Prens gitmişti, ama Temeraire'in onlara Lung Tien Chuan olarak takdim ettiği ejderha hâlâ oradaydı. Ejderha çok ilgilenmeden kibarca onlara baş selamı verdi, ardından bir pençesiyle semboller çizdiği ıslak kum dolu geniş bir tepside çalışmaya gitti; "Şiir yazıyor," demişti Temeraire.

Chuan'a başıyla selam veren Hammond bir tabureye otu-

rurken tekrar inleyerek kısık sesle, bir denizcinin ağzına daha çok yakışan bir küfür mırıldandı. Bu çok zarif bir performans değildi, ama Laurence dün çıkardığı iş sebebiyle onu bu ve daha fazlası için affetmeye razıydı. Eğitimsiz, deneyimsiz ve çarpışmaya başından beri karşı çıkan Hammond'dan bu kadarını hiç beklememişti.

"Oturmak yerine bahçede dolaşmanızı önermeme izin verin, bayım," dedi Laurence. "Bunun üstesinden genelde böyle gelirim."

"Sanırım öyle yapsam daha iyi olur," dedi Hammond ve birkaç kere derin derin nefes aldıktan sonra Laurence'ın uzattığı elini reddetmeyerek ayağa kalktı ve çok yavaşça yürümeye başladı. Ama Hammond genç bir adamdı; yolu yarıladıklarında çok daha kolaylıkla yürümeye başlamıştı. Acısının büyük kısmı dinen Hammond'ın merakı geri geldi; bahçede dolaşmaya devam ederlerken, birinden diğerine dönerken adımları yavaşlayarak iki ejderhayı daha dikkatle inceledi. Avlunun boyu eninden daha uzundu. Ortayı çoğunlukla boş bırakarak iki ucunda uzun bambular ve birkaç küçük çam ağacı daha vardı, bu yüzden iki ejderha karşılaştırmayı kolaylaştıracak şekilde kafa kafaya birbirlerine zıt yatıyordu.

Mücevherleri hariç gerçekten de ayna aksi gibiydiler. Chuan, yelesinden ensesine kadar inen, incilerle bezeli altın bir ağ takıyordu. Çok görkemliydi, ama savaşmak için hiç de uygun görünmüyordu. Temeraire'in Chuan'da hiç olmayan savaş yaraları vardı; çivili mermiden dolayı göğsündeki pulların artık birkaç aylık olmuş kabarık düğümü ve diğer çarpışmalardan daha küçük çizikler. Ama onları görmek zordu ve bunların yanı sıra tek fark, Laurence'ın bunu başka birine açıklamakta zorlanacağı, duruşlarındaki ve ifadelerindeki tarifsiz nitelikti.

"Rastlantı olabilir mi?" diye sordu Hammond. "Bütün Semaviler akraba olabilir, ama bu derece benzer olabilirler mi? Onları birbirlerinden ayırt edemiyorum."

"İkiz yumurtalardan çıktık," dedi Temeraire, bunu duyunca başını kaldırarak. "İlk önce Chuan'ın yumurtası, ardından benimki."

"Ah, ne kadar kalın kafalıyım," dedi Hammond ve yavaşça banka oturdu. "Laurence... Laurence..." Yüzü neredeyse içeriden parlıyordu ve el yordamıyla Laurence'a uzandı, elini tutup sıktı. "Tabii ya, *tabii!* Yumurtayı, tahta rakip olacak başka bir prens istemedikleri için gönderdiler. Tanrım, ne kadar rahatladım!"

"Bayım, sonuçlarınızın doğruluğunu tartışamam, ama bunun şu anki durumumuzda nasıl bir farklılık yaratacağını anlamıyorum," dedi Laurence, bu heves karşısında oldukça afallayarak.

"Anlamıyor musunuz?" dedi Hammond. "Napolyon sadece bir bahaneydi, çünkü kendi saraylarından olabildiğince uzak, dünyanın öteki ucundaki bir imparator. Ve bunca zamandır, benim burnumu kapının dışına çıkarmama izin vermezlerken, şeytan De Guignes'in onlara yaklaşmayı nasıl başardığını düşünüp duruyordum. Ha! Fransızların onlarla ittifakı, gerçek bir anlaşması yok."

"Bu kesinlikle rahatlatıcı bir sebep," dedi Laurence, "ama başarısızlıkları bizim durumumuzu düzeltiyormuş gibi gelmiyor bana; belli ki Çinliler artık fikirlerini değiştirmiş ve Temeraire'in dönmesini istiyor."

"Hayır, anlamıyor musunuz? Taht üstünde başka birinin daha hak iddia etmesine yol açabileceği için Prens Mianning'in Temeraire'in gitmesi için hâlâ sebebi var," dedi Hammond. "Ah,

bu her şeyi değiştirir. Akıntıya karşı kürek çekiyordum; artık sebeplerini çok daha iyi anlıyorum. *Allegiance*'ın gelmesi ne kadar sürer?" diye sordu aniden, başını kaldırıp Laurence'a bakarak.

"Doğru bir tahmin yapmak için olası akıntılar ve Zhitao Körfezi'ne hâkim rüzgârlar hakkında çok az şey biliyorum," dedi Laurence afallayarak. "En azından bir hafta diye tahmin ediyorum."

"Umarım Staunton daha önde buraya gelmiştir. Bin tane sorum var, ama yeterli yanıt yok," dedi Hammond. "Ama en azından Sun Kai'den biraz daha fazla bilgi edinmeyi deneyebilirim; umarım artık biraz daha samimi olacaktır. Gidip onu bulayım. İzninizle."

Bunu söyleyerek dönüp eve girdi. Laurence geç de olsa arkasından seslendi. "Hammond, kıyafetlerin!.." Dizleri açık pantolonu ve gömleği korkunç derecede kanlıydı, çorapları baştan aşağı kaçmıştı; çok gülünç gözüküyordu. Ama çok geçti; gitmişti.

Laurence eşyaları olmadan buraya getirildikleri için görünüşleri yüzünden kimsenin onları suçlayamayacağını tahmin ediyordu. "Eh, hiç olmazsa belli bir amaçla gitti ve Fransa'yla ittifak yapmadıkları haberiyle rahatlamaktan başka bir şey yapamayız," dedi Temeraire'e.

"Evet," dedi Temeraire isteksizce. Bütün bu süre boyunca bahçede kıvrılmış yatarak sessizce düşünüyordu. Kuyruğunun ucu yakındaki gölün kıyısında huzursuzca ileri geri seğirtip duruyor ve güneşten ısınmış taşlara neredeyse göründükleri kadar çabucak kuruyan siyah noktalar sıçratıyordu.

Laurence, Hammond gittiğinde bile bir açıklama yapması için onu sıkıştırmadı ve gidip başının yanına oturdu. Temeraire'in kendi isteğiyle konuşmasını ve sorgulamaya gerek kalmamasını umuyordu.

"Mürettebatımın geri kalanı da iyi mi?" diye sordu Temeraire bir süre sonra.

Laurence, "Ne yazık ki Willoughby öldü," dedi. "Birkaç da yaralı var, ama neyse ki hiçbiri ölümcül değil."

Temeraire titredi ve gırtlağının derinliklerinden ağlamaklı bir ses çıkardı. "Gelmem gerekiyordu. Ben orada olsaydım, bunu asla yapamazlardı."

Laurence zavallı Willoughby'yi düşünerek sessiz kaldı; tatsız bir kayıp. "Haber göndermemekle hata ettin," dedi sonunda. "Willoughby'nin ölümü için seni suçlayamam. Normalde senin gelme vaktinden önce öldü ve dönmeyeceğini bilseydim bile farklı bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Ama elbette iznini ihlal ettin."

Temeraire bir kez daha hafifçe inledi ve yavaşça, "Görevimi ihmal ettim, değil mi?" dedi. "Bu benim hatam öyleyse ve bu konuda söylenecek başka bir şey yok."

Laurence, "Hayır," dedi, "haber gönderseydin yokluğuna razı olmaktan başka bir şey düşünmezdim; konumumuzun son derece güvenli olduğunu düşünmek için her sebebimiz vardı. Ve tam hakkını vermek gerekirse, bir ejderha için hiç gerekli olmadığından, Hava Kuvvetleri'ndeki izin kuralları sana asla bildirilmedi ve anladığından emin olmak benim sorumluluğumdu.

"Seni rahatlatmaya çalışmıyorum," diye ekledi, Temeraire'in başını iki yana salladığını görerek. "Ama senden neyi yanlış yaptığını anlamanı ve kontrol edemeyeceğin şeyler için suçluluk duyarak kendini boş yere üzmemeni istiyorum."

"Laurence, anlamıyorsun," dedi Temeraire. "Kuralları her zaman oldukça iyi anladım; haber göndermememin sebebi bu değildi. O kadar uzun kalmaya niyetim yoktu, sadece zamanın nasıl geçtiğinin farkında değildim."

Laurence ne diyeceğini bilemiyordu. Hava kararmadan önce gelmeyi alışkanlık haline getirmiş olduğu için, Temeraire'in bütün bir günün geçişini fark etmemiş olması fikri imkânsız değilse bile, hazmetmesi zor geliyordu. Böyle bir bahaneyi adamlarından biri söyleseydi, Laurence bunu doğrudan bir yalan diye nitelerdi; sessizliği düşüncelerini ele veriyordu.

Temeraire omuzlarını düşürdü ve pençeleriyle yerdeki taşları, Chuan'ın çabucak bir şikâyet homurtusuyla başını kaldırıp bakmasına ve yelesini geriye yatırmasına yol açan bir gürültüyle hafifçe çizdi. Durdu, ardından aniden, "Mei'yle birlikteydim," dedi.

"Kimle?" diye sordu Laurence boş gözlerle.

"Lung Qin Mei," dedi Temeraire, "bir İmparatorluk Ejderi."

Anlamanın şoku neredeyse fiziksel bir darbe gibiydi. Temeraire'in itirafında utanç, suçluluk ve gururun bir karışımı vardı ki her şeyi açıklıyordu.

"Anlıyorum," dedi Laurence çaba sarf ederek, hayatında hiç olmadığı kadar kontrollü bir şekilde. "Şey..." Durdu ve kendini toparladı. "Gençsin ve... ve daha önce hiç çiftleşmemiştin; ne kadar zamanını alacağını bilemezdin," dedi. "Sebebi öğrendiğime sevindim; bu oldukça iyi bir bahane." Kendi sözlerine inanmaya çalıştı. Gerçekten inanıyordu da; sadece Temeraire'in yokluğunu buna dayandırarak affetmek istemiyordu. Yongxing'in o çocukla ayağını kaydırma girişimleri üzerine Hammond'la tartışmalarına karşın, Laurence, Temeraire'in sevgisini gerçekten kaybetmekten hiç korkmamıştı; şimdi kıskançlık için beklenmedik biçimde gerçek bir sebep bulmak gerçekten de acıydı.

Willoughby'yi sabahın erken saatlerinde, Sun Kai'nin onları götürdüğü şehir duvarlarının dışındaki büyük mezarlığa gömdüler. Bir mezarlık için kalabalıktı; hele büyüklüğü düşünülecek

olursa. Ölülere saygı ziyaretinde bulunan pek çok küçük grup vardı. Hem Temeraire'in, hem de Batılı grubun varlığı ziyaretçilerin ilgisini çekmişti ve çok meraklı izleyicileri iten muhafızlara karşın, kısa bir süre sonra arkalarında bir çeşit alay oluştu.

Ama kalabalık kısa sürede birkaç yüz kişiyi bulmasına karşın, saygılı davranışlarını sürdürdü ve Laurence ölü için ciddi bir ifadeyle birkaç şey söyleyip adamlarına dua ettirirken mutlak bir sessizliğe büründüler. Mezar toprağın üstündeydi, beyaz taştan yapılmıştı ve yerel evlere çok benzeyen ucu yukarıya doğru kıvrık bir çatısı vardı; yandaki mezarlarla karşılaştırılınca gösterişliydi de. "Laurence, saygısızlık olmayacaksa, sanırım annesi bir çizimden memnun olacaktır," dedi Granby sessizce.

"Evet, benim de aklıma geldi," dedi Laurence. "Digby, bir şeyler çiziktirebileceğini düşünüyor musun?"

"Lütfen bir tane hazırlaması için size bir ressam ayarlamama izin verin," diye araya girdi Sun Kai. "Daha önce teklif etmediğim için kendimden utanıyorum. Ayrıca annesinin bütün işlemlerin kusursuzca yapıldığından emin olmasını sağlayacağım; Prens Mianning bütün törenleri yerine getirmesi için iyi bir aileden gelen genç bir adam seçti bile." Laurence daha fazla sorgulamadan bu düzenlemeleri kabul etti; hatırladığı kadarıyla Bayan Willoughby oldukça katı bir Metodist'ti ve oğlunun mezarının son derece güzel olduğu ve iyi bakıldığından başka bir şey öğrenmeden daha mutlu olacağına emindi.

Sonrasında Laurence, Temeraire ve birkaç adamla, telaş ve karmaşa içinde geride bıraktıkları eşyalarını toplamak için adaya döndü. Bütün cesetler çoktan götürülmüştü, ama sığındıkları pavyonun dış duvarlarındaki isten kararmış parçalar ve taşların üzerindeki kurumuş kan lekeleri kalmıştı; Temeraire uzunca bir süre sessizce onlara baktı ve ardından başını çevirdi. Kaldıkları

evdeki mobilyalar alabildiğine altüst edilmiş, pirinç kâğıt perdeler yırtılmış, sandıklarının çoğu parçalanmış ve kıyafetler yerlere saçılıp üstlerine basılmıştı.

Blythe ve Martin iyi durumda buldukları ne varsa toplamaya başlarken, Laurence odaları dolaşmaya başladı. Kendi odası tamamen yağmalanmış, sanki altında saklanabileceğini düşünmüşler gibi yatak yan çevrilerek duvara dayanmış ve şehir turunda aldığı pek çok paket kabaca etrafa atılmıştı. Bazılarının arkasından kuyruk gibi toz ve porselen parçaları akmıştı ve odanın her tarafında yırtılmış ve lime lime edilmiş ipek parçaları, neredeyse dekoratif bir şekilde asılıydı. Laurence eğilip odanın bir köşesine düşmüş büyük ve şekilsiz kırmızı vazo paketini kaldırdı, yavaşça paketi açtı ve kendini sayısız görüntüsüne bakarken buldu; parlak yüzey hiç zarar görmemiş, çizilmemişti bile ve öğleden sonra güneşinde, ellerinden koyu kırmızı, yaşayan bir zenginlik ışığı olarak saçılıyordu.

Yazın kavurucu sıcakları artık şehri vurmuştu; taşlar gün boyu üzerinde çalışılan örsler gibi ısınıyor ve rüzgâr devasa Gobi Çölü'nden batıya doğru, sarı tozlardan sonsuz bir akıntı şeklinde esiyordu. Hammond, Laurence'ın şu ana kadar görebildiği tek şeyin sadece kısırdöngü olduğu, yavaş, incelikli görüşme manevraları yapmakla meşguldü; eve bir dizi mühürlü mektup gelip gidiyor, birkaç tane ufak tefek hediye geliyor ve gönderiliyor, çok laf konuşuluyor, az iş yapılıyordu. Bu arada, hâlâ eğitimi ve sevgilisiyle meşgul olan Temeraire hariç, hepsi gittikçe sinirlenip sabırsızlanıyordu. Gösterişli gümüş ve inci bir tasma takan Mei artık ona eğitim vermek için her gün eve geliyordu; derisi lacivertti, kanatlarında mor ve sarı benekleri ve parmaklarında pek çok altın yüzük vardı.

"Mei çok çekici bir ejderha," dedi Laurence, Temeraire'e ilk ziyaretten sonra; Mei'nin son derece hoş olduğu dikkatinden kaçmamıştı, en azından edindiği ejderha güzelliği yargısına göre.

"Senin de bu şekilde düşünmene sevindim," dedi Temeraire neşelenerek; yelesinin uçları dikildi ve titreşti. "Sadece üç yıl önce yumurtadan çıkmış ve ilk sınavını onurla geçmiş. Bana okuma yazma öğretiyor ve çok nazik; bilmediğim için benimle hiç dalga geçmedi."

Mei öğrencisinin ilerleyişinden şikâyetçi olamazdı, Laurence bundan emindi. Temeraire kum tepsilerinde pençeleriyle yazma tekniğinde çoktan ustalaşmıştı ve Mei kildeki el yazısını övüyordu; çok geçmeden yumuşak tahtada oyma yapmak için kullanılan daha sert vuruşları öğretmeye başlayacağına söz vermişti. Laurence öğleden sonradan hava kararana kadar Temeraire'in gayretle yazmasını izliyor ve Mei'nin yokluğunda sık sık dinleyici rolüne soyunuyordu; özellikle beğendiği bir kısmı çevirmek için durduğu zamanlar dışında, Çin şiirinin sözcükleri anlamsız olsa da, Temeraire'in gür sesini dinlemek hoştu.

Geri kalanların vakit geçirecek çok az şeyi vardı; Mianning ara sıra onlara yemek daveti veriyordu ve bir keresinde oldukça ahenksiz bir konser ve neredeyse hepsi çocuk sayılacak yaşta ve dağ keçileri kadar çevik birkaç tane olağanüstü akrobatın gösterisini içeren bir davet verildi. Ara sıra evin arkasındaki avluda hafif silahlarla tatbikat yapıyorlardı, ama sıcakta pek hoş olmuyordu ve sonrasında serin kaldırımlara ve sarayın bahçesine dönmekten memnuniyet duyuyorlardı.

Saraya taşınmalarından neredeyse iki hafta sonra, Hammond odada, yazı masasında kâğıtlarla çalışırken Laurence, Temeraire'in uyuduğu avluya bakan balkonda oturmuş, kitap okuyordu. Bir hizmetkâr onlara bir mektup getirdi; Hammond

mührü açıp mektubu okudu ve Laurence'a, "Liu Bao'dan geliyor, bizi evinde yemeğe davet ediyor," dedi.

"Hammond, sence bu işe karışmış olma olasılığı nedir?" diye sordu Laurence isteksizce, bir süre sonra. "Böyle bir imada bulunmaktan hoşlanmıyorum, ama sonuçta onun Sun Kai gibi Mianning'in hizmetinde olmadığını biliyoruz; Yongxing'le işbirliği yapıyor olabilir mi?"

"Bunu göz ardı edemeyeceğimiz doğru," dedi Hammond. "Kendisi de bir Tatar olduğu için o saldırıyı Liu Bao düzenlemiş olabilir. Yine de onun İmparator'un annesinin akrabası ve Mançu Beyaz Sancak'ta söz sahibi olduğunu öğrendim; desteği paha biçilmez olacaktır ve el altından herhangi bir şeye niyeti varsa bizi açıkça davet edeceğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Tedbirli gittiler, ama vardıklarında tedbir planları yerle bir oldu; kapıda, beklenmedik şekilde, kızarmış bifteğin leziz kokusuyla karşılaşmışlardı. Liu Bao aşçılarına geleneksel İngiliz yemekleri hazırlamalarını emretmişti ve kızarmış patateste beklediklerinden fazla acı varsa ve kuşüzümlü puding biraz sulu olma eğilimindeyse bile, hiçbiri yukarı doğru duran kaburgaların bütün soğanlarla süslenmiş olduğu taç şekli verilmiş kocaman kızarmış kaburgada şikâyet edecek hiçbir şey bulamamıştı ve Yorkshire pudingi beklenmedik derecede başarılıydı.

Ellerinden gelen gayreti göstermelerine karşın, son tabaklar neredeyse dolu gitmişti ve Temeraire de dahil, bazı konukların arabayla taşınmak zorunda kalınıp kalınmayacağına dair birtakım şüpheler vardı. Temeraire'e İngiliz tarzında sade, yeni kesilmiş çiftlik hayvanları servis edilmişti, ama aşçılar kendilerini tutmamış ve ona sadece bir inek ya da koyun değil, ikişer tane inek ve koyun, bir domuz, bir keçi, bir tavuk ve bir ıstakoz sunmuş-

lardı. Her tabakta görevini yerine getiren Temeraire, artık hafifçe inleyerek bahçede yatıyordu ve yarı baygın durumdaydı.

"Bir şeyi yok, bırakın uyusun!" dedi Liu Bao, Laurence'ın mazeretini elini sallayarak geçiştirerek. "Ay manzaralı terasta oturup şarap içebiliriz."

Laurence gitmek üzere kalkmıştı, ama Liu Bao bu defa, şarabı onlara zorla içirmeye çalışmamıştı. Güneş duman mavisi dağların ardında batar ve Temeraire önlerinde parıldayarak uyurken, sarhoşluğun tatlı sıcaklığıyla sarmalanmış halde oturmak oldukça hoştu. Laurence, Liu Bao'nun saldırıya bulaşmış olma düşüncesinden tamamen vazgeçmişti; cömert yemeğiyle karnınız doymuşken bahçesinde oturduğunuz birinden şüphelenmeniz olanaksızdı. Hammond'ın bile rahatı yerindeydi ve uyanık kalmak için gözlerini kırpıştırıyordu.

Liu Bao, Prens Mianning'den bir konut almayı nasıl başardıkları konusuyla ilgilenmişti. Masumiyetini daha da kanıtlar şekilde, çete saldırısı haberini gerçek bir şaşkınlıkla karşıladı ve başını iki yana salladı. "Şu *hunhun*larla ilgili bir şeyler yapılmalı, gerçekten kontrolden çıkmaya başladılar. Yeğenlerimden biri birkaç yıl önce onlara katıldı ve zavallı annesi o kadar endişelendi ki neredeyse üzüntüden ölüyordu. Ama sonra Guanyin'e büyük bir kurban kesti ve ona güney bahçelerinin en güzel yerinde özel bir sunak yaptırdı; artık çocuk evli ve eğitimine devam ediyor." Laurence'ın böğrünü dürttü. "Sen de kendini eğitmeye çalışmalısın! Ejderhan sınavları geçer de, sen geçemezsen bu senin için utanç kaynağı olur."

"Yüce Tanrım, bu bakış açılarında bir değişiklik yaratabilir mi, Hammond?" diye sordu Laurence, dehşet içinde doğrularak. Bütün çabalarına karşın, Çinliler onun için sanki on kat kapalı-

larmış gibi anlaşılmaz olmuştu ve yedi yaşından beri o sınavlar için çalışan adamların yanında oturmak...

Ama Liu Bao neşeyle, "Sadece dalga geçiyorum," dedi, Laurence'ı fazlasıyla rahatlatarak. "Korkma. Lung Tien Xiang okuma yazması olmayan bir barbara yoldaş olarak kalmak isterse, sanırım kimse ona itiraz edemez."

"Sana bu şekilde hitap ederek şaka yapıyor elbette," diye ekledi Hammond çeviriye, her ne kadar biraz kuşkulu olsa da.

"Onların standartlarına göre okuma yazması olmayan bir *barbar* olabilirim, ama başka bir şey olmak iddiasında bulunacak kadar aptal değilim," dedi Laurence. "Bu olaya arabulucuların da sizin bakış açınızla bakmasını diliyorum, bayım," diye ekledi Liu Bao'ya. "Ama bir Semavi'nin yalnızca İmparator'un ve akrabasının yoldaşı olabileceği konusunda oldukça sabit fikirliler."

"Eh, ejderha başka kimseyi kabul etmezse, bununla yaşamak zorunda kalacaklar," dedi Liu Bao kayıtsızca. "İmparator seni neden evlat edinmiyor? Bu herkesin onurunu kurtarırdı."

Laurence bunun bir şaka olduğunu düşünmeye meyilliydi, ama Hammond, Liu Bao'ya oldukça farklı bir yüz ifadesiyle bakıyordu. "Bayım, böyle bir öneri ciddiye alınır mı?"

Liu Bao omuzlarını silkti ve kadehlerini tekrar doldurdu. "Neden olmasın? İmparator'un gelenekleri yerine getirecek üç oğlu var, kimseyi evlat edinmesine gereksinimi yok, ama bir tane daha oğlu olmasının kimseye bir zararı olmaz."

Onları saraya geri götürmek için bekleyen tahtırevanlara yürürlerken, "Bunu kovalamak niyetinde misiniz?" diye sordu Laurence, Hammond'a, oldukça kuşkulu bir şekilde.

"İzin verirseniz, elbette," dedi Hammond. "Bu, kuşkusuz, sıra dışı bir fikir; ama sonuçta her iki tarafta da sadece bir forma-

lite olarak algılanacaktır. Aslında," diye devam etti daha da hevesli bir tonla, "bence bu bütün sorunları çözecektir. Aralarında böylesine bir bağ olan bir ulusa kolayca savaş açmayacaklardır ve böyle bir bağın ticaretimize kazandıracağı avantajları bir düşünün."

Laurence babasının olası tepkisini daha kolay düşünebiliyordu. "Bunun kovalamaya değer bir şey olduğunu düşünüyorsanız, sizi engellemeyeceğim," dedi gönülsüzce, ama Lord Allendale, onun, Çin İmparatoru'na da olsa, kendini bir sokak çocuğu gibi evlat edindirdiğini öğrenirse barış hediyesi olarak kullanmayı umduğu kırmızı vazonun durumu düzeltmek için yeterli olacağını sanmıyordu.

16. Bölüm

"SANA ŞU KADARINI söyleyebilirim: Biz varmadan önce durum başa baştı," dedi Riley, kahvaltı masasından bir fincan çayı, bir kâse pirinç lapasına kıyasla daha istekle alarak. "Daha önce böyle bir şey görmemiştim; iki ejderha desteğinde yirmi gemilik bir filo. Elbette sadece yelkenlilerdi ve bir fırkateynin yarısı kadar yoktular, ama Çin donanma gemileri de onlardan çok büyük değildi. Bu kadar korsanın kontrolden çıkmasına izin vererek ne yapmaya çalıştıklarını aklım almıyor."

"Amirallerinden etkilendim ama; aklı başında bir adama benziyordu," diye araya girdi Staunton. "Daha dirayetsiz bir adam, kurtarılmaktan hoşlanmazdı."

"Batırılmayı tercih etse, büyük aptallık olurdu," dedi Riley.

İkisi, *Allegiance*'tan küçük bir grupla birlikte daha bu sabah gelmişti; ölümcül çete saldırısı hikâyesiyle şok olmuşlar, şimdi de Çin Denizi'nden geçiş hikâyelerini anlatıyorlardı. Macao'dan ayrıldıktan bir hafta sonra, Zhoushan Adaları'na yerleşmiş ve hem yerel hem de Batı ticaret gemilerini avlayan devasa bir korsan çetesini kontrol altına almaya çalışan bir Çin filosuyla karşılaşmışlardı.

"Biz oraya vardığımızda çok fazla sorun çıkmadı elbette," diye devam etti Riley. "Korsan ejderhalarının silahları olmadığı gibi –inanmazsın ama mürettebatları bize yanan oklar atmaya çalışıyordu– menzil anlayışları da yoktu; o kadar aşağıya dalıyorlardı ki bırak biber toplarını, onları tüfeklerle bile ıskalamamız neredeyse imkânsızdı. Silahların tadına baktıktan sonra çabucak yön değiştirdiler ve tek bir borda ateşiyle üç korsan gemisi batırdık."

"Amiral olayı nasıl rapor edeceği hakkında bir şey söyledi mi?" diye sordu Hammond, Staunton'a.

"Yalnızca minnetini ifade etmekte çok titiz olduğunu söyleyebilirim. Gemimize çıktı, ki onun için bunun bir ayrıcalık olduğuna inanıyorum."

"Ve silahlarımızı yakından inceledi," dedi Riley. "Kibar olmaktan çok onlarla ilgilendiğini söyleyebilirim. Ama sonuçta ona limana kadar eşlik ettik, ardından da buraya geldik; şu anda Tien-sing limanında demirlemiş durumda. Kısa sürede yola çıkma şansımız var mı?"

"Şansımı zorlamaktan hoşlanmam, ama pek sanmıyorum," dedi Hammond. "İmparator hâlâ av gezisi için kuzeyde ve birkaç hafta daha Yaz Sarayı'na dönmeyecek. Döndüğü zaman bize resmî bir görüşme ayarlanacağını umuyorum.

"Size anlattığım şu evlat edinme fikrine değineceğim, bayım," diye ekledi Staunton'a. "Şimdiden Prens Mianning de dahil bir miktar destek bulduk ve onlara yapmış olduğunuz yardımın lehimize olacağına dair büyük umutlarım var."

"Geminin demirlediği yerle ilgili herhangi bir sıkıntı var mı?" diye sordu Laurence endişeyle.

"Şu an için hayır, ama erzakların umduğumdan daha pahalı

olduğunu söylemeliyim," dedi Riley. "Tuzlanmış et satmıyorlar ve sığırlar için istedikleri fiyatlar şok edici düzeyde; adamları balık ve tavukla besliyorduk."

"Paramız mı bitti?" Laurence harcamalarından pişman olmak için çok geç kalmıştı. "Biraz savurgan davrandım, ama geriye biraz altınım kaldı ve gerçek olduğunu anladıklarında almakta hiç duraksamıyorlar."

"Teşekkür ederim, Laurence, ama seni soymaya ihtiyacım yok; henüz karanlık topraklarda değiliz," dedi Riley. "Ben daha çok eve yapacağımız yolculuğu düşünüyorum. Tabii yanımızda besleyecek bir ejderha olacağını umuyorum."

Laurence ne diyeceğini bilemediği için kaçamak bir yanıt verdi ve konuşmayı Hammond'ın sürdürmesi için sustu.

Kahvaltıdan sonra, o akşam yeni konuklara hoş geldin demek için bir ziyafet ve eğlence düzenleneceğini bildirmek için Sun Kai uğradı; büyük teatral bir gösteri. "Laurence, ben Qian'ı görmeye gidiyorum," dedi Temeraire, Laurence ne giyeceğini düşünürken odaya başını sokarak. "Dışarı çıkmayacaksın, değil mi?"

Saldırıdan beri çok daha korumacı olmuştu ve Laurence'ı yalnız bırakmaya razı olmuyordu; hizmetkârlar haftalardır ince eleyip sık dokuyan ve kuşkucu incelemelerine katlanıyordu ve Laurence'ın günün her saati beş adam tarafından korunmasını düzenleyen bir çizelge yaparak ya da kum tepsisine Haçlı Seferleri'ne yakışan bir zırh çizerek, Laurence'ın korunması için birkaç öneri ortaya atmıştı.

"Hayır, rahatça dinlenebilirsin; korkarım kendimi insan içine çıkabilecek hale getirmek için yapmam gereken çok fazla işim var," dedi Laurence. "Lütfen selamımı söyle; çok uzun kalacak mısın? Bu akşam geç kalamayız. Davet bizim onurumuza."

"Hayır, çok geçmeden dönerim," dedi Temeraire ve sözüne sadık kalarak bir saat geçmeden döndü. Yelesi bastırdığı heyecandan titriyor, pençesiyle dikkatlice uzun, dar bir paket tutuyordu.

Laurence isteği üzerine avluya çıktı ve Temeraire oldukça utanarak paketi ona doğru itti. Laurence o kadar afallamıştı ki, ilk başta sadece aval aval baktı, ardından yavaşça ipek kumaşı, ardından da vernikli kutuyu açtı; sarı ipek bir yastığın üstünde, sade bir kabzası olan bir süvari kılıcı, kınının yanında yatıyordu. Kılıcı aldı; dengesi iyiydi, tabanı genişti, kıvrık ucunun her iki tarafı da keskinleştirilmişti; kılıcı hafifleştirmek için boydan boya oyulmuş iki kan oluğunun olduğu yüzeyi Şam çeliği gibi hareliydi.

Kabza siyah kedibalığı derisiyle kaplanmış, yaldızlı demir bağlantılar altın boncuklar ve ufak incilerle süslenmişti ve kabzayla kılıcın birleştiği yerde iki ufak safir gözü olan altın bir ejderha başı vardı. Siyah vernikli ahşap kın geniş altın şeritlerle süslüydü ve asmak için sağlam ipek kordonları vardı; Laurence kemerinden, kullanışlı olsa da oldukça eskimiş denizci palasını çıkarıp yerine yenisini taktı.

"Beğendin mi?" diye sordu Temeraire tedirgin bir şekilde.

"Hem de nasıl," dedi Laurence, denemek için kılıcı çekerek; kılıcın uzunluğu tam boyuna göreydi. "Kıymetlim, bu çok muhteşem bir şey, bunu nasıl aldın?"

"Şey, hepsi benim marifetim değil," dedi Temeraire. "Geçen hafta Qian kolyemi çok beğendi ve bana onu senin hediye ettiğini söyledim; o zaman benim de sana bir hediye vermemin hoş olacağını düşündüm. Qian, bir ejderha bir yoldaş aldığında anne ve babanın bir hediye vermesinin âdet olduğunu söyledi, bu yüzden en güzelinin bu olduğunu düşündüm ve onun eşyaları

arasından senin için bunu seçtim." Büyük bir tatminle Laurence'ı inceleyerek başını sağa sola yatırdı.

"Haklı olmalısın; daha iyisini hayal bile edemezdim," dedi Laurence, kendine hâkim olmaya çalışarak; anlamsızca mutlu, anlamsızca güvende hissediyordu ve giyinmesini tamamlamak için içeri girdiğinde durup aynada hayranlıkla kılıca bakmaktan kendini alamadı.

Hammond ve Staunton Çin cüppeleri, subaylarının geri kalanıysa koyu yeşil ceketlerini, pantolonlarını ve göz alıcı parlaklıktaki uzun çizmelerini giymişlerdi. Fularları yıkanıp ütülenmişti ve yıkandıkları ve giyindikleri andan itibaren kımıldamamaları konusunda uyarılan ve sandalyelerinde oturan Roland ve Dyer bile son derece temizdi. Konuttan ayrılırlarken Riley de dize kadar pantolonu ve ayakkabılarıyla donanma mavisi içinde benzer şekilde şıktı ve gemiden getirdiği kırmızı ceketli dört bahriyeli grubun sonunu oluşturuyordu.

Gösterinin yapılacağı avlunun ortasına, küçük ama hayret verici bir şekilde boyanıp yaldızlanmış, üç katlı, garip bir sahne kurulmuştu. Qian, solunda Prens Mianning ve Chuan'la avlunun kuzey ucunda oturuyordu ve Temeraire ve İngiliz grubu için sağında bir yer ayrılmıştı. Semavilerin yanı sıra, uzak uçta oturan ve parlak yeşim taşlı altın bir takıyla çok zarif görünen Mei dahil birkaç İmparatorluk Ejderi de vardı. Mei, onlar otururlarken yerinden Laurence ve Temeraire'e başıyla selam verdi. Beyaz ejderha Lien de oradaydı ve konukların geri kalanından biraz ayrı, Yongxing'le oturuyordu; akşın rengi koyu tonlardaki İmparatorluk Ejderleri ve her taraftaki Semavilerle yine tezat oluşturuyordu ve gururla dikilmiş yelesi bugün alnına gelen büyük yakut kolyenin takılı olduğu altın bir ağla süslenmişti.

"Ah, bu Miankai," dedi Roland kısık sesle Dyer'a ve avlu-

nun karşısında, Mianning'in yanında oturan çocuğa çabucak el salladı. Çocuk koyu sarı renkte, veliahdınkinin aynından bir cüppe giyiyor ve gösterişli bir şapka takıyordu; çok dik ve düzgün oturuyordu. Roland'ın el salladığını görerek, karşılık olarak elini hafifçe kaldırıp hemen indirdi ve sanki hareketin fark edilip edilmediğini anlamak içinmiş gibi Yongxing'e göz attı ve adamın dikkatini çekmediğini fark edince rahatlayarak arkasına yaslandı.

"Prens Miankai'yi nereden tanıyorsunuz? Veliahdın konutuna gelmiş miydi hiç?" diye sordu Hammond. Ulaklarına tek başlarına ortalıkta dolaşmamalarını emrettiği ve bu bir çocuk bile olsa, herhangi biriyle tanışma fırsatını yakalamamış olmaları gerektiği için, Laurence da öğrenmek istemişti.

Roland ona bakarak şaşkınlıkla, "Onu adada bizimle sen tanıştırdın," dedi ve Laurence tekrar sertçe baktı. Bu Yongxing'in yanında, onları daha önce ziyarete gelen çocuk olmalıydı, ama tanımak neredeyse imkânsızdı; resmî kıyafetler içinde çocuk tamamen farklı görünüyordu.

"Prens Miankai mi?" dedi Hammond. "Yongxing'in getirdiği çocuk Prens Miankai miydi?" Bir şeyler daha söylemiş olabilirdi; dudakları kesinlikle hareket ediyordu, ama aniden çalmaya başlayan davullardan hiçbir şey duyulmuyordu. Enstrümanlar açıkça sahnenin içinde bir yerlere gizlenmişti, ama sesleri hiç de boğuk gelmiyor ve yakın mesafeden neredeyse yirmi dört topluk bir borda ateşinin gürültüsüne yaklaşıyordu.

Gösteri baştan sona Çince olduğu için elbette hiçbir şey anlaşılmıyordu, ama dekorun hareketleri ve oyuncular harikaydı; üç kattan da figürler çıkıp iniyor, çiçekler açıyor, bulutlar sürükleniyor, güneş ve ay doğup batıyordu; hepsinin ortasında da zarif danslar ve kılıç dövüşleri vardı. Laurence gösteri karşısında bü-

yülenmişti, ama ses çok fazlaydı ve bir süre sonra başı ağrımaya başladı. Davulların ve enstrümanların gürültüsü ve ara sıra meydana gelen kestanefişeği patlamaları arasında Çinlilerin bile replikleri anlayıp anlamadığını merak etti.

Hammond'a ya da Staunton'a soramıyordu; gösterinin başından sonuna kadar birbirleriyle pandomim şeklinde konuşmaya çalışıyor ve sahnede olanlara dikkat etmiyorlardı. Hammond küçük bir dürbün getirmişti ve onu sadece avlunun karşısındaki Yongxing'e bakmak için kullanıyorlardı ve ilk perdenin olağanüstü finalinde ortaya çıkan duman ve alevler, görüşlerini engellediği için itiraz bağırışlarıyla karşılanmıştı.

Sahne ikinci perde için ayarlanırken kısa bir boşluk oldu ve ikisi konuşmak için bu arayı fırsat bildi. "Laurence," dedi Hammond, "affını diliyorum; son derece haklıydın. Yongxing açıkça çocuğu senin yerine Temeraire'in yoldaşı yapmaya niyetlenmiş ve şimdi *nedenini* anlıyorum; çocuğu bir şekilde tahta geçirmeyi ve kendini saltanat naibi yapmayı planlıyor."

"İmparator hasta ya da çok mu yaşlı?" diye sordu Laurence şaşırarak.

"Hayır," dedi Staunton anlamlı bir şekilde. "Hiç de değil."

Laurence dik dik baktı. "Beyler, onu imparator ve kardeş katili olarak suçluyormuş gibi görünüyorsunuz; ciddi olamazsınız."

"Keşke olmasaydık," dedi Staunton. "Böyle bir girişimde bulunursa, kendimizi bir iç savaşın ortasında bulabiliriz ve sonuç ne olursa olsun bu bizim için felaket olur."

"Artık iş o noktaya varamaz," dedi Hammond kendinden emin. "Prens Mianning aptal değil ve İmparator'un da öyle olmadığını tahmin ediyorum. Yongxing sebepsiz yere çocu-

ğu bize kılık değiştirerek getirdi ve ben yaptığı her şeyi Prens Mianning'in gözünün önüne serdiğimde, ne bunu, ne de hareketlerinin geri kalanının bunun bir parçası olduğunu anlamamalarına imkân olmayacak. Önce, artık teklif etme yetkisinin olup olmadığını merak ettiğim şartlarla sana rüşvet verme girişimi ve ardından gemide hizmetkârının sana saldırması. Ve hatırlarsan, *hunhun* çetesi bize sen çocuğun Temeraire'le arkadaşlık etmesini reddettikten hemen sonra saldırdı; bunların hepsi çok net ve aleyhte bir tablo ortaya çıkarıyor."

Çok dikkat etmeden, neredeyse bayram ederek konuşmuştu ve bütün konuşulanları duymuş olan Temeraire öfkeyle, "Artık kanıtımızın olduğunu mu söylüyorsun?" deyince irkildi. "Bütün bunların arkasında Yongxing'in olduğunu, Laurence'a zarar vermeye çalışan ve Willoughby'nin ölümüne sebep olan kişinin o olduğunu?" Kocaman başı kalktı ve gözbebekleri ince, siyah çizgilere dönüşerek hızla Yongxing'e doğru döndü.

"Burada olmaz, Temeraire," dedi Laurence aceleyle, elini böğrüne koyarak. "Lütfen şu an hiçbir şey yapma."

"Hayır, hayır," dedi Hammond da, telaşlanarak. "Henüz emin değilim elbette; bu sadece varsayıma dayanıyor ve kendi başımıza ona karşı herhangi bir harekette bulunamayız... bu işi onlara bırakmalıyız..."

Aktörler sahnedeki yerlerini alarak konuşmaya nokta koydu, ama Laurence, Temeraire'in, elinin altındaki göğsünün derinliklerinde, hafif bir hırlama şeklindeki öfke tınlamasını duyabiliyordu. Pençeleri taşların kenarlarını kavramış, dikenli yelesi yarıya kadar kalkmıştı ve burun delikleri açılıp kapanıyordu; gösteriyi izlemiyordu ve bütün dikkatini Yongxing'e vermişti.

Laurence dikkatini dağıtmaya çalışarak tekrar böğrünü okşadı; avlu konuklar ve sahne dekorlarıyla doluydu ve öfkesini ve

kızgınlığını adama yönlendirmekten mutluluk duyacak Temeraire harekete geçerse sonuçları hayal bile edemiyordu. Daha da kötüsü, Laurence, Yongxing'in bunu nasıl karşılayacağını kestiremiyordu. Adam hâlâ İmparator'un kardeşiydi ve Hammond ve Staunton'ın kurguladığı plan kolayca inanılamayacak kadar çirkindi.

Sahnenin arkasından büyük zillerin birbirine vurulması ve kalın tonlu çanların çalınması duyuldu ve pirinç kâğıttan yapılmış iki zarif ejderha burun deliklerinden çatırdayan kıvılcımlar çıkararak sahneye indi; onların altında, kılıçlarını ve mücevher kakmalı bıçaklarını sallayarak büyük bir savaşı canlandıran aktörler sahnenin en alt katında sağa sola koşuşturuyordu. Davullar tekrar çalmaya başladı, gürültü o kadar fazlaydı ki neredeyse bir darbe etkisi yaratarak ciğerlerindeki havayı boşaltıyordu. Laurence'ın bir an için nefesi kesildi, ardından elini yavaşça omzuna götürdü ve köprücük kemiğinin altında kısa bir hançer kabzası buldu.

"Laurence!" dedi Hammond ona doğru uzanarak. Granby adamlarına bağırıp sandalyeleri kenara itiyordu; o ve Blythe kendilerini Laurence'ın önüne attı. Temeraire dönüp ona baktı.

"Ben iyiyim," dedi Laurence, şaşkına dönmüş bir şekilde. İlk başta garip bir şekilde acı duymadı ve kolunu kaldırarak ayağa kalkmaya çalıştı ve ardından yarayı hissetti; hançerin dibinden ılık kan akıyordu.

Temeraire tiz, korkunç bir çığlık atarak bütün gürültüyü ve müziği bastırdı; bütün ejderhalar bakmak için arka ayakları üzerine kalktı ve davullar aniden sustu; ani sessizlikte Roland, "O fırlattı, şurada, onu gördüm!" diye bağırıp aktörlerden birini gösterdi.

Diğerlerinin ellerinde hâlâ sahte silahlar varken, adamın eli

boştu ve daha sade kıyafetler giyiyordu. Aktörlerin arasına saklanma girişiminin başarısız olduğunu görerek dönüp kaçmaya çalıştı, ama çok geçti; Temeraire neredeyse düşercesine kendini ortalarına atınca oyuncu grubu çığlıklar atarak etrafa kaçıştı.

Temeraire'in pençeleri vücudunda derin, ölümcül yarıklar açtığında adam tek bir çığlık attı. Temeraire kanlı cesedi vahşice yere fırlattı; adamın öldüğünden emin olmak için bir an alçakta asılı kaldı ve ardından kafasını kaldırıp Yongxing'e döndü; dişlerini gösterip ölümcül bir sesle tısladı ve ona doğru yürümeye başladı. Lien anında ileri atılarak koruyucu biçimde Yongxing'in önüne geçti; Temeraire'in uzanmış pençelerine sertçe vurup hırladı.

Karşılığında Temeraire'in göğsü şişti ve yelesi garip bir biçimde kalktı; Laurence, yelenin açılmasını sağlayan ince kemiklerin arasındaki derinin alabildiğine gerildiğini daha önce hiç görmemişti. Lien geri çekilmedi. Soluk yelesi geniş bir şekilde açılarak küçümsemeyle Temeraire'e hırladı. Gözlerindeki kan damarları korkunç derecede şişmişti ve Temeraire'e karşı koymak için ileri çıktı.

Avlu anında boşaldı. Aktörlerin geri kalanı çalgılarını ve kostümlerini beraberlerinde sürükleyerek sahneden kaçarken, davullar, ziller ve tıngırdayan yaylı çalgılar korkunç bir ses çıkarıyordu; izleyiciler cüppelerinin eteklerini toplamış, biraz daha onurlu, ama aktörlerden hiç de aşağı kalmayan bir hızla seğirtiyorlardı.

"Temeraire, hayır!" diye bağırdı Laurence, çok geç kalarak. Bütün ejderha efsaneleri, birbirleriyle düello yapan ejderhalardan birinin ya da ikisinin ölümüyle sonuçlanıyordu ve beyaz ejderha açıkça daha büyük ve daha iriydi. "John, şu kahrolası şeyi çıkar," dedi Granby'ye, sağlam eliyle fularını çözmeye çalışırken.

"Blythe, Martin, omuzlarını tutun," dedi Granby, ardından hançeri tuttu ve çekti; baş döndürücü bir an için kan fışkırdı ve ardından yaranın üstüne fularlarından yaptıkları tamponu koyup sıkıca bağladılar.

Temeraire ve Lien hâlâ birbirlerine dönük, başlarını neredeyse hiç oynatmadan yaptıkları ileri geri ufak hareketlerle birbirlerini yanıltmaya çalışıyordu. Sahne avlunun büyük bir kısmını kapladığı ve boş sıralar hâlâ kenarlarda durduğu için, manevra yapacak fazla alanları yoktu. Bakışlarını birbirlerinden ayırmıyorlardı.

"Yararı yok," dedi Granby sessizce, Laurence'ı kolundan tutup ayağa kalkmasına yardım ederek. "Bir kere düelloya başladıklarında, aralarına girmeye ya da dikkatini düellodan ayırmaya çalışarak sadece kendini öldürtürsün."

"Evet, haklısın," dedi Laurence sertçe, ellerini üstünden çekerek. Bacakları titremiyordu ama midesi düğümlenmişti; acı dayanamayacağı kadar kötü değildi. "Ortalığı iyice boşaltın," diye emretti, mürettebata dönerek. "Granby, o herifin Temeraire'in üstüne muhafızları salma olasılığına karşı, bir grupla eve gidip silahlarımızı getirin."

Diğer adamlar aceleyle sıraların üzerinden atlayıp dövüş alanını boşaltırken, Granby Martin ve Riggs'le hızla uzaklaştı. Meydan, mantıktan daha çok cesaretleri olan birkaç tane meraklı izleyici ve gerçekten endişeli olanlar dışında artık neredeyse boştu; Qian endişe ve onaylamayan bir bakışla izliyordu ve genel kargaşada geri çekildikten sonra yarı yolu geri gelen Mei biraz arkasındaydı.

Mantıklı bir uzaklığa çekilmiş olmasına karşın Prens Mianning de kalmıştı, ama Chuan yine de yerinde duramıyordu ve bariz biçimde endişeliydi. Mianning, Chuan'ı yatıştırmak için

böğrüne elini koyup muhafızlarıyla konuştu; muhafızlar gürültülü itirazlarına karşın genç Prens Miankai'yi kaptıkları gibi uzaklaştı. Yerinden kalkmayı aşağılanma olarak gören Yongxing çocuğun götürülüşünü izledi ve Mianning'e soğuk bir onayla başını salladı.

Beyaz ejderha aniden tıslayıp hamle yaptı; Laurence irkildi ama Temeraire son anda geri çekildi. Kırmızı uçlu tırnaklar gırtlağının birkaç santim ötesinden geçmişti. Güçlü arka bacaklarının üstüne kalkan Temeraire çömelip pençeleri öne uzanmış halde sıçradı ve Lien garip bir biçimde geriye sıçrayıp dengesini kaybederek geri çekilmek zorunda kaldı. Dengesini sağlamak için kanatlarını yarıya kadar açtı ve Temeraire tekrar hamle yapınca havalandı; Temeraire de peşinden havalandı.

Laurence, Hammond'ın küçük dürbününü kaptı ve rotalarını takip etmeye çalıştı. Beyaz ejderha daha iri ve kanat açıklığı daha genişti; Temeraire'i çabucak geride bıraktı ve yukarı doğru zarif bir yay çizdi. Ölümcül niyeti barizdi; yukarıdan Temeraire'in tepesine inecekti. Ama dövüşün ilk öfkesi geçtiği için Temeraire dişi ejderhanın avantajını fark etmişti ve deneyimini ortaya koydu; onu takip etmek yerine açı yaparak uzaklaştı ve fener ışıklarının dışına çıkarak karanlığa karıştı.

"Ah, aferin," dedi Laurence. Lien kararsızca havada asılı kaldı ve garip kırmızı gözleriyle sağa sola bakarak karanlığı araştırdı; Temeraire kükreyerek aniden yukarıdan doğruca tepesine indi. Ama Lien inanılmaz bir hızla yana çekildi. Yukarıdan saldırılan çoğu ejderhanın aksine, bir saniye bile duraksamamıştı ve kenara çekilirken Temeraire'i çizmeyi başarmıştı; siyah derisinde kırmızı kırmızı parlayan üç kanlı yarık açılmıştı. Avluya, fener ışıklarında siyah siyah parlayan yoğun kan damlaları düştü. Mei ufak, inlemeli bir çığlıkla hafifçe avluya sokuldu. Qian tıslayarak

ona döndü, ama Mei uysalca başını eğerek karşılık vermedi ve daha yakından izlemek için endişeyle bir ağaç sırasına dolandı.

Lien, Temeraire'den ileri geri kaçmak için hızını iyi kullanıyor, kendisine vurmak için faydasız girişimlerle gücünü harcamasını sağlıyordu, ama Temeraire kurnazdı; hamlelerinin hızı yapabileceğinden biraz daha yavaştı, çok az daha yavaş. En azından Laurence öyle olduğunu umuyordu. Lien başarıyla daha yakına sokulmaya teşvik edilmişti; Temeraire aniden iki pençesiyle birlikte hamle yaparak onu karnından ve göğsünden yakaladı; ejderha acıyla çığlık attı ve çılgınca kanat çırparak uzaklaştı.

Ayağa fırlayınca Yongxing'in sandalyesi takırtıyla geriye düştü. Sakin görünüşü gitmiş, artık mücadeleyi yumrukları yanlarında sıkılı şekilde, ayakta izliyordu. Yaralar çok derin görünmemesine karşın, beyaz ejderha oldukça sersemlemiş görünüyor, acı içinde inliyor ve kesikleri yalamak için havada duruyordu. Saray ejderhalarının hiçbirinde yara izi yoktu; Laurence'ın aklına çok büyük olasılıkla daha önce hiç gerçek bir çarpışmada bulunmadıkları geldi.

Temeraire pençeleri bükülü biçimde bir an havada asılı kaldı, ama Lien ona bir daha yaklaşmayınca boşluktan yararlandı ve gerçek hedefi Yongxing'e doğru dalışa geçti. Lien'in başı aniden yukarı kalktı; tekrar çığlık attı ve yaralarını unutup bütün gücüyle kanat çırparak Temeraire'in peşine düştü. Temeraire'i tam yere konacakken yakaladı ve kanatları ve vücutları birbirine dolanarak Temeraire'i hedefinden saptırdı.

Birlikte yuvarlanarak vahşi, pek çok kolu ve bacağı olan, kendini tırmalayan bir yaratık gibi tek bir tıslamayla yere çarptılar. İkisi de artık çizikleri ve kesikleri umursamıyordu, ikisi de birbirine karşı kullanabilecekleri İlahi Rüzgâr için nefeslerini toplayamıyordu. Savrularak her yere çarpan kuyrukları saksılar-

daki ağaçları devirip tek bir darbeyle yetişkin bir bambu sırasını biçti; Laurence, Hammond'ın koluna yapıştı ve sandalyelerin üstüne düşerlerken yankılanan davulumsu bir takırtıyla onu parçalanan boş ağaç gövdelerinin önünden çekti.

Laurence saçından ve ceketinin yakasından yaprakları silkeleyerek dalların altında kalan sağlam eliyle yavaşça ayağa kalktı. Boğuşmanın harareti içinde Temeraire ve Lien sahnenin sütunlarından birine çarptı. Heybetli yapının tamamı yavaş yavaş yere doğru yatmaya başladı. Yıkıma doğru olan süreci açıkça görülebiliyordu, ama Mianning siper almamıştı; Prens elini uzatarak Laurence'ın kalkmasına yardım etmeye gelmiş ve muhtemelen gerçek tehlikenin farkına varmamıştı; kendini Mianning ile düello arasında tutmaya çalışan ejderhası Chuan'ın da dikkati dağılmıştı.

Kendini bir çabayla iterek yerden kaldıran Laurence, yaldızlı ve boyalı bütün yapı, avlunun taşlarında parçalanıp etrafa otuz santim uzunluğunda tahta parçaları saçılırken, Mianning'i yere yatırmayı başardı. Sağlam eliyle ensesini kapatarak, ikisini de korumak için iyice Prens'in üzerine kapandı. Kıymıklar kalın ceketinin çuhasından geçerek acı verici şekilde sırtına ve bir tanesi kötü biçimde uyluğuna saplandı ve jilet keskinliğindeki bir diğeri şakağının hemen üstünü sıyırarak geçti.

Ardından ölümcül sağanak bitti ve Laurence yanağına süzülen kanı silerek doğrulurken Yongxing'in şaşkın bir ifadeyle yere yığıldığını gördü; büyük, sivri bir kıymık gözüne saplanmıştı.

Temeraire ve Lien dönen yığınlar şeklinde birbirlerinden ayrılmayı başardı, hâlâ hırlıyorlar ve kuyrukları öfkeyle sallanıyordu. Temeraire bir girişimde daha bulunmaya niyetli, omzunun üstünden Yongxing'e baktı, ama şaşkınlıkla durdu; bir pençesi havada kalmıştı. Lien hırlayıp üstüne sıçradı, ama Temeraire,

Lien'in saldırısına karşılık vermek yerine yana çekildi ve ardından Lien de gördü.

Lien, meltemde sadece bıyıkları hafifçe sallanarak ve bacaklarından süzülen ince kırmızı-siyah kan dereleriyle bir süre taş kadar hareketsiz durdu. Çok yavaşça Yongxing'in yanına gitti ve zaten bildiği şeyi doğrulamak içinmiş gibi başını eğerek onu hafifçe dürttü.

Hareket yoktu; Laurence'ın bazen ani ölümlerde gördüğü gibi vücudun son bir seğirmesi bile. Yongxing boylu boyunca yatıyordu; kaslarının gevşemesiyle şaşkın ifadesi silinmişti ve yüzü artık sakin ve ciddiydi. Bir eli dışarı doğru savrulmuş ve hafifçe açık, diğeriyse göğsünün üstündeydi ve mücevher işlemeli cüppesi titrek meşale ışıklarında parıldıyordu. Kimse yanına gitmedi. Açıklığı terk etmeyen az sayıda hizmetkâr ve muhafız kenarlara toplanmış öylece bakıyordu ve diğer ejderhaların tümü sessizdi.

Lien, Laurence'ın korktuğu gibi bağırmadı, hatta ses bile çıkarmadı; bir daha Temeraire'e de dönmedi. Pençeleriyle çok dikkatli bir şekilde Yongxing'in cüppesine düşmüş kıymıkları, kırık tahta parçalarını, birkaç parçalanmış bambu yaprağını temizledi; ardından cesedi kavradı ve onunla birlikte uçarak karanlıkta kayboldu.

17. Bölüm

LAURENCE, TELAŞLI, ETLERİNİ sıkıştıran parmaklardan ilk başta bir yöne, ardından diğerine doğru kendini çekti, ama kaçış yoktu; hem onlardan, hem de sert altın ve yeşil ipliklerle dokunmuş ve her tarafına işlenmiş ejderhaların mücevherli gözlerinin ağırlaştırdığı sarı cüppenin ağırlığından. Yaralanmasının üstünden bir hafta geçmiş olmasına karşın, omzu yükün altında korkunç derecede ağrıyordu ve yenlerini ayarlamak için kollarını hareket ettirip duruyorlardı.

"Daha hazır değil misiniz?" diye sordu Hammond telaşla, başını kapıdan uzatarak. Terzileri Çince seri bir şekilde uyardı ve bir tanesi aceleyle bir iğne batırmayı başarınca Laurence bağırmamak için kendini zor tuttu.

"Geç kalmış olamayız; saat ikide beklenmiyor muyuz?" diye sordu Laurence; saati görmek için dönme hatasını yaptı ve üç yerden vücuduna saplanan acı yüzünden bağırdı.

"İnsanların İmparator'la görüşmelerine saatler önceden gelmeleri beklenir ve bu durumda biz daha fazla titiz olmalıyız," dedi Hammond, mavi cüppesini toplayarak bir tabureye oturur-

ken. "Neler söyleyeceğinizi ve sırasını hatırladığınızdan emin misiniz?"

Laurence bir kere daha tekrarlamaya razı oldu; bu en azından dikkatini içinde bulunduğu rahatsız durumundan uzaklaştırmaya yarardı. Sonunda gitmesine izin verildi. Terzilerden biri omuzlara son bir ayarlama yapmak için onları koridorun yarısına kadar takip ederken, Hammond, Laurence'ı acele ettirmeye çalışıyordu.

Genç Prens Miankai'nin masum tanıklığı Yongxing'i mahvetmişti; çocuğa kendi Semavisi için söz verilmişti ve nasıl başarılacağı konusunda fazla ayrıntı verilmemiş olmasına karşın İmparator olmak isteyip istemediği sorulmuştu. Yongxing'in, onun gibi Batı'yla bütün ilişkilerin kesilmesi gerektiğine inanan adamlardan oluşan destekçi grubu oldukça gözden düşmüş, Prens Mianning'in saraydaki nüfuzu daha da artmış ve sonuç olarak Hammond'ın evlatlık teklifine karşı olan muhalefet çökmüştü. İmparator düzenlemeleri onayladığını belirten bir ferman göndermişti ve bu Çinliler için anında yerine getirmeleri gereken bir emre karşılık geldiğinden, bundan önce ilerlemeleri ne kadar yavaşsa, şimdi o kadar hızlıydı. Hizmetkârlar, Mianning'in sarayındaki dairelerine doluşup bütün eşyalarını kutular ve bohçalarla götürmeye başladığında, şartlar yeni belirlenmişti.

İmparator artık Yuanmingyuan Bahçesi'ndeki Yaz Sarayı'na yerleşmişti; ejderhayla Pekin'den yarım günlük uzaklıktaydı ve oradan neredeyse paldır küldür nakledilmişlerdi. Yasak Şehir'in engin granit avluları, ancak Yuanmingyuan'daki bereketli yeşillik ve özenle bakımı yapılmış göllerle yumuşatılan yorucu yaz güneşinin altında örse dönmüştü; Laurence İmparator'un bu daha konforlu mülkü tercih etmesine pek şaşırmamıştı.

Evlat edinme törenine Hammond'ın yanı sıra sadece

Staunton'ın katılmasına izin verilmiş olmasına karşın, Riley ve Granby de diğer adamlarla onlara eşlik ediyordu; Prens Mianning, Laurence'a saygıdeğer kabul ettiği bir maiyet verince, muhafızlar ve mandarinlerle birlikte sayıları büyük ölçüde artmıştı. Kaldıkları gösterişli kompleksten grup halinde ayrılıp İmparator'un huzuruna çıkacakları kabul salonuna doğru yolculuklarına başladılar. Altı akarsu ve göl geçerek yaptıkları bir saatlik yürüyüşün ardından, rehberleri bahçelerin zarif özelliklerini göstermek için belirli aralıklarla duraklıyordu ve Laurence zamanında varamayacaklarından korkmaya başlamıştı, ama sonunda salona geldiler ve İmparator'un keyfini bekleyecekleri duvarlı avluya götürüldüler.

Bekleyiş bitmek bilmiyor, sıcak, havasız avluda otururlarken cüppeleri terden yavaşça ıslanıyordu. Buz kapları ve Laurence'ın tatlarına bakmak için kendini zorlamak zorunda kaldığı bir sürü sıcak yemek ve hediyeler getirildi. Oldukça mükemmel altın bir zincir üstünde büyük bir inci, Çin yazınından bazı parşömen tomarları ve Temeraire için, ara sıra annesinin taktığına benzer bir takım altın-gümüş tırnak kını. İçlerinde sadece Temeraire sıcaktan rahatsız olmuyordu; grubun geri kalanı artan bir sersemlikle beklerken, o sevinçle hemen tırnak kınlarını taktı ve güneş ışığında parlamalarını izlemeye başladı.

Sonunda mandarinler dışarı çıktı ve yerlere kadar eğilerek Laurence'ı içeri yönlendirdi. Arkasından Hammond ve Staunton, onların da arkasından Temeraire geliyordu. Kabul salonu, ince kumaşların zarifçe sallandığı, altın meyve kâsesindeki bir yığından mis gibi bir şeftali kokusunun yükseldiği açık havadaydı. Sandalye yoktu, ama salonun arkasında iri, erkek bir Semavinin yayıldığı bir ejderha sediri ve İmparator'un oturduğu sade ama güzelce verniklenmiş gül ağacından bir koltuk vardı.

İmparator ince yüzlü ve oldukça solgun Mianning'in aksine tıknaz, geniş çeneli bir adamdı ve ağzının köşelerinde ufak bir bıyık vardı; elli yaşına yaklaşmasına karşın saçında henüz beyazlar yoktu. Sarayın dışındaki özel muhafızlardan başka bir yerde görmedikleri parlak sarı renkteki kıyafetleri son derece görkemliydi ve onları tamamen farkında olmadan giyiyordu; Laurence sarayda bulunduğu birkaç durumda Kral'ın bile cüppe içinde bu kadar sıradan görünmediğini düşündü.

İmparator kaşlarını çatmıştı, ama canı sıkkın değil, daha çok düşünceliydi ve içeri girdiklerinde beklentiyle başını salladı; pek çok ileri gelenle birlikte tahtın yanında duran Mianning çok hafifçe başını eğdi. Laurence derin bir nefes aldı ve her diz çökmede zamanı saymak için mandarinlerin tıslamalarını dinleyerek dikkatlice iki dizinin üzerine çöktü. Zemin harika bir şekilde dokunmuş kumaşlarla kaplı vernikli tahtaydı ve hareket rahatsızlık vermiyordu; alnını yere her değdirişinde göz ucuyla arkasında aynı hareketi tekrarlayan Hammond ve Staunton'a bakıyordu.

Bu her şeye karşın doğasına aykırıydı ve sonunda formalite tamamlandığında ayağa kalkmaktan memnundu; neyse ki İmparator secde hareketini beğenmezlik etmemiş ve kaş çatmayı kesmişti; ortamdaki gerginlik bir anda yok oldu. İmparator kalkıp Laurence'ı salonun doğu tarafındaki küçük bir sunağa götürdü. Laurence sunağın üstündeki tütsüleri yaktı ve Hammond'ın büyük emek harcayarak ona öğrettiği sözleri söyledi. Onun ufak baş onayıyla rahatlamıştı. Demek ki hata yapmamıştı; en azından affedilemeyecek türden.

Bir kere daha diz çökmek zorundaydı, ama bu kez sunağın önünde. Laurence buna katlanmanın çok daha kolay olduğunu bilmenin utancı içerisindeydi; Tanrı'ya hakaret etmeye daha yakın olmasına karşın içinden hızlıca dua etti ve bunun On Emir'e

karşı gelmeye gerçekten niyeti olmadığını oldukça açık bir biçimde ifade ettiğini umdu. İşin en kötü kısmı bitmişti; onları resmen yoldaş olarak birbirlerine bağlayacak tören için Temeraire öne çağırılıyordu ve Laurence gönül rahatlığıyla gerekli yeminleri edebilirdi artık.

İmparator, olup bitenleri izleyecek şekilde oturmuştu; artık onaylamayla başını sallıyordu ve hizmetkârlarından birine hafifçe işaret etti. Sandalye olmamasına karşın salona hemen bir masa getirildi ve İmparator, Hammond aracılığıyla Laurence'a ailesiyle ilgili sorular sorarken buz servisi yapıldı. İmparator, Laurence'ın evli ve çocuklu olmadığını öğrenince şaşırmıştı ve Laurence bu konu üzerinde oldukça uzun ve ciddi bir nutuk dinlemek ve aile görevlerini ihmal ettiğine katılmak zorunda kaldı. Çok fazla önemsememişti; dili sürçmediği ve zor dakikalar böylece neredeyse sona ermiş olduğu için çok mutluydu.

Ayrıldıklarında rahatlayan Hammond'ın neredeyse rengi atmıştı ve dairelerine giderlerken yol üstünde durup bir banka oturdu. Hizmetkârlardan ikisi ona su getirdi ve yüzüne renk gelene kadar onu yelledi ve Hammond ancak yalpalayarak devam edebildi. "Tebrik ederim, bayım," dedi Staunton, Hammond'ın elini sıkarak, sonunda odasında uzanmak için ondan ayrılırlarken. "Bunun olası olduğuna inanmadığımı söylemekten utanmıyorum."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diyebildi Hammond güçlükle; yığılmak üzereydi.

Hammond onlara sadece Laurence'ın İmparatorluk ailesine resmî girişini değil, aynı zamanda Tatar şehrinde bir de mülk kazandırmıştı. Bu tam olarak resmî bir elçilik değildi, ama Hammond artık Laurence'ın davetiyle orada süresiz kalabileceği için uygulamada neredeyse aynısıydı. Secde de herkesi tatmin ede-

cek bir şekilde halledilmişti; Çinliler geleneklerinin düzgün bir biçimde yerine getirilmesinden memnunken, İngiliz bakış açısından, Laurence hareketi Kraliyet'in bir temsilcisi olarak değil, evlatlık bir oğul olarak yapmıştı.

"Hammond size Kanton'daki mandarinlerden, İmparatorluk postası yoluyla şimdiden birkaç tane çok dostane mesaj aldığımızı söyledi mi?" diye sordu odalarının kapısında Staunton, Laurence'a. "İmparator'un bir yıl boyunca İngiliz gemilerini bütün vergilerden muaf tutma jesti elbette şirkete muazzam bir kâr sağlayacak ama aralarındaki bu yeni zihniyet uzun vadede kat kat daha değerli olacak. Sanırım..." Staunton duraksadı; eli, içeri girmeye hazır bir şekilde kapıdaydı. "Sanırım burada kalmayı düşünmezsiniz. Elbette İngiltere'de ejderhalara ne kadar çok ihtiyacımız olduğunu bilmeme karşın, sizin burada kalmanızın muazzam bir katkı sağlayacağını söylememe gerek yok sanırım."

Sonunda odasına çekilen Laurence kıyafetlerini memnuniyetle sade pamuklu bir cüppeyle değiştirdi ve mis gibi kokan portakal ağaçlarının gölgesinde Temeraire'e katılmak için dışarı çıktı. Temeraire'in önünde bir parşömen vardı, ama okumak yerine biraz ilerideki göle bakıyordu. Nilüfer çiçekleri gece için kapanırken, göldeki zarif dokuz kemerli bir köprü, batan güneşin yansımalarıyla sarı-turuncu boyanmış suya siyah gölgeler düşürüyordu.

Başını çevirdi ve burnunu sürterek Laurence'ı selamladı. "Lien orada," dedi burnuyla suyun ilerisini göstererek. Beyaz ejderha, yanında nedense acayip görünen mavi cüppeli, uzun boylu, siyah saçlı bir adamla birlikte köprüden geçiyordu; bir süre gözlerini kısarak baktıktan sonra, Laurence adamın dazlak ya da atkuyruklu olmadığını fark etti. Lien yarı yolda durup on-

lara baktı; Laurence kırmızı bakışlar karşısında içgüdüsel olarak elini Temeraire'in boynuna koydu.

Temeraire homurdandı ve yelesi hafifçe kalktı, ama Lien durmadı; boynu gururlu bir şekilde düz ve mağrur, başını çevirip yürümeye devam ederek kısa bir süre sonra ağaçların arasında kayboldu. "Artık ne yapacak merak ediyorum," dedi Temeraire.

Laurence da merak ediyordu; son talihsizliğinden önce bile uğursuz sayılıyorken, artık kendine başka bir yoldaş bulamazdı. Saray erkanından birkaç kişinin Yongxing'in ölümünden onu sorumlu tuttuklarını duymuştu; son derece zalimceydi ve pek bağışlayıcı olmayan bir düşünce yapısına göre sürgün edilmesi gerekliydi. "Belki gözden uzak bir üreme alanına gider."

"Burada özel üreme alanları olduğunu sanmıyorum," dedi Temeraire. "Mei ve ben... zorunda kalmadık..." Durdu. Bir ejderhanın yüzünün kızarması mümkün olsaydı, kesinlikle kıpkırmızı olurdu. "Ama belki de yanılıyorumdur," dedi çabucak.

Laurence ses etmedi. "Mei'yi bayağı seviyorsun."

"Ah, evet," dedi Temeraire istekle.

Laurence sessizleşti; olgunlaşmadan düşmüş, sert, küçük sarı meyvelerden birini alıp ellerinde yuvarladı. "Rüzgârlar izin verirse *Allegiance* bir sonraki uygun akıntıda yola çıkacak," dedi sonunda, çok kısık sesle. "Kalmamızı mı istersin?" Bunun Temeraire'i şaşırttığını görerek ekledi. "Hammond ve Staunton burada İngiltere'nin çıkarları için birçok iyi şey yapabileceğimizi söyledi. Kalmak istersen Lenton'a yazar ve burada konuşlandırılmamızın daha iyi olacağını söylerim."

"Yaa," dedi Temeraire ve başını parşömenin üzerine eğdi; parşömene dikkat etmiyor, sadece düşünüyordu. "Ama sen eve gitmeyi tercih edersin, değil mi?"

"Aksini söylersem yalan söylemiş olurum," dedi Laurence. "Ama seni mutlu görmeyi tercih ederim ve artık burada ejderhalara ne şekilde davranıldığını gördükten sonra seni İngiltere'de nasıl mutlu edeceğimi bilemiyorum." Vefasızlık onu neredeyse boğuyordu; daha fazla konuşamadı.

"Buradaki ejderhalar İngiltere'deki ejderhalardan daha zeki değil," dedi Temeraire. "Maximus'un ya da Lily'nin okuma yazma öğrenmemesi ya da başka bir uğraş edinmemesi için hiçbir sebep yok. Hayvanlar gibi kapalı tutulmamız ve bize savaşmaktan başka bir şey öğretilmemesi doğru değil."

"Evet," dedi Laurence. "Evet, doğru değil." Buna verilebilecek başka yanıt yoktu. Çin'in her köşesinde gördüğü örnekler yüzünden artık İngiliz alışkanlıklarını savunamazdı. Birkaç ejderha açlık çekiyorsa da, bunun arkasına sığınamazdı. Kendisi özgürlüğünden vazgeçmektense seve seve aç kalmayı kabul ederdi ve onu rahatlatmak için bile olsa bunu dile getirerek Temeraire'e hakaret edemezdi.

Hizmetkârlar etraflarındaki fenerleri yakmaya gelirken, uzun bir süre sessizce oturdular. Gölde parlak gümüş yansımasını bırakarak yarım ay doğdu ve Laurence boş boş suya taş atarak yansımayı yaldızlı dalgacıklar şeklinde bozuyordu. Çin'de, sözde mevki sahibi biri olarak hizmet etmekten başka ne yapacağını hayal etmek zordu. Sonuçta bir şekilde dili öğrenir, yazamasa bile en azından konuşurdu.

"Hayır, Laurence, bu işe yaramaz. İngiltere'de hâlâ savaş ve bana ihtiyaç varken, burada kalıp keyif çatamam," dedi Temeraire sonunda. "Ve dahası, İngiltere'deki ejderhalar başka türlüsünü bilmiyor bile. Mei ve Qian'ı özleyeceğim, ama Maximus ve Lily'ye hâlâ bu derece kötü davranıldığını bilerek mutlu ola-

mam. Geri dönüp oradaki durumu düzeltmenin görevim olduğunu düşünüyorum."

Laurence ne diyeceğini bilemiyordu. Temeraire'i sık sık devrimci düşüncelerinden dolayı şaka yollu da olsa paylamıştı; onun açıkça böyle davranacağı aklına hiç gelmemişti. Resmî tepkinin ne olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu, ama sakinlikle karşılanmayacağından emindi. "Temeraire, büyük olasılıkla..." dedi ve durdu; büyük lacivert gözler beklentiyle ona bakıyordu.

"Kıymetlim," dedi sessizce, bir süre sonra, "beni utandırdın. Artık daha iyi bir yol olduğunu bildiğimize göre bu durumun devam etmesine seyirci kalmamalıyız."

"Bana hak vereceğini tahmin etmiştim," dedi Temeraire sevinçle. "Ayrıca," diye ekledi, daha alelade bir şekilde, "annem Semavilerin dövüşmemesi gerektiğini söyledi ve her zaman sadece okumak çok da heyecan verici görünmüyor. Eve dönmemiz çok daha iyi olur." Başını sallayıp önündeki şiire baktı. "Laurence," dedi, "gemi marangozu bu okuma çerçevelerinden biraz daha yapabilir, değil mi?"

"Kıymetlim, seni mutlu edecekse bir düzine bile yapabilir," dedi Laurence ve endişelerine karşın minnetle dolu bir şekilde, Ay sayesinde akıntının tekrar İngiltere'ye ve eve ne zaman döneceğini hesaplamak için Temeraire'e yaslandı.

"Doğu Türleri Üzerine Kısa Bir Araştırma ve Ejderha Yetiştiriciliği Üzerine Yansımaları"ndan seçme bölümler

KRALİYET AKADEMİSİ'NDE SUNULMUŞTUR, HAZİRAN 1801

Yazan: Sör Edward Howe, F.R.S.

DOĞU'NUN, KENDİLERİNDEN ÖNCE gelen saf karanlığa ışık tutmak konusunda modern bilim adamlarına pek faydası olmayan yayınlarının paha biçilmez değerde olmasına karşın, ya yazar gerçekten öyle olduğuna inandığı için ya da pek masum olmayan, ama yine de anlaşılabilir bir istek doğrultusunda, eski zamanlarda bütün Doğu hikâyelerinde tipik olarak görülen sayısız canavar ve sihir beklentisi içindeki daha geniş bir okuyucu kitlesini tatmin etmek için göz yumulan abartılar ve eski ve her şeye inanılan bir dönemden gelen seyyahların yaygın olarak bilinen hikâyelerinin hiç de azımsanmayacak payı sayesinde, korkulan ve hayran olunan 'engin özgür ejderha sürüleri' Batı'da dile düşmüştür.

Böylece, bazıları saf kurgudan başka bir şey olmayan ve geri kalanların neredeyse hepsi de gerçeğin saptırılması olan bilgiler günümüze kadar ulaşmıştır; okurlar bunların herhangi biri-

ne güvenmektense hiçbirini dikkate almayarak daha iyi ederler. Açıklayıcı bir örnek olarak, ejderha ilmi öğrencilerinin aşina olduğu, 1613'teki mektuplarında Japonya'dan Sui-Riu'nun açık bir gökyüzünde fırtına yaratabilme becerisini anlatan Yüzbaşı John Saris'in anlattıklarından bahsedeceğim. Ölümlü bir yaratığa Jüpiter'in güçlerini atfetmek kibrini gösteren bu olağanüstü iddiaya kendi bilgilerimden dolayı itibar etmiyorum; Sui-Riu'lardan birini gördüm ve büyük miktarlarda su yutma kapasitesi olduğunu ve o suyu şiddetli bir bora şeklinde püskürttüğünü gözlemledim ki bu, sadece savaşta değil, Japonya'daki ahşap binaları yangın tehlikesinden korumada da paha biçilemeyecek kadar değerli bir hediyedir. Dikkatsiz bir yolcu böyle bir sağanağı görerek gökyüzünün pekâlâ bir gök gürültüsüyle başının üstünde yarıldığını düşünebilir, ama şimşeklerin ya da yağmur bulutlarının eşlik etmediği bu şiddetli yağmurlar birkaç dakikalık bir zaman diliminde gerçekleşir ve hiç de doğaüstü olmadıklarını söylemeye gerek yoktur.

Kendi çalışmalarımda, daha bilgili okuyucularım için yeterli olması açısından aşırı süslenmeden sunulan basit gerçeklere güvenmeyi tercih ederek, bu gibi hatalar yapmaktan kaçınmaya çalıştım...

Çin'de her on insana karşılık bir ejderha olduğu iddiasını kolaylıkla saçma olarak göz ardı edebiliriz; gerçeğe birazcık bile yakınsa ve *insan* nüfusu anlayışımız tamamen yanlış değilse, bu öyle bir sayıya denk gelir ki, o büyük ulusun tamamen ejderhalarla istila edilmiş olduğu sonucunu doğurur; bu durumda bize bu bilgiyi getiren talihsiz yolcunun, ayağını basacak yer bile bulmakta zorlanması gerekirdi. Birader Mateo Ricci'nin, Batı yaratıcılığına uzun süredir hâkim olan, üst üste yığılı yılankavi vü-

cutlarla dolu tapınak bahçeleri tablosu, tamamen hatalı değildir. Bununla birlikte, şunun iyi anlaşılması gerekir ki, Çin'de ejderhalar şehirlerin dışından çok içinde yaşar ve çok daha büyük bir özgürlükle hareket eder; öyle ki, öğleden sonra çarşıda görülen bir ejderha genelde gözlemcinin sabah tapınakta yıkanırken ve yine, birkaç saat sonra şehir sınırlarındaki sığır avlularında yemek yerken gördüğüyle aynıdır.

Nüfusun boyutları konusunda güvenebileceğim kaynaklar olmadığını üzülerek belirtmeliyim. Buna karşın, Qianlong İmparatoru'nun sarayında hizmet etmiş Cizvit bir gökbilimci olan merhum Peder Michel Benoit'nın mektupları, İmparator'un doğum günü münasebetiyle Hava Kuvvetleri'nden iki bölüğün akrobatik gösteriler yaparak Yaz Sarayı'nın üzerinde uçtuğundan bahseder; kendisi, yanında iki Cizvit kâtiple birlikte, o ana şahsen tanıklık etmiştir.

Her birinin bir düzine ejderha içerdiği düşünülürse, bu bölükler kabaca Batı formasyonlarının en büyüğüne eşittir ve her birinde üç yüz adam görevlendirilmiştir. Bunun gibi yirmi beş bölük, Tatarların hava kuvvetlerinin sekiz sancak tümeninden bir tanesini oluşturur; bu da altmış bin adamla iki bin dört yüz ejderha eder. Kayda değer bir sayıdan çok daha fazla olmasına karşın, hanedanın kuruluşundan beri bölüklerin sayısı büyük ölçüde artmıştır ve ordu günümüzde büyüklüğünün neredeyse iki katına yaklaşmıştır. Böylece, güvenilir biçimde, Çin'de askeri görevde olan yaklaşık beş bin ejderha olduğu sonucuna varabiliriz; bütün nüfus üzerinde ufak bir fikir veren, akla yakın ve olağanüstü bir sayı.

Tek ve uzun süreli bir askerî operasyonda yüz ejderhayı idare etmenin zorlukları Batı'da iyi bilinir ve Hava Kuvvetleri'ne uygulanmasını büyük ölçüde sınırlar. Sığır sürüleri ejderhalar

kadar çabuk hareket ettirilemez ya da ejderhalar yiyeceklerini yanlarında taşıyamaz. Bu kadar çok sayıdaki ejderhanın doyurulabilmesi hiç de azımsanmayacak bir düzen sorununu akla getirir ve Çinliler bu amaç doğrultusunda Ejderha İşleri Bakanlığı'nı kurmuştur...

... Eski Çin'deki paraları iple bağlama geleneği, ejderhaların para kullanmasına olanak verme gerekliliği yüzünden çıkmış olabilir; ne var ki, bu daha önceki zamanlardan kalma bir alışkanlıktır ve en azından Tang Hanedanı'ndan beri günümüzdeki sistemle değiştirilmiştir. Erişkinliğe ulaşan ejderhalara, kendi rütbesini olduğu kadar babasını ve annesini de gösteren özgün kalıtsal bir işaret verilir; bu, Bakanlık'ta kayıtlara geçirildikten sonra ejderhaya ait bütün menkul değerler devlet hazinesine aktarılır ve para harcama markalar üzerinden yapılır. Ejderha bunları alışveriş yapmayı seçtiği tüccarlara, genelde de çobanlara verir.

Bu son derece kullanışsız bir sistem gibi görünmektedir; vatandaşlarının maaşlarını bu şekilde ödeyen bir hükümetin olduğu yerde ortaya çıkacak sonuçlar oldukça iyi tahmin edilebilir. Buna karşın, ejderhaların aklına sahte marka basmanın gelmemesi tuhaftır; açlık ve para sıkıntısı çekseler dahi böyle bir teklifi şaşkınlıkla ve hor görerek karşılamışlardır. Belki bu, ejderhaların içinde doğuştan olan bir çeşit onurun ya da aile gururunun kanıtı olarak düşünülebilir, ama aynı zamanda başıboş bir sürüden ya da ahırdan hayvan kapma fırsatını duraksamadan ya da utanmadan değerlendirir ve arkalarında asla para bırakmayı düşünmezler; onların bakış açısına göre bunun hırsızlıkla hiçbir ilgisi yoktur ve gerçekten de böyle bir durumda suçlu ejderha, haksız biçimde kazanılmış avını, aldığı ahırın yanında oturup sürüsünü kurtarmak için çok geç kalmış mutsuz çobanın şikâyetlerini rahatça duymazdan gelerek yerken bulunabilir.

Kendi markalarını kullanmak konusunda vicdanlarının sesini dinleyen ejderhalar, nadiren, Bakanlık'a sahte markalar vererek onları soymayı düşünen vicdansız insanların kurbanı da olur. Bir kural olarak servetlerini ölesiye kıskanan ejderhalar, en yakın yerleşim yerine giderek hesaplarının durumunu ve harcamalarını inceler ve servetlerine yüklenen asılsız harcamaları ya da eksik ödemeleri çok çabucak fark ederler ve bütün raporlara göre ejderhaların bu tarz dolaylı bir hırsızlığa karşı verdiği bilinen en yumuşak tepki hiç de az şiddet içermez. Çin kanunları böyle bir hırsızlıktan suçlu bulunmuş bir insanı öldüren bir ejderhaya herhangi bir ceza vermez; zaten normal ceza da suçlunun ejderhaya ifşasıdır. Sonu kesin ve vahşi bir ölüm olan böyle bir ceza bize barbarca gelebilir, ama bunun, bu şekilde kullanılmış bir ejderhanın avutulmasının ve yatıştırılmasının tek yolu olduğu konusunda hem yetkililer, hem de ejderhalar bana güvence verdi.

Ejderhaları bu şekilde yatıştırılma gerekliliği, sistemin bin yıldan fazladır devamlılığını sağlamıştır; insan kızgın ejderhaların ayaklanmasının etkilerini oldukça iyi tahmin edebileceği için, her fetih hanedanının neredeyse ilk endişesi para akışını dengede tutmak olmuştur...

Çin toprağı doğal yapısı itibarıyla tarıma Avrupa'nınkinden daha uygun değildir; gerekli olan çok büyük sürüler, ejderhaları doyurmak için sürülerinin bir kısmını kasabalara ve şehirlere götüren ve kırsal bölgelerde çiftçilerle takas etmek için dönerken ejderha gübreliklerinden toplanan, zengin biçimde mayalanmış büyük miktarda dışkıyı yanlarında götüren çobanlar aracılığıyla eski ve özenle geliştirilen bir program yoluyla yetiştirilmektedir. Ejderhaların göreli azlığı ve barındıkları yerlerin uzaklığı yüzün-

den Batı'da neredeyse bilinmeyen, sığır gübresine ek olarak ejderha dışkısını da gübre olarak kullanmaya dayalı olan bu uygulama, toprağın verimliliğini artırmak açısından son derece etkili gibi gözükmektedir; bunun neden böyle olduğu modern bilimin henüz yanıtlamadığı bir sorudur, ama güvenilir yollardan edindiğim bilgilere göre, bu, tarlaları devamlı olarak bizimkilerden çok çok daha fazla ürün veren Çinli çiftçilerin aldığı verimin iyi bir kanıtıdır...

Teşekkür

İKİNCİ ROMAN YENİ zorluklar ve endişeler içeriyordu; anlayışları ve harika tavsiyeleri için özellikle editörlerim Del Rey'den Betsy Mitchell'a ve HarperCollins UK'den Emma Coode'a minnettarım. Ayrıca bu kitabın taslaklarını okuyanlara da yardımları ve teşvikleri için çok teşekkür etmek istiyorum: Holly Benton, Francesca Coppa, Dana Dupont, Doris Egan, Diana Fox, Vanessa Len, Shelley Mitchell, Georgina Paterson, Sara Rosenbaum, L. Salom, Micole Sudberg, Rebecca Tushnet ve Cho We Zen.

Değerli menajerim Cynthia Manson'a bütün yardımları ve rehberliği için çok teşekkür ederim. Sürekli tavsiye, destek ve şevk verdikleri için aileme de. En iyi ve en yakınımdaki okurum, kocam Charles konusunda da son derece şanslıyım.

Ve hem Amerika, hem de İngiliz baskılarına yaptığı harika kapaklar için Dominic Harman'a özel bir teşekkür etmek istiyorum; ejderhalarımın onun sanatıyla hayat bulduğunu görmek anlatılamaz bir heyecan.

TEMARAIRE SERİSİ III

BARUT SAVAŞI

Naomi Novik

MACAO'YA ESEN SICAK rüzgâr çok hafifti ve sadece limandaki balık cesetlerinin, kırmızı-siyah büyük deniz yosunu yığınlarının ve insan ve ejderha dışkılarının tuzlu çürüme kokusunu kaldıracak kadar esiyordu. Yine de denizciler hareket eden havadan bir nefes alabilmek için *Allegiance*'ın küpeştelerine oturmuş, kendilerine biraz yer açmak için birbirlerine yaslanıyorlardı. Aralarında zaman zaman, sönük bir şekilde, birbirlerini ileri geri itme biçiminde ufak bir itiş kakış patlak veriyordu, ama bu çekişmeler yorucu sıcakta neredeyse anında son buluyordu.

Görevdeki havacılar büyük gölgesinde yarı uyuyarak yatarken, Temeraire açık okyanusun beyaz sisine bakarak üzgün bir ifadeyle ejderha güvertesinde yatıyordu. Laurence, Temeraire'in ön ayağının boşluğunda oturarak gözlerden gizlendiği için, ceketini çıkarma konusunda saygınlığını çoktan feda etmişti.

"Gemiyi limandan çıkartabileceğime eminim," dedi Temeraire. Geçen haftadan beri ilk değildi bu ve bu hoş planı tekrar reddedilince iç geçirdi. Rüzgârsız bir havada gerçekten de mu-

azzam ejderha nakliye gemisini bile çekebilirdi, ama bir pruva rüzgârına karşı kendini bir hiç uğruna yormuş olurdu.

"Sakin bir havada bile onu çok uzağa çekemezsin," dedi Laurence avutucu bir şekilde. "Açık okyanusta olsak birkaç kilometre belki bir işe yarar, ama şu an limanda kalıp biraz daha rahat edebiliriz; gemiyi limanın dışına çıkarsak bile çok hızlı gidemeyiz."

"Diğer her şey ve biz hazırken, sadece rüzgârı bekliyor olmamız bana büyük kayıp gibi geliyor," dedi Temeraire. "*Bir an önce* evde olmak istiyorum; yapılacak çok şey var." Vurgu için kuyruğu güverteye vurdu.

"Senden fazla umutlanmamanı rica ediyorum," dedi Laurence kendi pek de umutlu olmayarak; Temeraire'e sabırlı olması gerektiğini ısrarla anlatmak şu ana kadar bir işe yaramamıştı ve şu anda da bundan farklı bir şey beklemiyordu. "Bazı gecikmelere katlanmaya hazır olmalısın; burada olduğu kadar evde de."

"Yaa! Sabırlı olacağıma söz veriyorum," dedi Temeraire ve Laurence'ın bu söze güvenebilmesi yönündeki en ufak bir eğilimini bile anında yok ederek, çelişkinin farkında olmadan ekledi, "ama Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nın davamızın haklılığını çabucak anlayacağından oldukça eminim. Mürettebatımıza ödeme yapılıyorsa, ejderhalara da yapılması adil olur."

Bir geminin kaptanıyken şans eseri bir ejderhanın kaptanı olmadan önce, on iki yaşından beri denizde olan Laurence, hem Deniz Kuvvetleri'ni, hem de Hava Kuvvetleri'ni denetleyen Deniz Kuvvetleri Komutanlığı Yönetim Kurulu'ndaki beyefendileri oldukça iyi tanıyordu ve keskin bir adalet anlayışı pek göze çarpan özelliklerinden değildi. Çalışanları sıradan insani terbiye ve niteliklerin tümünden yoksun görünüyordu; insana çok yakın, sürünen, çeyrek penilik politik yaratıklar. Çin'de ejderhalar için

sağlanan çok geniş imkânlar Laurence'ın Batı'daki muamelelerinin çirkinliğini fark etmesini sağlamıştı, ama Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nın bu bakış açısını paylaşması konusunda umutlu değildi.

Ama İngiltere'ye vardıklarında Kanal'daki görevlerine geri dönüp kendilerini ülkelerini savunma işine verdiklerinde, Temeraire'in, hedeflerinden vazgeçmezse de, en azından onları yumuşatabileceğini umut ediyordu. Laurence'ın doğal ve haklı olan amaçlarla bir sorunu yoktu, ama sonuçta İngiltere savaştaydı ve bu şartlar altında hükümetinden ayrıcalıklar isteme küstahlığının isyana yaklaştığının, Temeraire'in olmadığı kadar farkındaydı. Yine de destek vereceğine söz vermişti ve desteğini çekmeyecekti. Temeraire burada kalıp bir Semavi olarak doğuştan hakkı olan bütün lükslerin ve özgürlüklerin keyfini çıkarabilirdi. İngiltere'ye daha çok Laurence için ve silah arkadaşlarının durumunu geliştirme umuduyla geliyordu; Laurence bütün endişelerine rağmen, bazen konuşmamanın neredeyse onursuzluk olduğunu düşünse de doğrudan itiraz edemezdi.

"Bize de ödeme yapılmasını önermen çok zekiceydi," diye devam etti Temeraire, Laurence'ın vicdan ateşine daha da kömür atarak. Bunu daha çok Temeraire'in, ejderhalara uygun genişlikte yollar yapmak için Londra'daki evlerin tamamen yıkılması ve binaya girmelerinin zorluğu bir yana, bütün insan üyelerin kaçmasıyla sonuçlanacak Parlamento'ya ejderha temsilcileri gönderilmesi gibi önerilerinin çoğundan daha az radikal olduğu için önermişti. "Bize ödeme yapılmaya başlanınca, geri kalan her şeyin daha da kolaylaşacağına eminim. Her şey bir yana, o zaman insanlara çok fazla sevdikleri parayla ödeme yapabiliriz; şu benim için tuttuğun aşçılar gibi. Bu çok hoş bir koku," diye ekledi alakasız biçimde; iyi pişmiş etin kokusu gittikçe o kadar güçleniyordu ki limanın pis kokusunu bastırmaya başlamıştı.

Laurence kaşlarını çatıp aşağı baktı; mutfak ejderha güvertesinin tam altındaydı ve düz, geniş ve ince duman şeritleri güverte tahtalarının arasından yukarı yükseliyordu. "Dyer," dedi ulaklarından birine işaret ederek, "gidip aşağıda ne yaptıklarına bir bak."

Temeraire Çin tarzı ejderha yemeklerine yönelik bir damak zevki geliştirmişti ve bu da, sadece yeni kesilmiş sığır sağlaması beklenen İngiliz levazım subayı tarafından pek tatmin edilemiyordu; bu yüzden Laurence dolgun bir ücret karşılığında ülkelerini terk etmeye gönüllü iki tane Çinli aşçı bulmuştu. Yeni aşçılar İngilizce bilmiyordu, ama kendilerini bir şey sanma konusunda hiçbir eksikleri yoktu; mesleki kıskançlık, geminin aşçılarını ve yamaklarını onlarla mutfak ocakları üstünde büyük bir çekişmeye sokmuş ve tam bir rekabet havası yaratmıştı.

Dyer ejderha güvertesinin merdivenlerinden koşarak inip mutfak kapısını açtı; içeriden büyük bir duman sarmalı çıkınca yukarıdaki gözcülerden anında bir "Yangın!" bağırışı geldi. Nöbetçi subay çılgınca zili çalıyor, Laurence, "İstasyonlara!" diye bağırarak adamlarını geminin yangın ekiplerine gönderiyordu.

Denizciler kovalara koşarken bütün rehavet bir anda yok oldu; gözü pek iki adam mutfağa daldı ve cansız bedenleri dışarı sürükleyerek dışarı çıktı: Aşçı yamakları, iki Çinli ve geminin genç işçilerinden biri; ama geminin aşçısından iz yoktu. Sular damlayan kovalar düzenli bir şekilde geliyor, lostromo kükreyip sopasını baş direğine vurarak adamlara ritim veriyor ve kovalar birbiri ardına mutfak kapısından içeri boşaltılıyordu. Ama içeriden, güvertenin her çatlağından ve kirişinden hâlâ duman çıkmaya devam ediyordu ve ejderha güvertesinin babaları, dokunulunca el yakıyordu; demir babalardan ikisine bağlı halatlar tütmeye başlamıştı.

Kafası hızlı çalışan genç Digby, diğer bayraktarları organize etti; çocuklar halatı çözmek için acele ediyor, parmakları sıcak demire değdiğinde sıktıkları dişlerinin arasından acı tıslamaları koyuveriyorlardı. Havacıların geri kalanı küpeşteye dizilmiş, kovalarla su çekerek ejderha güvertesini ıslatıyordu; beyaz bulutlar şeklinde buhar yükseliyor ve eğrilen tahtalar üzerinde gri tuz kabukları bırakıyor, güverte bir yaşlı adamlar grubu gibi gıcırdayıp inliyordu. Tahtaların arasındaki katran sıvılaşıyor, güvertede uzun siyah çizgiler bırakarak tatlı, keskin bir kokuyla kavrulup tütsüleniyordu. Laurence onu öğle güneşinin altında kavrulan taşların üzerinde keyifle yatarken görmüş olmasına karşın, Temeraire artık dört ayağı üzerinde duruyor, sıcaktan kurtulmak için oradan oraya kırıtıyordu:

Yüzbaşı Riley ter döken, çabalayan adamların arasındaydı ve kovalar gidip gelirken adamları cesaretlendirmek için bağırıyordu, ama sesinde bir umutsuzluk izi vardı. Tahtalar kavurucu sıcağın altında uzun süre durmaktan iyice kuruduğu için alevler çok hararetliydi ve geniş ambarlar eve dönüş yolculuğu için erzakla doldurulmuştu; kuru samana sarılmış ve tahta sandıklarla paketlenmiş narin porselenler, ipek balyaları, tamir için yeni serilmiş yelken bezleri. Alevlerin yalnızca dört güverte aşağıya ilerlemesi yeterliydi ve erzaklar hızla tutuşup yangın cephaneliğe doğru gidecek ve geminin her tarafını saracaktı.

Aşağıda uyuyan sabah nöbetçileri, peşlerinden gelen duman yüzünden şaşkın ve nefes nefese, artık alt güverteden yukarı çıkmak için çabalıyor, panikle su taşıyıcılarının hattını bozuyordu. *Allegiance* muazzam bir gemi olmasına karşın, ejderha güvertesi neredeyse alevler içindeyken, baş kasarası ve kıç güvertesi bütün mürettebatı taşımazdı. Laurence istralyalardan birini tuttu ve toplanan kalabalığın arasında mürettebatını aramak için kendini

güvertenin küpeştesine çekti; çoğu çoktan ejderha güvertesine çıkmıştı, ama birkaç tanesi ortalarda yoktu. Pekin'deki çarpışmadan sonra Therrows'un kırık bacağı hâlâ sargıdaydı; Doktor Keynes büyük olasılıkla kamarasında kitaplarıyla haşır neşirdi ve diğer ulağı Emily Roland'dan hiçbir iz göremiyordu; on bir yaşına daha yeni basmıştı ve itişip kakışan adamların arasından yolunu kolayca açamazdı.

Metal baca şapkaları tohum döken çiçekler gibi yavaşça güverteye doğru eğilmeye başlayınca, mutfak bacalarından ince, tiz bir ıslık yükseldi. Temeraire yelesini yatırıp başını iyice yukarı kaldırarak içgüdüsel bir öfkeyle tısladı. Ön ayaklarından biri küpeştenin üstünde, kocaman kalçaları sıçramak için çoktan gerilmişti. "Laurence, orası sizin için güvenli mi?" diye sordu endişeyle.

Temeraire'in güvenliği için endişelenerek, "Evet, biz gayet iyiyiz, sen hemen havalan," dedi Laurence, tahtalar bel verirken ve adamlarının geri kalanına eliyle baş kasarasına inmelerini işaret etti. "Güverteye ulaştığında yangınla daha iyi baş edebiliriz," diye ekledi onu duyanları yüreklendirmek için; aslında ejderha güvertesi çöktüğü zaman, alevleri söndürebileceklerini hiç sanmıyordu.

"Pekâlâ, o halde yardım edeyim," dedi Temeraire ve havalandı.

Gemiyi kurtarmaktan çok, kendi hayatlarını kurtarma derdinde olan az sayıda adam, subaylar çaresizce yangınla baş etmekle uğraşırken fark edilmeden kaçma umuduyla çoktan kıç filikasını suya indirmişti; Temeraire beklenmedik biçimde geminin etrafında hızla dolaşıp onlara doğru alçalınca kendilerini panik içinde yere attılar. Adamlara dikkat bile etmemiş olan Temeraire filikayı pençeleriyle kavradı, bir kepçe gibi suya daldı-

rıp havaya kaldırdı. Dikkatlice dengede tutarak getirip ejderha güvertesinin üzerine boşalttı. Ani su baskını tahtaların arasında tıslayıp kabarcıklar saçtı ve kısa bir şelale şeklinde merdivenlerden aşağı aktı.

"Baltaları getirin!" diye bağırdı Laurence aceleyle. Baltalar ıslak ve katrana bulanmış tahtalarda kaydığı ve açtıkları her yarıktan dışarı duman çıktığı için, buhar yükselen tahtaları parçalamak son derece zor bir işti. Temeraire her su boca ettiğinde ayakta kalmak için mücadele veriyorlardı, ama işlerini sürdürmelerini sağlayan tek şey suyun sürekli akışıydı, yoksa aşırı yoğun dumandan hiçbir şey yapamazlardı. Kırma işlemine devam ederlerken birkaç adam sallanarak hareketsizce güverteye düştü; dakikalar feda edilmeyecek kadar değerli olduğu için onları güverte altına taşımak için bile zaman yoktu. Laurence, zırhçısı Pratt'le yan yana çalışıyor, sırayla baltalarını savururlarken siyah, ince ter çizgileri gömleklerini lekeliyordu ki aniden tahtalar patlayarak kırıldı ve ejderha güvertesinin büyük bir kısmı bir anda bel vererek aşağıda kükreyen aç alevlere doğru çöktü.

Bir an için Laurence kenarda sallandı; ardından üsteğmeni Granby onu çekti. Geriye doğru sendelediler ve Laurence yarı kör bir halde, neredeyse Granby'nin kollarına yığıldı; hızlı ve kesik kesik nefes alıyor ve gözleri yanıyordu. Granby onu merdivenlerin yarısına kadar sürükledi ve ardından Temeraire'in boşalttığı suyun akıntısı onları yolun geri kalanı boyunca taşıdı ve baş kasarasındaki on dokuz kiloluk toplardan birine çarparak durdular. Laurence kusmak için küpeşteden zamanında eğilmeyi başardı; ağzındaki acı tat saçlarındaki ve kıyafetlerindeki keskin kokudan daha yoğundu.

Adamların geri kalanı ejderha güvertesini boşaltıyor ve artık alevlere muazzam miktarlarda su boca ediliyordu. Temeraire

sabit bir ritim tutturmuştu ve duman bulutları şimdiden azalmıştı; siyah isli su, mutfak kapılarından kıç güvertesine akıyordu. Laurence kendini garip biçimde sarsılmış ve kötü hissediyor, ciğerlerini doldurmuyormuş gibi gelen derin nefesler alıyordu. Riley megafonundan, dumanın tıslamasının arasında güçlükle duyulabilen emirler yağdırıyordu. Lostromonun sesi tamamen kısılmıştı; adamları elleriyle sıraya geçiriyor, onlara ambar kapaklarını gösteriyordu. Fenalaşmış ya da ayakaltında çiğnenmiş adamlara ulaşmak için çok geçmeden bir sıra oluşturuldu. Laurence, Therrows'un dışarı çıkartıldığını görünce rahatladı. Temeraire duman tüten korlara bir kere daha su boca etti; ardından Riley'nin serdümeni Basson nefes nefese başını ana ambar kapağından çıkarıp, "Artık duman gelmiyor, efendim ve revir güvertesinin yukarısındaki tahtalar bayağı ılınmış; sanırım gemiyi kurtardık," diye bağırdı.

Bölük pörçük bir tezahürat yükseldi. Laurence her öksürdüğünde siyah tükürüyor olmasına karşın, tekrar nefes alabildiğini hissetmeye başladı; Granby'nin yardımıyla ayağa kalkabildi. Top ateşine benzeyen bir duman pusu güvertenin üzerinde yoğun biçimde uzanıyordu ve merdivenleri çıktığında, ejderha güvertesinin yerinde, kalan tahtaların uçları yanmış kâğıt gibi kıvrılmış, kömürleşmiş bir ateş çukuru buldu. Zavallı gemi aşçısının cesedi enkazın arasında çarpık bir cüruf gibi yatıyordu. Kafatası yanıp simsiyah olmuş ve dizlerinin altındaki tahta bacakları küle dönmüştü.

Hizmet filikasını bırakan Temeraire kararsızca biraz daha havada kaldı ve ardından kendini geminin yanındaki suya bıraktı; gemide ineceği bir yer kalmamıştı. Yüzüp pençeleriyle küpeşteye tutundu ve büyük başını uzatarak endişeyle baktı. "İyi misin, Laurence? Bütün mürettebatım iyi mi?"

"Evet, herkesi saydım," dedi Granby, Laurence'a başını sallayarak. Saman sarısı saçlarının tepesi isten benek benek gri olmuş Emily, su varilinden onlara bir sürahi su getirdi; bayat ve üzerine limanın kokusu sinmişti, ama şaraptan daha lezzetliydi.

Riley yukarı çıkarak onlara katıldı, "Ne harabe ama," dedi hasara bakarak. "Eh, en azından gemiyi kurtardığımıza şükür, ama artık yola çıkmamız ne kadar sürecek, düşünmek bile istemiyorum." Laurence'tan sürahiyi memnuniyetle aldı ve Granby'ye vermeden önce kana kana içti. "Ve gerçekten çok üzgünüm; sanırım bütün eşyaların mahvolmuş olmalı," diye ekledi ağzını silerek; kıdemli havacıların kamaraları pruvaya doğru, mutfağın bir kat altındaydı.

"Yüce Tanrım," dedi Laurence şaşkınlıkla, "ve ceketime ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yok."

"Dört. Dört gün," dedi terzi kısıtlı İngilizcesiyle, yanlış anlaşılmadığından emin olmak için parmaklarıyla göstererek; Laurence iç geçirip, "Tamam, peki," dedi. Zaman sıkıntısı olmaması ufak bir avuntuydu; geminin onarılması için iki aydan fazla zaman gerekiyordu ve o zamana kadar o ve bütün adamları yapacak hiçbir iş olmadan bekleyecekti. "Diğerini onarabilir misin?"

Birlikte Laurence'ın örnek olarak getirdiği cekete baktılar; artık koyu yeşilden çok siyahtı, düğmelerin üzerinde garip beyaz bir tortu vardı ve yoğun olarak duman ve tuzlu su kokuyordu. Terzi *hayır* demedi, ama onun yerine yüz ifadesi konuştu. "Bunu al," dedi ve başka bir kıyafet getirmek için dükkânının arkasına gitti; önü bir tunik gibi aşağı doğru açık, yukarı doğru kalkık kısa bir yakası olan Çinli askerlerin giydiği kapitone ceketlerden biriydi.

"Ah, şey..." Laurence huzursuzca cekete baktı; ipekten ya-

pılmıştı, oldukça cart bir yeşildi ve dikiş yerleri cömertçe kırmızı ve sarıyla süslenmişti; söyleyebileceği tek şey, daha önceki durumlarda giymek zorunda kaldığı resmî cüppeler kadar şatafatlı olmadığıydı.

Ama o ve Granby, o akşam Doğu Hindistan Şirketi'nin temsilcileriyle yemek yiyecekti; karşılarına yarı giyinik olarak ya da buraya gelmek için giydiği kalın pelerinle çıkamazdı. Sahildeki yeni dairesine dönüp de, Dyer ve Roland şehirde paranın alabileceği doğru düzgün bir ceket olmadığını söyleyince, Çin kıyafetini aldığına memnun oldu; saygın beyefendiler olarak havacılar gibi giyinmeyi tercih etmemeleri ve havacıların giydiği koyu yeşil çuhanın buradaki Batılıların rağbet ettiği bir renk olmaması çok şaşırtıcı değildi.

"Büyük olasılıkla yeni bir moda başlatacaksın," dedi Granby, dalga geçmeyle teselli arasında bir yerde; uzun boylu biri olarak kendisi, en alt güvertelerde kalan ve kıyafetleri mahvolmamış talihsiz yardımcı pilotların birinden aldığı bir ceketi giyiyordu. Ceketinin kolları iki santim kısa ve solgun yanakları her zamanki gibi güneşten kızarmış olduğu için, o an yirmi altı yaşından daha genç gösteriyordu, ama en azından kimse ona yan yan bakmayacaktı. Omuzları çok daha geniş olan Laurence, genç subaylarından kimseyi aynı şekilde soyamazdı ve Riley cömertçe teklif etmiş olmasına karşın, Laurence sanki havacı olmaktan utanıyormuş ve kendini hâlâ bir denizci yüzbaşı olarak göstermeye çalışıyormuş gibi mavi bir ceketle insan içine çıkmak istemiyordu.

O ve mürettebatı artık doğruca liman bölgesinin üstüne inşa edilmiş geniş bir evde kalıyordu. Mülk, evi onlara bırakmaktan ve kapısının önünde bir ejderhanın olmayacağı, şehrin içerilerinde bir yere taşınmaktan son derece mutlu, Hollandalı yerel bir tüccara aitti. Ejderha güvertesi yandığı için Temeraire Batılı sa-

kinleri dehşete düşürerek kumsalda uyumak zorunda kalmıştı; kumsal, ona bir kaya muamelesi yapıp yuva yapan ve uyurken onun altında saklanan küçük ve sinir bozucu yengeçlerin yaşam alanı olduğu için kendisi de bundan hoşlanmıyordu.

Laurence ve Granby yemeye giderken durup Temeraire'e veda ettiler. Laurence'ın yeni giysilerini en azından o beğenmişti; rengin harika olduğunu düşünüyordu ve altın düğmelere ve özellikle kumaşa hayran olmuştu. "Kılıçla da iyi duruyor," diye ekledi, onu daha iyi inceleyebilmek için burnuyla Laurence'ı dürtüp çevirerek; söz konusu kılıç kendi hediyesiydi ve bu yüzden onun için kıyafetin en önemli parçasını oluşturuyordu. Aynı zamanda Laurence'ın utanmasına gerek duymadığı tek parçaydı; bütün fırçalamalarına karşın utançtan kurtarılamamış olan gömleği neyse ki ceketin altında kalmıştı. Pantolonu yakından bakılmayı kaldıramazdı ve çoraplarına gelince; uzun çizmelerine başvurmuştu.

Temeraire'i iki yardımcı pilotun ve Doğu Hindistan Şirketi'nin özel kuvvetlerinin bir parçası olan bir grup askerin koruyucu bakışları altında, kendi yemeğiyle baş başa bıraktılar; Sör George Staunton, onları Temeraire'i tehlikeden çok, aşırı hevesli dilekçilerden korumaları için ödünç vermişti. Kıyıya yakın evlerinden kaçmış Batılıların aksine, çocukluktan beri içlerinde yaşadıkları için Çinliler, ejderhalardan korkmuyordu ve bir tanesini görmenin ve hatta dokunmanın bir onur ve iyi talih güvencesi olarak sayıldığı Semavilerin çok azı, nadiren İmparatorluk bölgesinden ayrılıyordu.

Staunton bu yemeği ayrıca, havacıları kılık kıyafet konusunda çok büyük bir sıkıntıya soktuğundan habersiz, atlattıkları felaketin sıkıntılarından kurtulmaları ve biraz eğlenmeleri için vermişti. Laurence bu kadar önemsiz bir sebepten ötürü cömert

bir daveti reddetmek istememiş ve son ana kadar giyecek daha saygın bir şeyler bulabileceğini ummuştu; artık yemek masasında pişmanlıkla sıkıntılarını paylaşmaya ve grubun dalga geçmesine katlanmaya hazırdı.

Girişi ilk başta şaşkın bir sessizlikle değilse bile kibar biçimde karşılık bulmuştu, ama mırıltılar başladığında Sör George'a ancak saygılarını sunmuş ve bir kadeh şarap kabul etmişti. İstediği zaman sağır olmayı seven daha yaşlı temsilcilerden biri, oldukça anlaşılır bir biçimde, "Havacılar ve gösteriş merakları; bir sonraki sefere akıllarına neyi koyacaklarını kim bilebilir," dedi ki bu Granby'nin gözlerinin bastırılmış bir öfkeyle parlamasına neden oldu ve odanın garip akustiği düşüncesiz lafı iyice duyulur hale getirdi.

Hindistan'dan yeni gelen bir beyefendi olan Bay Chatham, bir sonraki pencereden Laurence'ı ilgiyle süzerken, "Bununla neyi kastetti?" diye sordu; ilgisi saatin üstünde olan ve yemeye ne kadar erken başlayabileceklerini hesaplayan şişman bir adam olan Bay Grothing-Pyle'la konuşuyordu.

"Hm? Ah, artık isterse bir Doğu prensi stilini kullanmaya hakkı var," dedi Grothing-Pyle, silktiği omuzlarının üstünden ilgisiz bir bakış atarak. "Tabii bizim için de en iyisi. Geyik eti kokusu alıyor musunuz? Bir yıldır geyik eti yemiyorum."

Laurence eşit ölçüde şaşkın ve gücenmiş olarak yüzünü açık pencereye çevirdi. Böyle bir yorum aklına hiç gelmemişti; İmparator tarafından evlat edinilmesi sadece ve kesinlikle formalite icabıydı ve bir Semavinin, İmparatorluk ailesiyle doğrudan bağlantısı olmayan herhangi birisiyle yoldaşlık edemeyeceği konusunda ısrar eden Çinlilerin onurunu kurtarmak içindi; İngilizler içinse bu, Temeraire'in yumurtasını ele geçirme konusu üzerindeki anlaşmazlığı zahmetsizce çözüme kavuşturma biçimi ola-

rak hevesle kabul edilmişti. En azından, evlat edinilmesine, hiç de azımsanmayacak bir korkuyla beklediği bir öfkeyle tepki verecek, zaten gururlu ve buyurgan bir babası olan Laurence hariç herkes için zahmetsiz. Doğru, bu düşünce onu durdurmamıştı; Temeraire'den ayrılmamak için her çeşit ihaneti seve seve kabul ederdi. Ama kesinlikle böylesine göz alıcı ve tuhaf bir onuru aramamış ya da istememişti ve insanların onun Doğu unvanlarını kendi doğumundan gelen unvanının üstünde tutacak, statüsünü yükseltmeye çalışan biri olduğunu düşünmesi son derece küçük düşürücüydü.

Utanç, ağzını kapalı tuttu. Sıra dışı kıyafetlerinin arkasındaki olayı bir hikâye olarak seve seve anlatırdı; bir bahane olarak, asla. Kendisine söylenen birkaç söze kısa yanıtlar verdi; öfkeden bembeyaz kesilmiş ve yüzüne, yakınındaki konuşmaların bitmesine neden olan soğuk, sert ve neredeyse tehlikeli bir ifade yerleşmişti. Genelde güler yüzlüydü ve çok fazla yanmamış olmasına karşın, güneşin altında geçirdiği yıllar görüntüsüne sıcak bir bronzluk katmıştı; çoğunlukla gülümseyen yüzündeki çizgiler artık iyice tezat oluşturuyordu. Bu adamlar hayatlarını değilse bile, en azından servetlerini, başarısızlığın açık bir savaş ve Çin'le yapılan ticaretin sonu anlamına gelebileceği ve başarının, Laurence'ın kan dökmesine ve adamlarından birinin hayatına mal olduğu, Pekin'deki diplomatik görevin başarısına borçluydu; coşkulu teşekkürler beklememiş, edilenleri de geri çevirmişti, ama alay ve kabalıkla karşılaşmak tamamen farklı bir şeydi.

"İçeri geçelim mi?" dedi Sör George her zamankinden erken ve masada grubun üzerine çökmüş olan huzursuz havayı yumuşatmak için elinden geleni yaptı. Her seferinde şarap daha savurganca tüketilince, baş kâhya yarım düzine defa kilere gönderilmişti ve Staunton'ın aşçısının ulaşabildiği kaynaklar sınırlı

olmasına karşın yemekler harikaydı; yemek çeşitlerinin arasında, küçük yengeçlerden yapılmış sebzeli bir yahninin üstüne yatırılmış, çok güzel bir kızarmış sazan ve ortada, kuşüzümü jölesiyle dolu bir tabağın eşlik ettiği iki tane kızarmış geyik budu vardı.

Sohbet tekrar akmaya başladı; Laurence, Staunton'ın onun ve bütün konukların rahat ettiğini görmek için gerçek ve samimi bir istek duymasına karşı ilgisiz kalamazdı ve baştaki kadar öfkeli değildi; harika bir Burgonya şarabının yarısından fazlasıyla desteklendiğinde daha da az. Kimse ceketler ya da imparatorluk ilişkileri hakkında başka bir şey söylemedi ve birkaç kadehten sonra Laurence kendini Napoli bisküvileri ve pandispanyayla yapılmış, bol konyağa yatırılmış, portakal kremalı, büyüleyici meyve tatlısına verecek kadar açılmıştı ki, yemek salonunun dışında bir kargaşa çıktı ve sonunda bir kadın çığlığına benzeyen kulak tırmalayıcı bir çığlık, gittikçe yükselen, kötü telaffuzlu bir konuşmayla kesildi.

Sessizlik oldu, kadehler havada kaldı, bazı sandalyeler geri itildi; Staunton biraz sallanarak ayağa kalkıp izin istedi. Dışarı çıkamadan kapı aniden ardına kadar açıldı ve Staunton'ın telaşlı hizmetkârı Çince akıcı bir dille itirazlarına devam ederek geri geri salona girdi. Kapitone bir ceket giyen ve siyah yünden kalın bir sarmalın üstünde yuvarlak, kubbeli bir şapka takan başka bir Doğulu adam tarafından nazikçe, ama tamamen sertçe itiliyordu. Yabancının kıyafetleri tozluydu, üstünde yer yer sarı lekeler vardı ve alışılmış yerel kıyafetlere benzemiyordu; eldivenli eline, kahverengi ve sarı tüyleri kabarmış ve sarı gözleriyle dik dik bakan, kızgın bakışlı bir kartal tünemişti; gagasını tıkırdattı ve büyük pençeleri kapitone eldivenin kumaşına girerek tüneğinde huzursuzca kıpırdandı.

Masadakiler ona, o da karşılığında onlara baktığında, ya-

bancı, salonu daha da şaşırtarak saf bir kabul salonu aksanıyla, "Yemeğinizi böldüğüm için bağışlayın, beyler; görevim bekleyemez," dedi. "Yüzbaşı William Laurence burada mı?"

Laurence'ın aklı şarap ve şaşkınlıkla ilk başta tepki veremeyecek kadar karışmıştı; ardından kalkıp adama doğru ilerledi ve kartalın düşmanca bakışları altında, mühürlü, muşamba bir paket aldı. "Teşekkür ederim, bayım," dedi. İkinci bakışta, ince ve köşeli yüzün kesinlikle bir Çinliye ait olmadığını gördü; gözleri siyah ve hafifçe eğik olmasına karşın, biçim olarak Batılılarınkine daha çok benziyordu ve doğadan daha çok güneşe borçlu olduğu teni vernikli tik ağacı gibiydi.

Yabancı kibarca başını eğerek selam verdi. "Yardımcı olabildiğime sevindim." Gülümsemiyordu, ama gözlerinde salonun tepkisine karşı bir keyif belirtisi vardı; gruba son bir bakış attı, başını hafifçe eğerek Staunton'a selam verdi ve gürültüyü duyup salona gelen iki hizmetkârın doğruca yanından geçerek geldiği hızla gitti.

"Lütfen gidip Bay Tharkay'e atıştıracak bir şeyler hazırlayın," dedi Staunton hizmetkârlara sessizce ve onları yabancının peşinden gönderdi; bu arada Laurence paketi açıyordu. Damganın çoğunlukla silindiği mühür, yaz sıcağından yumuşamıştı ve kolayca kırılmayıp parmaklarının üstünde, yumuşamış bir şeker gibi yapışkan ipler bıraktı. Pakette sadece tek bir sayfa vardı, Amiral Lenton'ın el yazısıyla Dover'dan gönderilmişti ve içinde beklenmedik resmî emirler vardı. Tek bir bakış, özünü anlamaya yetmişti.

... Ve bu vesileyle hiç vakit kaybetmeden İstanbul'a gidecek, orada Majesteleri III. Selim'in hizmetindeki Avraam Maden Ofisleri'nden Majesteleri'nin Hava Kuvvetleri'nin malı olarak anlaşmaya varılmış üç yumurtayı alacak ve kuluçkaları için gerekli bütün tedbirleri alıp

yumurtaları sizi Dunbar kuşlağında bekleyen subaylara teslim edeceksiniz...

Her zamanki sıkıcı kapanış sözleriyle devam ediyordu: *Siz ya da içinizden biri başarısız olduğu takdirde, bunun sorumluluğu size ait olacaktır.* Laurence mektubu Granby'ye verdi, ardından kütüphanenin mahremiyetinde onlara katılmış olan Riley'ye ve Staunton'a vermesi için başını salladı.

"Laurence," dedi Granby, mektubu verdikten sonra, "aylar sürecek bir deniz yolculuğu için burada oturup geminin onarılmasını bekleyemeyiz; bir an önce yola çıkmalıyız."

"Peki nasıl gitmeyi düşünüyorsunuz?" diye sordu Riley, Staunton'ın omzunun üstüden okuduğu mektuptan başını kaldırarak. "Limanda Temeraire'in ağırlığını birkaç saat için bile taşıyabilecek başka gemi yok; dinlenecek bir yer olmadan doğruca okyanusun üstünden uçamazsınız."

"Bunu sadece deniz üzerinden gidilebilen Nova Scotia'ya gidiyormuşuz gibi düşünmemeliyiz," dedi Granby. "Okyanus yerine karadan gitmeliyiz."

"Ah, yapma," dedi Riley sabırsızca.

"Peki ama neden?" diye sordu Granby. "Onarım bir yana, denizden gitmek yolumuzun çok dışında olacağı için Hindistan'ın etrafından dolaşırken çok zaman kaybederiz. Onun yerine Tataristan üzerinden kestirmeden gidebiliriz..."

"Evet ve suya atlayıp İngiltere'ye olan bütün yolu yüzmeye çalışırsınız," dedi Riley. "Erken olması geç olmasından iyidir, ama geç olması hiç olmamasından daha iyidir; *Allegiance* sizi İngiltere'ye bundan çok daha çabuk ulaştırabilir."

Laurence yeni bir ilgiyle mektubu tekrar okuyarak yarım kulakla konuşmalarını dinledi. Bir emir dizisinin genel ifadesi

ile gerçek aciliyetin derecesini birbirinden ayırt etmek zordu ve ejderha yumurtalarının çatlaması aslında uzun sürebilmesine karşın, zamanı kestirilemezdi ve kuluçkada süresiz olarak bırakılamazlardı. "Şunu da düşünmeliyiz, Tom," dedi Riley'ye, "hava açısından şanssız olursak Basra'ya ulaşmak beş ayımızı alabilir ve sonuçta oradan İstanbul'a yine kara üzerinden uçmak zorunda kalırız."

"Ve bu işin sonunda üç yumurta yerine üç ejdercik de bulabiliriz ki bu da bir işe yaramaz," dedi Granby; Laurence ona sorduğunda, yumurtaların çatlamaktan uzak olamayacağı fikrini savundu ya da en azından içlerinin rahat edeceği kadar. "Yumurtada birkaç yıldan daha uzun kalan pek fazla tür yok," dedi Granby, "ve Deniz Kuvvetleri Komutanlığı kuluçka süresinin yarısını tamamlamamış yumurtaları satın almaz; bundan daha erken alırsan çatlayacağından emin olamazsın. Zaman kaybedemeyiz; Cebelitarık'tan bir mürettebat yerine onları almaya neden bizi gönderiyorlar hiç anlamıyorum."

Hava Kuvvetleri'nin çeşitli görev istasyonlarına daha az aşina olan Laurence bu olasılığı daha önce düşünmemişti ve bu kadar uzakta olmalarına karşın görevin onlara verilmesi artık ona da garip geliyordu. "Oradan İstanbul'a varmaları ne kadar sürer?" diye sordu endişeyle; sahil şeridinin büyük bir kısmı Fransız kontrolünde olsa da, devriyeler her yerde olamazdı ve tek bir ejderha dinlenecek yerler bulabilirdi.

"İki hafta, bütün yolu son hızla uçarlarsa belki biraz daha az," dedi Granby. "Kara üstünden gitsek bile, birkaç aydan daha az bir sürede varabileceğimizi sanmıyorum."

Endişeyle konuşmalarını dinleyen Staunton araya girdi. "O halde bu emirler kesin bir aciliyet yoksunluğunu ima ediyor olmamalı. Mektubun buraya gelmesinin üç ay sürmüş olması ge-

rektiğini söyleyebilirim. Öyleyse birkaç ay daha pek bir şey fark ettirmez; aksi takdirde Hava Kuvvetleri daha yakındaki birilerini gönderirdi."

"Tabii daha yakındaki birileri gönderilebilecek durumdaysa," dedi Laurence keyifsizce. İngiltere ejderha konusunda o kadar sıkıntıdaydı ki herhangi bir krizde bir ya da iki tanesi, gidip gelmesi bir ay sürecek bu işe ayrılamaz, Temeraire'in sınıfındaki bir ağır sıkletse hiç ayrılamazdı. Bonaparte bir kez daha Kanal'ın üstünden istila girişiminde bulunmakta ya da Akdeniz Filosu'na karşı saldırı başlatmış olabilirdi ve bu geride sadece Temeraire'i ve Bombay ve Madras'ta konuşlandırılmış az sayıdaki ejderhayı bırakıyordu.

"Hayır," dedi Laurence, bu tatsız olasılıkları düşünerek, "böyle bir varsayımda bulunabileceğimizi sanmıyorum ve sonuçta *hiç vakit kaybetmeden* lafını anlamanın iki farklı yolu yok, hele Temeraire kesinlikle yola çıkabilecek durumdayken. Akıntı ve rüzgâr lehineyken böyle bir emir alıp da limanda oyalanan bir kaptan hakkında ne düşüneceğimi pek bilmiyorum."

Laurence'ın ne yönde karar vereceğini anlayan Staunton hemen, "Yüzbaşı, sizden bu kadar büyük bir riske girmemenizi rica ediyorum," diye söze girerken, Laurence'la dokuz yıllık tanışıklıkları nedeniyle Riley daha pervasızca, "Tanrı aşkına, Laurence, böyle çılgınca bir şey yapmaya niyetli olamazsın," dedi.

Ardından, "Ayrıca ben *Allegiance*'ın onarılmasını beklemeyi *limanda oyalanmak* olarak addetmezdim," diye ekledi. "Karadan giderek pervasızca bir fırtınanın içine dalmaktansa, bir hafta sabredip açık gökyüzünü beklemek yeğdir."

"Gitmekle kendi gırtlaklarımızı kesecekmişiz gibi konuşuyorsunuz," dedi Granby öfkeyle. "Mal yüklü bir kervanla dünyanın öteki ucuna gitmenin uygunsuz ve tehlikeli olduğunu

inkâr etmiyorum, ama yanımızda Temeraire varken kimse bize sorun çıkarmayacaktır ve sadece geceyi geçirecek bir yere inmeye ihtiyacımız olacak."

"Ve birinci sınıf boyutlarındaki bir ejderha için yeterli yiyeceğe," diye karşılık verdi Riley.

Staunton başını sallayarak bunu değerlendirdi. "Sanırım geçeceğiniz bölgelerin son derece ıssız olduğunu ya da genişliğini anlamıyorsunuz." Laurence'a bölgenin birkaç haritasını göstermek için kitaplarının ve kâğıtlarının arasına daldı. Bölge kâğıt üstünde bile yaşanılmaz bir yerdi. Dağların arkasına yerleşmiş büyük çöllerden oluşan, isimsiz, geniş çorak topraklar yalnızca birkaç küçük şehirle bölünüyordu; tozlu ve parçalanmış bir krokide çölün boş, sarı çanağına çok ince, eski tarz bir yazıyla, *Burada 3 hafta su yok,* yazılmıştı. "Bu kadar sert konuştuğum için beni bağışlayın, ama bu pervasız bir rota ve Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nın takip etmenizi isteyeceği bir rota olmadığına inanıyorum."

"Ben de Lenton'ın altı ay beklememizi asla anlamayacağına inanıyorum," dedi Granby. "İnsanlar kara üstünden gelip gidiyor; şu Marco Polo'ya ne demeli, hem bu iki yüzyıl önce değil miydi?"

"Evet ve ondan sonraki Fitch ve Newbery keşif seferine ne demeli?" dedi Riley. "Beş günlük bir tipide üç ejderha da dağlarda kayboldu, tıpkı böyle kayıtsız bir davranış..."

"Şu Tharkay denen adam, mektubu getiren," dedi Laurence, Staunton'a, Riley'nin ses tonu gittikçe sertleştiği, Granby'nin de solgun derisi kızardığı için sonunda sert sözcüklere varacak konuşmayı bölerek. "Karadan geldi, değil mi?"

"Onu örnek alma niyetinde olmadığınızı umuyorum," dedi Staunton. "Bir adam bir grubun gidemediği yerlere gidebilir ve

çok az yiyecekle idare edebilir, özellikle onun gibi dayanıklı bir maceraperestse. Dahası sadece kendini riske atar; sizin idareniz altında, kaybı bu görevden bile daha büyük olabilecek paha biçilmez bir ejderha olduğunu unutmamalısınız."

"Ah, lütfen bir an önce yola çıkalım," dedi paha biçilmez ejderha, yanına döndüğünde hâlâ kararsız olan Laurence ona fikrini sorduğunda. "Bana çok heyecanlı geldi." Temeraire artık akşamüstünün görece serinliğinde tamamen uyanmıştı ve kuyruğu, kumsalın her iki yanında da bir insan boyunu aşmayan orta yükseklikte kum duvarları kaldırarak hevesle sağa sola sallanıyordu. "Hangi tür ejderhaların yumurtalarıymış? Ateş püskürtenler mi?"

"Tanrım, sadece bir Kazilik verirlerse," dedi Granby. "Ama sıradan orta sıkletler olacağını tahmin ediyorum; bu tür anlaşmalar soylara biraz taze kan vermek için yapılır."

"Ne kadar daha çabuk evde olacağız?" diye sordu Temeraire, bir gözüyle Laurence'ın kumların üstüne serdiği haritalara bakabilmek için başını yana çevirerek. "Vay canına, gemi yolculuğundan daha kısa süreceğini sanıyorum, Laurence ve gemi gibi rüzgârı beklemek zorunda değilim; yaz bitmeden tekrar evde olacağız." Olası olmadığı kadar iyimser bir tahmindi, çünkü Temeraire haritanın ölçeğini çok iyi hesaplayamıyordu, ama en azından büyük olasılıkla eylül sonlarında tekrar İngiltere'de olacaklardı ve bu, bütün tedbiri elden bıraktıracak kadar güçlü bir dürtüydü.

"Ama yine de şunu göz ardı edemem," dedi Laurence. "*Allegiance*'a atandık ve Lenton eve onunla döneceğimizi varsayıyor olmalı. Eski ipek yolundan gitmek düşüncesizce bir harekettir ve sakın," diye ekledi, "bana endişelenecek bir şey olmadığını söyleme."

"Ama o kadar da tehlikeli *olamaz*," dedi Temeraire korkusuzca. "Seni tek başına ölüme göndermiyorum ki."

"Bizi korumak için bir orduya kafa tutacağından kuşkum yok," dedi Laurence, "ama dağlardaki bir fırtınayla sen bile başa çıkamazsın." Tatsızca, Riley'nin bahsettiği Karakurum Geçidi'nde kaybolan talihsiz kâşifleri hatırlamıştı. Laurence ölümcül bir fırtınanın içine girdiklerinde sonuçları kafasında çok iyi canlandırabiliyordu: Temeraire dondurucu rüzgârda çabalıyor, ıslak kar ve buz, kanatlarının ucunda, mürettebattan kimsenin kırmak için erişemeyeceği kabuklar oluşturuyordu; savrularak onları kör eden kar yüzünden etraflarındaki uçurum duvarları büyük bir tehlike oluşturacaktı; soğuk onu farkında olmadan daha ağır ve daha uyuşuk yapacak ve daha da kötüsü, sığınacak bir yer bulamadan buza av olacaktı. Böyle bir durumda Laurence adamlarının hayatını kurtarma umuduyla onu daha çabuk bir ölüme götürerek yere inmeyi emretmekle, hep birlikte yok olmaları için yola ağır ağır devam etmeyi emretmek arasında kalacaktı; Laurence'ın kusursuz bir soğukkanlılıkla savaşta ölümü düşünebilmesine kıyasla son derece dehşet vericiydi.

"Yani kolayca geçebilmemiz için yola ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi," dedi Granby. "Ağustos tipilerden kaçınmak için ekimden daha iyi olacaktır."

"Ve çölde diri diri kızarmak için," dedi Riley.

Granby parladı. "Söylemeye çalıştığım," dedi, sözlerini yalanlayan, alev alev gözlerle bakarak, "bütün bu itirazlarda herhangi bir kocakarı..."

"Gerçekten de yok," diye araya girdi Laurence sertçe. "Oldukça haklısın, Tom; tehlike özellikle tipi tehlikesi değil, bu yolculuğa özgü zorlukları bilmememiz. Gitmeye ya da beklemeye karar vermeden önce buna bir çare bulmalıyız."

"Adama size rehberlik etmesi için para teklif edersen, elbette yolun güvenli olduğunu söyleyecektir," dedi Riley. "Ve ardından yardım alabileceğiniz hiçbir yer olmadan sizi hiçliğin ortasında yarı yolda bırakacaktır."

Ertesi sabah Tharkay'in adresini sormaya geldiğinde, Laurence'ı vazgeçirmeye çalışmaktan Staunton da yorulmuştu. "Ara sıra bize mektup getirir ve bazen de Hindistan'daki Şirket için ufak tefek işler yapar," dedi Staunton. "Babası bir beyefendidir, sanırım kıdemli bir subay ve oldukça eğitimli biri, ama davranışlarındaki incelikten ötürü yine de adama güvenilir denilemez. Annesi yerli bir kadın, Tibetli ya da Nepalli ya da onun gibi bir şey ve hayatının büyük kısmını dünyanın yabanlarında geçirmiş."

"Kendi adıma, kendini neredeyse ifade edemeyecek bir tanesi yerine yarı İngiliz olan bir rehberi tercih ederim," dedi Granby sonrasında, Laurence'la birlikte Macao'nun arka sokaklarında yürürlerken; geç yağmurlar hâlâ olukları dolduruyor, hareketsiz çöplerin üstünü ince, kaygan ve yeşil bir tabaka kaplıyordu. "Ve Tharkay bu kadar bohem olmasaydı bize bir yararı olmazdı; bundan şikâyet etmenin yararı yok."

Sonunda Tharkay'in kaldığı yeri buldular; çoğunlukla yanındaki komşu binalar tarafından ayakta tutulan, hepsi de sarhoş yaşlı bir adam gibi birbirlerine yaslanmış, akan bir çatısı ve onları içeri götürmeden önce kaşlarını çatıp mırıldanan bir ev sahibi olan, iki katlı, küçük sefil bir ev.

Tharkay evin orta avlusunda oturmuş, kartalı bir tabaktaki çiğ et parçalarıyla besliyordu; sol elinin parmakları vahşi gaganın önceki beslemelerde kestiği beyaz yara izleriyle doluydu ve şu anda da aldırış edilmeyen birkaç çizik kanıyordu. "Evet, karadan geldim," dedi adam, Laurence'ın sorusuna karşılık, "ama

size aynı rotayı tavsiye etmem, Yüzbaşı; deniz yolculuğuyla karşılaştırıldığında rahat bir yolculuk değildir." Besleme işini bırakmamış, kartal için bir tane daha et parçası tutuyordu ve eti parmaklarının arasından kapan kartal, yutarken gagasının ucundan sallanan kanlı et parçasıyla vahşice onlara bakıyordu.

Ona nasıl hitap edeceğini bilmek zordu; ne üst sınıf bir hizmetkâr, ne bir beyefendi, ne bir yerli olan adamın hitap şeklinin zarifliği, garip bir şekilde kıyafetlerinin pejmürdeliğine, dağınıklığına ve çevresinin itibarsızlığına tezat oluşturuyordu; tuhaf görünüşü ve yanındaki saldırgan kartal yüzünden muhtemelen kalacak daha iyi bir yer bulamazdı. Neredeyse küstahlığa varan tavırları, Laurence'ın yeni tanıştığı birinde alışık olduğundan daha az resmî, bir hizmetkâr mesafesinde tutulmaya karşı neredeyse bariz bir meydan okuma içindeydi.

Ama Tharkay pek çok sorusunu oldukça içtenlikle yanıtladı ve kartalını beslemeyi bitirip kenara bırakarak uyuması için üstünü örttü ve hayati ekipmanı inceleyebilmeleri için yanında taşıdığı bir çantayı açtı; kürk kaplama ve kenarlara eşit aralıklarla yerleştirilmiş deriyle güçlendirilmiş delikleri olan özel bir çeşit çöl çadırı. Deliklerle kum fırtınası, dolu ya da kara karşı bir deveyi ya da daha fazla çadırla ejderhayı korumak üzere daha büyük bir çadır oluşturmak için benzer çadırlarla kolayca birleştirilebildiğini söyledi. Ayrıca suyu içinde tutabilmek için iyice parafinlenmiş, ortasına ve kenarına işaretler oyulup bir iple ufak kalay bir bardağın bağlandığı bir tane de deri kaplı matara ve tahta bir kutuda küçük bir pusula ve yönlerin ufak, düzgün harflerle yazıldığı, küçük el çizimi haritalarla dolu kalın bir defter vardı.

Hepsi de iyi kullanılmış ve saklanmıştı; adam açıkça ne yaptığını biliyor ve Riley'nin korktuğu gibi aşırı hevesli görünmüyordu. Laurence sonunda rehberleri olup olmayacağını sorunca,

"İstanbul'a dönmeyi düşünmüyorum," dedi Tharkay karşılık olarak. "Orada işim yok."

"Başka bir yerde var mı ki?" diye sordu Granby. "Oraya sensiz gitmeye kalkarsak bir sürü zorluk yaşayacağız ve sen de ülkene hizmet etmiş olacaksın."

"Ve çektiğin sıkıntılar için cömert bir ödeme alacaksın," diye ekledi Laurence.

"Eh, madem öyle," dedi Tharkay, buruk bir ifadeyle gülümseyerek.

TARİH VE FANTASTİK KURGUNUN İÇ İÇE GEÇTİĞİ, ZEKİCE KURGULANMIŞ NEFES KESİCİ TEMERAIRE SERİSİNİN İKİNCİ KİTABI

İngilizler bir Fransız gemisini ve içindeki değerli ganimetleri, çatlamak üzere olan bir ejderha yumurtasıyla birlikte ele geçirir ve Reliant gemisinin kaptanı Will Laurence beklenmedik bir şekilde, Temeraire adını verdiği soylu ejderhanın binicisi olur. İngiliz Hava Kuvvetleri'ndeki gelişmelerle birlikte Laurence ve ejderhası kısa sürede, Bonaparte'ın işgal güçlerine karşı yapılan tehlikeli mücadelede cesaretlerini kanıtlamıştır.

Şimdiyse Çin, Napolyon'a hediye olarak verilecek olan bu nadir bulunan türün İngilizlerin eline geçtiğini öğrenmiştir ve öfkeli Çin delegasyonu bu olağanüstü canavarı geri almaya kararlıdır. Laurence ise onlarla işbirliği yapmayı reddeder. Korkularıyla yüzleşerek, Uzak Doğu'ya olan risk, entrika ve tehlikelerle dolu yolculuğunda Temerarie'e eşlik etmekten başka seçeneği yoktur. Ancak Çin'e vardıklarında ikiliyi çok daha şaşırtıcı keşifler ve karanlık tehditler beklemektedir.

"Bu kitapları okurken olaylar zihnimde birer birer canlandı. Romanlar yürekli muhteşem kahramanlarla dolu, çok güzel yazılmış, yenilikçi, akıcı ve orijinal."
-Peter Jackson (Yüzüklerin Efendisi Filminin Yönetmeni)

"Yepyeni, orijinal bir fantastik kurgu. Yoğun aksiyon, güçlü karakterler ve okuyucunun keşfetmesi için, merak uyandıran yeni bir dünya. Serinin diğer kitaplarını okumak için sabırsızlanıyorum."
-Martha Wells

"Muhteşem bir anlatım... Kalbinizi hikâyenin daha en başından çalan karakterler... Bravo!"
-Booklist

"Kesinlikle bağımlılık yapıcı... Beyaz perdeye aktarıldığını görmek çok heyecanlı olurdu."
-Ain't It Cool News.com

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-4263-96-7

kitapsan
20 00 T

Kapak illüstrasyon: